

Bầy Sói

Contents

Bầy Sói	1
1. Chương 1: Bước Chân Vào Đời	2
2. Chương 2: Giấc Mơ Máu	6
3. Chương 3: Nhập Viện	11
4. Chương 4: Giải Cứu Linh Diên	15
5. Chương 5: Huyết Chiến	21
6. Chương 6: Kỹ Vật	28
7. Chương 7: Nội Gián	32
8. Chương 8: Nước Mắt Giang Hồ	38
9. Chương 9: Người Con Gái Trên Bar	45
10. Chương 10: Bí Mật Khu Phía Nam	51
11. Chương 11: Cô Gái Tóc Hung Nâu Đỏ	57
12. Chương 12: Cuộc Gặp Gỡ Bất Ngờ	63
13. Chương 13: Biến	68
14. Chương 14: Chiếc Mặt Nạ Da Người	78
15. Chương 15: Huấn Luyện Đặc Biệt (phần 1)	84
16. Chương 16: Huấn Luyện Đặc Biệt (phần 2)	89
17. Chương 17: Mật Danh St5	94
18. Chương 18: Phi Vụ Biên Giới	104
19. Chương 19: Đi Rừng	113
20. Chương 20: Phi Vụ Vk7	121
21. Chương 21: Cuộc Họp Bất Ngờ (phần 1)	128
22. Chương 22: Cuộc Họp Bất Ngờ (phần 2)	134
23. Chương 23: Nhiệm Vụ Mật	139
24. Chương 24: Bí Mật Trái Tim Băng	144
25. Chương 25: Phát Súng Tử Thần	150
26. Chương 26: Xưởng Sản Xuất Ma Túy	155
27. Chương 27: Nỗi Đau Quá Khứ	159
28. Chương 28: Thu Lưới (phần 1)	164
29. Chương 29: Thu Lưới (phần 2)	171
30. Chương 30: Tẩu Thoát	175
31. Chương 31: Manh Mối Quan Trọng	181
32. Chương 32: Sự Thật Hé Mở	186
33. Chương 33: Sa Lưới	189
34. Chương 34: Sau Cơn Giông Bão	193

Bầy Sói

Giới thiệu

Câu chuyện xoay quanh về những bang đảng tổ chức xã hội đen tại Sài Gòn vào hai mươi lăm năm trước mà nổi danh v

1. Chương 1: Bước Chân Vào Đời

Tối giờ, vở diễn bắt đầu. Đèn sân khấu rực sáng.

Hắn cầm gương soi lại khuôn mặt thật lần cuối trước khi nhét nó trở lại chiếc mặt nạ để bước ra sân khấu.

Mọi người dưới khán đài đang ồn ào, nhốn nháo bỗng chốc lặng im. Họ chờ đợi vở diễn của những kịch sĩ. Họ hướng mắt lên sân khấu, chăm chăm dõi theo từng cử chỉ, động tác, lời nói của diễn viên.

Họ cười nghiêng cười ngả, cười sảng khoái, cười rũ rượi với những hành động, lời thoại gây hài hước. Rồi họ trầm ngâm, rưng rưng, sụt sùi, vỡ òa với những tiếng nức khi xúc cảm trong họ trào dâng mãnh liệt. Cứ thế họ ngồi xem một vở kịch đã được chuẩn bị chu đáo đang diễn ở phía trên. Họ vỗ tay tán thưởng, gật đầu hài lòng và đứng dậy rời hội trường khi sân khấu buông màn kết thúc.

Những diễn viên trên sân khấu, đằng sau cánh gà, tháo chiếc mặt nạ để lộ ra những khuôn mặt, và cảm xúc... thật.

Hôm nay, cũng như mọi ngày, hắn đã gồng mình diễn đến phát mệt rồi. Hắn đã kiếm đủ tiền để sống cho ngày mai. Chưa hết, hắn còn nhặt nhạnh thêm rất nhiều tiếng cười và giọt nước mắt của người khác để làm của riêng cho mình.

Dưới bóng đêm tối đen, với chiếc mặt nạ trên tay, hắn thả từng bước chân nặng trĩu, nghe xào sạt tiếng sỏi cát quen thuộc.

Hắn lang thang trong hơi thở đặc quánh mùi sự sống, bước cùng những cảm xúc thật đến khi mệt nhoài.

Hắn đối diện với chính hắn, và chua chát nhận ra rằng ở thời khắc đó, hắn không còn là hắn nữa. Hắn thấy được rằng: thành, bại, được, mất bỗng chốc hóa hư vô.

Rồi hắn cười hắn, hắn cười cuộc đời, nụ cười chua chát, méo mó.

Đột nhiên...

Hắn dừng lại, vứt cảm xúc cùng chiếc mặt giả tạo đang cầm trên tay qua một bên, bước vội về nhà.

Tuy nhiên...

Hôm sau, hắn lại đeo lên khuôn mặt mình một chiếc mặt nạ khác và hắn lại tiếp tục diễn kịch.

Để rồi...

Đến một ngày nào đó, hắn gom những chiếc mặt nạ của mình đem đi vứt vào đồng rác khi hắn đã quá mệt mỏi, khi hắn thấy bản thân đã không còn sức để diễn những vở kịch... cuộc đời nữa.

Nhưng...

Không lâu sau, hắn đã phải vội vã chạy đi bối, tìm lại những chiếc mặt nạ mà hắn từng nghĩ rằng mình sẽ bỏ đi, sẽ không bao giờ cần đến nó nữa.

Hắn nhận ra hắn đã lầm.

Hắn đã thấy được giá trị thực sự của những chiếc mặt nạ, dù cho nó có giả tạo đến đâu.

Và hắn hiểu ra rằng chỉ khi hắn chết hắn mới thôi đeo nó, chiếc mặt nạ da người.

Trời lúc này đã chập choạng tối, màn đêm kéo tấm chăn giăng ngang bầu không. Hắn lững thững bước đến khu chợ tìm chỗ ngủ. Nhưng mới ngồi xuống chưa được bao lâu thì hắn đã nghe sau lưng vang lên tiếng của ai đó về dữ dần:

- Ê, thằng kia, mày làm cái quái gì ở đây thế hả?

Quay sang, hắn thấy một gã thanh niên dáng cao cao nhưng hơi gầy đang khoanh tay nhìn mình với ánh mắt hình viên đạn. Tên còn lại chỉ đứng ngang vai gã cao kiêu kia nhưng bù lại người gã dày và đậm hơn, gã thì đang đút tay vào túi quần nhíu nhíu đôi mày liễu hẩn. Cả hai tên đều diện quần áo cũ kĩ. Mùi bốc ra từ bọn chúng làm hẩn bất giác cau mày. Thấy vậy, hẩn bảo:

- Mình định nằm đây nghỉ ngơi...

Lời hẩn chưa dứt thì tên cao kiêu hung hăng cướp lời:

- Nghỉ ngơi con mẹ mày à? Biển ngay. Có biết đây là chỗ của bọn tao không?

Hẩn không nói không rằng, ra dáng mệt mỏi đứng dậy lết sang cái sạp cách đó chừng mười mét. Tưởng được yên thân nhưng vừa mới ngã lưng xuống hẩn lại nghe tiếng bước chân đang tiến về phía mình. Ngóc đầu dậy vẫn lại là hai tên đó. Gã cao kiêu chỉ ngón trỏ thẳng vào mặt hẩn quát:

- Mày ăn cái quái gì mà lì quá vậy hả thằng chó kia. Tao đã bảo cút đi sao còn lảng vảng chỗ này?

Hẩn im lặng ngồi dậy, nét mặt dừng dừng nhìn thẳng vào mắt hai tên đối diện không nói không rằng.

Thấy thái độ hẩn như vậy, gã cao kiêu liền nổi máu côn đồ, hung hăng lao vào đâm ngay giữa mặt hẩn. Tưởng chừng nạn nhân nằm xuống là hẩn, nhưng không, với động tác rất nhanh hẩn đã nghiêng người né đòn, và liền nhip tay phải hẩn không quên chộp lấy cổ tay vừa mới phát lực của tên cao kiêu.

- Giờ tôi không thích đánh nhau, biến đi!!! - Hẩn gần từng tiếng, nét mặt cũng lập tức thay đổi.

- Mày... - Tên cao kiêu tức giận mặt đỏ gay.

Thoáng thấy kẻ hở, tên cao kiêu định dịch người sang trái thúc cùi chỏ vào bụng hẩn. Nhưng thật không may ý đồ của gã đã bị hẩn nhìn ra nên khi gã chưa kịp làm gì thì đã bị hẩn vặn cổ tay một phát làm gã không kìm được mà phải thốt lên một tiếng “á” thất thanh.

Tên lùn còn lại thấy thế vội chạy tới tung cước đá vào hông hẩn. Thấy vậy, hẩn liền thả tay tên cao kiêu ra và đồng thời bước lùi né đòn của tên còn lại. Lúc này, hẩn đã nhảy ra khỏi sạp, đứng đối diện hai tên “cao-lùn”.

- Mày muốn chơi à, thích thì tao chiều. - Tên cao kiêu gầm ghè.

- Tôi đã nói rồi, hôm nay tôi không thích đánh nhau. - Trở lại với dáng vẻ ung dung, hẩn đáp.

- Không thích? Thế thì không may cho mày rồi. Hôm nay, tao đang có hứng và mày sẽ là vật để tao xả stress.

- Muốn vậy sao? - Hẩn nheo mắt hỏi lại.

- Mày sẽ trả giá cho thái độ của mày, con ạ. - Nói xong cả hai tên lao lên.

Hẩn đứng im như tượng, nét mặt chẳng động đậy chút cảm xúc gì. Rất nhanh, chỉ trong vòng một nốt nhạc, tên cao kiêu đã lao lên tung cú móc phải đầy uy lực. Liền đó, tên còn lại chạy tới nhắm vào bụng hẩn mà đập mạnh. Với tình hình trước mắt, hẩn lập tức cúi thấp người né đòn của tên thứ nhất, đồng thời nhảy lui ra sau tránh đòn tên thứ hai.

- Được rồi, dừng lại đi. Tôi đã nói không muốn đánh nhau. Nếu hai người còn như vậy nữa thì đừng trách.

- Không muốn? Mày tưởng mày là ai hả, mày tưởng mày hạ được bọn tao sao?

- ...

- Hay là ba mẹ mày không ra gì nên không dạy cho mày hai chữ biết điều viết thế nào, hả thằng chó kia?

Vừa nghe những lời ấy, những đường gân trên mặt hẩn đồng loạt nổi lên co giật mạnh, ánh mắt hẩn cũng bỗng chốc tối xầm. Hẩn bây giờ không thể đứng im được nữa. Bước từng bước mạnh mẽ, hẩn vừa hét vừa nhào tới tấn công kẻ vừa phát ngôn:

- Câm ngay!!!

Tên cao kiêu có vẻ đắc ý vì điều đó, nhưng tiếng cười chưa kịp phát ra thì đã ăn trọn cú đập trời giáng của hấn.

Liền đó, tên lùn cũng dính một cước ngay bụng sau khi cú đá vòng cầu của gã bị hụt. Lúc này, tên cao kiêu đã đứng dậy được và trên tay gã đang cầm chặt thanh gỗ mới vớ được gần đó.

- Mày được lắm, thằng chó, tao thề, tao sẽ giết mày!!! – Vừa dứt lời, tên cao kiêu liền lao tới giờ thanh gỗ lên nhắm ngay đầu hấn mà giáng mạnh xuống.

Mắt thoáng thấy thanh gỗ đang ập xuống, hấn liền nhảy phốc sang trái né đòn, tiếp đến là cú ra chân uy lực vào ngay giữa mặt đối thủ. Bị dính đòn nặng, tên cao kiêu choáng váng mặt mày, có vẻ như tạm thời hấn không thể đứng dậy được. Ngay sau đó, tên còn lại cũng chịu chung số phận khi dính liên tiếp mấy cước liền vào vị trí bụng và mặt.

Xử lý xong hai tên, hấn quay lưng bỏ đi. Nhưng mới bước vài bước, một ý nghĩ vụt qua đầu làm hấn dẫn đo giầy lát. Ý nghĩ thoáng qua, hấn quay lại, bước đến chỗ hai tên mà hấn mới hạ gục, cúi xuống hỏi nhỏ:

- Ổn chứ?

- Cút đi!!! - Tên cao kiêu nghiêng răng ken két.

- ... - Hấn im lặng nhìn gã.

- Tao đã bảo là cút đi. – Gã cao kiêu nói như hét.

Tự dưng, hấn im lặng chìa bàn tay ra.

- Mày muốn gì thì sửa lẹ rồi xéo đi. - Tên cao kiêu không hiểu ý nghĩa động tác đó của hấn nên càng tỏ ra dữ dằn hơn.

- Chúng ta có thể làm bạn được chứ? - Bỏ ngoài tai thái độ vừa rồi của gã, hấn cố cất giọng thân thiện nhất có thể.

- Làm bạn?... Mày...

Tai vừa nghe lời đề nghị của hấn, những đường cơ sợi gân trên gương mặt tên cao kiêu đột nhiên co giật mạnh. Đồng thời các phản ứng sinh – hóa tồn tại trên người gã dường như đều bị làm chậm lại một cách đột ngột. Đôi đồng tử của gã mở to và dừng lại trên khuôn mặt của hấn mãi không rời đi.

- Được không? – Hấn nhắc lại lời đề nghị.

- Tao đeo cần thăng bạn như mày. Cút đi!

- Tôi...

Đúng lúc đó tiếng của ai đó vọng lại cắt ngang lời hấn:

- Đại ca, nó kìa.

Quay người lại, hấn thấy một tốp ló nhỏ năm tên đang từ từ tiến lại.

- Ê hai thằng kia, đến giờ “đóng thuế”. - Giọng trầm đục vang lên của một tên da ngăm đen, mặt mày góc cạnh, tóc tai nhuộm đỏ. Gã vừa ngâm điệu thuốc phi phèo vừa chỉ vào tên cao kiêu và tên lùn gần đó.

- Đại ca, hôm nay bọn em không làm ăn được gì... - Tên lùn vội cúi người trưng ánh mặt van xin, cầu khẩn.

- Tao đeo cần biết, nộp thuế nhanh.

- Nhưng...

- Nhưng con mẹ mày à. Nộp thuế mau, không thì tao cho tụi bay đi châu Diêm Vương hết bây giờ.

- Đại ca, thật sự tụi em không có.

- Bà mẹ mày không có à? Thế thì...

- Bao nhiêu? - Thấy vậy, hấn vội chen ngang.

- À, này giờ quên vụ này nữa nha. Thằng chó này, mày ở đồng rác nào mà chui ra đây, muốn chết hả con? -
Gã trợn mắt cất giọng nặng trĩu.

- Nộp thuế, bao nhiêu? – Như chẳng hề mảy may để ý đến thái độ của gã, vẫn với ánh mắt bình thản như mọi khi, hắn nhìn xoáy sâu vào đáy mắt “tên đại ca” đang đứng trước mặt mình rồi lặp lại câu hỏi.

Đối diện với một tên vô danh tiểu tốt, tên đại ca ban đầu định lấy cái uy ra trấn áp đối phương. Tuy nhiên, mũi giáo vừa mới nhá ra thì lập tức đã bị tên đứng trước mặt bẻ gãy chỉ bằng một ánh nhìn. Rồi chả có dấu hiệu nào báo trước, tên đại ca đột nhiên bước lùi lại một bước, khí thế vì vậy bị kéo ngược lại trở về định mức ban đầu.

Tên đại ca lúc này cũng không thể hiểu nổi bản thân mình. Tình huống, sự việc diễn ra rất nhanh, tạm thời gã chưa thể nắm bắt và hiểu lý do vì sao những phản ứng trong cơ thể của gã lại như vậy. Tuy nhiên, với kinh nghiệm từng trải, gã cũng đã nhanh chóng đẩy thứ tâm trạng khó hiểu ấy ra ngoài cơ thể và lấy lại tâm trạng bình thường.

Rồi gã đại ca lại nhìn hắn một lượt từ trên xuống dưới rồi bảo:

- Mày là bạn bọn nó à? Nếu vậy thì ba đứa là ba chục cho một đêm ngủ ở đây.

Không lên tiếng, không gật đầu và cũng chẳng lắc đầu nhưng đôi tay hắn đã bắt đầu lần mò khắp các túi quần. Sau một hồi, hắn lôi ra được mấy tờ giấy bạc cũ kĩ, nhàu nát. Tuy nhiên, gom lại thì nhiều đó cũng vừa đủ cho số tiền mà ba thằng phải trả cho một đêm tá túc tại nơi này.

Lấy thuế xong, bọn chúng bỏ đi. Không khí bỗng chốc im lặng lạ thường, có gì đó đang thay đổi, và cả sự đổi khác trên nét mặt hai tên vừa này còn hung hăng với hắn.

- Tại sao? – Vẫn là tên cao kiêu lên tiếng trước.

Hắn quay sang nhìn hai tên trạc tuổi mình với ánh mắt khó hiểu. Thấy thế, tên lùn vội bổ sung:

- Tại sao... giúp tụi này.

Bỏ mặc câu hỏi đang treo lơ lửng ấy, hắn chống tay ngồi xuống sạp, hướng ánh mắt xa xăm vào nơi khoảng không đêm đen đặc quánh. Đến lúc này mới hắn mới bắt đầu dịch chuyển:

- Tôi tên Phong, Nguyễn Lâm Phong, ba mẹ tôi... họ... họ đều mất cả rồi. Tôi không còn họ hàng. Bạn bè thì cũng không nốt. Chúng nó gọi tôi là đồ mồ côi và thường xuyên trêu chọc tôi. Nhiều lần tôi đã rất tức giận và đánh bọn nó nhưng bọn nó rất đông. Thế nên... thế nên người bị đánh nhiều nhất là tôi.

Ngừng một lát, hắn thở dài rồi nói giọng buồn bã:

- Chúng ta có thể là bạn bè được không?

Nói xong hắn im lặng, hai tên kia cũng chẳng mở miệng gì phản ứng gì cả. Không khí như co lại, và mọi thứ dường như bất động trong giây lát.

Khoảng mấy mươi lần thở ra hít vào, đột nhiên trước mặt hắn chĩa ra một bàn tay lấm tấm đất cát. Hắn ngạc nhiên quay đầu sang thì bắt gặp ánh mắt tên cao kiêu:

- Bạn bè.

Nụ cười nhẹ nở trên môi, hắn đưa tay bắt lấy bàn tay ấy. Gã lùn còn lại thấy thế cũng chen vào:

- Tao nữa, kể từ bây giờ chúng ta là bạn.

Rồi gã cũng vội nắm chặt hai bàn tay gầy guộc đang giữ lấy nhau.

Ba đôi mắt đang nhìn nhau và có vẻ như ba trái tim ấy đã tìm thấy tọa độ của sự đồng cảm, niềm tin nào đó trên mặt phẳng cuộc đời.

Sau đó, ba người, ba kẻ xa lạ bắt đầu làm quen và tâm sự cho nhau nghe hoàn cảnh của riêng mình.

Gã cao kiêu tên thật là Hoàng Hữu Khánh, mười bảy tuổi, mất cha lúc lên ba, mẹ thì cũng ra đi một năm sau đó vì căn bệnh ung thư quái ác. Từ nhỏ, ở với dì và bà ngoại. Vì cuộc sống quá nghèo khó nên năm

mười lăm tuổi gã bỏ xứ lên Sài Gòn mưu sinh kiếm sống. Còn gã lùn, tên của gã là Lâm Quốc Huy, gã kém Khánh một tuổi, mồ côi từ khi mới sinh ra. Lúc nhỏ gã ở trại trẻ mồ côi nhưng đến năm mười bốn tuổi gã trốn ra ngoài. Và không lâu sau đó, gã gặp Khánh.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đang dần chìm sâu vào giấc ngủ, hần ngả lưng xuống sạp cát tiếng hỏi:

- Vậy hai đứa mày ở đây sống bằng nghề gì?

- Nghề? Mày đùa à? Tụi tao lấy dếch gì mà có nghề nghề? Nhỏ giờ có học hành gì đâu. Suốt thời gian qua bọn tao toàn trộm cắp, móc túi, giật đồ và kể cả đánh nhau để giành miếng ăn. Có khi hai đứa tụi tao bị “ăn hành” suýt chết. Cũng có những lần bị công an bắt giam một hai tháng, rồi bị bọn đại ca trong tù đánh đập đến ngày về mới thoát. Nói chung cuộc sống bọn tao mù tịt tương lai, chẳng thấy ngày mai gì cả.

- Giọng Khánh cao kiêu trầm buồn thấy rõ.

- Mà mày biết võ phải không Phong? - Bỗng nhiên, Huy quay sang hỏi hần.

- Ủ, biết chút ít. – Hơi bất ngờ với câu hỏi của Huy nhưng hần vẫn tỏ vẻ tự nhiên gạt đầu nhẹ.

Sực nhớ gã hỏi này, hần liền hỏi:

- Cái tên vừa rồi đến “thu thuế” là ai vậy, gã đó là đại ca ở đây à?

- Không, thằng đó chỉ là tay sai của Hùng lác thôi. Thằng Hùng lác mới là đại ca phường Long Hòa này. – Khánh lắc đầu đáp.

- Thằng Hùng lác là người như thế nào? - Hần hỏi tiếp.

Huy lùn nhanh nhẩu:

- Hùng lác là một thành viên chính thức trong băng X-W nổi tiếng, mày biết chứ? Nhưng hần ta cũng chỉ thuộc hạng tép riu trong băng đó thôi. Phía trên hần còn biết bao nhiêu tay anh chị máu mặt mà mỗi khi nhắc đến ai cũng phải run sợ. Nổi nhất là những cái tên đình đám như Tùng sọc, Linh điên, Vũ chó đốm, Long Vũ Trường... Mà tao nghe nói băng X-W có tổ chức rất tốt và tất cả thành viên đều phải tuân thủ những quy định cực kỳ khắt khe mà phía trên đưa ra.

- Ồ, tao cũng nghe danh băng đó lâu rồi. – Tối đây hần lại đột ngột trầm ngâm. - Nhưng mà mày biết ai đứng đầu X-W không?

- Cái này thì bọn tao không rõ. Mà hình như nghe nói ngay cả người trong băng cũng chả biết nữa là.

- Vậy à, nghe chừng bí hiểm ghê.

- Ủ, mà sao mày tò mò về băng nhóm X-W quá vậy? – Huy tỏ vẻ thắc mắc.

- Ồ, tại tao mới lên đây nên lạ nước lạ cái, muốn tìm hiểu kỹ để biết cách mà sống thôi.

- Ủ, mày biết vậy thì tốt.

Nói chuyện một hồi ai nấy cũng đều mệt, thế là cả bọn nhanh chóng thiếp đi. Khánh và Huy chẳng mấy chốc đã ngáy o o ngủ ngon lành. Nhưng riêng hần, mắt hần vẫn mở trân trân nhìn bầu không trên cao với những suy nghĩ đang chạy loạn trong đầu

2. Chương 2: Giấc Mơ Máu

Lát sau, cơn buồn ngủ trong người hần cũng kéo đến, thế là từ từ hần dần mất ý thức. Và giống như mọi ngày, đang ngủ giấc mơ đó lại ùa về trong tiềm thức của hần.

- Phong... Phong... Dậy đi con!

- Con muốn ngủ nữa cơ.

- Bây giờ đã là ba giờ chiều rồi, con mà không dậy ba Long không chở hai mẹ con mình đi chơi thảo cầm viên nữa đâu đấy.
- Ba Long đâu mẹ Vi?
- Ba Long đang thay đồ kia, ba Long bảo mẹ gọi con dậy.
- Mọi ngày ba mẹ cho con đi chơi ngày chủ nhật mà, hôm này đâu phải chủ nhật đâu?
- Đạo này công việc của ba mẹ rất bận, nên rảnh khi nào sẽ cho con đi chơi ngày đó, vậy được không con trai.
- Vâng, thôi con đi rửa mặt rồi đi nha.
- Ủ, để mẹ Vi bế con.
- Không, để con tự đi, con lớn rồi mà.
- Thấy chưa, mới có sáu tuổi đầu mà làm như người lớn.
- Kệ, con lớn rồi. Con là đàn ông rồi. Sau này con cũng sẽ giống như ba. - Nói xong cậu chạy vào nhà vệ sinh.

Nhìn từng bước chạy của cậu, bà Vi nở nụ cười hạnh phúc.

15 giờ 45 phút ngày 13 tháng 6 năm 2001, tại thảo cầm viên.

- Ba Long ơi, có con hươu cao cổ kia, mình tới xem đi ba.
- Ủ, để ba bế con tới xem.
- Không, để con tự đi, con lớn rồi mà.

Nghe đến đây, ba mẹ cậu lại nhìn nhau mỉm cười.

- Ủ, vậy cũng được. Khi nào mỗi chân thì nói ba mẹ nghe chưa. - Giọng ông Long nhẹ nhàng.
- Vâng ạ.

Lúc lâu sau, đang đi cậu đột nhiên ngồi xuống nhăn mặt:

- Con đau chân quá ba Long.
- Ủ, con mỏi rồi à, con ngồi xuống đây để ba bóp chân cho. Chút nữa phải để ba bế nghe chưa?
- Hì, vâng ạ.

Ông Long bóp chân cậu một hồi thì cậu lại bảo khác nước, thế là ông phải chạy đi mua nước. Nhưng hai mẹ con cậu đứng chờ hồi lâu vẫn không thấy ông Long quay lại. Bầu trời lúc này đã dày đặc mây mù, rồi cơn mưa cũng nhanh chóng trút. Thế nên hai mẹ con liền vội vã chạy vào phòng bảo vệ gần đó để tránh mưa.

Đợi thêm một lát không thấy chồng quay về, trong lòng bà Vi bỗng nhiên lại dấy lên cảm giác bất an, lo sợ. Mí mắt phải cứ giật liên tục này giờ. Không thể đợi thêm được nữa, bà quyết định gọi cậu cho chú bảo vệ tạm thời trông coi rồi vội vàng mượn ô đi tìm chồng.

Trước đó hai mươi phút.

Ông Long tới chỗ quây mua nước. Khi mua xong vừa mới quay ra thì đã bị hai tên lạ mặt, đội nón súp mát áp sát bất ngờ. Tức thì một trong hai tên đã ghé miệng sát tai ông nói nhỏ: “Im lặng và đi theo bọn này nếu muốn vợ con ông an toàn”. Đồng thời ngay lúc đó ông cảm nhận được có vật gì cứng cứng giống như đầu khẩu súng đang cộm cộm sau lưng mình.

Phía Nam của thảo cầm viên là khu đất rậm rạp cây cối, đang chờ sửa sang, quy hoạch lại. Nơi này giáp bãi đất trống với những khu nhà máy bị bỏ hoang lâu ngày. Đây cũng là nơi của thảo cầm viên mà không nhiều người biết đến, phía này cũng rất ít người lui tới. Có chăng chỉ là vài ba khách tham quan tò mò đi cho hết chỗ hết nơi thôi, chứ nếu họ mà biết trước nơi này ra sao thì có lẽ cũng có ai thềm đến đây.

Ông Long bị một bọn lạ mặt dẫn xuyên qua đám lá cây um tùm, chui qua lỗ trống hàng rào khá to rồi hướng về khu nhà hoang.

Lại nói về bà Vi, sau khi chạy đi tìm ông Long nhưng không thấy đâu thì vô tình bà nhìn thấy chiếc khăn mùi xoa đặc trưng của chồng đang nằm trong tay của một cô gái trẻ. Đến đây những ý nghĩ mới lại xuất hiện trong đầu bà, nhiều nghi vấn được đặt ra, vài giả thiết được xây dựng và tất nhiên không loại trừ khả năng là bà Vi đang ghen, một cơn ghen có cơ sở.

Bà từ từ tiến đến cô gái trẻ, lấy lại vẻ mặt bình thường nhất có thể nhẹ nhàng hỏi:

- Chào bạn.
- Vâng... chào chị. - Cô gái hơi ngỡ ngàng nhưng rồi cũng gật đầu chào lại.
- Mình thấy bạn cầm chiếc khăn đẹp quá, bạn có thể cho mình biết bạn mua nó ở đâu không. - Bà vẫn điềm tĩnh.
- À, cái này em không mua.

Mỗi nghi ngờ của bà càng lớn hơn khi nghe cô gái nói vậy. Tức thì bà hỏi tiếp:

- Không mua? Vậy có người tặng bạn à.
- Cũng không phải ạ, cái này em nhặt được.
- Nhặt được?
- Dạ vâng.

Nghe đến đây tự nhiên tim bà đập nhanh thành thịch với một dự cảm chẳng lành. Bà tiếp tục truy hỏi:

- Bạn... bạn nhặt được chỗ nào vậy?
- O... - Cô gái có vẻ bất ngờ trước thái độ của bà.
- Nhanh đi. - Bà giục.
- Chỗ cạnh cây phía kia kìa. - Vừa nói, cô vừa đưa tay chỉ.
- Cảm ơn. - Bà đáp lời cô gái rồi vội vã chạy đi, bỏ lại sau lưng một người ngỡ ngác với những thắc mắc không lời giải đáp.

Tại nhà kho bỏ hoang trên đường Nguyễn Thị Định, phía nam thảo cầm viên.

Pằng!!! Pằng!!! Pằng!!! Pằng!!!

Rầm!!! Rầm!!! Rầm!!!

Tiếng súng được lắp ống giảm thanh vừa dứt thì một loạt tiếng sấm rung chuyển đất trời rền vang.

Máu tuôn xối tuôn xả... hai vũng máu càng lúc càng lớn... lớn dần. Lát sau, máu đông lại sẫm màu. Những tia máu nhỏ phụt ra tung tóe khắp nền đất ẩm cũng đã mất đi sự sống cuối cùng vốn có của nó. Gió rít sắc lẹm từng cơn luồn qua những mảnh tôn cũ kĩ, đập bành bành, phành phạch vang lên theo chu kì...

Sáng hôm sau, bọn hắc thủ dậy khá sớm. Nhắm chừng bây giờ chỉ mới năm giờ ba mươi nên đường phố khá vắng vẻ. Lát đất từng chiếc xe thoải mái truồn mình phóng bạt mạng, xa xa thấp thoáng chiếc xe đi lấy rác đã cũ mèm. Chiếc áo màu đen sẫm của bầu trời về đêm đã được vứt bỏ, thay vào đó là vẻ tươi sáng ngập tràn sức sống đến lạ mà ngỡ thân quen khi ánh mặt trời vừa lộ dạng. Xa tít tắp tận chân trời nổi lên ánh vàng cam lộng lẫy xen lẫn tím lung linh đẹp đến ngây người.

Thấy hắc thủ người ra như phỗng, Khánh vỗ vỗ vai hắc bảo:

- Mà nhìn gì vậy Phong?
- Không... không có gì, chỉ là ngấm bình minh thôi.

Bỗng nhiên sau lưng vang lên tiếng của Huy:

- Á...rắn...có con rắn kia.

Hắn và Khánh lập tức quay lại, Huy nhanh nhẩu:

- Hình như là rắn lục hay sao í?

Hắn liếc nhìn cái con vật đang ngóc đầu dưới nền đất chừng một giây rồi buột miệng thản nhiên:

- Không có độc.

- Mà y không à, rắn lục đó mà không có độc á. Mà y giỏi thì cho nó cắn thử xem, coi Diêm Vương có gọi điện cho mà y không?

- Tao nói thật, nó không có độc đâu. Con này không giống với những con rắn lục khác.

- Chỉ vậy thôi mà mà y nói nó không có độc á?

- Nếu tao không lầm thì con này bị nhiễm hóa chất nên độc tính bị tiêu trừ rồi.

- Thật à, mà y nhìn không lầm gì biết được? Á mà hóa chất là gì thế?

- Đại loại là một hợp chất chất hóa học, ví dụ như thuốc trừ sâu í. Khi nó bị nhiễm hóa chất đó nặng thì trên cơ thể của nó sẽ xuất hiện nhiều đốm chấm trắng li ti. Và lúc này nhìn nó có vẻ không còn hung dữ như khi chưa bị nhiễm.

Thấy ánh mắt của hai thằng Huy và Khánh nhìn mình với vẻ tò mò như muốn hỏi “Sao mà y biết rõ vậy?”, hắn liền đưa ra một lý do có thể chấp nhận:

- Có một lần tao vô tình được nghe ông lão hành nghề săn rắn lục kể chuyện đó thôi. Ban đầu tao cũng không tin như tụi mà y vậy nhưng khi ông cho nó cắn thử vài lần thì tao không thể không tin. Rồi ông kể tao nguyên do như những gì mà tao vừa nói tụi mà y đấy. Qua mấy hôm sau, tao vẫn thấy ông sống bình thường, khỏe mạnh mà.

- Ủ... thôi không còn sớm nữa tụi mình đi kiếm gì ăn đã. – Khánh gạt đầu rồi bỗng nhiên lái đề tài sang hướng khác.

- Ủ. – Huy gạt đầu rồi phúi mông đứng dậy vươn vai.

Còn hắn, hắn cũng định đứng dậy nhưng khi ánh mắt hắn vừa mới rời con vật có màu xanh lục ấy thì một ý tưởng đột nhiên chui ra làm hắn bất giác kêu lên:

- Á... tao có ý này...

Sau đó, cả ba bọn hắn vác cái bụng đói meo ra chợ Thanh Thiên gần đó hòng kiếm chút đỉnh. Lượn lờ hồi lâu cuối cùng bọn hắn cũng phát hiện ra được một con mồi. Một phụ nữ nhăm chừng U50, bề ngoài toát lên vẻ sung túc và vượng khí. Bà ta đeo một cái giỏ xách da màu nâu nhạt đang cặm cùi mua đồ. Do hắn chưa quen thuộc đường xá, những con hẻm nơi đây nên nhiệm vụ của hắn sẽ là đánh lạc hướng cho Khánh tẩu thoát an toàn khi lấy được đồ. Nghe có vẻ đơn giản nhưng thật ra nếu mà làm không khéo thì sẽ rất dễ bị mọi người phát hiện và tóm cổ ngay. Còn Huy mai phục ở một đường luồng nhỏ phía Đông cách đó khoảng trăm mét. Đường này hẹp, chỉ đủ cho một xe máy đi qua. Nó dẫn ra khu đất hoang lau sậy rậm rạp nên hầu như chẳng mấy ai bén mảng đến. Nếu có thì cũng chỉ là những bọn “bác sĩ thú y” với những chiếc kim tiêm lạnh người hút chích lẫn nhau, hay “các nhà thôi miên” tự làm mình mê man, chìm đắm trong giấc ngủ lâng lâng, phê phê của mùi khói thuốc mờ mờ ảo ảo. Việc của Huy chính là núp từ phía xa cắt đứt sợi dây nối những thùng giấy đã được treo lơ lửng khi Khánh chạy qua nhằm cắt đuôi những gã còn lại. Xong việc cả bọn sẽ tụ họp lại dưới chân cầu Linh Xuân.

Một thoáng sơ hở của người phụ nữ khi đặt túi xách xuống ngay bên cạnh để vươn tay lựa đồ. Rất nhanh, liền đó như một cái máy đã được lập trình sẵn, Khánh phi tới đoạt lấy túi xách rồi phóng thẳng. Sự việc diễn ra không đầy cái chớp mắt. Quá bất ngờ, người phụ nữ lập tức kêu la nhưng tiếng kêu ấy chỉ ú ớ trong miệng. Mãi lúc sau, thanh âm mới dần nén đủ để thoát ra thành tiếng:

- Cướp!!! Cướp!!! Cướp!!!

Đúng như hần nghĩ, khi vừa nghe nạn nhân tri hô thì lập tức có mấy tay thanh niên vội chạy đuổi theo thằng Khánh. Thấy vậy, ngay lúc này, hần đứng ở đầu bên kia mở hết ga công suất la to:

- Cứu!!! Cứu tôi với!!!

Quả như dự đoán của hần, bọn thanh niên đang đuổi theo thằng Khánh đột ngột khựng lại khi nghe tiếng hần kêu cứu. Thoảng lưỡng lự, những “hiệp sĩ đường phố” chia nhau ra hành động. Một nửa quay lại chạy về phía hần, một nửa tiếp tục đuổi theo thằng Khánh. Dòng người bủa vây đến xung quanh hần càng lúc càng đông, mỗi lúc một nhốn nháo với những câu hỏi không người trả lời:

- Chuyện gì vậy?

- Có chuyện gì vậy?

- Làm sao mà nó la như vậy?

- Sao... sao vậy?

Bỗng nhiên có một tiếng hét của đứa con gái nào đấy, nghe chói tai cực kì:

- Ôi mẹ ơi!!! Rắn... rắn lục kia!!!

Nhằm để đánh lừa mọi người thì hần cố gắng tỏ vẻ sợ sệt, khuôn mặt biểu cảm hết mức có thể, chân tay vờ run rẩy lấy bầy, mặt như mếu van xin:

- Làm ơn... bắt... bắt... nó giùm với.

Tia mắt một vòng thì hần thấy ai nấy đều tỏ vẻ ái ngại trước sự nhờ vả của mình, chẳng ai dám bước tới tay không mà bắt con rắn lục đang nằm oằn mình sau gáy của hần cả. Ý nghĩa đó của hần vừa mới “phôi thai” thì ngay lập tức vang lên lời đề nghị chắc nịch của “vị anh hùng” với cánh tay xăm nhìn có vẻ hổ báo cáo chồn:

- Để tôi.

Gã bình thần bước lại gần hần, ánh mắt nhìn con rắn không chớp. Lúc này, mọi người ai nấy đều nín thở chuẩn bị xem màn trình diễn của gã. Tuy nhiên, ngay lúc này, đầu đó lại vang lên tiếng của một bà cụ già:

- Cậu có bắt được không, không được thì đừng có “làm dóc” để rồi chết oan thì khổ.

Nghe vậy, gã ngừng lại giây lát, không quay đầu, đáp lời bà cụ:

- Yên tâm đi, sẽ ổn thôi.

Gã đứng sau lưng hần, mắt tập trung vào đầu con rắn. Tuy ban ngày thị lực của rắn lục yếu hơn ban đêm nhiều nhưng không vì thế mà việc tóm nó là dễ dàng. Con rắn có vẻ lơ đãng giây lát khi đầu nó hơi chếch sang trái, mắt nhắm hờ. Chộp lấy thời cơ, tức khắc nhanh như cắt, hần dùng ngón trỏ và ngón cái tóm chặt lấy khoảng giữa đầu và thân con rắn ấn mạnh. Bị tấn công bất ngờ ngay chỗ hiểm con rắn co mình hòng trốn thoát nhưng lực hai ngón tay của hần quá siết nên con rắn chết không lâu sau đó.

- Không sao rồi. Phù... may quá.

Tiếng ai đó thở dài nhẹ nhõm. Thấy thế hần quay người lại tỏ vẻ vui mừng, cúi đầu ríu rít cảm ơn:

- Cảm ơn anh... Cảm ơn anh nhiều ạ... Chân thành cảm ơn anh... Cảm...

- Vừa nãy tao cũng liều mạng thôi, chứ tao có biết bắt rắn cái khỉ khô gì đâu. - Gã nhếch mép bảo.

- Hả... anh...

Hần thật sự bị bất ngờ trước câu trả lời của gã đang đứng trước mặt. Ánh mắt gã sắc như dao cạo. Và ánh mắt đó đang nhìn hần... cười cợt như thể “Tao đi guốc trong bụng mày rồi”.

- Anh Linh, chúng ta đi thôi. - Ngay lúc đó một tên tiến sát lại gã hạ giọng nói nhỏ, nhưng vì hần đứng khá gần nên tai hần ngay lập tức cũng nhận được thông tin đó.

Dòng người lúc này đã tản ra gần như trở về vị trí ban đầu vốn có của nó. Hấn cũng nhanh chóng đi về phía chân cầu Linh Xuân để tụ họp tại với Khánh-Huy.

Lại nói về tại Khánh-Huy, sau khi cướp được túi xách thì Khánh chạy như tên bắn đến đường luồng mà Huy đã mai phục như kế hoạch đã định. Nhưng không may là khi đang tẩu thoát, Khánh vô tình vấp phải cục đá thế là cả người gầy nhom của nó lăn quay ra ngã sông xoài dưới đất. Khi nó kịp đứng lên thì một tên thanh niên đã đuổi đến nơi và nhanh tay chớp lấy áo Khánh cao kiêu khi nó định bỏ chạy. Tuy nhiên với bản năng sinh tồn, nó nhanh nhẹn quay người lại, tiếp đó nhảy lùi một bước về phía sau đồng thời co chân dốc hết lực đập văng tên thanh niên ra xa. Đến đây, khi tên thanh niên kịp đứng dậy thì Khánh đã bỏ xa một đoạn hơn hai mươi mét. Và cũng đúng ngay lúc này đột nhiên rất nhiều thùng giấy đồng loạt rơi xuống “bịch bịch” chắn kín cả lối đi.

Lúc hấn vừa tới gần chân cầu thì từ xa văng vẳng lời qua tiếng lại của một số người. Lê bước đến gần hơn hấn thấy tại Khánh-Huy đang bị một băng gồm bảy thằng búa vây xung quanh. Tất cả bọn chúng đều xăm chữ R ở cánh tay trái.

3. Chương 3: Nhập Viện

- Xin hãy để lại bọn em một phần. - Giọng Khánh kiêu như van nài.
 - Mày muốn chết à, mày biết mày đang khóc cái đéo gì không vậy, mày biết đại ca tao là ai không hả? Chưa kể nhiều đây bọn tao đủ cho hai mày mua vé đón xe đi châu Diêm vương rồi đẩy con ả, ở đó mà còn đòi hỏi chia chát nữa hả, thằng khốn? - Tên to con, đầu trọc gầm ghè.
 - Đây là công sức bọn tôi có được, mấy người muốn hưởng thì lết xác đi mà kiếm ăn, đừng có ở đây mà bày trò giả thói cướp cạ. - Hấn đứng phía sau buộc miệng một câu xanh rờn rồi bước tới gần hơn.
 - Mày... mày là thằng chó chết nào?
 - Phong, đừng... - Khánh lên tiếng định nhắc nhở hấn. Biết vậy nên hấn liền gơ tay ý bảo “Để im đó cho tao xử lý” rồi tiếp tục nhìn gã to con trước mặt lạnh lùng cất tiếng:
 - Tao là ai không đến lượt nhà mày biết tên tao.
 - Thằng chó. Tại bây đập chết nó cho tao.
 - Dừng lại đi Phong!!! Đây anh lấy đi, xin anh đừng đánh nó. – Huy lo sợ vội vàng xin tên đầu trọc.
 - Mày khỏi cần lo cho tao, tao sẽ không để thằng nào đụng vào “công sức sáng giờ” của tại mình đâu. - Hấn đáp lời Huy với giọng quả quyết.
 - Mày được lắm thằng khốn, để xem mày to mồm được bao lâu.
- Tức khắc, hai tên đô con nhào vô tấn công trực diện hấn. Một tên lao tới tung cú đấm thẳng hướng vào giữa mặt, tên còn lại tung cú đá nhắm vào cạnh sườn hấn. Khụy người lấy thấp trọng tâm, hấn nhảy lùi ra phía sau né đòn. Không giống như lần đụng độ thằng Khánh hôm qua, hấn nhận thấy mấy tên này khá hơn nhiều, tốc độ ra đòn cũng như phát lực tốt hơn hấn.
- Liền đó, bốn thằng lập tức bao vây lấy hấn, hai gã khác đứng canh chừng Huy và Khánh, để đề phòng tại nó giở trò.
- Phong dừng lại đi, nghe tao nói không? - Khánh quát hấn rồi tiếp tục cầu xin tên đầu trọc. - Anh ơi, xin hãy tha cho thằng Phong, nó còn nhỏ nên chưa hiểu chuyện. Anh là người lớn xin hãy rộng lượng tha cho nó đi anh... Em xin anh...
 - Đúng đó anh, nó còn nhỏ, nó chưa biết gì đâu, xin anh tha cho nó một lần. - Huy cũng quỳ xuống đỡ lời cho hấn.

Tức khắc, một gã tóc tai nhuộm đỏ lồm chồm như trái chôm chôm vừa chín tới bước đến gần hắn rồi bắt ngờ ra đòn rất nhanh, một cú đập thật lực vào bụng hắn. Lúc đó, vì hơi chủ quan với lại đang quay sang định bảo hai thằng bạn “Để mặc tao” nên hắn bị dính một đòn khá đau.

- Hai đứa mày đứng im đó!!! – Hắn quay sang quát Khánh, Huy rồi chống tay đứng lên.

Ngay khi hắn vừa mới đứng dậy thì hai gã trong bọn chúng tức khắc lao tới. Một tên tung cước đá cạnh sườn và tên còn lại đá quét trụ chân của hắn. Nhìn cách di chuyển đó hắn đoán được bọn chúng sẽ ra đòn thế nào và tất nhiên không khó để hắn đoán biết được cơ hội phản đòn trong tình huống này nên hắn vội vàng nhảy lùi ra sau né đòn. Liền mạch động tác, hắn xoay chân trụ đá tổng ngang vào mặt tên bên phải nhanh như cắt. Cú ra chân chính xác đó quả nhiên có uy lực đáng kể khi tên dính đòn gục ngay tại chỗ. Với tình huống đó, có vẻ đối phương ít nhiều biết được thực lực của hắn nên sau khi một tên gục thì hai tên nữa liền nhảy vào đứng thành gọng kìm bao vây hắn chính giữa. Không để cho bọn chúng có cơ hội ra đòn, hắn nhanh chóng chạy lấy đà ba bước rồi bất ngờ nhảy lên đập thật lực vào ngực thằng đứng bên phải rồi tiếp đó đâm mạnh vào mặt thằng đứng bên trái. Thằng đứng sau lao về phía hắn chưa kịp hành động thì đã bị hắn “thái hành cho ăn sống” khi mà hắn liên tiếp tung ra cú đá xoáy, đá cạnh sườn rồi những pha lên gối, đâm vòng cầu, đâm chính diện không nhân nhượng. lát sau, cả bốn tên đều gục dưới chân hắn. Định xử lý luôn gã đầu trọc và hai tên còn lại nhưng vừa mới quay lưng lại thì hắn đã thấy lưỡi dao sắc nhọn đang kề cổ Huy, và Khánh thì bị khóa tay đè xuống đất. Lúc này, gã đầu trọc mới nhìn hắn gầm gừ:

- Mày có muốn người anh em của mày xuống đó trước không hả con chó?

- Mày muốn gì, thả hai đứa nó ra. - Hắn thản nhiên.

- Tao muốn gì à... cái tao muốn chỉ sợ mày không dám làm thôi.

- Muốn gì? - Hắn nhắc lại câu hỏi của mình trước đó nhưng chất giọng nặng trĩu hơn.

- Cái tao muốn là mày đứng im để tui tao đập mày, nhưng mày không được đỡ đòn hay đánh trả.

- Đừng... đừng đánh nó... Phong... mày... mày chạy đi... Có nghe tao nói không? - Khánh cố ngẩng đầu nhìn hắn giọng gấp gáp.

- Được... mày nói phải giữ lời. - Bỏ ngoài tai lời của Khánh, hắn gật đầu đồng ý điều kiện gã côn đồ kia đưa ra.

Sở dĩ hắn đồng ý nhanh như vậy là bởi lẽ hắn chẳng còn lòng dạ nào cân đo đong đếm, lợi hại thiệt hơn cho mình nữa. Vì lúc này đây hắn đã đặt sự an toàn của hai thằng bạn Khánh và Huy lên trên hết.

- Phong, mày nghĩ gì vậy hả? Đại ca ơi... xin anh đừng...

Huy lần nữa cầu xin gã đầu trọc nhưng lời kịp thốt ra hết thì đã bị hắn ta chặn họng:

- Mày có cảm cái mồm thối của mày lại không, sửa nữa tao xiềng cho một nhát bây giờ.

Và tất nhiên, sau lời nói đó, hắn đã bị đánh rất nhiều. Hai trong số bốn thằng gục trước đó đã đứng lên được, rồi thêm gã đầu trọc, cả ba tên thay phiên, đồng loạt lao vào hắn mà ra đòn không thương tiếc. Những cú đâm vào mặt, vào bụng rồi các pha lên gối, sấn chỗ liên tiếp trong gần mười phút của chúng đã khiến hắn gục hẳn xuống. Và hắn... không đứng dậy nổi nữa. Máu miệng túa ra đỏ cả áo, mí mắt trái bị rách một đường dài, khắp người hắn phủ kín vết thương bầm tím, đau nhức. Thấy hắn đã gục hoàn toàn, gã đầu trọc ghì chân đè đầu hắn xuống đất thật mạnh rồi đạp nghiêng:

- Chết con mẹ mày đi, dám láo với tao à thằng khốn!!!

Sau câu nói đó, gã dồn hết sức tung những cú đá vào mặt và bụng hắn. Đánh thêm một lúc nữa, gã mệt, dừng lại thở hổn hển. Ý thức trong hắn lúc này cực kì mong manh, tựa như đường tơ sợi chỉ nhỏ bé có thể đứt lìa bất cứ khi nào. Hắn không còn cảm thấy chút sức lực gì ở trong người mình nữa cả. Lúc này đây, tai hắn bắt đầu ù đi, cánh cửa nhận thức khép dần, thông tin từ bên ngoài đưa vào hầu hết đều bị từ chối. Tiếng kêu la, gào thét của hai Huy, Khánh cũng thưa dần, nhỏ dần rồi tiến lại gần “điểm không”. Và sau đó, cú đá trời giáng của gã đầu trọc vừa chạm vào đầu hắn thì ngọn lửa ý thức trong hắn cũng lập tức tắt phụt.

Lạc trong vô thức khi mà thế giới quan trở nên vô hình, mọi giác quan đều bị trói buộc và não bộ đang chìm trong giấc ngủ mê man, bóng tối râm ran nặng nề, ngộp thở dần bủa vây khắp ngả. Bỗng “ ọc ọc ột ột”. Có gì đó vừa xuyên qua bóng tối rẽ đường rạch lối đến thẳng nơ-ron thần kinh, nháy tín hiệu báo ý thức đang dần hồi phục. Nhẹ nhàng ý niệm dần được gợi mở. Một điểm sáng nhỏ nhoi, mờ mờ ảo ảo, khi ẩn khi hiện rồi to dần, lớn dần. Bóng tối ngay lập tức biến mất, ánh sáng chen lấn ủa vào... sáng quá... chói quá.

- Bác... bác sĩ ơi, bác sĩ. Cậu ấy tỉnh lại rồi. - Tiếng của Khánh vang lên gấp gáp.

- Ủ, để tôi xem nào.

Ông bác sĩ già bước đến bên giường hấn, nhìn hấn bảo:

- Cậu nghe kĩ câu hỏi của tôi rồi trả lời, biết không?

- ... - Hấn gật đầu.

- Mấy ngón tay.

- Bốn.

- Còn đây, mấy ngón?

- Mười.

- Đây.

- Không.

- Tốt rồi, tạm thời không sao. Theo như kết quả của phim chụp thì não bộ tổn thương nhẹ. Nhưng còn những vết thương khác thì nghiêm trọng đấy. Phần mềm bị rách tổn thương khá nặng, hai xương sườn bị rạn nên cần phải tĩnh dưỡng dài ngày, ăn uống đầy đủ, chế độ sinh hoạt hợp lý. Và trước mắt bệnh nhân cần phải ở viện ít nhất một tuần để theo dõi và điều trị vết thương.

- Vâng, cảm ơn bác sĩ. - Khánh trả lời giọng lễ phép.

- Mà thấy trong người thế nào rồi Phong? - Huy lay lay tay hấn hỏi.

- Tao thấy đỡ nhiều rồi... không sao. Mà đây là bệnh viện à? Sao tao lại nằm trong này? Còn...

Khánh quay sang ngắt lời hấn:

- Mà hỏi gì lắm thế, lo nằm nghỉ ngơi cho lại sức đi, giờ tao ra kia mua cháo. Chắc mày đói lắm rồi nhỉ?

“Ọc ọc ọc” - Đúng lúc đó cái bụng của hấn reo hò hưởng ứng lời đề nghị của Khánh.

Nó đi rồi hấn quay sang thắc mắc với Huy:

- Sao tao lại vô đây Huy?

- Thì có người đưa vô, chẳng lẽ mày tự chạy vô chắc.

- Là mày với thằng Khánh à?

- Ủ, nhưng còn một người nữa.

- Một người nữa?

- Dạ chuyện là...

Sau khi hấn bất tỉnh dưới chân cầu Linh Xuân thì gã đầu trọc cùng tụi đàn em cũng bỏ đi với chiến lợi phẩm cướp được từ bọn hấn. Khánh lo sợ hấn có chuyện nên tức tốc công hấn chạy đường ra đường lớn. Khánh vừa chạy vừa bảo Huy kêu cứu thật to. Ra đến nơi, cả bọn vẫy tay bắt taxi nhưng chẳng chiếc nào chịu dừng lại. Có lẽ cái bộ dạng nhếch nhác, bẩn thỉu, rách rưới, người đầy máu me của cả ba bọn hấn đã tạo cho họ tâm lý “ngại”. Mà cũng đúng thôi, lúc đó trong người bọn hấn có một cục bạc, đồng nát nào đâu, chẳng ai “ngu” mà chở miễn phí cả. Lâu nay, mảnh đất này đã vốn nổi tiếng “Thạch Sạch thì ít mà Lý Thông thì nhiều”, ấy thế mà kì diệu làm sao khi không ông trời lại ban phát cho bọn hấn cái diễm phúc gặp được người “ngu” ngay lúc đó, mà là người “ngu chính hiệu” nữa chứ. Kẻ “ngu” đó chính là một người

đàn ông lạ mặt, tuổi ngoài năm mươi. Không những đưa giúp hắn vào bệnh viện mà ông còn thanh toán tất cả tiền viện phí cho hắn. Ngoài ra, ông còn đưa ít tiền cho Khánh bảo “Cậu cầm lấy mà lo cho bạn cậu”. Khánh lúc đấy ứ ớ chưa kịp cảm ơn và thắc mắc vì sự quan tâm quá đáng này thì ông đã bỏ đi mất.

Đây phải chăng là định mệnh hay là một sự sắp xếp ngẫu nhiên của quy luật xác suất vốn có từ thuở nguyên sơ?

Thôi mọi chuyện gác lại ở đây, sau này nếu may mắn gặp lại “vị thánh” ấy thì có lẽ mình nên làm gì đó để đáp lại tấm lòng của ông đã dành cho mình như ngày hôm nay. – Hắn tự nhủ khi được nghe xong toàn bộ câu chuyện.

Trong những ngày hắn nằm viện ngoài những giờ thay phiên nhau chăm sóc hắn, thì hai thành bạn của hắn cũng đã mò mẫm đi làm thêm kiếm tiền. Huy vừa xin được chân chạy quán phở, còn Khánh thì xin được chân phục vụ quán nhậu. Hắn thấy thế cũng mừng cho tụi nó.

Những ngày nằm viện quả thật đối với hắn là một cực hình. Ngày qua ngày, hắn chỉ nằm lì một chỗ, mùi thuốc sát trùng nồng nặc khắp căn phòng. Chưa hết, hắn còn phải chứng kiến cảnh một anh thanh niên cùng phòng co giật trợn mắt há mồm. Hắn thấy mà rùng cả mình, rợn cả gai óc.

Sau gần nửa tháng điều trị, hắn được xuất viện. Cuối cùng cũng kết thúc những ngày nhàm chán trên giường bệnh, vết thương của hắn cũng gần lành lặn, sức khỏe cũng đã hồi phục bảy tám phần.

Định khi hắn bình phục thì cả ba sẽ làm bữa ăn mừng nho nhỏ, nhưng không may đúng cái ngày hắn xuất viện thì lại có chuyện xảy ra với Khánh và kết quả là Khánh bị đuổi việc. Nguyên nhân bắt nguồn từ cái tính dở dẻ ương ương của Khánh mặc dù Khánh cũng hiểu, cũng biết khá rõ cách xử sự ứng với từng loại người để có thể sống được trên cái vùng đất dữ này.

Số là lúc đó đã hơn hai giờ sáng, lúc này quán sắp dọn bàn ghế thì ở đâu chui ra ba gã loai choai tóc tai xanh xanh đỏ đỏ, bấp tay xăm chữ R nổi bật.

Ba tên hếch mồm lên trời phì phèo điếu thuốc, cái mặt căng căng trông lão toét vô kể. Một tên trong bọn vào quán chưa kịp đặt mông xuống ghế đã vội mở max volume với cái giọng không thể khó ưa hơn:

- Chủ quán đâu?

- Tôi đây. Các cậu cần gì? - Lão chủ quán tuổi trạc tứ tuần ái ngại bước ra dò hỏi.

- Một đĩa bò xào, hai thùng ken. Nhanh lên.

- Vâng, các anh đợi chút, có ngay.

Lát sau, Khánh đi ra trên tay là khay thịt bò xào thơm phức, nó lặng lẽ đặt xuống bàn rồi nhẹ nhàng quay lưng đi. Nhưng ông trời chẳng để nó yên, vừa mới quay lưng định biến thì đã nghe tiếng ồm ồm bên tai:

- Nhìn cái mặt mày khó ưa vãi. Mai đừng để tao thấy mày không tao thái hành cho ăn sống luôn nghe không?

- Các anh biết đây là đất của ai không? – Định bụng cho qua nhưng không hiểu tại sao đột nhiên Khánh quay mặt hỏi vặn lại.

- Thăng chó, mày vừa nói gì, mày dám giở giọng đó hả?

- Tôi biết đây không phải là địa bàn của các anh, coi chừng có ngày bị ăn đập mà không biết vì sao mà bị đó.

- Tiên sư thằng chó này, đập nó tụi bay!!!

Thế là ba tên côn đồ “băng R” hăng tiết nhảy sấn vô định “làm thịt” Khánh. Nhưng số Khánh vẫn còn may khi không đúng lúc đó tụi dân phòng ghé qua quán nên mấy tên côn đồ mới rồ máy bỏ đi. Và khi đi chúng không quên để lại lời đe dọa sặc mùi máu tanh:

- Lần sau mày sẽ không may mắn như vậy nữa đâu, lần sau gặp lại sẽ là ngày giỗ cho cái mạng chó của mày đó, thằng khốn!!!

Tất nhiên lão chủ quán cũng nghe được lời của chúng nên ông đã cho Khánh nghỉ việc ngay sau đó. Mà như vậy thì cũng tốt cho Khánh. Lỡ may bọn kia quay lại thật thì hóa chẳng phải Khánh sẽ ăn đòn mềm xương à? Hoặc tồi tệ hơn là phải xuống âm ti điện thăm thím Hà anh Bá cũng nên. Mọi lần hắn thấy Khánh đều nhúng nhường và chẳng bao giờ ăn nói kiêu thách thức trước mặt những tay giang hồ cả. Hỏi nguyên do vì sao thì Khánh bảo:

- Tao đã nghĩ kĩ rồi, tao sẽ không yếu đuối núp dưới chân kẻ khác mà tao không tôn trọng, không phục nữa. Tao phải cứng rắn và mạnh mẽ nhiều hơn.

- Lý do? – Hắn nheo mắt trái nhìn thẳng Khánh.

- Vì... vì...

Đối diện ánh mắt đầy của hắn, Khánh sẵn sàng tiếp nhận nhưng chỉ vài giây sau Khánh cũng phải đầu hàng chịu thua.

- Vì... vì... vì tao mà mày bị đánh.

Nghe đến đây hắn biết Khánh nhắc tới cái vụ lúc trước ở chân cầu Linh Xuân.

- Thôi mày đừng áy náy nữa, chuyện qua rồi mà. Với lại đó là lỗi của tao. Nếu lúc đó tao nghe mày thì đâu đến nỗi. - Hắn thở dài bảo Khánh.

Ngày hôm sau, Huy đến lãnh tiền công rồi cũng nghỉ ở quán phở luôn. Hỏi nó sao không làm nữa thì nó bảo cùng hắn và Khánh sát cánh bên nhau có cơm ăn cơm có cháo ăn cháo, không có thì cùng nhịn đói. Xong rồi nó kết thúc bằng một câu với giọng cảm thán: “Như vậy mới là anh em.”

Có lẽ do thiếu thốn về mặt tình cảm bấy lâu nay đã làm nảy sinh cảm giác đặc biệt giữa ba kẻ đầu đường xó chợ mới gặp chưa lâu. Đường như có sợi dây vô hình nào đó kéo ba trái tim xích lại gần hơn.

Đột nhiên hắn, Khánh và Huy cùng nhìn nhau cười. Ba tên khoác vai vừa đi vừa ngêu ngao hát vang bài ca “năm anh em trên một chuyến xe tăng”

“Năm anh em trên một chiếc xe tăng

Như năm bông hoa nở cùng một cội

Như năm...”

Hắn cùng hai người bạn đang mãi mê cùng nhau sướng ca một cách hào phóng, volume được vặn hết công suất thì động nhiên hướng hai giờ vang lên những tiếng nói xa lạ, khung cảnh tĩnh lặng bỗng chốc ồn ào, nhốn nháo lạ thường:

- Anh Linh, anh chạy trước đi, để bọn em cản chúng lại.

- Đúng đó, anh chạy trước đi.

4. Chương 4: Giải Cứu Linh Điền

- Nè Phong, hình như đằng trước có chuyện kìa? - Huy vỗ vai hắn nhường mày bảo.

- Ừ, hình như là đánh nhau. - Gật đầu hắn đáp.

- Giờ sao? - Khánh buột miệng.

- Tạm thời mình nép vào đây, xem thử có chuyện gì đã? - Hắn vừa nói vừa chỉ vào con đường luồng nhỏ gần đó.

Ba bọn hắn người trước kẻ sau vừa mới chui tọt vô đường luồng thì đã văng vẳng lại tiếng quen thuộc của ai đó:

- Bọn mày đem anh em bị thương đi trốn đi, còn tao sẽ cản chúng lại.
- Nhưng... anh Linh... chúng đông lắm.
- Mình tạm thời rút đi anh, anh Vũ chắc sắp đến rồi.
- Tao dẻo chịu được nữa. Đường đường là lãnh địa của mình mà lại bị mấy con chó bên ngoài phực kích cắn bậy. Đứa nào đi thì đi, còn tao sẽ ở lại.

Đúng lúc đó một băng du côn đông đảo, ước chừng khoảng ba mươi tên đang hăng tiết đuổi gần tới nơi. Trên tay thẳng nào thẳng nấy đều nắm chặt đủ kiểu “lưỡi hái tử thần”: mã tấu, phốt, chặt đá, xà dũa, dũ, kiếm,...

- Hình như Linh diên của băng X-W đang bị băng khác phực kích đánh lén. - Khánh thì thâm vào tai hần.

Lời Khánh vừa dứt thì ngay lập tức hần nhận ra rằng Linh diên chính là cái gã hôm hần gặp ở chợ Thanh Thiên. Và cũng đúng lúc này bên tai hần vang lên những tiếng kim loại va đập chan chát, tiếng la hét, chửi rủa om sòm đi kèm là những pha chém nhau loạn xạ ngẫu của hai bên. Vì bị đánh lén bất ngờ nên bên Linh diên không có nhiều tay chân, tính cả mấy kẻ đang bị thương thì cũng chưa tới hai mươi mạng. Sự chênh lệch quá lớn về mặt quân số này đã khiến nhóm Linh diên nhanh chóng rơi vào thế bất lợi. Lúc này, Linh diên đang phải gồng mình chiến đấu với hai gã hung tợn sau khi kết liễu bốn tên nhãi nhép một cách chóng vánh. Quả không hổ danh là một đại ca nổi tiếng trong băng X-W, khi một mình gã liên tục phải đỡ những đòn ác liệt của hai tên đánh trực diện và nhanh nhạy né đòn của những tay đánh lén xung quanh mà vẫn tạo được cơ hội phản đòn hiệu quả dành cho đối thủ. Tuy nhiên, sức người có hạn, Linh diên cũng không ngoại lệ. Cho nên bản thân hần ta sau một lúc chiến đấu thì cũng dính vài vết chém ngay bả vai và sau lưng. Vết thương tuy không sâu mấy nhưng máu tuôn ra rất nhiều, ướt đầm loang đỏ cả chiếc áo sơ mi sẫm màu. Vì máu trong cơ thể mỗi lúc một tuông ra ngoài không kiểm soát, cộng với những hệ lụy từ những vết thương nên dẫn đến khả năng chiến đấu của hần ta càng ngày càng giảm sút rõ rệt. Xem chừng nếu tình thế cứ như thế này một lát nữa thì e rằng tính mạng hần khó lòng giữ nổi.

Đến lúc này, đầu óc Linh diên không còn giữ được sự tỉnh táo cần thiết vốn có và nhận thức chẳng còn đúng đắn như lúc ban đầu nữa. Những pha ra đòn tốc độ chậm hơn, sự chuyển động tránh đòn của cơ thể cũng không còn nhanh nhạy nữa và đương nhiên là những vết chém xuất hiện trên người hần ta nhiều hơn. Nhân cơ hội Linh diên đang mãi tập trung đỡ đòn thì một tên khá nhỏ người bên kia chiến tuyến chớp cơ hội cầm thanh kiếm Nhật đâm một nhát nhắm thẳng đến tim hần ta từ sau lưng.

“Vút”

“Cốp”

“Leng xeng”

Nhưng không, đến lúc này thì hần chẳng thể ngồi yên được nữa. Bằng một cú ra chân với lực vừa đủ hần đã đá bay thanh kiếm trước khi nó kịp chạm vào người Linh diên. Thanh kiếm cắt đôi mảnh gió đặc sệt rồi nặng nề bay vòng vèo trên không một lát trước khi đáp xuống một đám cỏ gần đó. Ngay lập tức, Linh diên quay sang nhìn hần, hần cũng chẳng ái ngại mà nhìn đáp lại Linh diên. Và có lẽ, Linh diên cũng biết rằng vừa rồi chính hần là người đã đuổi lão thần chết đi khuất trước khi mình kịp nhận ra.

- Tôi giúp anh. - Hần nhìn thẳng mắt Linh diên buông ba từ ngắn gọn rồi nhặt vôi cây dũ gần đó mà chiến. Khánh và Huy thấy hần hành động như vậy thì cũng nhảy ra lấy bừa ống tuyết, kiếm nhằm trợ lực cho hần. Quả thật, hần cũng rất lo lắng cho hai đứa bạn khi chúng làm vậy nhưng tình cảnh lúc này không cho phép nghĩ nhiều nên hần cũng tặc lưỡi cầu mong bừa bình an không rời bỏ bọn nó mà tập trung chiến đấu.

Vừa xử lý xong hai tên định quay lại thì đúng lúc đấy Linh diên bị chém lén một nhát ngay đùi. Trước tình hình đó, hần ta tức khỉ cắn môi cầm cây dũ đâm một nhát chí mạng tên vừa gây sát thương cho mình. Vì lo cho Linh diên nên hần định chạy lại yểm trợ cho gã nhưng chưa kịp hành động đã ăn một nhát kiếm ngay cánh tay trái. Máu nóng sôi lên sùn sục, xoay người lại hần chém ngay cổ tên vừa đánh lén mình. Đúng lúc đó, ánh mắt hần chợt quét qua cánh tay thẳng ôn lão toét vừa mới vừa bị hần hạ, chợt thấy hình xăm chữ R nổi bạc. Xem ra cái tụi này có nhiều duyên nợ với bọn hần rồi đây, đi ngã nào cũng giáp mặt chúng cả.

Từ một khoảnh khắc thực tại gọi lại chuỗi sự việc xảy ra trước đó giữa bọn hấn và băng có xăm hình chữ R, và thế là đầu óc hấn lại nghĩ lang man nhưng sức nhớ tới Linh điên, hấn vội bảo Khánh:

- Mày và thằng Huy để mắt tới anh Linh, anh ấy bị thương nặng lắm rồi.

- Ủ, tao biết. - Khánh gạt đầu vội rồi đáp.

Vì kinh nghiệm chinh chiến của Huy và Khánh chưa có nên cả hai tỏ ra rất lung túng, chân tay cứ quờ quạng loạn xạ ngẫu. Mắt nhắm mắt mở cầm vũ khí mà chém bừa chém bãi trông rất buồn cười. Tuy nhiên, ông trời còn có mắt, không hại kẻ vô tội. Mặc cho mưa đao bão kiếm bữa vây hai thằng bạn hấn vẫn nguyên vẹn, không may mắn sứt mẻ tẹo nào. Suy cho cùng thì hai tên Huy-Khánh vẫn cao số thật.

Bỗng đâu có tiếng ồn ào, nhốn nháo ở phía xa vọng lại.

“Hình như là một băng du côn nào đó thì phải” - Một gã định trong đầu hấn vừa “phôi thai” thì ngay lập tức ý thức hấn đã nhận ngay câu trả lời khi mà đồng loạt vang lên những tiếng kêu la trong sự vui mừng không thiếu điệu rên rĩ:

- Á!!! Anh Vũ... Anh Vũ đến rồi... ui da... aaa...

- Anh Vũ đến rồi đại ca ơi... á... ui...

- Anh Vũ kìa... a...

Một tên cao to, bắp tay cuộn cuộn từng sớ thịt đáng vẻ rất ngầu đang dẫn đầu một toán thanh niên choai choai khoảng năm mươi tên đang chạy đến. Hấn chính là Vũ, hay chính xác hơn là Vũ chó đốm, kẻ ngang hàng với Linh điên xét theo cấp bậc vai vế trong băng X-W.

Và dĩ nhiên, tình hình sau đó không nói thì mọi người ai cũng có thể đoán được. Cục diện hai bên rất nhanh chóng đã đổi chiều. Những kẻ cầm đầu lần đánh lén này bên “băng R” đều bị giết hoặc bị bắt sống. Lúc mới tới nhiều tên trong băng X-W, bao gồm cả Vũ chó đốm chưa bao giờ thấy bọn hấn nên cứ lầm tưởng là kẻ địch vì thế định ra tay nhưng may thay đúng lúc đó gã Linh điên kịp thời lên tiếng:

- Dừng lại... chúng nó... cứu tao đây. - Nói đến đây thì Linh điên ngã vật ra đất ngất xỉu.

Ngay sau đó, Linh điên được tụi đàn em đưa đi bệnh viện trong tình trạng hôn mê bất tỉnh do mất máu quá nhiều.

Sau khi trận chiến đã ngã ngũ, tên Vũ ở lại dọn dẹp chiến trường. Thoáng thấy ba bọn hấn vẫn còn lảng vảng ở đó nên gã hất hàm hỏi:

- Tụi mày không về mà đứng đó làm gì thế hả?

- À... tụi em... - Khánh ấp úng.

- Về mau... đứng đó làm gì nữa? - Hấn ta cau có quát.

- Tôi muốn theo anh Linh. - Hấn đột nhiên lên tiếng với ngữ điệu lạ thường làm Vũ chó đốm có phần bất ngờ.

- Cả em nữa. - Khánh và Huy vội bổ sung.

Quả thật trước đó bọn hấn có bàn bạc sơ qua về cái quyết định này rồi. Bởi lẽ đối với bọn hấn, muốn sống yên ở cái chốn giang hồ hiểm ác này thì nhất thiết phải dựa dẫm hay chí ít phải có “bình phong” nào đó để che chắn, không thì những ngày tháng còn lại không thể yên thân được. Tất nhiên, hấn và hai thằng bạn đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý và suy nghĩ nhiều trước khi nói ra những lời thỉnh cầu đó. Có thể lúc này thế giới quan về nhận thức chốn giang hồ của ba bọn hấn còn mơ hồ, chưa đi sâu và đầy đủ nhưng điều đó đối với bọn hấn mà nói là không quan trọng. Vì lúc này ngoài tình bạn bè giữa bọn hấn ra thì chẳng còn gì để mất mất nữa cả.

Vũ nhìn chằm chằm bọn hấn vài giây rồi bỗng nhiên gã vẫy tay gọi một tên khác lại bảo:

- Mày đưa chúng nó về cùng. - Gã vừa nói vừa hất đầu sang phía bọn hấn.

- Dạ vâng. - Tên kia tỏ vẻ cung kính đáp.

Rồi tên Vũ lại quay sang bọn hắc bảo:

- Chuyện đó để mai thằng Linh nó tỉnh dậy hẵng hay, dù sao chuyện đàn em của nó tao không thể can dự vào.

Trên đường về khu thì một tên đàn em Linh điên có kể sơ qua cho bọn hắc nghe về hẻm 298, nơi tập trung của nhóm Linh điên. Tính sơ sơ thì quân số cũng gần trăm tên. Việc “đóng quân” ở khu này xem ra cũng khá là hợp lý, khi mà bên trong hẻm có chỉ chút những hẻm nhỏ khác lập thành mê hồn trận. Bất cứ kẻ thù nào lọt vô mà không nắm rõ những con hẻm, những góc ngách nơi đây thì e rằng khó mà trở ra được.

Bọn hắc được đưa vào sâu tận trong hẻm, rồi được ném vào một trong những phòng gần đó. Bên ngoài, cách phòng hắc vài chục mét là một khu nhà xưởng khá lớn nhưng cũ kĩ. Bên trong có những gì thì hắc chưa thể biết được.

Sáng hôm sau, trong khi đang mơ màng giấc mộng thì hắc đã bị ai đó gọi như thét vào tai:

- Dậy... Dậy mau!!!

Lồm cồm bò dậy, hắc thấy một tên lạ hoắc đang nhìn mình chằm chằm với ánh mắt khó hiểu. Quay sang bên cạnh hắc thấy Khánh và Huy hình như cũng vừa bị đánh thức giống như hắc. Chưa kịp mở miệng thắc mắc điều gì thì gã lạ mặt kia liền phán một câu mệnh lệnh rồi quay lưng bước vội:

- Đi theo tao.

- O... - Ba đứa bọn hắc đồng thanh với vẻ mặt ngơ ngác ngác.

Chẳng hiểu cái mô tơ óc khỉ gì nhưng theo quán tính bọn hắc vẫn mặc nhiên làm theo lời gã kia. Gã dẫn bọn hắc đến một căn phòng rộng lớn, chính là khu nhà hôm qua hắc đã thấy. Sau khi bước vào căn phòng thì hắc thật sự choáng ngợp bởi khung cảnh đang hiện ra trước mắt mình. Không chỉ riêng mình hắc, ngay cả Huy và Khánh cũng run rẩy với những gì đang diễn ra trước mắt. Hóa ra đây chính là phòng tra tấn của nhóm Linh điên. Những tên “băng R” bị bắt đêm hôm qua đều được đưa đến đây, đang bị truy hỏi bằng những chiếc roi da ngấm màu máu và tất cả đều bị ngắt xủ trong tư thế bị trói ngược chẳng hề dễ chịu một chút nào. Ngay lúc đó, cánh cửa sau lưng hắc lập tức đóng lại. Tức khắc năm tên bặm trợn cùng mặc áo thun đen bước ra từ phía sau tấm màn.

- Pằng!!! Pằng!!! Pằng!!!

Tiếng súng bỗng nhiên vang lên đâu đó phá vỡ không khí im lặng này giờ đã làm cho bọn hắc một phen giật mình hoảng hốt.

- Alo, em nghe. - Một tên áo đen da ngăm đứng giữa đội hình lên tiếng.

Hóa ra tiếng nổ vừa rồi là tiếng nhạc chuông, âm thanh vừa rồi làm hắc cứ tưởng là tiếng súng thật nổ. Gã da đen kia nói gì với ai đó qua điện thoại rồi gã bước tới chìa điện thoại về phía hắc bảo:

- Cầm đi, anh Linh.

Vừa áp điện thoại vào tai thì hắc loáng thoáng nghe giọng Linh điên:

- Mày là Phong đúng không?

- Ủ, là tôi.

- Tao nghe nói ba đứa mày muốn gia nhập băng X-W phải không?

- Ủ.

- Nghĩ kĩ chưa?

- Rồi.

- Mày có biết muốn vào được băng X-W thì phải trải qua những thử thách gì không?

- Không... nhưng sẽ chấp nhận tất cả.

- Chấp nhận tất cả? Cả bạn mày?

- Họ cũng vậy.

- Tốt, vậy bọn mày chỉ cần làm theo lời thằng Tuấn đen là được. Giờ mày đưa máy cho nó tao cần dặn nó vài chuyện.

Đưa máy cho gã được gọi là Tuấn đen, hắn quay sang kể lại những gì tên Linh điên vừa nói với hắn cho Khánh và Huy nghe. Vừa nghe xong, nét mặt cả hai cùng toát ra vẻ ái ngại thấy rõ. Tuy nhiên, cũng rất nhanh, Khánh-Huy lập tức lấy lại dũng khí khi được hắn trấn an bằng những nét vẽ về một tương lai không còn bị mù mờ, không còn bị kẻ khác cướp cạn, và quan trọng hơn, bây giờ cả bọn làm gì cũng cùng nhau nên lòng cảm thấy có niềm tin hơn hẳn.

Nhưng nói là nói thế thôi chứ hắn biết tổng hai thằng bạn hắn giờ này chắc vẫn đang lo thối ruột về việc mấy cái trò thử thách mà gã Linh điên vừa nãy nhắc tới. Điều đó cũng chả có gì khó hiểu, bởi lẽ bản thân hắn hiện tại cũng nửa tò mò nửa hoang mang trước cái giọng điệu vẻ coi thường xen lẫn vẻ đắc ý của Linh điên khi nói với hắn về vấn đề đó.

- Các cậu lên đi. - Tên Tuấn đen nhìn bốn gã áo đen đứng sau mình rồi hất đầu về phía bọn hắn.

Không nói không rằng, ba tên áo đen bước lên tiến về chỗ bọn hắn đang đứng rồi bất ngờ ra đòn. Nhờ phản xạ học được hắn nhanh nhẹn né đòn và trả lại bằng một cú đấm vào bụng đối thủ. Nhưng có vẻ tình hình chẳng mấy khả quan cho bọn hắn khi mà tên kia chẳng tỏ ra hề hấn gì cả. Ngay lập tức, tên kia lại nhào tới tấn công hắn bằng cú đá cạnh sườn với tốc độ nhanh nhưng may thay hắn vẫn kịp nhảy lùi người về sau né đòn. Sau đó, tên áo đen ấy liên tiếp tung ra nhiều cú đấm móc quai hàm, đấm móc má phải, trái, rồi đá cạnh sườn rất uy lực. Tuy đã cố gắng tránh đòn nhưng vì sơ hở trong phòng thủ nên dẫn đến sườn trái hắn hơi buốt khi bị dính một cước của gã ta. Chợt ngoái đầu lại, hắn thấy phía sau lưng mình chẳng còn ai cả. Đang hoang mang không biết Khánh và Huy mới nãy còn đứng đây tự dưng biến đi đâu thì hắn ăn ngay cú móc trái đầy sức mạnh của một tên áo đen khác. Cú đấm rất mạnh đã làm hắn không trụ nổi nữa mà gục xuống. Tuy nhiên, nhanh chóng hắn đã gượng dậy được. Mắt quét một vòng đánh giá bốn gã đang vây lấy mình. Và ngay lúc này đây, sau lưng chúng, hắn thấp thoáng thấy Khánh, Huy đang bị lôi đi xềnh xệch qua phòng khác trong tình trạng hôn mê.

Chẳng lẽ đây là thử thách mà tên Linh điên đã nói với hắn sao? Bản thân hắn không hối hận vì sự chọn lựa của mình nhưng điều hắn áy náy chính là sự an nguy của Huy và Khánh. Không biết Khánh, Huy sẽ trải qua thử thách gì và bọn có chịu nổi cái thử thách đó hay là không? Nhìn cái cảnh hai thằng bạn thân bị kéo đi, thêm việc má phải bắt đầu ê ẩm sau cú đấm của một tên áo đen, máu trong người hắn bắt đầu nóng lên. Hạ thấp trọng tâm để lấy đà, hắn lao vào một tên trước mặt mình rồi tung cú song phi thật đẹp mắt, tất nhiên không kém phần uy lực. Rất nhanh, ba tên còn lại liền dàn đội hình xung quang hắn nhằm khép chặt vòng vây. Lúc này, sự hiếu thắng trong người hắn lại trỗi dậy mạnh mẽ, nhất quyết đòi ăn thua đủ kiểu với bọn chúng cho bằng được để rồi quên mất cái nguyên tắc quan trọng, đó là nhận diện đối thủ. Bởi lẽ, bọn này không phải hạng tôm tép tầm thường mà hắn từng hạ. Quân với mấy gã thuộc hạ Tuấn đen một hồi, người hắn cũng đã mỏi nhừ, mệt lử, hơi thở hỗn hà hỗn hển. Phản xạ và lực ra đòn của hắn bây giờ cũng bắt đầu suy giảm rõ rệt thế nên càng lúc hắn càng bị dính nhiều đòn hơn. Không cho hắn có thời gian nghỉ ngơi, suy tính, một tên áo đen bất ngờ đập hắn từ phía sau khi hắn vừa mới đứng dậy. Liền đó, một tên khác nhào tới thúc gối vô mặt hắn khi hắn đang bị đà quán tính lao thẳng vào gã ta. Sau đó, tất cả bọn chúng, từng tên một nhào vô hắn mà đấm mà đá túi bụi. Do những vết thương cũ chưa lành, cộng với việc bị đánh liên tiếp dẫn đến chấn động mạnh nên sức chịu đựng của hắn bị hạn chế rất nhiều. Bởi thế, một lúc sau hắn đã hoàn toàn gục.

Và hắn dường như đã có giấc ngủ, một giấc ngủ dài.

...Đột nhiên

Pằng!!! Pằng!!! Pằng!!!

Máu tuôn xối tuôn xả... hai vũng máu càng lúc càng lớn... lớn dần. Lát sau máu đông lại sẫm màu. Những tia máu nhỏ phụt ra tung tóe khắp nền đất ẩm cũng đã mất đi sự sống cuối cùng vốn có của nó. Gió rít sắc lẹm từng cơn luồn qua những mảnh tôn cũ kĩ, đập bành bịch, phành phạch vang lên theo chu kì...

- Không!!! Không!!! Không...!!!!!!

- Phong, mày sao vậy?

- Phong... Phong... Mày tỉnh chưa, mày thấy sao rồi?

Hơi thở gấp gáp, mồ hôi mồ kê nhễ nhại ướt đầm cả lưng áo, tròng mắt hấn mở to, chăm chăm nhìn trần nhà, những dây thần kinh cũng đã chùn lại và đang cố trở về trạng thái ban đầu. Trái tim hấn này giờ như bị thắt lại bởi cơn ác mộng rồi bất ngờ bị nới lỏng đột ngột rơi tự do vì tiếng gọi của ai đó bên tai.

Ý thức đã trở lại, hấn quay sang trái liền bắt gặp cái nhìn đầy lo lắng của Khánh và Huy.

Sững người mất gần chục giây hấn mới mở miệng:

- Hai... hai đứa tụi mày bị sao vậy... sao mặt mũi biến dạng hết thế kia?

- Mày lo cho mày trước đi, thân mày chưa lo xong bày đặt quan tâm người khác. - Khánh nhăn mặt.

- Ô... cái thằng này, mày nói gì vậy hả... anh em với nhau tao...

- Thôi thôi...hai mày im giùm cái, chưa chi đã xòm xòm rồi. - Huy xen vào ngắt lời hấn.

- Nhưng hai tụi mày sao mà bị vậy?

- Tao và thằng Huy đánh nhau. - Khánh trả lời.

- Đánh nhau? - Hấn trố mắt rồi hỏi tiếp. - Mà đánh ai.

- Thì tao đánh nó, rồi nó đánh tao. - Khánh thản nhiên.

- Hai mày bị khủng à? Anh em sao lại... - Hấn nổi cáu.

- Nếu là mày mày cũng làm vậy thôi. - Khánh tiếp tục lên tiếng, nhưng lần này nghe cậu ta nói thì có chút gì đó cay đắng.

- Ủ, nó nói đúng đấy. - Huy đính chính.

- Nhưng vì sao phải làm vậy? - Đến đây thì hấn vẫn chẳng hiểu chuyện gì xảy ra với hai cậu bạn nên hỏi thêm.

Câu hỏi của hấn treo lơ lửng chưa kịp nhận đáp án thì đã bị một tên lạ mặt từ đâu chui vào xen ngang câu chuyện:

- Tỉnh rồi à?

- O... - Cả ba bọn hấn ngơ ngác nhìn gã lạ mặt không chớp mắt.

- Khà, tao ở cùng phòng tụi mày, tao ở giường số 194. - Gã kia cười khì rồi giải thích.

- Ủ, rồi sao. - Khánh liếm môi mắt mắt không rời gã.

- Tụi bây là người mới nên chắc chưa biết luật ở đây. Nghe không tao kể cho. - Gã chủ động đề nghị.

- Ô... vậy thì làm phiền ông anh nói rõ xem nào. - Huy tỏ ra thân thiện.

- Tao biết sáng nay tụi mày vừa mới bị đập. Thằng nào mới vô cũng đều bị thế thôi. Nhưng tao nghe nói tụi mày thân với nhau nên... nên có thể tụi mày sẽ chơi trò đập lẫn nhau dài dài đấy.

- Đập lẫn nhau? - Ba đứa hấn đồng thanh.

- Mày không hiểu à? Chính là ba đứa bọn mày đánh lẫn nhau ấy.

- Hả? Vừa mới sáng nay... - Huy nói mà mặt chảy dài như trái chuối.

- Ủ, bởi vì chúng mày sẽ được học dần dần sự tàn bạo và nhẫn tâm trước kẻ thù nếu muốn... tồn tại. Vì thế tụi mày nên xác định rõ, khi bước chân vào thế giới này thì không có chỗ cho lòng thương hại hay nhân từ khỉ khô gì đâu.

- Ủ, cảm ơn ông anh đã nhắc nhở.

- Mà tụi mày có biết gì về băng X-W không?

- Có, nhưng chỉ nghe mấy thằng ngoài kia chém thôi chứ biết gì cụ thể đâu.
- Thôi được, hôm nay tâm trạng tao cũng vui nên tao sẽ nói những gì tao biết cho bọn mày hình dung về băng X-W.

X-W là băng đảng có phạm vi hoạt động rộng nhất trong tất cả các băng nhóm giang hồ trên địa bàn thành phố. Để đảm bảo việc quản lý được tốt hơn thì kẻ đứng đầu băng X-W đã chia lãnh địa của mình ra thành ba khu. Khu thứ nhất nằm ở hướng bắc do Tùng sọc cầm đầu, khu phía nam phức tạp hơn nên sẽ do Linh điên và Vũ chó đốm đảm nhiệm việc trông coi. Còn khu giữa, hay còn gọi là khu trung tâm, là nơi chỉ dành cho những tên có số má, cấp bậc cao và những tên tội phạm đang bị truy nã gắt gao. Ngoài ra, những tên canh gác ở khu này đều được tuyển chọn kĩ càng qua những thử thách khó nhằn hơn những khu khác. Vì vậy có thể nói đây là đầu não của băng nhóm, nếu muốn tiêu diệt được băng X-W thì bắt buộc phải tóm được những kẻ chủ chốt nằm trong khu trung tâm này. Nói là nói thế thôi, chứ thật ra để đặt chân vào “căn cứ” lãnh địa khu trung tâm đã là một thử thách khó vượt qua rồi chứ chưa nói đến chuyện tóm những kẻ đầu sỏ. Thế nên đã bao lần phía cảnh sát phát động lực lượng bao vây, truy bắt nhằm triệt tiêu băng đảng có tổ chức này nhưng đều có chung kết quả, đó là thất bại.

- Mà tao còn nghe nói sáng nay mày bị mấy lão bên khu trung tâm đập phải không? - Gã kể xong nhìn hấn hỏi.
- Ủa, mấy tên đó chính là người ở khu trung tâm á?
- Ủ, mấy lão đó là do bên khu trung tâm mới cử đến để gia cố lực lượng cũng như huấn luyện khả năng chiến đấu khu phía nam đấy.
- Chắc mấy lão mới tới mà thấy mày lại là lính mới nên lấy mày ra định diều võ dương oai ấy mà.
- Ủ. – Hấn gật đầu đáp.
- À quên, ông anh tên gì vậy để tụi đàn em này còn biết mà xưng hô?
- Tao tên Tú, hay còn gọi là Tú tám.
- Tú tám?
- Ủ, tại khi tao vui lên là tao lại ăn nói luyên thuyên khó dừng lại được.
- “Hèn gì nãy giờ hỏi gì ông cũng xỏ ra hết” - Hấn trầm nghĩ.
- Còn ba đứa tụi em là Khánh, Phong và Huy. - Vừa giới thiệu Huy vừa chỉ tay từng thằng.
- À, mà ông anh ơi, ông có biết vì sao băng này có tên là X-W không? - Khánh cau mày vẻ thắc mắc.
- À, cái này thì...

5. Chương 5: Huyết Chiến

- Cái này thì dạo trước tao có nghe một đại ca bảo W là chữ viết tắt của từ Sói trong tiếng anh, là Wolf thì phải. Mà sói là con vật biểu tượng cho sự khôn ngoan, ma mãnh và là đại diện cho sự thâm hiểm, cáo già. Chắc ý nghĩa là vậy đấy.
- Thế còn từ X thì sao ông anh? - Khánh vội hỏi thêm.
- X à... Như tụi mày cũng thường nghe cái gì không biết thì người ta gán cho nói cái tên là X. X là một ẩn số, một điều bí ẩn mà không ai biết. Ở đây bọn mày có thể hiểu X trong X-W là một con sói bí ẩn, hay nói cách khác nó ám chỉ người đứng đầu băng X-W.
- Ồ, thì ra là vậy. - Huy gật gù tỏ ý hài lòng với lời giải thích của tên Tú tám dở hơi.

- Thôi giờ tao có việc rồi, tao đi đây. Bọn mày nghỉ ngơi đi, thời gian đầu mới vào sẽ bị ăn hành mệt đấy. - Gã nhảy phóc xuống giường, nói thêm vài lời rồi biến mất.

Gã Tú tám vừa đi khỏi, hắn liền quay sang Khánh, đúng lúc đó Khánh cũng quay người nhìn lại hắn. Thấy vậy, hắn định hỏi cậu về chuyện lúc này nhưng môi vừa mới mấp máy thì Huy đã thắc mắc thay hắn:

- Nếu tất cả lời tên đó là thật thì...

Ý Huy thì cả hắn và Khánh đều hiểu, nhưng hắn không muốn cảm giác lo lắng cứ đeo bám tụi nó nên vội chen ngang ngắt lời câu nói của Huy rồi nhẹ nhàng bảo:

- Thôi đừng nghĩ nhiều, chắc không sao đâu. Chuyện gì đến rồi sẽ đến, nghĩ nhiều làm gì cho mệt óc.

- Ủ, lo lắng cũng chẳng được tích sự gì. Thôi bọn mày nằm nghỉ chút nữa đi cho lại sức, tao cũng nhắm mắt chút. - Khánh nói xong nghiêng người ngả lưng xuống giường.

Còn Huy thì cậu không trả lời, cậu chỉ im lặng nằm xuống ra vẻ nghĩ ngợi gì đó.

Buổi chiều chậm chậm trôi qua một cách buồn tẻ với cái cảm giác đau nhứt khắp cả người chẳng mấy dễ chịu, đến bảy giờ tối thì bọn hắn được lệnh triệu tập lên khu nhà hôm qua. Lúc này thì hắn lại nghĩ đến những lời của tên Tú tám dở hơi kia. Không biết lời hắn ta nói có thật không, nếu đó là sự thật thì mệt rồi đây. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì cũng nên chuẩn bị sẵn sàng tinh thần ăn hành là vừa. Và đúng như suy nghĩ của hắn vì khi bước vào nhà kho đứng một lúc thì hắn đã thấy tên Tuấn đen cùng mấy gã hôm qua, cộng thêm gần hai mươi tên khác bước vào đứng xung quanh bọn hắn.

- Anh Linh nhờ tao dạy dỗ tụi bay cẩn thận nên đừng lấy làm lạ với cách hành xử của bọn tao. - Gã Tuấn đen rút thuốc nhìn đồng hồ rồi liếc bọn hắn với nửa con mắt rồi bảo.

- ...

- Trói tay nó lại. - Hắn thấy tay bảo tên đàn em rồi chỉ ngón tay trở về phía hắn.

Sau khi tay hắn bị trói ngược ra sau, Tuấn đen ra lệnh tên đàn em lấy sợi xích đang lơ lửng ở cây cột gần đó luồn vào khoảng giữa hai tay hắn rồi khóa lại. Xong rồi gã quay sang bảo Khánh, Huy:

- Hai đứa mày đập nó cho tao.

- O... anh... - Khánh, Huy có vẻ bất ngờ trước mệnh lệnh của Tuấn đen nên nhất thời phản ứng là một cách yếu ớt.

- Nếu không muốn nó bị mấy đứa này đập đến chết thì làm đi. - Tuấn đen hất hàm sang tụi đàn em đang đứng sau lưng.

Khánh, Huy thấy thế, biết không còn cách nào khác nên đành phải nhào vô tấn công hắn. Dù thế, mọi đòn cả hai ra hầu như đều thiếu lực và chỉ nhằm vào những chỗ không gây nguy hiểm gì nhiều. Tất nhiên với những động tác đánh như đuổi ruồi đó thì “cặp đôi hoàn cảnh” chẳng thể nào qua mặt được tên Tuấn và cả tụi đàn em của hắn ta.

Lúc này, gã Tuấn bình thần đưa ra những lựa chọn:

- Nếu không nỡ đánh nó thì hoặc tao sẽ cho đàn em tao làm thay bằng cách đâm mười nhát dao vào cơ thể nó, hoặc chúng mày sẽ đánh hết sức. Và lúc này hãy xem nó là kẻ thù của bọn mày. Nếu làm tốt thì mười phút sau tao sẽ cởi trói cho nó.

Huy, Khánh bước đến trước mặt hắn run run bờ vai nhìn hắn nói nhỏ:

- Tao... tao xin lỗi.

- Hãy làm hết sức nhé, tao không trách đứa nào cả. - Hắn cố trấn an hai thằng bạn.

Mười nhịp thở sau khi hắn dứt lời, Khánh liền nhào vô đâm ngay mặt hắn. Kế đó Huy cũng nhanh chóng ra đòn khi tung cú đâm vào bụng hắn, nhưng đôi mắt cậu chợt nhắm lại khi nắm đấm cậu vừa kịp chạm vào da bụng thằng bạn thân. Sau đó, để tụi Huy, Khánh bớt đi lo lắng, bứt rứt mà an tâm “làm nhiệm vụ”, hắn đã cố gắng hết sức không cho lộ ra bên ngoài vẻ đau đớn đang lan dần khắp cơ thể mình.

Bảy phút trôi qua, người hấn dường như chẳng còn chỗ nào không thương tích cả. Bộ dạng hấn lúc này trông thảm hại vô cùng khi mà mặt mày sưng húp, máu mồm máu mũi từ vết rách chỗ mí mắt, khóe môi cứ túa ra chảy dọc xuống cằm chen lẫn, xô đẩy để rồi tất cả cùng rơi tự do xuống nền đất mang theo từng cái nhói tim đau đớn của vết thương từ phần mềm và cả phần cứng.

Mãi đến khi kim phút quay vừa đủ sáu mươi độ thì:

- Mười phút...tốt, gan lì lắm, coi trói cho nó. – Tuấn đen quay sang bảo tên đàn em đứng gần mình nhất.
- Hai đứa mày có ba phút để nghỉ mệt trước khi chơi trò mới. - Tên Tuấn đen quay sang nhìn hai thằng bạn hấn đang thở hổn hển rồi phán câu làm cả bọn muốn sồn ra cả quần luôn.

Trí lực của hấn lúc này gần như cạn kiệt. Khi được mở trói Huy, Khánh liền dìu hấn nằm xuống nghỉ ngơi. Ngược mặt nhìn hai đứa nó, hấn biết nỗi lo lắng trong lòng bọn nó như thế nào, nhưng lúc này đây hấn còn chẳng lo nỗi mình thì làm sao mà giúp tụi nó chứ?

Tích tắc kim giây đã quay ba vòng đủ, tên Tuấn móc túi quần lấy bao thuốc đốt một điếu kéo hơi dài rồi mới nhìn bọn hấn. Gã trở ngón tay vào Huy và Khánh rồi nói:

- Trò chơi lần này sẽ dành cho thằng cao kiêu và thằng lùn kia.
- ...
- Hai tụi bây có sẽ chọn một tên đàn em bất kì của tao đang đứng ở đây mà chiến đấu. Thắng thì tao sẽ làm theo một yêu cầu của mày nếu muốn, đương nhiên yêu cầu đó không quá đáng và trong khuôn khổ chấp nhận được, còn thua thì phải tuyệt đối nghe lời tao, tao bảo sao thì nhất nhất tuân theo.
- D... dạ... v... vâng. – Cả hai đều chấp nhận điều kiện với vẻ sợ sệt rõ rệt.

Thế là sau mấy mươi giây đắn đo suy nghĩ, Khánh và Huy cũng chọn được đối thủ cho mình. Kể được chọn là gã lạ mặt “ít cơ bắp” nhất trong số những tên có mặt ở đây. Nhưng không như vẻ bề ngoài đáng sợ sinh, gã lạ mặt kia đã liên tục “nhồi” vào sọ Huy và Khánh bài học nhớ đời “đừng bao giờ đánh giá người khác chỉ qua vẻ bề ngoài” khi liên tiếp tung ra những đòn thế tốc độ cao, đầy uy lực và không kém sự chính xác. Lúc lâu sau, bộ đôi Huy-Khánh đều lần lượt gục ngã dưới chân hấn ta, không thể đứng dậy được nữa. Sau khi cả ba bọn hấn đều sức cùng lực kiệt thì tên Tuấn đen như than kia ra lệnh cho tụi đàn em đưa bọn hấn về phòng. Cằm giắc mệt mỏi, đau nhức hành hạ hấn cả đêm đó, không thể ngủ yên được, và như một lịch trình sắp đặt sẵn cảnh tượng đó lại bay theo miền kí ức lạc vào giấc mơ của hấn.

...Đột nhiên

Pằng!!! Pằng!!! Pằng!!! Phằng!!!

Máu tuôn xối tuôn xả... hai vũng máu càng lúc càng lớn... lớn dần. Lát sau máu đông lại sẫm màu. Những tia máu nhỏ phụt ra tung tóe khắp nền đất ẩm cũng đã mất đi sự sống cuối cùng vốn có của nó. Gió rít sặc sụa từng cơn luồn qua những mảnh tôn cũ kĩ, đập bành bịch, phành phạch vang lên theo chu kì...

Bẵng đi ba ngày, khi mà sức khỏe cũng như vết thương bọn hấn dần hồi phục thì Tuấn đen lại cho đàn em “giao lưu” với cả bọn. Và từ đó cứ như thế, liên tiếp trong vòng một tháng, hằng ngày tụi hấn lại bị lôi đầu ra “rèn luyện thực chiến”. Sau hơn một tuần trắng đặt chân vào hẻm 298 thì ba đứa bọn hấn đã bị ăn hành trên dưới trăm lần. Nhưng cũng nhờ vậy mà cả bọn cảm thấy chai lì hơn, da thịt săn chắc hơn và đương nhiên sức chịu đựng cũng vì thế mà tăng lên nhanh chóng. Chưa kể những phản xạ tự nhiên dần được hình thành trong con người bọn hấn mà cả ba đã nhận được suốt quãng thời gian đó.

Hướng Đông Nam khu 298 có một căn phòng lúc nào cũng đèn điện sáng trưng, không bao giờ tắt. Căn phòng được sơn cả trong lẫn ngoài chỉ với một màu: Trắng. Trong phòng, chỉ đặt một bộ so-fa nhỏ, một bàn làm việc đã lâu năm cùng một vài vật dụng linh tinh khác. Vị chủ nhân nơi đây là một gã ưa sạch sẽ, thích gọn gàng, ngăn nắp. Hằng ngày, nếu không bận chuyện gì phải ra ngoài thì việc đầu tiên gã làm mỗi buổi sáng là lau dọn khắp phòng, một thói quen đã đi theo gã gần sáu năm nay. Lúc này, gã đang ngả lưng trên ghế, chân gác chéo lên bàn làm việc, hai hàng mi sắp lại với nhau. Một lát sau, gã lần mò trong túi

móc ra một chiếc Nokia 1208. Những ngón tay chột ngừng lại, ý nghĩ gã bỗng chuyển động nhanh. Nhưng rồi không lâu sau đó, suy nghĩ bỗng tạm dừng, ngón cái gã bắt đầu dịch chuyển.

Hôm nay đã là ngày thứ ba mươi ba bọn hắn sống trong hẻm 298. Trong quãng thời gian này, chưa một kẻ nào trong bọn hắn được ra ngoài hẻm. Công việc hằng ngày cũng chẳng có gì ngoài “giao lưu”, phục vụ nước nôi cho mấy gã tiền bối và dọn vệ sinh cho toàn khu từ sáng đến tối. Kể từ khi gặp Linh điên lần thứ hai thì đến nay hắn vẫn chưa thấy mặt gã đầu cẩu. Khánh, Huy và hắn mấy hôm nay cũng đã bàn qua tính lại kĩ càng rồi “Nhất thiết phải tìm cách trở thành thành viên chính thức bằng X-W nhanh chóng, chứ hơn tháng trời ngày nào cũng cày mặt làm mấy việc chả ra sao như thế này coi bộ tình hình không ổn chút nào”. Hôm nay là ngày “Hump Day” của tuần thứ năm, cả bọn đều đã nhất trí nếu hết tuần này mà không có động tĩnh gì mới thì tất cả sẽ đề xuất ý kiến lên Tuần đen về việc gia nhập thành viên chính thức trong cuộc họp định kỳ cuối tuần. Tuy nhiên, tính đi tính lại, tính tới tính lui thì cũng phải chờ ít nhất bốn ngày nữa mới đến ngày “Dies Solis”. Tức là, từ đây cho tới ngày đó thì cả bọn vẫn phải vào vai anh lao công chăm chỉ và chỉ giúp việc cần cù.

Với viễn cảnh vẽ ra trước mắt có phần xám xịt đó, Khánh ngán ngẩm liếc nhìn Huy, Huy chán nản quay sang nhìn hắn, hắn lắc đầu uể oải nhìn cả hai. Và rồi cả ba lại cùng thở dài thiếu não trước khi cùng nhau xốc lại tinh thần xuống giường làm công việc buồn chán nhất quả đất: Dọn vệ sinh.

Tuy nhiên, khi Khánh đặt chân chưa đến bậc cửa thì một cái bóng to lớn bỗng nhiên xuất hiện và cản lối đi. Cái bóng ấy đứng im mấy giây rồi bước chậm rãi vào trong, bỏ mặt ba tia nhìn ngơ ngác như con chó lác lác giữa bầy sói hoang.

- A... nh... anh... anh Linh. – Huy ngạc nhiên kêu lên mãi mới thành tiếng.

- Anh... sao... anh...? – Cũng chẳng hơn gì Huy, Khánh tỏ ra cũng quá đỗi bất ngờ trước sự xuất hiện không một dấu hiệu báo trước của Linh điên.

- Tụi bây vẫn ổn chứ? – Chẳng buồn quan tâm đến thái độ vừa rồi của Huy và Khánh, Linh điên quét mắt nhìn một lượt rồi buộc miệng.

- Dạ... Tụi em ổn, cảm ơn anh quan tâm. – Vẫn cái tính nhanh nhẩu, Huy vội đáp.

- Sao lâu nay không thấy anh ở đây? – Huy vừa dứt lời, Khánh liền hỏi.

Linh điên gật đầu nhẹ rồi trả lời:

- Có vài việc cần giải quyết, mới xong hôm kia thôi.

Nãy giờ hắn vẫn im lặng, môi chẳng buồn động đậy. Thấy hắn vậy, Linh điên nghiêng đầu thắc mắc:

- Mày không chào đón tao à, hay là thắc mắc vì sao tao lại đối xử với ân nhân mình như vậy? – Gã nheo nheo mắt cat tiếng đều đều rồi đột nhiên lên giọng nhấn mạnh hai từ “ân nhân” một cách rõ rệt.

- ... - Tất nhiên ý tứ trong câu nói của Linh điên hắn hiểu nhưng tạm thời hắn chưa biết nên trả lời như thế nào cho phải. Vì vậy, đối diện với câu hỏi đó hắn chỉ biết im lặng mà thôi.

- Tao làm thế chỉ là muốn tốt cho bọn bây. Muốn bọn bây hiểu cách sống của xã hội này là như thế nào, muốn tụi mày thấm thía nỗi đau đón giằng xé ra sao thôi? Vì thế đã quyết định đi theo tao thì hãy tuyệt đối nghe lời tao, biết chưa? – Linh điên đã đoán biết được hắn sẽ “ngập cảm” nên gã cũng không trách cứ gì hắn mà tiếp tục “thuyết giảng đạo lý”.

- Dạ. - Hai thằng bạn hắn cảm thấy lời gã “chí phải” nên lập tức tỏ ý đồng tình. Còn hắn, hắn chỉ gật đầu nhẹ thay cho câu trả lời.

- Đúng mười hai giờ đêm nay, bãi đất trống phía Tây gần khu chợ Linh Xuân, mày có đi không? - Gã đột nhiên hỏi không đầu không đuôi làm bọn hắn chẳng hiểu mô tơ gì cả.

- Đi đâu vậy anh? - Khánh thắc mắc.

- Chém lộn. – Gã tỉnh bơ đáp.

- Chém lộn? Với bằng nào vậy anh? - Huy vội hỏi thay cho cả bọn.

- Ròng Lửa, cái bọn hơn tháng trước phục kích đánh lên tao, nhớ không? Chúng nó lắm le muốn cướp địa bàn này. Ba hôm trước, chúng gọi thư thách đấu cho tao.

- Vậy em đi nữa. - Cả Huy Khánh cùng đồng thanh.

- Hai đứa mày thì không được.

Gã nhìn hai thằng bạn hấn từ chối rồi hất đầu sang hấn bảo:

- Còn nó thì được.

- Sao anh không cho bọn em đi, cả tháng nay em đã tập luyện nhiều rồi mà. - Đôi mày Khánh xô lại, ánh mắt toát lên sự thất vọng.

- Khả năng chiến đấu của hai đứa mày kém nhiều so với nó, có thể lần sau tao sẽ dẫn tụi mày đi, còn giờ thì không.

- Nhưng...

- Đéo nhưng nhì gì hết. Mày tưởng chém lộn là trò chơi của mấy đứa con nít à? Cỡ tụi mày mới ra chưa kịp làm nóng người thì đã bị “thọt” mấy nhát rồi cũng nên. – Linh kiên quyết.

- Nhưng bọn em lúc nào cũng cùng nhau... - Huy nhìn gã ái ngại nài nỉ.

- Thế mày muốn nó vừa chém lộn vừa dáo dác ngó nghiêng bảo vệ cho bọn bây à?

- ...

- Đừng lo, bản lĩnh của nó tao biết rõ. Thế nên nó sẽ không sao đâu.

- Vâng.

- Hai mày yên con bà tâm đi. Tao sẽ ổn mà. - Hấn gượng cười vỗ vai hai thằng bạn thân trấn an.

- Ủ, nhớ cẩn thận nha mày. – Khánh, Huy có vẻ hiểu vấn đề nên cũng gật đầu.

Từ giờ đến lúc chiến với băng Ròng đỏ chỉ còn hơn mười tiếng, thế nên mọi người trong băng ai nấy đều tranh thủ tập luyện để chuẩn bị cho cuộc thư hùng đẫm máu sắp diễn ra. Lòng hấn lúc này cũng có chút lo lắng, bồn chồn. Vì đây là lần đầu tiên hấn tham gia với vai trò là diễn viên trong một bộ phim hành động được dự đoán sẽ có nhiều tình huống nguy hiểm, máu me, chết chóc. Tuy vậy, khổ nỗi chẳng có diễn viên nào được trả các-xê cả. Bởi lẽ, bộ phim này không có đạo diễn và kịch bản cũng chỉ được hoàn tất khi bộ phim kết thúc.

Đúng 23 giờ thì tất cả những thành viên X-W tham gia cuộc chiến đều được lệnh tập trung ở khoảng đất trống rộng lớn của hẻm 298. lát sau, một chiếc Starex sáu chỗ rọi đèn sáng trưng chạy vào. Bước ra khỏi xe là Tuấn đen và Linh điên. Dưới ánh sáng của những ngọn đèn vàng vọt, Linh điên diện bộ quần áo đen bó sát người, đôi tay gã đã được đeo găng màu đen và ngoài cùng là chiếc áo khoác da bóng loáng cũng màu đen nốt. Có vẻ như với trang phục đó, hấn vô tình đã tự tô điểm cho hình ảnh của mình lạnh lùng hơn, nguy hiểm hơn, sát khí theo đó cũng tăng thêm vài phần. Còn Tuấn đen thì gã khoát lên người một chiếc áo thun trắng cùng quần bò xanh xám. Và cũng giống như Linh điên, hấn ta tự đeo cho mình cặp găng tay “black”, một dấu hiệu để nhận biết người của X-W khi giao chiến với băng đảng khác.

Đứng trước “đội quân thiện chiến” Linh điên đã có một bài phát biểu nhằm khơi dậy nội khí “toàn quân”:

- Ngày 13 tháng trước, bốn người của ta Lâm, Hùng, Huỳnh, Phi đã bị chém chết ngay tại chỗ, bảy người khác thì bị thương tích rất nặng, số còn lại thì cũng chẳng khá hơn là bao, chắc các cậu vẫn còn nhớ chứ?

Nghe tới đây, vài kẻ bắt đầu phẫn nộ:

- Mẹ cái lũ khốn nạn.

- Nhắc lại vụ đó giờ vẫn còn tức điên.

- Dẫn người chém chết mẹ nó đê anh.

- ...

Thấy không khí bắt đầu ồn ào, Linh diên giơ tay ra hiệu im lặng. Nhận được lệnh, rất nhanh mọi thứ liền yên ắng trở lại. Rồi Linh diên lại tiếp tục:

- Sống trong giang hồ có một quy tắc: Nợ máu phải trả bằng máu, nợ mạng phải đền mạng. Hồi các anh em X-W của hẻm 298!!! Hôm nay, chúng ta hãy cùng nhau đi đòi lại món nợ mà tụi Rồng Lửa đã vay. Hãy cùng nhau lấy máu của chúng tụi lên bia mộ để an ủi vong hồn những anh hùng X-W đã khuất. Hãy cho chúng biết rằng vay một giọt máu thì phải trả lại gấp trăm gấp ngàn lần. Và hãy cho chúng biết người X-W chúng ta mới là bá vương ở cái đất Sài thành này.

Sau khi đồng dục hoàn thành một bài “Hịch tướng sĩ” súc tích, ngắn gọn, Linh diên ra lệnh xuất phát. Tức thì cả băng nhanh chóng dồn lên hai chiếc Hyundai County hai mươi tư chỗ. Những tên còn lại thì chạy xe máy theo sau, ước chừng hơn hai mươi chiếc. Cả băng đến đúng điểm hẹn với lực lượng khoảng trăm tên lẻ.

Sau khi xuống xe, Linh diên liền ra hiệu cho một tên đàn em mở cốp xe. Nắp cốp xe vừa được bật tung thì người hấn dường như bị đứng hình ngay lúc đó.

Bên trong toàn là những hàng nóng cực kỳ nguy hiểm: Kiếm nhật, mã tấu, ống tít, chích điện, phở, xả dừa,...và có cả những cây dũ dài từ sáu đến bảy tấc với lưỡi dao bén nhọn sáng loáng.

Chờ tất cả dàn đội hình xong, Linh diên lập tức cho phân phát “hàng”. Không gian nơi đây vốn dĩ yên ắng, tĩnh mịch bỗng chốc nhộn nháo, ồn ào vô cùng, tiếng xì xầm to nhỏ cùng âm thanh kim loại va chạm kêu chan chát.

Khoảng năm phút sau, từ đằng xa lộ nhỏ một một tốp người đông đảo với những vũ khí tương tự trên tay. Nhìn sơ qua ước chừng lực lượng bên Rồng Lửa có phần nhỉnh hơn X-W đôi chút về mặt số lượng kẻ tham chiến.

Linh diên bước ra đối mặt với gã đứng đầu băng Rồng Lửa.

- Mấy con chó nghe đây, khôn hồn thì bỏ hàng xuống biển khỏi cái đất này, không thì tao cắt tiết cả lũ bây giờ.

- Cái bà mẹ mày to mồm thật. Mày biết tao là ai không mà dám ăn nói xấc láo vậy hả?

- Là ai à? Chẳng phải mày là thằng chó Tím Rồng Lửa hay căn bậy đó sao.

- Đã nghe tiếng tăm tao thì quỳ xuống cầu xin đi là vừa, biết đâu nghĩ lại tao sẽ tha cái mạng chó của mày.

- Mày cũng to mồm phét đấy. Anh em lên đập bẹp hết bọn nó cho tao.

Tức thì cả bọn bên Linh diên lao lên chơi giáp la cà. Bên kia cũng nhanh chóng ập tới tham chiến. Để có thể phân biệt thì như thỏa thuận băng Rồng Lửa sẽ quán băng ở tay trái và đeo găng tay cùng màu trắng, còn tụi hấn thì cột băng đen ở tay phải và đeo găng tay cùng màu đen.

Chỉ sau hơn một phút phát lệnh tấn công đội hình hai bên nhanh chóng có sự đổi khác rõ rệt. Kẻ thù bây giờ không phải chỉ có ở trước mặt nữa mà thay vào đó đối thủ sẽ hiện diện ở khắp các hướng. Lúc này, Linh diên đã bắt đầu chiến khi gã nhanh chóng rút cây dũ trong túi ra chém lia chém lịa những tên Rồng Lửa đang lần lượt ập tới. Từ khi Linh diên phát hiệu lệnh tấn công, hấn vẫn chưa ra tay với một gã Rồng lửa nào cả. Mắt hấn lúc này chỉ chăm chăm dõi theo từng động tác của Linh diên.

Tuy nhiên, bỗng “xoẹt”, một luồng ánh sáng trắng vừa lướt qua mang tai hấn. Định thần lại, hấn thấy xung quanh mình là hai tên bọn Rồng Lửa với cây phở và mã tấu trên tay. Nắm chặt cây kiếm Nhật bảy tấc, hấn vùng tay chém ngang người. Một tên thấy thế giơ cây phở ra đỡ, tên còn lại cúi người né tránh. Rất nhanh hấn vùng chân đá móc ngay cầm tên vừa né đường kiếm của mình rồi xoay người chém vào bả vai tên còn lại một nhát thật mạnh. Vừa dứt điểm xong hai mục tiêu thì ngay lập tức có một gã khác xông vào định bổ ống tít từ trên cao xuống. Mắt thấy vậy, hấn liền phi tới thúc đầu gối vào mặt gã ta, xong rồi vùng kiếm chém tới tấp những tên “băng trắng” ở cánh tay trái trước mặt. Mặc dù phản xạ của hấn khá nhanh nhạy nhưng vì kinh nghiệm chiến đấu thực chiến như thế này chưa có nên ngay sau đó hấn đã bị một đòn khá đau khi vừa né được cú “thọc” chí mạng từ lưỡi kiếm của đối phương thì đã bị dính ngay một vết chém từ cây xả dừa phía sau lưng do tên khác đánh lên.

Đường như do ngửi thấy mùi máu tanh từ vết thương của chính mình nên con quái thú trong người hắn ngay lập tức liền bị đánh thức trong khi vẫn còn đang say giấc nồng. Và thế là sau đó, hắn hăng tiết xông lên hạ thêm ba tên “băng trắng” khác. Mồ hôi từ cơ thể hắn bắt đầu túa ra mỗi lúc một nhiều, cảm thanh kiếm đứng thở dốc mấy giây thì hắn thấy một tên cầm phốt lao vào. Bộ não ngay lập tức nhận và xử lý thông tin rồi truyền tín hiệu ra lệnh cho cơ thể hắn thực hiện theo những gì học được trước đó. Tức thì hắn giơ kiếm ra đỡ rồi liền đó vung chân đá cạnh sườn gã. Và không đợi gã kịp lấy lại thăng bằng hắn liền ra đòn chí mạng bằng nhát chém ngay cổ với tốc độ cao.

Lại nói về Linh diên, lúc này cách vị trí hắn chừng mười mấy mét, gã đang đối đầu với Tín Rồng Lửa cực kì gay cấn và có vẻ như hai bên đang bước vào giai đoạn cao trào. Cả hai liên tục có những pha ăn miếng trả miếng lẫn nhau. Về phần Tín Rồng Lửa thì hắn đã cho Linh diên “ăn” hai nhát chém vào bắp vai và hông, ngoài ra gã còn tặng ba cước uy lực ngay bụng, ngực, sườn cho Linh diên. Nhưng bù lại Linh diên cũng kịp “săm” ba vết sẹo dài trên lưng và cánh tay trái, cộng với một cước hiểm hóc ngay mặt cùng cú thúc đầu gối uy lực dành cho gã Tín.

Và gần đó, phía bên trái hắn, Tuấn đen từ đầu trận đến giờ vẫn lẳng lặng tung ra những đòn tấn công rất nhanh và chuẩn xác. Lưỡi mã tấu sáng loáng gã cầm giờ đây đã nhuộm đỏ màu máu tanh.

Bên chiến tuyến của mình thì hắn mới “thịt” thêm một kẻ địch. Liền đó, tên “băng trắng” khác nhào tới chém xéo người hắn. Theo phản xạ, hắn giơ kiếm lên đỡ rồi nhảy lùi ra sau. Nhưng thật không may cho hắn khi mà sau lưng hắn là một tên Rồng Lửa khác. Tên này nhân cơ hội hắn chưa kịp làm chủ tình hình nên đã chém hắn một nhát ngay giữa lưng. Bị đòn đau lần thứ hai, người hắn giật nảy lên mấy hồi. Cơ thể lúc đó của hắn cũng vừa xoay một trăm tám mươi độ, không chần chừ hắn vung kiếm chém ngay hông tên vừa đánh lên mình. Nhưng đúng như ông cha ta đã nói “giận quá mất khôn”, trong trường hợp này, vì tức tối kẻ gây ra thương tích cho mình, hắn đã tự đưa lý trí mình vào thế mất kiểm soát, buông thả con tim, tự ý điều khiển mọi hành động để rồi quên bén mất kẻ thù hồi nãy giờ đã đứng sau lưng và đang tung ta một đường kiếm chí mạng. Tưởng đâu lần này chuyển xe đi thăm thím Hà dương Bá sẽ có tên hắn trong danh sách hành khách nhưng may mắn thay mũi kiếm chỉ còn cách hắn độ hai xen-ti-mét thì đã bị gã Tuấn đen phi tới tung cước đá văng ra xa. Nhanh như cắt, liền mạch động tác, Tuấn đen đã tặng ngay nhát chém chí mạng vào cổ tên định đánh lên đó.

Mặc dù tình hình trận chiến lúc này vẫn đang diễn ra căng thẳng nhưng phần thắng thì rõ ràng đang nghiêng về phe X-W. Bên kia chiến tuyến gã Tín Rồng Lửa vẫn đang hung hăng xông vào chém từng tên đối thủ. Thấy dòng chảy lợi thế đang ngày càng chảy về phía mình, Linh diên vừa cúi người thở dốc vừa ngược mặt nhìn gã Tín Rồng Lửa nhếch mép cười nhạt:

- Bọn chó tụi bây thua rồi, tất cả đã ngã ngũ.

- Ha ha ha ha... – Một tràng cười đắc thắng của Tín Rồng Lửa vang lên nổi bậc giữa trận chiến hỗn độn. Rồi gã nhướng mày hỏi lại bằng giọng điệu càn:

- Mày tưởng mày thắng ư?

- Vậy chỉ cần tao lấy cái đầu mày là được chứ gì? – Linh diên đáp trả.

- Ha ha ha ha... Mày ngây thơ quá rồi Linh diên. – Gã tiếp tục tràng cười đắc ý.

- Mày... ý mày là gì? – Linh diên nghi hoặc hỏi lại.

- Ha ha ha ha... Dù đầu tao có lìa khỏi cổ thì bọn mày cũng đừng mong thắng. Vì lúc bọn mày tới đây thì bọn tao đã cho người tấn công vào hẻm 298, dù mày có thắng được bọn tao chỗ này thì thắng em tao bên đó cũng chiếm lấy hẻm 298 và diệt gọn lũ đàn em mày bên đó thôi... ha ha ha.

6. Chương 6: Kỷ Vật

Ha ha ha ha... Hóa ra là thế... Mày tưởng ai cũng ngu như mày sao? Tao tự hỏi bây giờ bên đó đàn em của mày liệu còn mấy mạng. – Linh diên cười to, nụ cười thống khoái không thiếu vẻ cợt nhả.

- Con chó, mày... mày nói gì? – Tín Rồng Lửa rống lên, ánh mắt hằn những tia máu mở to hết cỡ như muốn lọt ra ngoài.

- Mày sủa vừa thôi, người mày bên đó đang bị Vũ chó đốm thái hành cho ăn sống rồi con ạ, ha ha ha ha. – Nói rồi Linh diên lại cười, nụ cười đầy vẻ trêu người.

- Tiên sư nhà mày, tao thề sẽ lấy cái đầu mày. – Tín Rồng Lửa nghe thế gầm lên từng tiếng, vẻ mặt thoát trông vừa xám ngoắt vừa ửng đỏ.

- Có bản lĩnh thì cứ tự nhiên... ha ha ha ha. – Linh diên lại cù nhây cầm gậy chọc mạnh vào ổ kiến lửa.

Tín Rồng Lửa mặt đỏ phừng phừng, ánh mắt nộ khí xung thiên như thể muốn thiêu rụi mọi thứ. Tay lăm lăm cây mã tấu bầy tấu, gã chạy về phía Linh diên hùng hăng ăn tươi nuốt sống. Một tên đàn em thuộc băng X-W thấy vậy ra tay ngăn cản nhưng chưa đầy ba nốt nhạc với hai động tác dứt khoát hần đã cho gã “băng đen” ra rìa. Lúc này, Linh diên vẫn giữ thái độ bình thản, tay gã đang nắm chặt cây dù chuẩn bị ứng chiến. Tín Rồng Lửa lao tới vùng mã tấu chém xéo người Linh diên. Thấy vậy, Linh diên nhanh chóng cúi thấp người nhảy sang trái né đòn, đồng thời cầm cây dù chặt vào chân Tín Rồng Lửa. Bị dính đòn Tín Rồng Lửa càng lồng lộn hăng tiết hơn, chẳng nghĩ ngợi gì hần ta vùng tay lướt cây mã theo chiều ngang. Nhưng “cốp”, nó đã bị cây dù của Linh diên chặn lại. Liền đó, Linh diên vùng chân đạp mạnh hần ta ra xa. Tuy nhiên, ngay khi vừa mới chạm đất, Tín Rồng Lửa liền nhanh chóng bật dậy rồi lại lao vào Linh diên. Lần này, hần ta khôn ngoan hơn khi mà tay hần thì vùng lên như định chém Linh diên, nhưng thực chất đó là đòn giả của gã. Linh diên vừa mới gờ cây dù ra cản thì ngay lập tức bị ăn ngay cú đá cạnh sườn đầy sức mạnh của gã.

Tiếp đó, Tín Rồng Lửa lại chủ động lao lên ra đòn nhanh bằng một nhát chém xiên chí mạng, cùng lúc đó một gã “băng trắng” khác có mặt ở sau lưng Linh diên và đang “phang phập” cây xả dừa tới. Tình thế lúc này vô cùng nguy hiểm cho Linh diên, phút giây căng thẳng trong từng chân tơ kẽ tóc như nam châm thu hút sự tỉnh táo và tập trung cao độ trong con người gã. Mắt nhìn rõ đường đi của mã tấu, tai cho biết có kẻ định đánh lén sau lưng, khu xử lý trung tâm của bộ não nhanh chóng đưa ra cách giải quyết. Tức thì, Linh diên vội vàng cúi thấp người lặn mấy vòng liền và nối chuỗi động tác đó hần ta cầm cây dù chém vào chân gã “băng trắng” vừa đánh lén mình.

Sau tình huống vừa rồi, không hề lưỡng lự, Tín Rồng Lửa lại lập tức di chuyển về phía Linh diên mà ra đòn. Dù vậy, chỉ hai nhịp với bốn động tác nhanh gọn, Linh diên đã tặng cho Tín Rồng Lửa một cú thúc đầu gối uy lực sau khi đá văng cây mã tấu ra khỏi tay gã. Mặc dù sự chủ động tấn công đến từ Tín Rồng Lửa nhưng không vì vậy mà gã chiếm được lợi thế trong cuộc giao tranh. Bởi lẽ, với những gì đang diễn ra từ này đến giờ thì Linh diên mới là người đang nắm giữ nhịp độ của trận đấu.

Tưởng đầu tới đây thì mọi chuyện sẽ được chấm dứt, Tín Rồng Lửa sẽ phải cay đắng mà đầu hàng nhưng không ngờ, hần ta lại lặng lẽ rút trong túi ra một con dao bấm bén nhọn đâm Linh diên một nhát ngay bụng ở tình huống gã thủ lĩnh “băng đen” không đề phòng sau đó. Lưỡi dao chỉ mới xuyên qua người Linh diên chừng hơn một xen-ti-met thì dừng lại không đi sâu thêm được nữa. Lúc này, một tay Linh diên đang nắm chặt lưỡi dao, tay còn lại thì đang chụp lấy cổ tay Tín Rồng Lửa. Và không để cho Tín Rồng Lửa kịp có những động thái gì tiếp theo, Linh diên đã nhanh chóng bước chân trái ra sau chân phải, đồng thời người cũng lập tức xoay một góc chín mươi độ, trọng tâm theo đó cũng hạ thấp. Bằng một loạt động tác khéo léo đó, không đến nháy mắt, Linh diên đã đoạt được con dao từ tay Tín Rồng Lửa. Chưa dừng lại ở đó, gã còn hào phóng khuyến mãi thêm thủ lĩnh “băng trắng” một nhát tử thần ngay tim.

Máu bám lưỡi dao chảy dọc ra ngoài, men theo cơ địa lồi lõm của cơ thể Tín Rồng Lửa lan nhanh xuống nền đất. Kim giây mới nhích bốn nhịp mà nơi hần ta đứng đã bắt đầu xuất hiện những vũng máu nhỏ như nắp chai, sau... lớn... lớn... lớn dần. Mắt trợn trắng, hai tay nắm chặt lấy con dao, gã ngã vật ra đất. Và linh hồn, phút chốc tan vào khoảng không mất hút.

- Anh Tín chết rồi tụi bây ơi.

- Không... không... anh Tín... Sao... sao lại như vậy?

Tín chết thì bằng Rồng Lửa như rắn mất đầu, như hổ mất vuốt nên vừa nghe tin kẻ đầu não là đời thì cả bọn “băng trắng” đảo điên chạy tán loạn hết cả lên.

Lát sau, bãi đất hoang, nơi mà mới đây thôi vừa xảy ra trận chiến khốc liệt giữa hai nhóm giang hồ máu mặt thì ngay lúc này chỉ còn lại những tên “băng đen”, người của X-W.

Thấy mọi việc đã chấm dứt, Linh điên liền ra lệnh:

- Rút thôi.

Tức thì cả bọn, kẻ diu người dựa mỗi một lết lên xe trở về hẻm 298. Trận chiến này hầu như ai nấy cũng đều bị thương tích, có những vết thương ngoài da và cả những vết thương chí mạng. Tính mạng một số kẻ băng X-W đang ngày càng bị đe dọa khi hơi thở họ mỗi lúc một yếu ớt. Với cuộc giao tranh ở bãi đất ở gần chợ Linh Xuân lần này thì X-W đã mất đi tổng cộng ba người, một con số chấp nhận được.

Hai xe Hyundai County dẫn đầu, theo sau là hàng chục chiếc Wave độ, băng X-W lướt nhanh trong đêm tối tĩnh mịch trả lại khoảng lặng ban đầu cho bãi đất hoang vừa mới nhuộm đầy máu tanh.

Lại nói về kế hoạch Linh điên trước đó, với việc bí mật mua chuộc tên Hải tiền, một tên khá có tiếng nói trong băng Rồng Lửa, thành công, Linh điên đã biết trước kế hoạch chi tiết của Tín Rồng Lửa định thực hiện. Nhờ đó, gã đã âm thầm liên lạc với Vũ chó đốm sắp xếp trước mọi chuyện.

Một lần nữa, Linh điên lại thành công trong việc sử dụng đồng tiền làm mồi câu. Một lần nữa, kẻ thù của X-W lại phải ngã xuống trong một trận chiến sống còn. Và một lần nữa, Linh điên lại cho thấy sức mạnh của đồng tiền lớn như thế nào. Mặc dù tiền không mua được tất cả nhưng hầu như tất cả mọi việc trong cuộc sống này đều cần đến tiền. Thế mới nói vai trò của đồng tiền là rất quan trọng, nhất là trong cuộc sống hiện nay, một cuộc sống bị chi phối quá nhiều bởi yếu tố thực dụng và lợi ích.

Lát sau, cả bọn có mặt ở hẻm 298. Và đúng như lời Linh điên, toàn bộ đàn em băng Rồng Lửa, ước chừng vài chục tên đã bị diệt gọn. Trong đó, thằng em trai của Tín Rồng Lửa cũng không nằm ngoài danh sách mà Diêm Vương vừa mới gạch tên. Mặc dù dưới ánh đèn mờ đục nhưng hắn vẫn thấy khá rõ những vết máu, vũng máu vừa mới khô. Nhiều chỗ máu me từa lưá trông mà hãi vô cùng. Thêm vào đó, cái mùi tanh tưởi lạnh người của huyết tương vẫn còn quanh quẩn đặc quánh nơi đây, chưa tan hết.

- Xong rồi à? - Vũ chó đốm từ phía nhà kho bước ra nhìn Linh điên hỏi câu không đầu không đuôi.

- Ủ. - Linh điên gật đầu nhẹ.

- Ở đây cũng vậy. Thôi tao về, có gì thì alo một tiếng. - Nói rồi, Vũ phẩy tay cùng đàn em bước tới chỗ để xe.

- Ủ, bên đó có gì thì gọi cho tao. - Linh điên nói với theo.

- Ờ... À... tao có cái này cho mày? - Nét mặt vẫn không hề thay đổi, Vũ cho đốm lôi trong túi ra một vật gì đó rồi dúi vào tay Linh điên.

Khoảnh khắc các ngón tay của Linh điên co lại là lúc gã nhận ra rằng một vật dường như thân quen đang chiếm lấy phần thể tích trong cái khoảng trống mà lòng bàn tay vừa mới tạo thành. Một ý nghĩa vụt qua, các ngón tay từ từ duỗi ra. Ánh nhìn vừa chạm vào vật nọ thì đồng thời trên gương mặt gã liền xuất hiện một phản ứng khác lạ.

- Sao... sao mày có nó? - Nét mặt sững sờ, gã nhìn Vũ cho đốm mắt không rời.

- Tao vô tình nhặt được trong người của một thằng oắt con bên Rồng Lửa. - Vũ cho đốm bình thản đáp.

- Rồng lửa? Ý mày là... - Tối đây, Linh điên bỗng dưng trợn mắt kinh ngạc, cùng lúc đó một ý nghĩ bỗng vụt qua đầu gã.

- Không, tao không nghĩ là vậy. Trước lúc về chiều nó có bảo cái đó không phải của nó, nó lấy từ một thằng khác. - Thấy phản ứng “thằng bạn” như vậy, Vũ chó đốm liền hiểu ý. Thế nên, không một chút chần chừ, gã đã vội thối tất cái suy nghĩ vừa mới bắt lửa của Linh điên.

- ...

- Thôi tao về.

- Ủ.

Vũ chớ dõm bước đi từng bước chắc chắn, dứt khoát, mang đậm dáng vẻ hùng dũng của kẻ đầu lĩnh. Nhưng đôi chân gã chợt ngừng chuyển động khi đi ngang qua hắn. Rồi gã hơi nghiêng đầu nhìn hắn buộc miệng với cái nhíu mày khó đoán, ánh mắt khó hiểu:

- Mày cũng đi à?

- Vâng.

Tên Vũ chỉ hỏi hắn một câu đúng bốn từ, nhìn hắn trong vòng năm nốt nhạc rồi gã quay đi mang theo chút giắc cảm là lạ vừa gờn gợn phôi thai trong đáy lòng hắn. Hắn chẳng biết gã có nghĩ gì về hắn không, cái ánh mắt khó hiểu ấy là sao, hắn chẳng rõ nữa.

Lát sau, hắn về phòng. Vừa mới đẩy cửa vào thì đã nghe tiếng thằng Huy hỏi dò:

- Ai vậy, phải mày không Phong?

- Ờ, tao đây. – Hắn đáp.

Ngay sau đó, tiếng bước chân vội vã rồi bóng đèn cũng được tiếp năng lượng thấp sáng.

- Sao rồi, mày có sao không? - Khánh lo lắng nhìn hắn hỏi.

- Mày có bị gì không Phong? - Huy cũng tỏ ra quan tâm hắn.

- Hì, tao không sao. - Hắn cố nặn ra một nụ cười thật tươi rồi bước đến bên giường ngồi xuống.

Thấy hắn bảo vậy, Huy mừng rỡ, nét mặt cũng giãn ra. Cậu bước đến ngồi cạnh hắn rồi bất ngờ vỗ lưng hắn một phát và bảo:

- Mày không sao là ổn rồi, tao với thằng Khánh cứ sợ...

Nhưng cùng lúc đó Huy kịp nhận ra rằng gương mặt hắn đang biến dạng.

Cái vỗ lưng trời đánh của Huy làm hắn đau muốn sồn đái ra quần. Vết thương đau âm ỉ đang ngủ đông này giờ lại bất ngờ bị thằng bạn đánh thức.

- Mày bị thương phải không? - Khánh thấy thế nghiêm mặt hỏi.

- Ủ, cũng nhẹ thôi. – Hắn biết không thể chối nên đành thừa nhận.

- Cởi áo ra nào. - Khánh nói như ra lệnh.

Khánh mà không bảo thế thì hắn cũng định nhờ “tụi nó” xem xét vết thương rồi bôi thuốc giùm cho mình. Nói rồi Huy liền giúp hắn xoắn áo lên, hai nhát chém khá sâu theo đó cũng dần hiện hết ra rõ ràng.

- Bị vậy mà kêu không sao. - Khánh trách hắn.

- Hì, thì không sao tao mới về nè. – Hắn cười trừ.

- Đợi tao chút, tao đi lấy thuốc và băng băng. - Nói rồi Huy nhanh nhẩu chạy ù té đi mất.

Huy đi rồi, Khánh nhìn hắn bảo:

- Lúc mày cùng anh Linh vừa mới đi khỏi thì anh Vũ liền có mặt ở đây. Ảnh bảo bọn tao và những người bị thương đóng tất cả các cửa và lệnh không được ra ngoài. Lát sau, tao nghe bên ngoài ồn ào gì đó, hình như là có đánh nhau thì phải.

- Đón tiếp tụi Rồng Lửa ấy mà.

- Rồng Lửa?

- Ồ, tụi nó định bí mật úp bọn mình ở hẻm 298. – Ngưng giây lát, hấn nói tiếp. – Âm mưu bọn chúng không thành là do anh Linh đã biết trước kế hoạch của bên Rồng Lửa, vì thế anh mới liên hệ anh Vũ giảng bày tiếp khách.

- Thì ra là thế.

Ngồi nói chuyện với Khánh một hồi thì Huy cũng mang thuốc về.

Sau đó, “hai thằng nó” đề hấn ra giường mà bôi bôi quẹt quẹt cái thứ thuốc đỏ đỏ, tím tím trông giống như mắm ruốt ấy.

Khoảng tuần sau, vết thương hấn cũng đã hồi phục bảy tám phần.

Ngày ngày Khánh, Huy vẫn chăm chỉ cùng nhau tập luyện với các “bô lão” trong băng. Nhìn động tác của hai thằng bạn, hấn thấy bọn nó đã tiến bộ rõ ràng. Các pha tấn công, đỡ đòn mặc dù không quá sắc bén nhưng cũng không đến nỗi nào, các phản xạ theo đó cũng nhanh nhẹn hơn hấn.

Rồi mấy ngày sau, bọn hấn được Linh diên đưa vào một xí nghiệp chế biến gỗ để làm việc. Cuộc sống cứ thế đều đều trôi đi lặng lẽ từ ngày này qua ngày khác. Tình cảm giữa ba bọn hấn cũng vì thế mà lớn dần lên từng ngày.

Một buổi sáng chủ nhật khá đẹp trời, hấn, Huy và Khánh đang ngồi nghỉ mệt trên giường sau khi cả bọn “quần” với nhau gần tiếng đồng hồ thì bỗng nhiên Linh diên ở đâu đột nhiên xuất hiện. Và như một cơn gió, khi mà cả ba còn chưa kịp ngạc nhiên “vị đại ca” ở đâu ra thì đã nghe gã bảo:

- Tối nay tám giờ kém mười, mày đứng ở đối diện cafe Tí Tách chờ tao. – Linh diên nhìn hấn căn dặn.

- Đi đâu anh? - Như một phản xạ, hấn liền hỏi lại.

- Bar Hoàng Hôn.

- Có chuyện gì ở đó sao anh?

- Không, lâu không gặp Long Vũ Trường, đến uống vài chén rượu thôi.

- Vâng, còn... - Đến đây hấn quay sang Huy, Khánh.

Hiểu ý hấn, gã liền bảo:

- Ủ, thế thì cả hai đứa mày nữa.

- Vâng. – Hai thằng bạn hấn hơn hở gật đầu cái rụp không chút chần chừ.

- À còn đây là công cán tụi mày làm ở nhà máy mấy tháng vừa rồi, tụi mày coi mà tự chia ra.

Vừa nói gã vừa thò tay vào túi lôi ra xấp giấy bạc. Nhưng đúng lúc đó một vật giống sợi dây chuyền vuốt hổ bị móc vào một vài tờ tiền nên rơi ra ngoài.

Thằng Huy vừa thấy sợi dây chuyền đó thì nó bỗng giật mình kêu lên:

- Á, cái này...

- Gì vậy mày? - Hấn thấy lạ nên hỏi.

- À, đúng rồi. Đây là sợi dây chuyền của thằng Huy mà. Sao...sao anh lại... - Khánh cũng bị bất ngờ nên lên tiếng.

- Anh cho em xem chút được không? - Huy đề nghị.

- Mày nói của mày, vậy mày cho tao biết trên đó nó có gì không? - Tên Linh diên nhú mày bảo.

- Mặt sau khắc chữ “Lâm”, mặt trước có con chim phượng hoàng lửa, đúng không ạ. - Thằng Huy khẳng định.

- Sao... sao mày biết? - Đến lượt Linh diên ngạc nhiên, nói không nên lời.

- Thì nó là của em sao em lại không biết. Lúc trước ở chân cầu Linh Xuân em bị một tên Rồng Lửa kia cướp mất mà. – Huy thản nhiên giải bày nghi vấn.
 - Mà nói thật không? – Linh diên hỏi như muốn xác nhận tính xác thực trong câu trả lời của Huy vừa rồi.
 - Dạ... thật. Nó đã theo em từ bé mà. – Huy gật đầu đáp ngay.
 - Vậy... vậy móng trái mà có cái bớp màu đỏ hình bàn tay bốn ngón? – Mắt vẫn duy trì trạng thái mở to quá mức bình thường, gã tiếp tục đặt nghi vấn mới.
 - Ủa, sao anh biết? – Huy đáp giọng không giấu nổi sự sững sờ, kinh ngạc đến tột độ.
- Không nói không rằng, Linh diên vội vã xoay người thẳng Huy lại rồi tuột cái quần xuống ngang đầu gối nó. Và đúng như lời gã, một cái bớp giống như bàn tay bốn ngón đang hiển hiện ra ngay trước mắt.
- Mà là Lâm Quốc Huy?
 - Vâng... ơ...
 - Vậy là đúng rồi, tao là Lâm Quốc Linh, anh trai mà đây.
 - Hả, anh trai? - Huy lại trở mắt chữ A, mồm chữ O.

Đúng là trái đất tròn thật. Suốt mười mấy năm qua, Huy cứ tưởng rằng mình chẳng còn người thân nào trên cái cõi đời này nữa. Ấy vậy mà tự dưng chui đâu ra người anh trai, mà người đó là một trong hai đầu lĩnh ở vùng phía Nam của băng X-W nữa chứ. Suy cho cùng thì đây quả là định mệnh hắc hoi, vì có ai biết rằng suốt những năm qua Linh diên vẫn cố gắng truy tìm tung tích của thằng em trai trong tuyệt vọng.

Thôi thì anh em trùng phùng như thế này cũng mừng cho nó, chí ít trong ba đứa bọn hắn thì Huy nó vẫn còn thứ tình cảm anh em ruột thịt. Cái gì chứ đừng tới máu mủ thì xác định rồi. Nó vốn là một tình cảm thiêng liêng đặc biệt mà cả thế giới đều công nhận và gặt đầu cho cái suy nghĩ “anh em như thể tay chân”.

Linh diên và Huy đang tay bắt mặt mừng, hai bên vốn đã thăm hỏi nhau từ chuyện này sang chuyện khác. Và ngay khoảnh khắc đó đã có những giọt nước trong veo chui ra từ khóe mắt của tên giang hồ nửa mùa Lâm Quốc Huy.

Qua lời kể của Linh diên thì vốn dĩ lúc Huy mới sinh ra cũng là lúc ba mẹ cậu vừa qua đời. Nguyên do từ một vụ tai nạn giao thông xảy ra với gia đình cậu. Lúc đó, mẹ cậu mang bầu và sắp đến ngày sinh nở. Khi vụ tai nạn kết thúc cũng là lúc ba cậu lìa đời, mẹ cậu thì được đưa vào viện trong tình trạng không thể nguy kịch hơn. Nhưng chẳng hiểu sao điều kỳ diệu khó tin lại xảy ra, đó là mẹ cậu mất nhưng cậu lại được cứu sống khi cậu nằm trong bụng mẹ suốt hơn tiếng đồng hồ sau khi mẹ cậu đã ngừng thở. Cái tên Lâm Quốc Huy được ra đời do một cô y tá hộ sinh thân quen với gia đình ba mẹ Huy, và mọi giấy tờ khai sinh lúc đó đều được cô làm giúp. Linh diên lúc này chỉ mới hơn bảy tuổi. Khi xảy ra chuyện, Linh diên không có mặt ở hiện trường nhưng có ai biết rằng mảnh ký ức vỡ vụn chính tay gã ta để lạc mất đứa em trai, và cũng là người thân duy nhất còn lại của gã, nó đã đeo bám, ám ảnh hắn ta khủng khiếp như thế nào dù với cái tuổi này, cái tuổi mà ý thức hắn vẫn đang trong quá trình chập chững chưa hoàn thiện.

Nghe Linh diên kể sơ về chuyện gia đình thì bọn hắn cũng đã hiểu đôi ba phần. Tới đây, cảm thấy có chút thừa thãi, hắn liền quay sang nháy mắt Khánh. Khánh hiểu ý gật đầu cùng hắn ra ngoài, nhường lại không gian tâm sự cho anh em Linh, Huy.

7. Chương 7: Nội Gian

Đêm đó, bọn hắn cùng Linh diên và Tuấn đen đến bar Hoàng Hôn. Vừa mới bước vào bar hắn cảm thấy hơi khó chịu bởi cái tiếng nhạc xập xình chói tai đến tức ngực, tiếng la hét hú hí của đám choai choai đang quẩy hết mình trên sàn nhảy.

Cả bọn được một gã dẫn đến phòng vip nơi Long Vũ Trường đang chờ. Linh diên đẩy cửa vào, Tuấn đen và bọn hắn bước theo sau. Vào trong hắn thấy một gã đầu trọc to con, khoát lên mình là bộ quần áo đen toàn thân, đang gác chân lên bàn phì phèo điếu thuốc còn vơi nửa. Thấy cả bọn đang đứng trước mặt, mà chính xác là Linh diên, gã ta liền bỏ chân xuống cất giọng ồm ồm:

- Ngồi đi.

- Ủ, mấy đứa cũng ngồi xuống đi. - Linh diên gật đầu rồi quay sang cả bọn.

- Lính mới của mày à? - Long Vũ Trường khẽ nhìn bọn hắn rồi quay sang hỏi Linh diên.

- Ủ, riêng thằng này là em trai tao. - Linh vừa nói vừa giơ ngón cái chỉ vào Huy đang ngồi bên cạnh.

- Em mày? Sao trước giờ tao đéo nghe mày nhắc đến? - Long Vũ Trường nghe vậy không giấu nổi sự kinh ngạc nhưng kèm theo đó giọng điệu cùng nét mặt của gã đồng thời thấp thoáng một chút biểu hiện nghi ngờ.

Linh diên đoán được đối phương nghĩ gì nhưng lúc này gã lại không muốn kể lể mọi chuyện nên gã chỉ cười đáp:

- Khả, thì giờ tao nhắc đấy thôi.

Đúng lúc đó, một gã tuổi cỡ tầm ba mươi gõ cửa rồi bước vào.

- Ồ, anh Linh, lâu rồi không gặp. Hôm nay là ngày gì mà quán em được vinh dự đoán tiếp các đại ca như thế này. - Gã quản lý cúi chào rồi cười tươi rói.

- Thời gian qua ông anh làm ăn khá khấm chứ? - Linh diên vừa đốt điếu thuốc vừa liếc gã hỏi thăm.

- Dạ, nhờ phước anh Long và mấy anh nên quán em cũng hoạt động tốt ạ.

- Vậy là ok rồi, lộc cứ thế mà hưởng thôi.

- Dạ, mà mấy anh dùng gì để em đi lấy? - Tay quản lý ra vẻ cung kính.

- Như mọi khi. - Gã Long đáp rồi gã quay sang bọn tôi. - Các cậu có dùng thêm gì nữa không thì gọi luôn.

- Dạ không ạ. - Hắn cùng hai thằng bạn đồng thanh.

- Ủ. - Gã gật đầu.

- Mấy anh chờ chút, em bảo mấy đứa đem lên ngay ạ. - Nói rồi gã lui ra, quay lưng đi khuất sau khi kết thúc màn chào hỏi và order những vị khách đặc biệt.

Theo như lời giới thiệu của Linh diên trước đó thì tên Long Vũ Trường chính là tay cộm cán quản lý tất cả các quán bar thuộc địa bàn bằng X-W. Xem ra gã này rất có máu mặt, nói chuyện với gã ta vài câu, hắn đã có thể cảm nhận được cái uy toát ra từ con người của gã, một sức mạnh vô hình lấn áp tinh thần đối phương.

Ngồi được một lúc thì có một cô gái phục vụ đi vào trên tay là khay đựng hai chai Chivas 21, hai bình shisa loại đặc biệt và cùng với đó là đĩa khô bò. Theo sau cô ta là vài cô gái khác mặt mày son phấn đầy đủ, ăn mặc thì lồi trên hở dưới, mấy chỗ nhạy cảm cứ phô bày ra ngoài đôi ba phần ra chiều khiêu khích. Nhận thấy cái gật đầu của Long Vũ Trường, từng cô gái nhanh chóng vào ngồi xen kẽ cả bọn rồi gỡ ba cái trò ôm eo, rót bia, hút mồi, lấy khăn lạnh lau mặt lau mày. Bên cạnh hắn là cô bé khá xinh xắn, nhìn có vẻ sắc xảo, cứ luôn miệng anh anh em em rồi rót bia cầm mồi cho hắn. Hắn thì chẳng hứng thú gì mấy cái vụ này nên mặc kệ cô ta muốn làm gì thì làm. Ngồi nâng cốc, nói chuyện luyên thuyên chán chê một hồi thì Linh diên đứng dậy đi vệ sinh. Lúc này rượu đã thấm, hắn bắt đầu ngà ngà say, Tuấn đen kéo bọn hắn ra sàn nhảy, mặc dù hơi mệt nhưng hắn cũng chẳng chối từ. Nãy giờ hắn cũng thích ứng phần nào cái không khí chẳng mấy dễ chịu nơi đây nên không còn cảm giác tức ngực đau tim như lúc mới vô nữa. Trước giờ, cả bọn chưa bao giờ đến những nơi như thế này nên thứ gì ở đây đối với cả ba cũng xa lạ, cũng ngỡ ngàng. Mà nhảy thì hắn và hai thằng Huy, Khánh có biết quái gì đâu, thế nên không lạ gì khi bọn cứ quờ quạng nhảy loạn xạ ngẫu, hươ tay múa chân tùm lum cả lên. Lát sau thấm mệt, hắn vào ngồi ghế nghỉ ngơi. Huy và Khánh thấy hắn không nhảy nữa cũng dừng lại, bước đến bàn hắn đang ngồi gục gặt, thở phì phò.

- Ê Phong... ngày vui của... ợ... ợ... thằng Huy hết mình đi chứ. - Khánh vỗ vai hấn bắt đầu lè nhè.
- Thôi tao mệt rồi, bọn mày nhảy đi.
- Nói thể thôi... chứ... ợ... tao cũng sắp đứt hơi nè... chắc tại lần đầu chưa quen.
- Ủ, tao cũng thế, mệt quá. - Huy cũng xen vào.

Ngồi nói chuyện với hai thằng bạn một hồi, ánh mắt vô tình hướng về một góc bar, hấn thấy một cô gái trẻ đang ngồi nốc chai Whisky Ballantines 30 một mình. Bên cạnh là hai gã đen hôi cao to nhìn chăm chăm cô gái với ánh mắt dâm tà, lâu lâu lại đưa ly rượu lên miệng đớp như đang chờ đợi con mồi gục hấn mà làm thịt. Thấy cảnh đó, lòng hấn liền dâng lên cảm giác chẳng mấy dễ chịu, ánh mắt hấn không chịu được cứ chăm chăm hướng về phía cô gái. Chiếc ly cầm trên tay, hấn vô thức xiết chặt làm rượu lắc sóng sánh, rung lắc một cách bất bình thường.

- Không muốn cô bé đó bị hai thằng oắt của tao liếm thì ra tay đi, xem bản lĩnh mày tới đâu. - Một giọng nói ồm ồm quen thuộc bỗng vang bên sau lưng hấn.

Quay vội ra sau thì hấn thấy Linh điên với Long Vũ Trường đang đứng sau lưng mình. Và chủ nhân của giọng nói đó không ai khác chính là Long Vũ Trường.

- Coi như đây là bài tập của mày. - Linh điên thấy thế cũng đánh tiếng.

Nghe vậy, hấn chẳng nghĩ nhiều nữa liền đứng dậy bước tới chỗ cô gái ngồi.

- Ê, đứng dậy, đi theo tôi. - Hấn bước đến nắm tay kéo cô gái rồi bảo như kiểu gặp người quen.
- O, mày là thằng chó nào? - Tên đen hôi thứ nhất lên tiếng.
- Cái bà mẹ mày, mày biết mày đang làm cái đéo gì biết không hả? - Tên thứ hai không ngồi yên, cũng trừng mắt với hấn.

Bỏ ngoài tai lời hai tên đó, hấn vẫn hướng về phía cô gái:

- Đứng dậy nào.

Thấy hấn tự nhiên như ruồi, thằng thứ hai hét lớn:

- Thằng chó này, mày thích chết à? - Rồi gã ta tung ngay cú đấm uy lực về phía hấn.

Nhưng hấn sinh ra đâu phải là cái bao cát cho gã muốn làm gì thì làm. Rất nhanh, hấn nghiêng người tránh đòn rồi chụp lại cổ tay gã, thuận đà hấn kéo gã về phía mình rồi tặng một quả đấm ngay mồm làm “siro dâu” tóa ra đỏ cả miệng gã. Tên còn lại thấy thế chộp ghế gần đó lao vào thì cũng bị hấn tọng cho cú đá ngay bụng. Sau đó là những pha bay người đá xoáy, đá cạnh sườn, rồi những pha đấu tay đôi cận chiến.

Một lúc sau, hai tên gục xuống sàn.

- Khá lắm. - Tên Long vừa bước tới vừa vỗ tay với nét mặt nửa khen hờ, nửa dò xét.
- Thôi tao mệt rồi, tao đi nghỉ đây. - Linh điên phẩy tay định bước đi.

Rồi gã quay sang bảo cả bọn:

- Bọn mày cũng đi nghỉ đi, mai về.

Hấn nghe vậy quay lại nhìn cô gái đang say khướt trong đầu vẫn vợ những suy nghĩ. Linh điên thấy hấn như vậy cười bảo:

- Mày tiếc thì đem em nó theo tối “giải bày tâm sự”.
- Vâng, để em chăm sóc cô bé. - Mất vài giây nghĩ ngợi hấn cũng đáp.

Lát sau, hấn cầm cái thẻ vip của Long Vũ Trường đưa cho rồi vác cái “cục nợ” vào một khách sạn kề nằm bên bar Hoàng Hôn.

Hấn, Huy và Khánh được xếp riêng ba phòng vip nằm cạnh nhau. Vừa mới công cô bé đi lên lầu hai thì hấn đã thấy hai cô gái khác đang đứng trước cửa phòng Huy và Khánh. Nhìn sơ cách ăn mặc của các mỹ

nữ ấy thì hẳn hiểu phần nào câu chuyện. Thế nên bỏ mặc hai thằng bạn đang đứng hỏi mấy câu ngô nghê như từ rừng mới xuống biển, hẳn cố gắng tra chìa khóa rồi đập cánh cửa đi vào phòng mình.

Đặt cô gái xuống giường xong, hẳn cũng tự mình thả lỏng để cơ thể rơi tự do xuống tấm nệm êm. Ánh mắt mỗi một nhìn chòm đèn trên trần, hẳn trút từng hơi thở nặng nề. Quay sang bên trái, nhìn kĩ cô gái, hẳn thấy cô gái này rất xinh, làn da trắng nõn, đôi môi cong cong mọng đỏ. Nhưng khi nhìn sâu hơn, hẳn phát hiện gương mặt cô nàng lại toát lên một nét buồn vơi vơi, và hình như ở mí mắt cô có đọng vài giọt trong veo. Cô mặc chiếc váy đen khá là sexy. Do hồi nãy trên đường đến đây, cô đã nôn thốc nôn tháo mấy lần liền nên phía trước ngực cô có vài vết bẩn đặc sệt mùi dạ dày.

Lúc sau, hẳn định đứng dậy nhưng vừa mới nhô được người lên thì đã loạng choạng ngã xuống lại. Đầu óc hẳn lại ong ong khó chịu bởi chất cồn đang ngấm sâu dần. Hình ảnh trước mắt hẳn cứ nhòa dần, rồi mờ mờ ảo ảo. Và khi hẳn nhìn lại cô gái thì ham muốn tự nhiên của một thằng con trai tuổi mới lớn bỗng dưng lại trỗi dậy trong hẳn.

Lắc lắc đầu rồi tự tát mình một cái thật lực, hẳn cảm thấy má phải đau rát. Bước vội vào nhà tắm, hẳn mở vòi nước hết cỡ. Ngẩng mặt lên, hẳn để mặc những tia nước đang xối xả tạt mạnh vào mặt. Chốc sau, hẳn cảm thấy mình đã tỉnh táo lại. Bước ra ngoài, hẳn nhìn cô gái, rồi hẳn lại nhìn chiếc váy. Nghĩ ngợi giây lát, hẳn bước tới nhấc cái điện thoại gọi nhân viên khách sạn. Lọc ví cô gái, hẳn lấy tờ năm trăm nghìn. Một lúc sau, có tiếng gõ cửa. Hẳn mở cửa bước ra.

- Dạ quý khách cần gì ạ? – Cô nhân viên lễ phép.

- Mua giúp tôi cái váy màu đen, nhanh lên được chứ?

- Dạ vâng.

- Đây. – Nói rồi hẳn đưa cô tờ năm trăm mà hẳn lấy từ cô gái trẻ lúc nãy.

Ngồi đợi khoảng hai mươi phút thì cô nhân viên mua về, thấy thế hẳn bảo luôn:

- Cô giúp tôi thay váy cô ta. – Vừa nói hẳn vừa hất đầu vô phòng.

Xong rồi hẳn dứt tay vô túi, bước ra khỏi phòng. Lưng tựa vào tường, hai mí mắt hẳn cứ chực díp lại. Mấy phút sau, cô nhân viên khách sạn đi ra, hẳn buông câu cảm ơn rồi mặc kệ cái thái độ nửa sưng sốt, nửa nghi hoặc của cô gái đối với mình, hẳn vội vã bước vô phòng đóng cửa khóa cái “tách”.

Cơn buồn ngủ của hẳn đã lên tới đỉnh điểm, chẳng chờ đợi thêm được nữa hẳn liền sà xuống salon mà quên trời quên đất, quên luôn cả thiên thần xinh đẹp đang nằm ở chiếc giường cách đó chỉ vài bước chân.

Hẳn chẳng biết mình mò mẫm trong vô thức, lạc trong khoảng hẫng của ý thức mất bao lâu. Hẳn chỉ biết rằng vòng qua vòng lại mấy tầng bóng tối râm râm thì cuối cùng hẳn cũng phải chạm mặt giấc mơ đó, một giấc mơ như một thứ đồng hồ sinh học cài đặt sẵn trong mỗi giấc ngủ của hẳn. Và lần này cũng vậy, từ “hộp đen” nó đang bay theo cùng nỗi nhớ tìm đường trở về tiểu não.

Pằng!!! Pằng!!! Pằng!!! Pằng!!!

Rầm!!! Rầm!!! Rầm!!!

Tiếng súng được lắp ống giảm thanh vừa dứt thì một loạt tiếng sấm rung chuyển đất trời rền vang.

Máu tuôn xối tuôn xả... hai vũng máu càng lúc càng lớn... lớn dần. Lát sau máu đông lại sẫm màu. Những tia máu nhỏ phụt ra tung tóe khắp nền đất ẩm cũng đã mất đi sự sống cuối cùng vốn có của nó. Gió rít sắc lẹm từng cơn luồn qua những mảnh tôn cũ kĩ, đập bành bịch, phành phạch vang lên theo chu kì...

- Á!!!!!! - Tiếng la thất thanh bất chợt của ai đó xen ngang, cắt đứt giấc mơ của hẳn.

Nhận thức dần trở lại, mắt từ từ mở to, hẳn cảm thấy đầu hơi nặng nề, cổ họng khô khốc khó chịu. Ngóc đầu nhìn về phía giường thì hẳn thấy một cô gái trẻ và lúc này đây cô ta cũng đang nhìn về phía hẳn.

- Anh... đồ khốn, anh đã làm gì tôi hả? - Cô gái nói như thét vào mặt hẳn.

- Ó... - Qua một giấc ngủ mê man mỗi một, tạm thời hẳn chưa kịp định hình lại tình huống thực tại là như thế nào.

Mất khoảng chục giây lục lọi tìm lại kí ức, những việc xảy ra cách đây vài giờ, hần cũng đã nhớ lại toàn bộ sự việc đêm qua. Chẳng nói chẳng rằng, hần ngồi dậy rót ly nước tu cái ực rồi mới quay sang bảo cô gái:

- Làm gì mà hét toáng lên thế, cô không nhớ chuyện tối qua à? - Hần hơi quạu.
- Nói đi, anh đã làm gì tôi? - Cô ta dường như chẳng buồn quan tâm những lời hần mà cứ chăm chăm lặp lại cái câu hỏi này.
- Tôi đưa cô về phòng rồi ngủ thôi.
- Đồ khốn, anh dám!!! Hu hu hu hu... - Cô gái uất nghẹn bật khóc nức nở.
- Đây, làm gì mà khóc tu tu lên thế hả? - Hần cau mày khó chịu.
- Đồ khốn nạn... hu hu hu... - Cô lấy gối quăng về phía hần rồi sụt sùi tiếp.
- Ô, này đừng khóc nữa mà. Sao cô lại khóc? - Hần xuống nước nài nỉ.

Không hiểu sao thấy cô ta rơi nước mắt lòng hần lại bứt rứt, cảm thấy như mình có lỗi vậy. Chẳng nghĩ nhiều nữa hần bước đến bên cô gái nhưng vừa mới ngồi xuống bên cô ta thì đã ăn ngay cước “bàn tay năm ngón”.

- Cô... - Hần đỏ mặt tức tối nói không nên lời.

“Bếp”

Ngay khi miệng hần vừa thốt ra chữ “cô” xong thì lại ăn ngay cái bạt tai thứ hai.

Đây là lần đầu tiên hần bị con gái đánh như thế nên cái cảm giác khó chịu vô cùng. Mất thấy cô ta lại định tung ra chiêu “phượng hoàng vũ cánh” lần nữa, hần liền nhanh chóng chụp lấy cổ tay cô ta. Ngay lúc đó, nhãn quan của hần xoáy sâu vào đôi mắt màu nâu khói ấy, hần quát:

- Dừng lại, cô mà còn như thế nữa thì đừng trách tôi.
- Đồ khốn!!! - Cô gái thét vào mặt hần rồi dùng tay còn lại định đánh hần tiếp nhưng đã bị hần chụp lại.

Mặt đỏ bừng vì cái tát và cũng vì phản ứng của cô gái, hần tức giận, đôi tay vô thức siết chặt cánh tay người đang ngồi đối diện:

- Cô bị điên à, sao cứ xồ xồ lên vậy?
- Đồ... hu hu hu... - Cô gái bật khóc, đầu cúi gằm xuống.

Theo dõi điểm dừng của đôi mắt mọng nước ấy, hần bỗng giật mình rồi ngỡ ngờ hiểu ra cái nguyên do của sự xuất hiện những phản ứng kỳ lạ biểu hiện ở cô gái này giờ.

- Hồi tối thấy vậy cô bắn nên tôi lấy tiền trong ví cô nhờ nhân viên khách sạn mua về thay cho cô. Tôi không có làm gì cô cả nên cô làm ơn đừng khóc nữa có được không?
- O... anh... hức.. hức... hức...
- Nín đi... Tôi không thích con gái khóc đâu.
- Điều... anh nói là thật?... Hức... hức... hức...

Nói rồi cô ngẩng đầu chờ đợi câu trả lời từ hần.

- Tin không tùy cô. Nhưng lần sau đừng đi bar một mình như thế nữa, biết không.
- ...

Váy cô tôi nhờ người mang đi giặt và sấy khô rồi, chút cô xuống quầy mà lấy. Mà cô về đi không người nhà mong, tối giờ không về còn gì. - Hần nói thêm vài lời rồi đứng dậy quay lưng đi.

- Anh... Cảm ơn anh!!!

Bước chân hần chợt khựng lại bởi câu cảm ơn đầy dấu cảm thán của cô ta. Chẳng nói thêm điều gì nữa, hần lững thững rút tay vào túi quần đi ra ngoài.

Hơn một năm sau.

Lúc này, bọn hắn vẫn làm việc bình thường ở nhà máy gỗ, sáng đi chiều về, tối luyện tập cùng anh em trong băng. Linh điên thì thỉnh thoảng dẫn bọn hắn đi gặp những đại ca máu mặt khác trong băng hay những kẻ đầu lĩnh thuộc những băng nhóm liên minh hoặc làm quen với những tên giang hồ sừng sỏ có số má thuộc băng nhóm khác mà có mối quen hệ với X-W. Lâu lâu cũng xuất hiện mấy băng giang hồ tép riu, nhảy vào đòi tranh, chia địa bàn thế là bọn hắn lại đi giải quyết. Trong khoảng thời gian đó, khu vực phía Nam chưa có một băng đảng giang hồ nào thực sự gây ra khó khăn cho X-W. Tuy nhiên gần đây theo tin mật báo có một băng giang hồ tên là Chim Ưng đang âm mưu xóa sổ băng X-W. Chim Ưng là một băng khá lớn và nổi tiếng ở khu vực phía bắc, từng biết đến với những phi vụ đình đám làm dậy sóng dư luận cả nước. Mặc dù thế nhưng khi bọn chúng vào Sài Gòn thì việc xác định tung tích những kẻ bên Chim Ưng lại gặp rất nhiều khó khăn. Chẳng biết bằng cách nào mà chúng ẩn mình rất kĩ và hoạt động rất bí mật. Theo tình hình này nếu không muốn một ngày nào đó X-W bị úp bất ngờ thì nhất thiết bọn tôi phải tìm cho ra những kẻ thuộc băng Chim Ưng đang ẩn mình để có thể tra hỏi nơi bọn chúng tụ họp, từ đó mới bày binh bố trận tiêu diệt cả lũ được. Ý định là thế nhưng việc truy tìm tung tích một kẻ thuộc băng Chim Ưng nhọc công vô kể mà lại chẳng thu được kết quả gì, bởi lẽ bề ngoài chúng chẳng có dấu hiệu gì để nhận biết cả.

Những đợt sóng nước mang tên biển cổ X-W cứ thế lần lần êm đềm với biên độ dao động nhỏ hoặc không đáng kể cho đến một ngày cuối tháng tám thì bất chợt xuất hiện những ngọn sóng bạc đầu. Chính điều này đã gây ra một sự biến đổi to lớn cho cuộc đời bọn hắn nói riêng và cho X-W nói chung. Cụ thể, khu phía bắc, lãnh địa băng X-W do Tùng sọc cầm đầu liên tục bị nhóm Chim Ưng phục kích, tấn công. Qua kiểm kê sơ bộ thì khối lượng tổn thất ước tính khá lớn. Mặc dù, số quân bên Chim Ưng kéo vào Sài Gòn không rõ là bao nhiêu, nhiều hay ít. Nhưng chắc chắn một điều là hành động lần này chúng đã có tính toán kĩ càng về nhiều mặt. Thế nên mới có chuyện một kẻ cáo già, ranh ma như Tùng sọc lại bị những kẻ mù mờ danh tính chơi một ván đau đớn. Mọi việc không ngừng lại ở đó bởi chỉ vài giờ sau khi khu phía bắc bị bất ngờ tấn công thì khu phía nam cũng chịu điều tương tự. Mọi việc diễn ra rất nhanh, tất cả mọi người hầu như ai nấy đều bị sốc. Ngay cả Linh điên cũng không hiểu vì sao các chốt gác đều bị vượt qua mà không hề có một báo cáo về.

Đang ở phòng làm việc nghĩ cách đối phó tình hình trước mắt thì một tiếng chuông điện thoại bỗng reo lên làm Linh điên giật nảy mình.

- Anh Linh, chúng sắp vào tới tận đây rồi. – Tiếng nói gấp gáp của tên đàn em lập tức truyền tới.

- Anh em ngoài đó thế nào rồi? - Linh điên lo lắng hỏi lại.

- Bị thương nhiều lắm ạ.

- Chúng có khoảng bao nhiêu tên?

- Em không rõ, chúng không tập trung lực lượng một chỗ. Không biết bằng cách nào mà chúng xuất hiện rất bất ngờ ở mọi nơi ta phục sẵn để tiêu diệt lực lượng của ta.

“Sao chúng biết những chỗ... Hay là... có kẻ đã đánh tráo sơ đồ tổng... Mà sơ đồ tổng thì... chỉ có mình và... Tuấn biết... Hay chính...”

- “Ờ”.

Những con chữ vừa mới lắp ghép tạo thành một cái tên hoàn chỉnh trong đầu Linh điên thì chính ngay lúc này gã lại ăn ngay nhát dao chí mạng của một kẻ đang đứng sau lưng gã.

- Anh Linh, chúng ta...

Đúng lúc đó hắn, Huy và Khánh chạy vào định báo cáo tình hình bên ngoài với Linh điên thì bắt gặp một cảnh tượng mà đến chết cả bọn cũng không thể ngờ. Đó là tay Tuấn đen đang cầm con dao đâm Linh điên từ phía sau.

- Anh Linh!!! - Huy hét lên rồi hốt hoảng chạy tới.

- Đồ khốn!!! - Hắn vừa hét vừa lao tới thật nhanh tung một cước thật lực vào bụng tên Tuấn đen.

Tuy nhiên, gã Tuấn đen đã kịp buông con dao rồi nhảy lùi về phía sau tránh đòn.

Không để Tuấn đen có thời gian phản ứng hấn vội lao tới đâm thật nhanh vào mặt gã. Mắt thấy mối nguy nên Tuấn đen liền né đòn và tặc lưỡi hấn một cú đâm vòng cung cũng nhanh không kém. Tuy vậy, hấn cũng đâu có ngu đến mức giờ cái mặt ra cho gã muốn đâm sao thì đâm đâu. Vừa tránh đòn, hấn vừa đáp trả lại bằng những cú đâm vào vùng bụng, vùng mặt gã liên tiếp. Lúc này, Khánh đã rút con dao ra khỏi người Linh điên và định chạy tới giúp hấn xử tên phản phúc kia. Biết ý nó, nhân lúc gã Tuấn đen chưa kịp ra đòn, hấn vội la to:

- Hai đứa mày đưa anh Linh đến bệnh viện theo đường B5 mau lên, chỗ này để tao lo.

Biết tình hình hiện tại rất bất lợi cho Linh điên nên Huy và Khánh không kịp nghĩ nhiều liền làm theo lời hấn bảo.

Đường B5 là một đường bí mật dẫn ra khỏi khu vực hẻm 298 mà chỉ có Linh, hấn, Huy và Khánh biết. Thấy gã Tuấn đen định đuổi theo hai thằng Khánh, Huy, hấn liền nhảy tới chặn trước mặt gã. Tiếp đó, hai bên có những đòn ăn miếng trả miếng lẫn nhau quyết liệt. Tên Tuấn đen quả thật trâu bò thứ thiệt. Mặc dù từ đầu tới chân, gã dính rất nhiều đòn của hấn có tính sát thương cao, tuy nhiên gã vẫn không ngã gục.

8. Chương 8: Nước Mắt Giang Hồ

Đấu với gã một hồi lâu thì người hấn cũng bị dính khá nhiều thương tích. Tuy thế, bên cạnh đó, hấn thì cũng kịp trả lại gã ta số lượng đòn tương tự mà gã gây ra cho hấn.

Chợt thấy con dao mà hồi nãy tên Tuấn đen đâm Linh điên đang nằm dưới đất gần đó, hấn lập tức thụp người xuống, cúi về phía trước định đoạt con dao. Vừa lúc tay hấn sắp nắm lấy cán dao thì hấn lại thấy được ý đồ của gã Tuấn đen khi cái bóng trên nền do ánh đèn chiếu sáng đang chuyển động về phía hấn với vận tốc biến thiên đột ngột. Trước tình thế ấy, hấn vội chộp con dao rồi nhanh như cắt vọt hết khí lực xoay người sang phải lẩn mấy vòng liền. Đúng như dự đoán của hấn, tên Tuấn đen vừa rồi quả thật đã tung ra cú đá rất uy lực nhắm vào giữa mặt hấn. Mặc dù, đòn chí mạng của gã đã rơi vào khoảng hãnh nhưng với tiếng gió bị xé đột ngột mà hấn nghe được từ cú ra chân ấy thì hấn không khỏi không toát mồ hôi hột. Nắm chặt lấy con dao trong tay, cũng như nắm chặt lòng căm thù đối với kẻ phản bội, vẫn còn đó những vết máu vừa đông tụ của Linh điên bám ở lưỡi dao, hấn cắn môi áp sát gã tung ra liên tiếp những cú chém nguy hiểm. Sau chiêu “liên hoàn chém”, hấn lập tức sẵn tư thế xoay người tung cú đá ba trăm sáu mươi độ, một chiêu thức thường thấy trong Taekwondo hoặc Karatedo. Rồi liền mạch động tác, hấn liền thụp người xuống lao tới đâm vào bụng Tuấn đen sau khi gã giờ tay ra đỡ đòn rồi loạng choạng vì cú đá uy lực của hấn trước đó.

Sau khi tạo một lỗ ở vùng bụng cho Tuấn đen thì hấn lại bị dính những vết thương mới khá đau bởi những cú phản đòn mà hấn phải nhận trong quãng thời gian ngắn ngủi hấn rút con dao ra người gã. Biết điểm yếu hiện giờ của gã Tuấn đen, hấn cố gắng ra đòn thật nhanh nhằm vào vết thương trên bụng gã. Trước tình hình đó, gã Tuấn đen chỉ có thể cắn răng miễn cưỡng chống đỡ những cú đâm, cú đá tốc độ của hấn. Được một lát, gã lùi lại phía sau thở hổn hển. Nhận thấy cơ hội trước mặt, hấn vút con dao rồi vội lui người lấy đà. Hấn chạy thật nhanh tới rồi nhảy bậc lên thật cao, cố gắng dồn toàn lực vào chân phải tung ra cú đá quyết định nhằm vào ngực trái của gã Tuấn đen. Đây vốn là một cú đá có kỹ thuật rất khó. Cú đá có độ hoàn hảo rất cao khi trúng mục tiêu, nhưng sẽ nguy hiểm cho người sử dụng nếu cú đá bị chệch. Thời điểm này, tình hình đang cấp bách nên hấn quyết định sử dụng nó để xử lý kẻ mà từ trước đến nay hấn đã dành sự tôn trọng nhất định cho gã.

Tính sát thương của chiêu vừa rồi thì không phải bàn cãi, thế nên gã Tuấn đen vừa mới bị dính đòn quyết định đó đã trợn ngược mắt, môi mấp máy nói không nên lời. Rồi gã ta ngã vật ra đất, máu mồm máu mũi túa ra, người gã co giật như thể vừa bị dòng điện cao thế năm trăm ki-lô-vôn ghé thăm cả cơ thể. Chừng vài giây sau gã nằm im và có vẻ gã không còn “biết nói” nữa.

Sau đòn vừa rồi hấn cảm thấy hơi nhứt nhối ở chân phải. Cấn rằng cổ chịu đau, hấn định chạy ra ngoài đối phó với những tên “đột nhập trái phép” còn lại nhưng mới chạy ra bậc thềm cửa thì gặp Vũ chó đốm đang xộc xộc trở vô.

- Anh Vũ.

- Tao biết mọi chuyện rồi, thằng chó Tuấn đâu?

- Em vừa mới giải quyết xong. - Vừa trả lời câu hỏi của Vũ, hấn vừa hất đầu vào trong phòng.

- Ủ, giờ mày đến bệnh viện xem thằng Linh thế nào, mọi chuyện ở đây để tao lo.

- Nhưng...

- Yên tâm, có chi viện từ khu trung tâm.

- Vâng.

Nghe vậy, hấn vội gật đầu rồi nhanh chóng tìm đường đến nhà thương.

Hấn hối hả chạy ra bắt taxi đến bệnh viện. Đến nơi, vội vàng vàng hấn nhảy xuống xe mặc cho bác tài chửi la oai oái gì đó. Có lẽ là chửi hấn vì quýt tiền cũng nên. Nhưng lúc này, hấn nào để tâm lời ông ta, hấn mặc kệ, chạy như bay vào hồi phòng cấp cứu Linh điên.

Theo chỉ dẫn của cô nhân viên bệnh viện cuối cùng hấn đến đến trước căn phòng Linh điên đang nằm. Khánh thấy hấn thì môi cậu đột nhiên mấp máy dường như muốn nói gì đó nhưng lại thôi, vẻ mặt cậu toát ra chiều lo lắng, bồn an. Nghe tiếng bước chân của hấn thì Huy cũng quay lại.

Đập vào mắt hấn là gương mặt tèm nhem ướt đầm nước mắt của Huy. Như chu kỳ, cứ ba bốn giây cậu lại nấc lên một cái, xen giữa là tiếng thút thít uất nghẹn, thấy mà xót xa vô cùng. Định hỏi tình hình Linh điên giờ thế nào rồi nhưng có lẽ Khánh cũng hiểu ánh nhìn từ hấn nên liền lắc đầu rồi thở dài, một biểu hiện phản ánh yếu tố tiêu cực, như cố gắng ép hết hơi thể nặng nề bên trong hai lá phổi ra ngoài.

Khi con người ta có tâm trạng thì cái giác cảm về định lượng thời gian hình như được kéo dài ra, nhưng dài bao lâu thì còn tùy thuộc mức độ, cấp bậc cảm xúc của ta lúc đó. Cũng giống như lúc này đây, hấn cảm tưởng mỗi giây, mỗi phút trôi qua là cả một quãng thời gian dài đằng đẳng khi mà từng thước phim nhỏ lẻ chiếu những hình ảnh về Linh điên và bọn hấn lại chạy dọc từ miền hồi ức tìm về ý thức hiện tại. Ký ức hiện về, hấn nhớ lại cái cảnh hấn gặp Linh điên ở khu chợ Thanh Thiên, rồi cái lần hấn cứu gã ta khi gã bị nhóm Rồng Lửa phục kích đánh lén, cả những lần chinh chiến giải quyết giang hồ với những băng đảng khác, rồi lời nói, ánh nhìn của gã đối với hấn,... tất cả đều rõ ràng như vừa xảy ra mới hôm qua.

Chẳng biết bọn hấn cứ thế đợi được bao lâu, chỉ biết rằng hấn đang mải mê theo đuổi với những suy nghĩ riêng mình, và suy tính cho bước tiếp theo thì cửa phòng Linh điên đang nằm chợt mở ra không một dấu hiệu báo trước.

“Không ổn rồi” - Đó là ý nghĩ trong đầu hấn khi ánh mắt hấn tích tắc chạm vào con người của vị bác sĩ già đang được che đi một phần bởi cặp “đít chai” ngự trị ngay sống mũi.

Và không chờ Huy hay Khánh kịp hỏi han tình hình thì ông cướp lời nói ngay với chất giọng không thể trầm buồn hơn:

- Xin lỗi... Cậu ta... đã qua đời... Chúng tôi rất tiếc... Cậu ta đã mất máu quá nhiều...chúng tôi đã cố hết sức nhưng không thể...

- Không!!! Ông... ông nói láo... anh Linh... không thể nào... hu hu hu hu...

Vừa tiếp nhận những câu chữ buồn bã từ ông bác sĩ già ấy, Huy ngay lập tức rơi vào trạng thái mất bình tĩnh, nó hét lên một cách tuyệt vọng khi nghe tin sét đánh đó, rồi nó “mở loa “ mà gào khóc trông tội vô cùng.

- Không... không... không thể như vậy... anh Linh.... anh Linh.... Hu hu hu hu... - Khánh cũng không kiềm chế được cảm xúc của mình mà ôm đầu sục sùi, hai bờ vai run rẩy lấy bầy.

Ngay lúc đó, khóe mắt hần cũng lập tức nhòe đi, sống mũi cay cay, biển lòng chợt dâng trào một ngọn sóng xúc cảm xô vào và phủ lớp nước trong veo đau thương lên bãi bờ trái tim vốn đã in hằn những vết sẹo đã khô từ lâu. Hần tiếc thương, đau buồn cho sự ra đi đột ngột của Linh diên một thì Huy đau đớn gấp mười, gấp trăm cho sự chia ly lần này. Cậu khóc như chưa bao giờ được khóc, cơn mưa mặn đắng do dãi áp thấp chia ly tử biệt của cậu đã làm đắm ướt gần nửa chiếc áo sơ mi của Khánh khi Khánh ôm cậu an ủi, động viên.

Đội Huy bình tâm lại chút ít, bọn hần lê từng bước nặng nề như đeo chì vào phòng Linh diên đang say giấc ngủ, một giấc ngủ ngàn thu. Huy run run bước tới, gơ tay kéo tấm khăn trắng mà giọt lệ cậu không ngừng tuôn rơi. Linh diên mặt mày, chân tay trắng bệch, mắt nhắm hờ. Những dấu hiệu cho thấy chút sinh khí cuối cùng đã không còn vương vẩn trên cái xác chết này nữa và quá trình phá hủy tế bào đang phát triển mạnh dần theo từng nhịp thời gian. Dòng máu nóng đã ngưng chảy, bắt đầu lạnh nhanh dần đều trên mọi ngóc ngách của cơ thể và tim ngọn nến sinh mệnh của Linh diên đã đen cứng, nguội lạnh tự bao giờ.

Lại nói về vụ phía Chim Ưng bắt ngờ đánh úp băng X-W. Nhờ việc hỗ trợ lực lượng kịp thời từ phía khu trung tâm mà Tùng seo và Vũ chó đốm đã nhanh chóng xử lý tương đối những kẻ nội gián và “nhập ngoại”. Số tên “nhập cảnh trái phép” được xử lý tại chỗ một phần, còn một số thì đem về tra khảo. Vài giờ sau, mọi chuyện nhìn chung đã được giải quyết, hẻm 298 một lần nữa lại tắm đầy máu tanh. Các bước tường, con đường trong hẻm đầu đầu cũng dễ dàng thấy những vết máu, vũng máu đã xỉn màu.

Sự ra đi của Linh diên đã mang theo bao đau xót, tiếc thương từ những tên đàn em chưa hiểu chuyện, đến những gã chiến hữu cùng hoặc khác băng, hay những người bạn đã từng đi qua cuộc đời của hần ta. Lễ tang được Vũ chó đốm đứng ra tổ chức trang nghiêm. Tất cả các thành viên băng X-W và người đến dự đều phục bộ đồ đen bi thương để tiễn biệt người anh, người bạn, người em, hay thậm chí là ân nhân của mình. Như đồng cảnh với người, bầu trời hôm nay cũng âm u khác lạ, vài con quạ kêu quác quác giọng tiếc thương ở nơi xa xa, những hàng cây rũ lá rung rinh tựa đôi bàn tay đang ôm lấy khuôn mặt sầu thảm, run run bờ vai giọt lệ tuôn rơi, cả những cơn gió khẽ “hức hức” đầu đó quanh đây như đàn trẻ thơ ngây trong giây phút tiễn cha về cõi vĩnh hằng khi xe đưa linh cữu Linh diên đi tới,... Bất chợt, trong một thoáng, tưởng chừng như tất cả đều đang để tang cho sự ra đi của một con người.

Tối hôm đó, khoảng gần mười giờ cả ba lại ra mộ Linh diên. Sở dĩ có chuyện như vậy là vì Huy, cậu ta muốn “tâm sự đêm khuya” với người đã mất. Đến nơi, để cho Huy thoải mái giải bày, hần liền kéo Khánh ra xa. Hai người cứ thế trầm ngâm dán mắt vào một bóng hình đang lặt lẽ tựa đầu vào tấm bia đá lạnh lẽo.

Một... hai... ba... rồi bốn phút trôi qua, chẳng ai nói tiếng nào. Nhưng sau đó không lâu, Khánh chợt lên tiếng, phá vỡ bầu không khí trầm mặc này giờ:

- Có chuyện này tao chưa nói với mày.

-...

Hần không nói gì nhưng ánh mắt hần chợt chuyển động và dừng lại tập trung ở một điểm khác.

Hiểu ý, Khánh nói tiếp:

- Hôm đưa anh Linh đi viện, trên đường đi, anh có nhờ tao và mấy chăm sóc thẳng Huy giùm anh.

- Có phải mày khi ấy cũng có suy nghĩ giống tao bây giờ? – Giọng hần trầm lắng buông từng tiếng một.

- Hì, đúng vậy.

Không cần nói ra cả hai cũng đều hiểu rất rõ hàm ý của đối phương. Về điều này, Khánh biết hần nghĩ gì và ngược lại hần cũng đi guốc trong bụng điều Khánh nghĩ tới.

Việc mất mát một chủ tướng khu phía Nam đã tạo ra lỗ hổng nguy hiểm đối với băng X-W. Vì thế không lâu sau đó bên khu Trung Tâm có quyết định dồn toàn bộ lực lượng của Linh diên sáp nhập với nhóm do Vũ chó đốm cầm đầu. Đồng thời địa bàn khu phía nam bắt đầu từ hôm nay sẽ do Vũ chó đốm đảm nhiệm việc quản lý chung. Qua sự việc vừa rồi, bên trên đã ra chỉ thị các phân khu phải quyết liệt rà soát lại xuất thân của các thành viên, đồng thời tra khảo những gã Chim Ưng bị bắt trước đó hòng tóm cổ tất cả những tên nội gián còn lại cũng như những kẻ lảng vảng núp bóng ở mảnh đất Sài Gòn này.

Mấy ngày sau thì tâm trạng của Huy cũng tốt lên đôi phần mặc dù tình hình chung thì vẫn chưa ổn lắm. Thế nên mọi việc trước đây cậu đảm nhiệm thì bây giờ hẳn và Khánh tạm thời thay thế. Mọi chuyện cứ vậy bình lặng trôi qua, chu kì mỗi ngày cứ lặp đi lặp lại đều như vắt chanh cho đến hôm cuốn lịch treo tường chỉ vào “ngày hăm” của tháng Trung Thu.

Một buổi chiều tháng tám.

Hắn và Khánh vừa từ chỗ Nam chợ đen trở về. Mọi chuyện lộn xộn trước đó nhanh chóng được giải quyết êm đẹp. Xe đang ngon trớn lên dốc và lát nữa thôi sẽ qua khỏi cầu Sài Gòn. Tuy nhiên khi chiếc Toyota vừa lên tới nhịp giữa thì đột nhiên hắn tấp vô lễ. Khánh thấy lạ liền quay qua hỏi hắn:

- Gì vậy?

- Hoàng hôn.

Nói rồi hắn mở cửa ra khỏi xe.

Khánh thấy thế cũng tặc lưỡi bước ra theo.

Mặt Trời lúc này đã đi được gần hết đoạn đường trong ngày. Ánh tà dương cũng dần nhuộm vàng vùng trời phía Tây. Thời khắc hoàng hôn cũng vì thế mà kéo gần lại. Nếu như bình minh được người ta ghi nhận như một khoảnh khắc của sự bắt đầu, của sự tươi mới, của những niềm vui và của những mong chờ thì hoàng hôn, một thời điểm trong ngày, được người ta nhớ đến với những nỗi buồn, nỗi cô đơn hay là sự kết thúc, sự tuyệt vọng. Và có lẽ chẳng cần phải bàn cãi tính đúng đắn của nhận định trên. Bởi vì, ngay lúc này đây, đứng trước thời khắc ngày tàn, hai trái tim đang đập cũng có chung cảm nhận như vậy.

Nhân lúc không có mặt của Huy, Khánh liền quay sang hỏi hắn:

- Cái người hôm đó, mày biết không Phong?

- Người nào? Ý mày là sao? – Phóng tầm mắt ra xa hắn hỏi lại.

- Tối hôm chôn anh Linh đấy. – Khánh nhắc.

- À, nhớ rồi, mà tao cũng chẳng biết nữa. – Hắn gật đầu rồi ngay lập tức nhún vai lắc đầu.

Tối hôm đó, Huy nói muốn ra mộ thăm Linh diên nên hắn với Khánh đi cùng. Khi gần tới nơi Khánh cầm đèn pin rọi phía trước thì bỗng nhiên thấy phía xa có một bóng người vịn trên mình chiếc áo khoác đen to tướng, mũ thì đội lụp sụp che gần nửa khuôn mặt. Lúc này mưa bay bay lất phất, trời không trăng tối đen như mực, biết có người tới gã lạ mặt liền nhanh chóng ẩn mình sau những ngôi mộ rồi mất hút một cách bí ẩn. Tối trước “ngôi nhà” Linh diên đang yên giấc thì cả bọn thấy một bó hoa cúc trắng được đặt ngay ngắn, trang nghiêm, bên cạnh là ba cây nhang đã cháy gần phân nửa.

- Ai vậy nhể, ai mà đêm tối lại ra mộ như bọn mình thế này? - Khánh vỗ vỗ đầu ra chiều suy nghĩ.

Mặc dù thâm tâm hắn cũng ít nhiều nghĩ thắc mắc chuyện này nhưng để Khánh yên lòng hắn bèn bảo:

- Thôi bỏ đi, dù sao người ta cũng có ý tốt tới thăm mộ anh Linh. Chắc gã có lý do gì đó nên không tiện ra mặt.

Trở về phòng không thấy mặt Huy, Khánh liền gọi một tên đàn em lại hỏi:

- Mày thấy thằng Huy đâu không?

- Dạ mới nãy ảnh bảo ra ngoài có việc.

- Vậy à... ừ được rồi.

Tên đàn em đi khỏi thì Khánh lại quay sang nhìn hắn:

- Mà việc gì giờ này nhể?

- Mày hỏi tao làm gì, sáng giờ tao đi cùng mày đấy thôi. – Hắn vừa đáp vừa ngả lưng xuống giường, hai mí mắt hắn cũng từ từ díp lại.

Màn đêm vây quanh, xung quanh tối mịt, hắc mòm mẫm trong bóng tối không thấy đầu mấy ngón tay. Đây rồi, hắc mòm thấy rồi. Như trí tưởng tượng trong đầu, hắc chạm phải một vật lồi lồi, cứng cứng. Khẽ phát lực đầu ngón trở hắc ấn mạnh. Ngay lập tức đèn được bật sáng. Quay người lại, hắc như cứng đờ toàn thân bởi đập vào mắt hắc bây giờ không ai khác chính là người con gái... trên bar. Người con gái ấy đang chớp chớp mắt nhìn hắc, cô đứng rất gần và vì vậy hắc có thể nghe rõ từng hơi thở của cô. Đột nhiên, cô di chuyển. Từng bước nhẹ nhàng cô tiến lại gần hắc và đến khi cách hắc không quá bước chân cô đột nhiên nhón chân lên và... tát hắc một cái thật mạnh.

Vừa la “cô”, hắc vừa giật mình tỉnh giấc. Mơ vừa rồi đã phá tan giấc ngủ của hắc. Hắc thở dài ngồi dậy. Đúng lúc này, Khánh từ cửa bước vào, nét mặt thấp thoáng vẻ lo âu:

- Tao liên lạc với thằng Huy không được. Chẳng biết nó đi đâu mà bây giờ vẫn chưa về.
- Mà giờ rồi?
- Gần chín giờ.
- Mà đừng lo, nó có phải trẻ con đâu.
- Biết là thế nhưng...
- Cứ chờ một lát nữa xem sao, nếu vẫn không thấy nó về thì tao với mày đi tìm. Ok?
- Ủ, vậy cũng được.

Đến mười giờ giờ đêm, bọn hắc không thấy Huy về, gọi điện thì chỉ nghe tiếng éo éo “Thuê bao quý khách...” của cô tổng đài.

Thấy tình hình không ổn, hắc tính cùng Khánh dẫn anh em đi tìm Huy nhưng vừa mới bước ra chưa tới cửa thì hắc đã nhận được điện thoại của Vũ chó đốm.

- Mày đang ở đâu đó? - Vũ quát giọng bực tức.
- Dạ, em ở phòng. - Hắc hơi bất ngờ trước thái độ của gã.
- Phòng nào?
- Dạ, thì phòng tụi em ở hẻm 298.
- Mày biết thằng Huy ở đâu không? - Bỗng nhiên gã hỏi.
- Nó có nói đi ra ngoài chút, em cũng không biết là nó đi đâu. - Hắc vội thanh minh.
- Mẹ nó, giờ hay ho rồi đó. Thằng Linh mới “đi” có mấy ngày lại có chuyện xảy ra rồi.
- Chuyện gì vậy anh?
- Thì chuyện thằng Huy chứ chuyện đéo gì nữa. Nó hiện giờ đang ở chỗ thằng Dũng.
- Sao...sao nó đến...

Vũ chó đốm liền ngắt lời hắc:

- Nó chơi bài thua rồi còn đánh người của thằng Dũng nên vừa nãy thằng Dũng có gọi bảo tao gặp mặt nói chuyện. Mày với thằng Khánh giờ qua chỗ tao nhanh rồi còn chạy lên đó lôi nó về. - Nói xong gã liền cúp máy.

Chẳng kịp để Khánh hỏi, hắc liền kéo nó ra cửa, vừa đi vừa thuật lại những gì Vũ chó đốm mới nói với hắc.

Đến nơi thì thấy Vũ và khoảng vài tên đàn em đã ngồi trong chiếc Fortuner bảy chỗ. Gã ngoắc hai đứa hắc vào rồi ra lệnh cho xe chạy.

- Giờ đi đâu anh? - Vừa lên xe Khánh liền quay qua hỏi gã.
- Qua New Words, Đồng Xanh, quận 7.
- Ủa, em tưởng qua quận 8, chỗ băng Dũng hồ chứ? - Khánh ngây ngô.

- Qua lãnh địa nó cho nó “làm gỏi” mình à.

- Dạ vâng.

Nghĩ lại thì cũng đúng. Đồng Xanh, quận 7 là địa bàn của Binh sóc. Mặc dù trước đây gã chẳng mấy thân tình gì với X-W và Dũng hồ, nhưng gần đây hẳn ta có qua lại với cả hai băng về vấn đề làm ăn nên xem ra không cần quá lo lắng là phía Dũng hồ liệu có giở trò gì hay không.

Ngồi một lát hẳn quay sang hỏi Vũ:

- Sao mình không nói chuyện với hẳn qua điện thoại mà phải mắc công đi ra điểm hẹn vậy anh?

Vẫn phong cách thường thấy, gã đáp lại với một giọng phảng phất mùi bí ẩn:

- Chút nữa thì mày biết.

Ngồi chừng hai mươi phút thì bọn hẳn cũng đến được điểm hẹn. Vừa bước xuống xe thì ngay lúc đó chiếc Vios đỗ cái xịch trước mặt bọn hẳn. Những người bước ra không ai khác chính là Dũng hồ và tụi đàn em. Vũ chó đốm và Dũng hồ nhìn nhau giây lát nhưng chẳng bên nào mở miệng nói một câu mà bước vào bar New Worlds ngay. Trước cửa có tên đàn em Binh sóc đang đứng đợi. Thấy bọn Vũ chó đốm và Dũng hồ, gã gật đầu chào rồi ra hiệu đi theo gã.

Theo chân gã, cả bọn vòng qua mấy sà n nhảy rồi chui tọt vào một phòng kín. Cửa mở ra, nhìn vào trong hẳn thấy một tên ốm nhom ốm nhách nằm trên đùi một cô gái trẻ, tay đang vuốt ve cô ta, miệng thì tu ra phà phà khói thuốc, mắt phiêu diêu mơ mơ màng màng.

Thấy bọn Vũ chó đốm và Dũng hồ, Binh sóc liền ngồi dậy, ánh mắt cũng lập tức chuyển đổi sang trạng thái tỉnh táo và nguy hiểm hơn. Gã phất tay về phía cô gái ám hiệu lui ra ngoài. Rồi gã đứng dậy bước tới trước mặt Vũ chó đốm và Dũng hồ bảo:

- Tao ra ngoài, hai bên ngồi nói chuyện. Nhớ là bọn mày đang ở đất của tao, nể mặt chút. À, phòng có lắp camera đấy. - Nói rồi gã hất đầu sang phía trên cao ở góc tường. - Chút xong chuyện ở lại làm vài ly với tao, lâu rồi mới có dịp như thế này. - Gã vỗ vai hai tên mang “hàm” đại ca rồi nhanh chóng biến mất.

Khoảng một thoáng sau khi cả hai đều yên vị, Vũ chó đốm lên tiếng trước:

- Bọn mày thả người, còn tao trả tiền mà nó nợ với tiền thuốc men cho anh em mày. Ok chứ?

- Mày nói sao nghe mọi chuyện dễ như ăn xôi vậy Vũ. Tao không ngờ mày là giang hồ có có sổ có má mà lại phun ra được câu đó.

- Thế cái đéo bọn bây muốn gì? – Vũ chó đốm bắt đầu nổi “sùng”.

- Cái tao muốn à?... Xem nào... cái tao muốn chắc mày đáp ứng được thôi. – Dũng hồ cợt nhả.

- Cái gì nói mẹ nó đi. – Vũ chó đốm xăng giọng.

- Khu 26. – Dũng hồ vẫn thản nhiên.

- Khu 26?... Hê hê hê... Mày đùa à? - Vũ nhếch mép.

- Mày suy nghĩ cho kĩ đi, dù sao đó chỉ là phần rìa của lãnh địa mày thôi mà, mất chút cũng có sao đâu.

- Tao đéo đồng ý.

- Tao sẽ cho mày thời hạn là hết ngày mai để suy nghĩ lại, nếu qua mười hai giờ đêm mai mà mày chưa trả lời hoặc không chịu điều kiện tao đưa ra thì tao sẽ xử nó theo luật của giang hồ.

- Mày...

- À, mà theo như tao biết nó là em trai Linh điên phải không nhể? Sẽ ra sao nếu dưới tuổi vàng Linh điên biết chuyện thẳng bạn thân không ra tay bảo vệ em trai nó... ha ha ha... - Nói xong Dũng hồ đứng dậy đi mất.

- Mày... - Mặt Vũ chó đốm gằn lên vì tức giận.

- Anh Vũ, giờ phải làm thế nào? - Thấy tình hình không ổn hẳn ái ngại hỏi gã.

- Về!!! - Nét mặt hầm hầm, Vũ đứng lên ra lệnh với giọng gắt gỏng.

Vừa đứng dậy thì cửa phòng lại mở, bước vào là gã Binh sóc.

- Về sớm vậy. Làm ít ly với tao rồi về. - Binh sóc tiến đến bảo.

- Để bữa khác, hôm nay tao đéo có hứng.

- Uầy, làm gì mà sầu não thế. Mà hàng hôm nay chất lượng tốt đấy ông bạn.

- Tất nhiên. Thôi tao về, hôm nào cần nữa alo tao. - Nghe tên Binh sóc nhắc tới chuyện “hàng họ” thì cơ mặt Vũ dường như dãn ra đôi chút nhưng vẫn còn đó những nét “liền đậm” lo âu hiển hiện khá rõ trong đôi mắt gã.

- Ủ, cần thì tao gọi.

Nghe cuộc đối đáp vài ba câu qua lại giữ Vũ chớ đốm và Binh sóc, hẳn cũng hiểu phần nào lý do bọn hắn phải đến đây. Hóa ra ẩn tình bên trong là một cuộc giao dịch khi vỏ bọc bên ngoài là một cuộc nói chuyện, nhưng nó diễn ra lúc nào ngay cả hắn, người trong cuộc, cũng chẳng hay. Mãi một thời gian sau này, hắn mới biết cách thức giao dịch thông qua Phú, tên đàn em thân cận của Vũ chớ đốm. Theo lời gã thì mọi cuộc giao dịch nếu như nhỏ hoặc vừa thì Vũ sẽ giao cho gã nhiệm vụ này, còn nếu như vụ nào lớn thì chính tay Vũ sẽ trực tiếp chỉ đạo. Cách thức giao dịch cũng không cố định, trước khi cuộc giao dịch diễn ra thì hai bên sẽ thống nhất một phương án giao dịch mà ở đó đảm bảo độ an toàn và tính nhanh gọn cao. Gần đây phía cảnh sát có nhiều hành động rất quyết liệt nên tất cả các cuộc giao dịch hầu như đều phải “làm mới”. Và “hàng” dùng để giao dịch không gì khác ngoài hồng phiến, bạch phiến, thuốc lắc, cỏ.

Suốt quãng đường từ New Words về đến hẻm 298, Vũ chớ đốm chẳng nói một lời nào. Sự im lặng của gã xuất phát từ điều kiện mà Dũng hồ đưa ra, một điều kiện quá đáng. Nhưng nếu không chấp nhận cái quá đáng đó thì tính mạng thằng Huy chẳng khác nào số phận quả trứng khi rơi khỏi tổ.

Cách hẻm 298 chừng vài ngã rẽ thì Vũ chớ đốm chợt quay sang hắn:

- Mà có cách gì đem thằng Huy trở về mà vẫn giữ được khu 26 không Phong?

- Cách thì có nhưng trước khi nói em muốn hỏi anh câu này.

- Câu gì?

- Tại sao anh lại quyết giữ khu 26, em thấy mất chỗ đó mình giành chỗ khác bù lại cũng được mà.

- Ngoài vì cái gọi là danh dự ra thì còn có một lý do khác.

- ...

Ngừng vài giây Vũ tiếp lời:

- Chỗ đó là nơi trưởng thành của tao và thằng Linh. Rất nhiều kỷ niệm hai đứa vẫn in dấu nơi đó, lâu lâu tao lại trở về. Tao không muốn mất nó, thật sự không muốn mất nó. Đương nhiên còn có một lý do khác nhưng tao không thể nói cho tụi mày nghe lúc này được.

- ... - Nghe vậy hắn cũng chỉ biết im lặng.

- Rồi mày nói đi, có cách nào cứu thằng Huy.

- À, theo ý em thì...

9. Chương 9: Người Con Gái Trên Bar

Khánh quay sang hỏi Vũ chó đốm khi hắn vừa nói xong kế hoạch:

- Nhưng muốn diệt trừ Dũng hồ và cứu thằng Huy sao không đem người đi “càn” cho nhanh anh Vũ.

Nghe vậy, Vũ liền quát Khánh:

- Mày bước chân vào giang hồ bao lâu rồi mà hỏi câu đó. Giang hồ có luật ngầm của giang hồ, nếu mình làm vậy thì khác nào tự bôi tro trát trấu vào mặt mình, thằng nào còn dám hợp tác làm ăn với bên mình. Mà mình “càn” bằng cách nào, đem người qua địa bàn nó chơi à? Mày biết từng con hẻm, từng con đường bên đó không? Mày muốn có đi mà không có về à? Chưa kể thằng Dũng hồ nó điên lên nó xiên thằng Huy một nhát thì chừng đó hết cứu hết cánh gi nữa luôn.

Rồi gã nói thêm:

- Để tao nghĩ kĩ lại ý thằng Phong, có gì thông báo tụi mày sau, muộn nhất là trưa ngày mai. - Vũ hạ giọng ôn tồn căn dặn.

- Vâng. - Cả mấy người bọn hắn đồng loạt gật đầu.

Vừa về tới phòng, hắn ngã người xuống giường cái phịch. Khánh bước đến ngồi xuống cạnh hắn thở dài một cách đầy vẻ lo âu:

- Chẳng biết thằng Huy giờ nó thế nào rồi, tao lo quá.

- Tao cũng vậy, tao biết là nó còn rất đau lòng chuyện anh Linh, nhưng không ngờ nó đại dột vậy.

- Mà cái kế hoạch này mày nói liệu có ổn không?

- Ổn hay không thì đó là cách tốt nhất mà tao nghĩ ra nếu không muốn buông khu 26, chưa tính nếu thành công sẽ thu về một món hời không nhỏ nữa chứ.

- Ủ, làm gì thì làm tao chỉ mong thằng Huy an toàn trở về là được.

- Ờ, tao cũng mong thế thôi.

Nếu như Vũ đồng ý làm theo kế hoạch của hắn thì đầu tiên phải đánh tiếng với Vinh kèo để bàn chuyện. Vinh kèo là không chỉ là bạn trong giới làm ăn với X-W mà còn là bạn ngoài đời thân thiết với Vũ chó đốm bấy lâu nay. Tuy ngày xưa cũng vì chút bất đồng quan điểm mà hai người không thể nằm chung đại gia đình X-W. Nhưng từ đó đến nay, mối quan hệ giữa hai người vẫn duy trì tốt đẹp. Lâu lâu, Vinh kèo có chuyện cần nhờ thì Vũ chó đốm luôn sẵn sàng ra tay giúp đỡ. Và Vũ cũng vậy, cũng vài lần nhờ Vinh kèo ra mặt mà vượt qua được khó khăn. Ngoài ra, còn một lý do khác mà kế hoạch hắn vẽ ra có tên Vinh kèo. Đó là trước giờ Vinh kèo không ưa Dũng hồ, hai bên trước nay nổi tiếng như nước với lửa, luôn đối đầu với nhau. Thế nên ý hắn thì nhân dịp này hai bên cùng hợp tác diễn một vở kịch mà mục đích cuối cùng là xóa sổ băng Dũng hồ và chia lại địa bàn lấy được từ gã.

Mọi việc tưởng chừng ngày mai sẽ một phen bận rộn với những toan tính, kế hoạch thế nhưng không ngờ Huy lại được thả ra một cách không thể bất ngờ hơn.

5 giờ 16 phút, thành phố bắt đầu thức giấc. Khởi đầu ngày mới vẫn là những chiếc xe lấy rác quen thuộc, vẫn là những cụ già với những động tác thể dục hàng ngày và vẫn là những tiếng những chim hót líu lo vắng vắng đâu đó không xa. Lúc này, trời vẫn chưa sáng hẳn, mắt vẫn chỉ nhìn thấy mấy đầu ngón chân một cách sơ sài, sương đêm vẫn đang tích tụ đọng thành từng giọt trên những tán lá hay chảy thành dòng li ti trên những mái tôn. Từ hẻm 298, hướng chín giờ, một chiếc ô tô đen bốn chỗ lướt nhanh tới rồi đỗ cái xịch cách hẻm khoảng năm mươi mét. Từ trong xe bước xuống một tên đội nón che gần nửa khuôn mặt. Gã ta chạy qua phía đối diện rồi mở cửa, đồng thời lôi ra một người thanh niên khác. Người thanh niên đang bị trói hai tay ra sau bằng dây thừng nhanh chóng được cắt bỏ. Đến đây, gã đội nón trở lại xe và chiếc ô tô ấy quay đầu chạy mất trong tích tắc.

Mọi việc xảy đến lúc này quả thực quá đổi bất ngờ và trong hẻm 298 chẳng một ai biết thực hư chuyện này là như thế nào, kể cả kẻ đứng đầu Vũ chó đốm.

Một thời gian sau, mọi chuyện lại đầu vào đấy. Công việc bọn hắn lúc này là giúp Vũ chó đốm quản lý, chỉ đạo bảo kê các bar, clup, nhà hàng, khách sạn, sòng bài,... Việc làm ăn diễn ra khá thuận lợi trong một thời gian khá dài.

Sau hơn tháng trời mãi mê tập trung vào công việc đến nỗi cảm thấy đầu óc căng cứng, một tối cuối tuần, sau khi bàn qua tán lại tranh cãi ỏi tỏi một hồi thì cả ba bọn hắn quyết định sẽ... đi dạo, một kiểu thư giãn rẻ tiền nhất trong các thú vui của giang hồ.

Khí trời đêm hôm nay khá dễ chịu dù cho xe cộ không ngừng nhả khói phun bụi mịn mù mù khi mà màn đêm đã đi được quãng đường tương đối trong chuyến hành trình khám phá khuôn mặt khác của “thành phố không ngủ” khi tất cả đã lên đèn. Đã lâu rồi hắn mới lại thấy bác bán hủ tiếu gõ với mái tóc muối tiêu, đã lâu rồi hắn mới lại thấy cô bán chè với tiếng gọi mời mà theo hắn còn ngọt hơn cả cái mà cô đang rao bán, đã lâu rồi hắn mới lại thấy như thế này...thấy tất cả những con người bình dị mưu sinh kiếm sống, thấy góc tối yên bình của bức tranh tưởng chừng bị lãng quên do mãi tập trung vào những điểm sáng của sự lung linh, của sự hào nhoáng nằm trọn giữa nền bức tranh cuộc sống.

Dạo một lát thấy bụng bắt đầu đói, thế là ba bọn hắn ghé vào một quán phở ven vỉa hè thực thi nhiệm vụ “đàn áp” bọn liên minh dạ dày đang ì ềo “ọc ọc” định làm phản. Ngồi được một lúc thì bỗng nhiên Khánh kéo kéo tay hắn:

- Ê, Phong.
- Gì? – Hắn lơ đãng đáp.
- Đằng sau mày kia. - Vừa nói cậu vừa hất đầu sau lưng hắn.
- Có gì hot à? - Hắn không quay theo hướng Khánh chỉ trỏ mà nhìn cậu buộc miệng.
- Thì mày cứ nhìn đi. – Cậu kiên trì.

Mang theo khuôn mặt lãnh đạm, không cảm xúc ngoái đầu ra sau lưng, tự dưng hắn bỗng giật nảy mình làm rơi đôi đũa vừa mới đặt trên bàn. Trước mắt hắn hiện tại là một cô gái. Tuy nhiên, trùng hợp thay khi mà cô gái đang ngồi lọt thỏm vào hai ô cửa sổ tâm hồn hắn bây giờ lại chính là cô gái mà hắn gặp ở bar Hoàng Hôn vào khoảng hơn một năm trước. Theo như rất nhiều cuộc khảo sát và nghiên cứu khoa học thì con gái thường có giác quan thứ sáu rất nhạy, nhạy hơn con trai một hoặc có thể lên tới vài bậc. Trong trường hợp bây giờ cũng thế, có vẻ như cô gái kia đã cảm nhận được “cái nhìn hơi bị lén” của người nào đó dành cho mình nên với ánh mắt truy tìm thủ phạm cô bất ngờ ngẩng đầu lên. Cặp ra-da lập tức làm việc, quét đối tượng tình nghi trong vùng phủ sóng. Và chẳng phải đợi lâu, đường đi của hai tia mắt hắn và cô trùng nhau. Như nhận ra hình ảnh thân quen, bộ não cô gái liền nhanh chóng lục tung mọi góc ngách của những sự việc đã qua để tìm lại đoạn phim quá khứ chứa những đường nét thân thuộc ấy.

“Mình thức giấc bởi giấc mơ kinh hoàng, hình như là một trận đánh nhau, một anh chàng vẽ thư sinh với hai tên côn đồ người to như gấu. Đập vào mắt mình khi mình vừa tỉnh dậy là một căn phòng trắng tinh và mình thấy mình đang nằm trên chiếc giường đặt phía trái căn phòng. Lúc đó mình hơi hoảng loạn, mình chẳng biết mình đang ở đâu. Vội nhìn xung quanh mình phát hiện một gã thanh niên đang nằm trên sofa, dường như anh ta đang ngủ. Cùng lúc đó, có cảm giác khác lạ ở cơ thể mình. Mình cúi xuống nhìn và thật sự mình đã rất kinh hãi khi phát hiện chiếc váy mình đang mặc trên người không phải là của mình. Ý nghĩ ập đến mình càng sợ hãi hơn... phải chăng... mình không dám nghĩ tiếp nữa. Và lúc đó mình đã bật khóc, mình khóc rất to, to đến nỗi tên thanh niên khốn kiếp kia cũng bị mình làm cho tỉnh giấc. Nhìn mặt gã mình lại càng tức, càng hận và hơn hết mình lại càng sợ hãi. Gã thanh niên kia sau khi tỉnh giấc thì hắn ta cần nhả cái gì đó. Rồi mình lấy hết dũng khí... chửi hắn. Rồi gã bước đến bên mình. Sau đó, mình tát hắn. Nhìn cái mặt giả ngu của hắn mình càng tức hơn thế là mình tát hắn cái nữa. Rồi sau đó mình lại định đánh tiếp nhưng bị hắn cản lại. Dường như hắn rất tức giận với mình nên lúc đó hắn đã quát rất to. Mình lúc đó vì sợ hãi và hoảng loạn nên mình lại khóc tu tu... Tóm lại, sau đó mình mới biết mọi chuyện chỉ là hiểu lầm. Mình đã trách lầm hắn, có lẽ hắn là người tốt. Thật may mắn nếu tối đó mình không gặp hắn mà là một tên khác thì chắc có lẽ... Ôi mình chả muốn nghĩ tiếp nữa đâu.”

Chỉ sau vài giây, não bộ cô đã xử lý tất cả thông tin và cho ra kết quả: Anh ta chính là người lúc trước đã cứu mình.

- Anh.

- Cô.

Sau một thoáng ngỡ ngàng, cả hai cùng thốt lên với nét biểu cảm không giấu nổi sự ngạc nhiên khi nhận ra đối phương.

Nhìn cô gái, hấn bất giác giật mình. Chẳng hiểu sao trong hấn lúc này có gì đó khang khác. Hấn chẳng biết nên nói thế nào, chỉ biết rằng cái cảm giác đó tựa tựa như là vui mừng, hớn hở. Và hình như bước chạy quen thuộc của trái tim hấn bỗng chốc bị lải nhải vòng chiến thuật mà huấn luyện viên - là hấn, đã định sẵn, từ việc chạy bền không biết mệt mỗi phút chốc nó chuyển sang chạy nước rút làm hấn phải cố gắng lắm mới lọc thêm một phần khí oxy để đưa vào bên trong làm nguyên liệu cung cấp cho quá trình hô hấp bất thường này sau khi tống vào cuống họng một lượng không khí đủ lớn và tất nhiên đi kèm theo đó là không biết bao nhiêu tỉ tỉ phần tử bụi bặm bám cùng.

Bạn thử nghĩ mà xem, nếu bạn cùng một người khác giới đã từng tiếp xúc với nhau trong quá khứ, không hẹn mà cả hai cùng nhìn nhau rồi cứ dờ dẩn trong một thời gian đủ lâu thì có phải ngay lúc đó bản năng trong con người của bạn sẽ sinh ra một phản xạ tự nhiên để lấp đi cái mà người ta gọi là “khoảng trống hồi tưởng ký ức” khi nó xuất hiện tại thời điểm mà nhận thức bỗng nhiên giật mình choàng tỉnh sau cơn mê mộng mị và xảy ra trong trường hợp bộ não chỉ tiếp nhận, xử lý thông tin hình ảnh đó trong những mốc thời gian nằm trong “đoạn quá khứ”, hay nói một cách đơn giản hơn là ánh mắt họ làm bạn ái ngại và bạn quay đi, hướng cái nhìn ra chỗ khác. Lúc này trường hợp hấn cũng tương tự như thế. Có lẽ cái nhìn quá nhiều phần bất ngờ của hấn không được điều phối đúng mực đã làm cô gái ngượng ngập mà quay sang nhìn ra đường lớn. Đáp lại động thái của cô gái, cơ thể hấn lập tức cũng nhận được thông tin phản hồi về nên nhanh chóng kéo tấm màn ký ức hồi tưởng sang một bên để quay về xử lý tình huống thực tại.

Lúc đó, hấn chẳng biết mình nên làm gì nên vội vội vàng vàng quay lại mang theo chút bối rối còn đọng trên gương mặt. Thấy hấn như vậy, Khánh lấy dũa khều khều tay hấn trên:

- Ê, ẻm kia, tối đề.

- Tối cái đầu mày à? - Miệng hấn thì đáp như vậy nhưng thật tình trong thâm tâm hấn lại muốn cái điều mà Khánh vừa nói và lúc này đây tim hấn đang “quẩy” hết mình như mấy em chân dài ở clup mỗi tối.

- Ê, em gái, thằng Phong bảo em tối ngồi nói chuyện nè. - Huy nó cũng không vừa, liền nhảy vào hòa với Khánh chọc hấn.

- Á, cái thằng này.

Nghe vậy, hấn có chút hốt hoảng nên vội trợn mắt tỏ ý không hài lòng với hai thằng bạn.

Với hấn, mọi cô gái khác hấn đều không có cảm xúc gì, tuy nhiên cô gái này lại cho hấn một giác cảm khác. Và có lẽ vì thế mà khi hai đứa nó lấy cô gái ra sức chọc hấn thì hấn lại cảm thấy bản thân hấn bất giác ngượng ngập, những biểu cảm không được tự nhiên, cứ bị sao sao ý. Nói chung là ngay lúc này trong hấn có vài điểm sáng cảm xúc đang lằng lằng, vui vui nhưng nó bị lấn, bị chen lấn bởi mặt tối do tâm lý tiêu cực e ngại mà con người hấn sản sinh ra..

- Hahaha... thằng nhát gái. Giờ cũng tạm coi là đại... ừm ừm ừm.

Không để Khánh tuôn mớ từ còn lại ra khỏi mồm, hấn liền nhanh tay bịt cái loa phát thanh của cậu lại. Đây đâu phải ở hẻm 298 đâu mà cứ tùy tiện bô bô cái mồm. Không phải vì hấn sợ giang hồ nghe danh mình mà vác dao vác kiếm ra chém hay những người xung quanh sẽ vì nề mình khi cái tên mình được xướng lên. Mà cái chính là lúc này đây, bọn hấn đang hòa trong cuộc sống thường nhật của người dân nơi này, đang đắm mình vào đêm “nhạc hội bình dân” của quần chúng. Thế nên, đối với hấn, một thằng giang hồ dù có chút số má, uy danh nhưng cũng nên cởi đi cái lớp áo “địa vị”, dù trắng hay đen, dù sáng hay tối, mà lặng hưởng cái hay, cái yên bình, cái thanh thản do cuộc sống này mang lại. Kể cả những vị bộ trưởng, thủ trưởng, hay thậm chí là tổng thống Mĩ chức cao vọng trọng đi chẳng nữa thì cũng nên tạm quên đi cái lớp

áo sáng ngời mà mình đang mặc ấy nếu như không muốn bị những thái độ e dè, sợ sệt hay cử chỉ quan tâm quá đáng nào đó của người dân để rồi làm mất đi cái hay tự nhiên vốn có của nó.

- Cái thằng, đã nói rồi, cứ mở miệng ra là đại... ơ... - Hấn khẽ trách Khánh nhưng câu từ chưa kịp hoàn chỉnh thì hấn lại một phen ngờ ngàng khi đôi bàn chân trắng nõn nà ở đâu xuất hiện đột ngột trong vùng mắt hấn hoạt động.

Không để miệng hấn kịp ú ớ và mắt hấn kịp tìm địa chỉ khuôn mặt vị chủ nhân của đôi chân ấy thì cô gái đã nhanh chóng cúi xuống kèm theo nụ cười tươi nhìn hấn nhỏ nhẹ:

- Em có thể ngồi đây được không ạ?

Ngay lúc này, chính ngay lúc này tim hấn lại một phen làm việc cật lực khi tia mắt kia lại chạm vào con người đang “ngủ đông” và run lên của hấn vì chút gì đó hồi hộp và vui sướng. Hấn chẳng hiểu sao hấn lại như vậy nữa, chỉ biết rằng cái cảm giác mà hấn gặp cô ấy lần đầu tiên và lần này rất khác biệt.

- Ồ, cô cứ tự nhiên. - Vội vút vát lại chút bình tĩnh hấn gạt đầu nhẹ.

- Em không ngờ lại có ngày hai chúng ta gặp lại đây. - Cô gái nhìn hấn bằng ánh mắt thiện cảm biết cười, nhẹ nhàng bắt chuyện hấn.

- Ồ, trái đất tròn mà.

Hấn quay ra nhìn dòng xe cộ đang thả mình trôi theo dòng đường một cách vội vã mà đáp. Lúc này, hấn đã kịp bình tĩnh lại, vẻ mặt hấn cũng dần thay đổi trở về trạng thái thường ngày.

- Nè, nói chuyện mà anh nhìn đi đâu vậy. bộ em xấu xí lắm à? - Cô gái nhăn mặt tỏ ý không hài lòng.

- Không, chỉ là... - Hấn xua tay ú ớ định thanh minh.

Ngay lúc đó thằng Huy liền xen vào cắt ngang lời hấn:

- Thôi, hai anh chị này, định ngồi đây nói chuyện mãi à?

Khánh thấy vậy liền bổ sung:

- Còn mày nữa, bộ nghèo lắm sao mà không mời cô em xinh đẹp này vào quán cafe mà nói chuyện?

- Ồ, vậy thì đi. - Thấy lời tụi nó cũng hợp lý nên hấn liền gạt đầu đứng dậy.

Bên kia đường gần đây là một quán cafe quen thuộc của tụi hấn, quán Tí Tách. Hấn không thích ngồi quán lạ nên lúc này cũng chẳng lý do gì hấn chọn quán khác. Thế là cả bọn kéo vào và lại chọn cái bàn ở góc Đông Nam quen thuộc.

Mới yên vị trên ghế chưa đầy hai giây thì Khánh nó nháy mắt rồi kéo thằng Huy đứng dậy cười cười bảo:

- Bọn tao ra ngoài này chút, hai người cứ tự nhiên nha.

- Ồ. - Biết thừa cái nhả ý của nó nên hấn đáp cho qua.

- Vâng. - Cô gái lại cất tiếng trong veo.

Hai đứa nó vừa đi khỏi thì một nhân viên phục vụ vừa tới.

- Dạ, anh chị dùng gì ạ?

- Cô xem rồi gọi đi. - Vừa nói hấn vừa đẩy cái menu mà cô nhân viên phục vụ mới đem ra.

- Cho mình một ly cam vắt bỏ tí muối. - Chẳng buồn xem menu cô gái gọi luôn.

Hấn cũng chẳng nghĩ ngợi gì, liền buột miệng đáp:

- Đen đá không đường.

- Dạ vâng, anh chị đợi một lát ạ.

Nói rồi cô phục vụ lui vào trong quầy trả lại không gian cho hai kẻ khác giới với cái suy đang nghĩ họ là một cặp đôi.

- Anh vẫn lạnh lùng như hồi đó nhể? - Lại là cô gái mở lời trước.

Chớp chớp vài cái, hấn cũng đáp lại:

- Còn cô thì có vẻ khác xưa một chút.

- Bộ em già lắm hả? - Cô gái tròn mắt nhìn hấn hỏi.

- Không. - Hấn chép miệng giọng hơi nhỏ lại.

- Chứ sao nãy giờ anh cứ gọi em là cô hoài vậy?

- Không được à?

- Em không thích anh gọi em như vậy.

- Chứ thích gọi gì?

- Là em.

- Cô bao nhiêu tuổi.

- Em mười chín, còn anh?

- Hơn cô một tuổi.

- Vậy xưng hô là anh em đi ha.

- Ồ, gì cũng được.

- Nãy giờ quên hỏi tên anh, anh tên gì?

- Phong, Nguyễn Lâm Phong. Còn cô... à... em tên gì?

- Em tên Phương, Hoàng Hà Phương... Mà nãy anh nói em khác xưa, vậy em khác cái gì vậy?

- Ồ thì, hình như trông cô... à trông Phương...

Vừa hỏi Phương vừa nhoài người tới nhìn thẳng vào mắt hấn:

- Trông em sao?

- Xinh hơn thì phải. - Hấn quay mặt đi chỗ khác, tránh ánh nhìn quá trực diện đó của Phương mà đáp với giọng thoáng mùi ngại ngùng.

- Khen thật hay nịnh đầm đấy? - Cô nheo nheo mắt đặt nghi vấn.

- Nghĩ sao cũng được. - Thấy Phương như vậy, hấn lại lòi cái kiểu đối đáp cho qua ra ứng phó tạm.

- Hơ, lại cái kiểu bắt cần đó nữa.

Hướng ánh mắt nhìn ra phía cổng hấn băng quơ:

- Phương đang học hay làm gì?

- Dạ em đang là sinh viên, em năm hai rồi. Anh thì sao?

Như một cái máy lập trình sẵn hấn đáp:

- Đâm thuê chém mướn.

- Giang hồ? - Có vẻ Phương khá bất ngờ trước bốn từ hấn vừa buộc miệng, do đó cô nàng không tự chủ được nên đã thốt ra thành tiếng “cái nghề” của hấn với vẻ mặt không thể ngạc nhiên hơn.

- Ồ. - Hấn đáp gọn lỏn.

- Anh đùa hay thật vậy?

- Theo Phương thì sao?

- Nhìn tướng anh thì không giống lắm. Mặt thì cute, người hơi gầy, sắc thái biểu hiện trên mặt thì không được dữ. Nhìn anh vậy ai sợ chứ?

- Vậy theo Phương thì bề ngoài giang hồ phải như thế nào?

- Theo em nghĩ thì giang hồ phải to con, có vài vết sẹo ở mặt hay tay chân gì đó, rồi có hình xăm trên người như đại bàng, hổ, rắn, bọ cạp,... và quan trọng hơn là ánh mắt họ phải dữ, phải toát ra được cái uy để trấn áp tinh thần của người khác.

Vừa lúc đó thì cô phục bê nước ra, đặt khay nước lên bàn, cô liếc sang hắn nở nụ cười như mọi khi.

Xong xui, vẫn là cái thủ tục cúi người chúc quý khách ngon miệng của cô rồi quay bước vào quầy. Trước khi đi, cô lại không quên liếc nhìn và cười duyên với hắn như mọi lần mặc dù hắn từ đó đến nay chưa hề cho cô một nụ cười nào cả.

- Có vẻ cô bé để ý anh?

- Không biết.

- Anh hay ngồi quán này không?

- Cũng thỉnh thoảng.

- Thấy chưa em nói rồi mà, cái mặt anh như vậy ai tin là giang hồ chứ?

- Ồ, chẳng biết.

Hai con người lại im lặng, không khí có vẻ trùng xuống. Nghĩ ngợi giây lát, hắn bất chợt nhìn thẳng mắt Phương trầm giọng:

- Lần sau có gặp anh thì hãy tránh xa anh ra.

- Sao vậy?

- Vì... mà thôi, em cứ làm theo lời anh như vậy là được.

- Không. - Phương phồng má, bướng bỉnh nhìn hắn trả lời không do dự.

- Em nghĩ thế nào nếu như một người con gái ngoan hiền như em dính dáng tới một kẻ giang hồ? - Hắn cố gắng nhấn mạnh từ hai từ cuối cùng nhằm thêm trọng lượng cho lời đề nghị, lời khuyên trước đó của mình.

- Thì sao?

- Thật là... em...

- Em còn chả quan tâm, anh quan tâm làm gì.

- Vậy thì lần sau nếu có gặp em, anh sẽ xem và đối xử em như người xa lạ, em có bị nạn hay làm sao anh cũng chả quan tâm.

- Làm được không đó? - Phương nghiêng đầu liếc hắn nghi hoặc.

Chưa hiểu ngay dụng ý của cô nên hắn vội hỏi lại:

- Sao em lại hỏi vậy?

- Nếu anh làm được điều đó thì gần hai năm trước anh đã không cứu em rồi.

- ...

- Im lặng là đồng ý... hi hi.

- O, đừng có mà cơ hội.

- Nãy giờ em chỉ thử anh thôi. Thật sự lúc đầu ở chỗ quán phở thì em đã nghĩ anh là một tay giang hồ rồi... nhưng... điều đó chẳng quan trọng với em. - Phương không cười nữa, cô nâng nhẹ nhàng nói giọng đều đều.

- ...

- Anh đang nghĩ vì sao em biết mà khi anh chưa nói chút gì?
- ... - Hấn gật đầu thay cho câu trả lời.
- Em vô tình thấy hình xăm X-W thập thò sau cánh tay áo của anh lúc ở quán phở khi anh vô tình xắn tay áo lên đấy. Hình như sau đó anh sực nhớ ra nên em thấy anh vội vàng kéo tay áo về chỗ cũ. Mà X-W là băng giang hồ lớn thế nào thì không cần nói chắc ai cũng biết rồi nhỉ.
- Tinh vi nhỉ. Đã biết rồi thì tránh anh ra.
- Lo lắng cho em à?
- Ô, đừng tưởng bở.
- Xí, em biết thừa.

10. Chương 10: Bí Mật Khu Phía Nam

Hấn im lặng, với tay cầm cốc cafe hộp từng ngụm nhỏ mà thưởng thức hết vị đắng bao quan cuốn lưỡi và cổ họng. Vừa đặt ly xuống bàn, Phương liền nhoài người tới cướp ly cafe của hấn rồi hút cái “roẹt”.

- Á... đắng quá!!! – Cô bé nhăn mặt cau mặt.
 - ... - Hấn im lặng quan sát cô bé.
 - Định xem cái anh có ngon không, ai dè nước gì đâu đắng ghêet à.
 - ...
 - Nè, sao anh không nói gì.
 - Tự nhiên giành nước của anh uống rồi giờ la.
 - Em thích.
 - Thật là...
 - Anh cho em mượn cái điện thoại chút.
 - Làm gì?
 - Thì cho mượn đi.
 - Không có.
 - Anh nói láo.
 - Thật.
 - Không tin.
 - Kệ em.
 - Anh có đưa điện thoại em mượn không? - Phương vờ nghiêm nét mặt.
 - Có đâu mà đưa. - Hấn lại chơi trò cù nhây.
 - Chứ cái gì cộm cộm trong túi kia. - Vừa nói Phương vừa đá mắt sang cái túi phải của hấn.
 - Cái đó của người khác, người đó nhờ anh giữ giùm. - Hấn nhanh chóng bịa một lý do.
 - Xí, không cho thì thôi, bày đặt đủ trò. - Cô nàng tỏ ý không hài lòng.
- Ting ting ting...

“As long as you love me, we could be starving, we could be homeless, we could be broke...”

- Í, ba em gọi.

Nhìn màn hình điện thoại, Phương reo lên.

- Alo, con nghe là ba.

- Vâng.

- Dạ vâng.

- Dạ.

- Vâng, chào ba.

Nghe điện thoại xong, cô nàng lại xì mắt xuống:

- Giờ em phải về.

- Ờ.

- Bye anh nha.

- Ờ, bye.

Chờ bóng Phương khuất xa dần hấn cũng đứng dậy trả tiền rồi bước ra khỏi quán.

Hấn vừa ra khỏi cổng đi được một đoạn thì Huy, Khánh từ bên kia đường cũng kịp thời băng qua. Khánh chạy tới quàng vai hấn nheo nheo mắt cười cười bí hiểm:

- Ê, mày nói gì với em thế?

- Nói chuyện. - Hấn hồ hững.

Huy cũng chẳng tha cho hấn:

- Nhưng mà chuyện gì chứ?

Mắt vẫn nhìn thẳng phía trước, hấn đáp:

- Thì ba cái chuyện linh ta linh tinh thôi, chứ có gì đâu.

- Sợ anh em cướp sao giấu kín vậy? - Khánh lại chen vô.

Hấn thản nhiên:

- Phương là người có học hành đàng hoàng, hiền lành. Tụi mình và cô ấy quá khác nhau thế nên để tốt cho cả hai thì mình không nên nhảy vào cuộc đời cô ấy làm gì.

Huy nghe vậy thì cái đầu cậu gật gật nhưng rồi lại lắc lắc bảo:

- Mày nói thì cũng đúng nhưng có vẻ mày quan trọng hóa vấn đề rồi đấy Phong à.

- Thôi bỏ đi, sau này có gặp lại thì tính sau, giờ về phòng tao mày làm tiếp ván cờ mà lúc chiều dở dang chứ? - Khánh gạt vấn đề bọn hấn đang tranh luận sang một bên rồi nhanh chóng gọi mở chương trình tiếp theo nhằm lấy lại không khí lúc đầu.

Chẳng ngần ngại hấn gật đầu ngay:

- Ờ, hay đấy.

Nhắc đến cờ thì hấn lại thấy hứng thú hấn lên, đặc biệt là cờ tướng. Lâu nay, nhiều lúc rảnh rỗi, bọn hấn lại lôi bộ cờ ra mà giải trí. Vừa hay nó là thứ rèn luyện một phần tính cách nóng nảy, là công cụ để kích thích bộ não làm việc từ đó đầu óc hấn linh hoạt hơn, hay nhờ nó mà cách tiếp cận, phân tích vấn đề nào đó của hấn sâu sắc, thấu đáo hơn trước rất nhiều.

Đêm đó hơn hai giờ sáng, ba bọn hấn mới đi ngủ sau khi đấu xoay vòng với nhau suốt mấy giờ đồng hồ với những trận đấu kịch tính mà những thế trận do các con cờ tạo ra một cách dần co quết liệt.

Sáng hôm sau, bọn hắc đang giấc ngủ mê man thì bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại mà hắc cài riêng khi Vũ chó đốm gọi tới:

“Bùm bùm bùm bùm...”

- Alo, em nghe anh.

- Máy giờ anh.

- Vâng.

- Vâng.

- Vâng, chào anh.

Tiếng chuông vừa rồi cũng trực tiếp “nã đạn” làm khối băng giấc ngủ của hai thằng bạn hắc vỡ vụn rơi lác đác từng mảnh rồi nhanh chóng bốc hơi tan vào khoảng không ngày mới, nơi mà những tia nắng mặt trời đang chiếu tới phủ khắp các mái nhà, lấp dần các con hẻm. Khánh lâu bầu tỏ ý khó chịu:

- Mới sáng em nào gọi mà ầm ĩ vậy.

- Em cái đầu mày, nghe tiếng “bùm bùm...” thì mày biết ai rồi chứ hỏi gì nữa. - Hắc đáp.

- Sáng sớm anh Vũ gọi có chuyện gì vậy Phong? - Huy ngáp một cái rõ to, mắt vẫn nhắm vẻ ngái ngủ râm rì hỏi hắc.

- Ảnh bảo ba tụi mình trưa lên phòng ảnh. Hình như lại có nhiệm vụ muốn giao cho tụi mình làm.

- Mấy lần trước có gì ảnh quăng cái nhiệm vụ đấy rồi mình đi giải quyết, sao hôm nay lại gọi lên phòng nhể?

- Huy đã tỉnh ngủ, nét mặt nó lộ rõ vẻ thắc mắc.

- Chắc có nhiệm vụ quan trọng rồi đây. - Khánh dăm chiêu.

Thoảng thấy nét lo âu gọn nhẹ phản phát trên gương mặt hai đứa nên hắc vội bảo:

- Tối trưa thì biết ngồi đây đoán già đoán non làm gì.

Huy ngồi dậy vươn vai vặn mình các khớp liền “rắc rắc”, nó xoa xoa bụng mặt ỉu xiu:

- Ủ, thôi dậy đi kiếm cái gì ăn đi. Da bụng tao gần dính da lưng rồi đây này.

Nghe Huy đề xuất như vậy Khánh gật đầu phụ họa theo:

- Tao cũng vậy, chơi cờ cả đêm giờ bụng tao cũng rỗng téch rồi nè.

Nếu chỉ tính trong khu vực phía Nam do Vũ chó đốm quản lý thì vai vế trong băng của ba bọn hắc là không hề nhỏ mặc dù thời gian gia nhập băng chưa tính là dài. Trong khoảng thời gian đó, tụi hắc có nhiều đóng góp đáng tự hào cho băng X-W khi thanh trừng nhiều tay anh chị có máu mặt, thực hiện tốt các công việc làm ăn mà Vũ chó đốm giao nên uy thế của tụi hắc thì có lẽ chỉ kém gã mà thôi. Giả sử tính theo cấp bậc ở khu phía Nam, Vũ chó đốm đứng nhất thì vị trí tiếp theo chắc chắn thuộc về ba người bọn hắc cùng hai tên đàn em theo Vũ chó đốm bấy lâu là Phú và Hiệp, những tên còn lại thì xếp hàng ba, hay thậm chí là hàng bốn hàng năm.

Đến mười hai giờ trưa, khi mà ông mặt trời gần như đứng trên đỉnh đầu của những kẻ ngoài vòng pháp luật ở hẻm 298 này, thì cũng lúc đó bọn hắc có mặt ở phòng Vũ chó đốm. Lát sau, gã từ căn phòng kín - phía sau bức tường phòng bọn hắc đang đứng, tay cầm một tờ giấy khổ A3 bước ra. Gã ngồi phịch xuống ghế, quăng tờ giấy lên bàn, rút ra một điều thuốc rồi châm lửa rít một hơi dài, sau đó không quên nén luồng khói phun ra từ cổ họng và cả cái lỗ mũi mọc lông dày kín.

- Đây là bản đồ toàn bộ khu phía Nam, xem đi. - Vũ chó đốm cất giọng ồm ồm.

- Vâng. - Chẳng hiểu ý là gì nhưng nghe gã bảo vậy bọn hắc cũng bước tới bàn lấy cái “bí mật” rồi chụm đầu lại xem.

Nhìn sơ qua một lượt hấn cũng có thể mừng tượng ra được bảy tám phần hình ảnh thực hiện lên trên bản đồ. Nhưng bên cạnh đó còn nhiều nơi mà hấn chưa hề biết tới, chẳng hạn những chỗ đánh dấu chéo xanh tạo thành hình vòng cung hay đặc biệt hơn là dấu chấm đỏ khá lớn nằm chéch về hướng hai giờ.

- Sao anh lại đưa cho bọn em xem? - Huy trưng cái mặt đầy vẻ thắc mắc hỏi gã.

- Sắp tới tao có chuyện phải đi một thời gian, tạm thời tao sẽ giao quyền quản lý cho chúng mày. - Gã gõ gõ ngón tay cho tàn thuốc rơi hết xuống sàn bảo.

- Sao anh không giao quyền cho Ph... - Khánh lên tiếng.

Hiểu ý nên gã ngắt lời Khánh:

- Hai đứa nó cũng đi cùng tao.

Đôi lông mày nhú lại, mắt vẫn nhìn vào tấm bản đồ, hấn buộc miệng:

- Có một số chỗ em không hiểu.

- Chỗ nào?

- Dấu chéo màu xanh là gì vậy anh?

- Các chốt gác bí mật của hẻm 298.

- Vậy còn...

Và dường như cũng đoán được suy nghĩ của hấn, gã ngắt lời hấn:

- Chấm đỏ?

- Vâng.

- Kho hàng.

- Hàng?

- Ủ, ma túy.

Hấn giải thích thêm:

- Xưởng bên khu trung tâm sản xuất ra sẽ phân phối một phần cho khu phía Bắc và phía Nam đem cất giấu ở nơi có chấm màu đỏ ấy rồi từ đó chuyển đi các nơi khác tiêu thụ.

- Vâng.

- Quản lý thì ba đứa bọn mày cùng nhau làm nhưng mọi quyết định cuối cùng thì là của thằng Phong nhớ chưa. - Gã lại căn dặn.

- Vâng.

- À, bọn cóm đánh hơi được khá nhiều rồi đấy, nhớ cẩn thận.

- Vâng, anh yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu. - Nhận thấy niềm tin của Vũ chớ dõm đặt lên vai ba bọn hấn nên Huy nó liền nhanh nhẩu.

- Ủ, chỉ nhiều đó thôi, bọn mày ra ngoài đi. - rồi gã đánh mắt ra phía cửa bảo.

Chân vừa mới nhúc nhích thì hấn bị gã gọi giật lại:

- Phong, mày nhớ hết chưa?

- Rồi anh.

- Ủ, thôi đi đi.

Trong lúc quay người bước ra khỏi phòng thì hấn vô tình thấy cái nhìn của Vũ chớ dõm dành cho hấn hơi khang khác tuy rằng chỉ trong một khoảnh khắc rất ngắn ngủi.

Sau khi Vũ chó đốm đi thì mọi công việc quản lý, làm ăn đều nằm tất cả trong tay bọn hắn. Điều này khiến hắn nửa mừng nửa lo.

Mấy ngày trước, hắn cùng Huy, Khánh đã bí mật tới những chỗ đánh dấu chéo và chấm đỏ xem xét tình hình. Đầu tiên là những dấu chéo, chốt gác của khu, đó là những nơi tưởng như xa lạ mà thân thuộc, những căn nhà nằm đầu những con hẻm trọng yếu được nguy trang hoàn hảo. Mỗi chốt gác đều có ít nhất ba người trông coi cùng với một chiếc CCTV gắn ở vị trí kín đáo, có tổng cộng bảy chốt gác tất cả. Khi bên nào có dấu hiệu bất thường hoặc xảy ra sự cố thì những tên làm nhiệm vụ sẽ báo qua bộ đàm hoặc điện thoại cho Vũ chó đốm hoặc là Linh điên nếu là trước kia.

Điểm khảo sát trong ngày tiếp theo là chấm đỏ, một nơi giấu hàng. Đến nơi hắn cứ tưởng mình lầm khi những gì hiện diện trước mắt bây giờ không giống như những thứ diễn ra trong trí óc mà hắn đã tưởng tượng trước đó. Nhưng vội nhớ lại vị trí trong bản đồ thì hắn dám chắc khẳng định chính là chỗ này, một ga-ra ô tô nhỏ nằm trong hẻm. Hắn cho xe chạy thẳng vô ga-ra. Ngay lập tức, một gã đáng vẻ bình thường vận đồng phục công nhân chạy lại. Không để tên kia kịp hỏi gì, hắn liền bảo:

- 0993546879, anh Vũ bảo tôi đến.

- Ok, chờ chút. – Gã hơi bất ngờ nhưng cũng chỉ một thoáng thôi.

Rồi gã lấy điện thoại gọi nhanh cho một người. Sau vài câu qua lại, gã tắt máy quay lại nhìn hắn:

- Theo tôi.

Đi được một đoạn vào trong thì gã lại giao bọn hắn cho một tên khác.

Gã này dẫn bọn hắn đi xuyên qua ga-ra vào sâu bên trong. Trước căn phòng chứa hàng có lắp hai chiếc CCTV, bên trong cũng có thêm hai cái nữa. Cửa căn phòng này sử dụng hai lớp bảo mật. Lớp thứ nhất là khóa vân tay. Lớp thứ hai là khóa mật mã. Hàng được cất giấu cẩn thận trong một két sắt, bên trong chứa hồng phiến, bạch phiến, thuốc lắc, các dạng ma túy tổng hợp... được phân rõ ràng về chủng loại và chất lượng. Làm nhiệm vụ trông coi hàng này bao gồm năm người. Ngoài ba tên thủ sẵn trong ga-ra thì còn có một tên giám sát CCTV cùng một gã sửa xe đối diện với vai trò như là “con chim lợn”.

Theo như lịch làm việc thì ngày mốt, bên hắn sẽ có một chuyến hàng cần phải giao gấp cho gã Ba Râu. Nhưng ngặt nỗi có thông tin mật báo về là bọn cớm đã đánh hơi thấy cuộc giao dịch. Do vậy hắn thì định liên lạc với bên kia để hủy vụ làm ăn lần này. Tuy nhiên khi hắn đề cập đến vấn đề đó thì bên Ba râu lại bảo vụ làm ăn của gã lần trước đã bị thiệt hại nặng nề, mất uy tín với nhiều khách, nay vừa hay tìm được “mối sộp” và đã trót giao kèo với bên đó, mà cuộc làm ăn lần này mang tính chất sống còn, nên gã không thể không làm. Chính vì thế gã Ba râu muốn hai bên cùng nghĩ và bàn bạc cách để sao cho cuộc giao dịch diễn ra bình thường mà vẫn đảm bảo tính an toàn. Được biết, gã Ba Râu này là khách hàng lớn nhất của khu phía Nam từ trước đến giờ nên nếu mất đi kẻ dẫn đường tiêu thụ như gã sẽ tổn thất không nhỏ cho doanh thu của khu. Nghĩ đi nghĩ lại thì hắn quyết định nhắc máy gọi cho Vũ chó đốm để hỏi ý kiến. Sau khi nghe hắn trình bày sự việc thì gã thản nhiên bảo rằng đó là đối tác quan trọng, đã làm ăn lâu năm với khu phía Nam, nay gặp khó khăn thì mình không thể làm ngơ được, nói rồi gã bảo hắn tự tìm cách giao hàng vì hiện giờ gã đang bận việc gì đó. Nghe điện xong hắn tỏ ra chán nản vô cùng. Hắn cứ tưởng sẽ nghe cao kiến của gã hoặc giả như là lời khuyên hủy vụ giao dịch, đằng này nghe cũng hóa thành không nghe. Và tất nhiên vụ giao dịch lần này vẫn được tiến hành với “kế sách” do hắn sẽ vạch ra nhằm đảm bảo phi vụ được trót lọt.

Trải qua một đêm vắt óc suy nghĩ thì hắn cuối cùng cũng hoàn thành tất cả các bước kế hoạch của mình sau khi nghiên cứu kỹ lưỡng khu vực dự kiến giao hàng. Sau khi gởi nội dung kế hoạch sang bên Ba Râu không bao lâu thì gã đồng ý ngay.

Nói qua một chút về phương thức liên lạc của khu phía Nam trong làm ăn.

Trước kia, X-W đã cho người lập ra một website, hiện nay website này đã phát triển khá lớn mạnh và nổi lên như là một trong những diễn đàn có lượng người truy cập cao. Trong website này có rất nhiều mục dành cho nhiều loại người với những quan tâm khác nhau thuộc nhiều lĩnh vực đời sống. Có một điểm đặc biệt là diễn đàn này có thiết kế một mục riêng dành cho thành viên có tài khoản vip. Nếu là thành viên thường thì

không thấy được mục này vì mục này bị ẩn đi. Trong mục này lại có những mục con và trong những mục con này lại có một mục bị ẩn. Và trong số những thành viên vip này sẽ được phân làm hai cấp bậc riêng, vip thường và vip đặc biệt. Những người có tài khoản vip đặc biệt thì tất cả đều là đối tác làm ăn quan trọng với X-W. Tại đây khi muốn mua bán “hàng hóa” gì thì họ sẽ inbox lẫn nhau. Website này có thiết kế chương trình tự hủy. Thế nên sau một khoản thời gian được lập trình sẵn thì mọi tin nhắn trước đó sẽ bị xóa hoàn toàn không lưu lại chút dấu vết. Chưa kể diễn đàn này còn thiết kế ba bức tường lửa tăng dần cấp độ. Lớp thứ nhất là trước khi truy cập vào trang web, lớp cơ bản. Lớp thứ hai là đã truy cập nhưng là tài khoản vip thường, lớp kiểm duyệt nâng cao. Và lớp cuối cùng là quét phân tích đối tượng trước khi truy cập vào tài khoản vip đặc biệt, lớp bảo mật cao nhất.

Bên cạnh đó website còn quản lý IP truy cập, khắc phục ngăn chặn tấn công DDOS (Disreibuted Denial of Service) bằng Accesslog & IP Address Deny và cả chương trình đặc biệt của Self-Teach.

Kế hoạch chi tiết thì đã có nhưng có thực hiện tốt hay không còn phụ thuộc vào hai bên và sự may mắn khi cần.

Đêm đó đúng giờ G, hấn phát tín hiệu với bên Ba Râu bắt đầu hành động.

Phổ xá lúc này tĩnh lặng hơn thấy rõ, cảnh xe cộ bon chen thường thấy chẳng còn nữa. Những cửa hàng, trung tâm mua sắm mới hơn canh giờ trước thôi nhộn nhịp, huyền ảo vô cùng giờ đóng cửa im lìm, không một tiếng động dù rằng vẫn còn đó những biển hiệu nhấp nháy nhiều màu sắc đẹp mắt. Đi đường trong những lúc như này mới cảm thấy đường rộng thênh thang, một điều xa xỉ của đời sống ban ngày.

Hắn mở cửa sổ, nghiêng đầu ra ngoài. Từng đợt gió lạnh tạt qua, chà sát từng miếng da thớ thịt trên khuôn mặt hắn. Hắn cảm thấy những làn hơi lành lạnh bắt đầu lan tỏa dần trên toàn cơ thể nhưng vô tình nó khiến đầu óc hắn tỉnh táo hơn.

Về phía Ba râu, vì gã đã đánh cược tất cả vào vụ này nên mọi hành động từ đầu gã tỏ ra cực kỳ thận trọng. Đêm đó trước khi cho mấy tay chân của mình đi giao dịch, gã đã tịch thu tất cả điện thoại của những tên biết được kế hoạch lần này. Xong rồi gã đưa chiếc điện thoại khác cho một trong số những tên tham gia thực hiện giao dịch để tiện liên lạc chỉ đạo hành động. Những thông tin quan trọng của vụ làm ăn gã đều cố gắng giữ kín tới đa tuy nhiên...

Không lâu sau khi mấy gã mà Ba Râu cử đi giao dịch lần này xuất phát thì một cái đuôi lạ từ đâu xuất hiện lặng lẽ bám theo.

Như chẳng hề hay biết, xe của Ba râu cứ thế chạy đều đều qua cầu Cửu Vạn, rồi rẽ vào Phú Khánh, xong tiếp tục di chuyển đến Vĩnh Hòa trước khi dừng lại ở bãi cỏ lau phía tây gần khu công nghiệp Long Thành, nơi mà bên hấn bí mật đợi sẵn từ sớm tới đến giờ.

Khi hai bên đã nhận ra nhau bằng tín hiệu riêng, hấn liền ra lệnh cho xe bên mình chạy tới để thực hiện cuộc giao dịch. Tuy nhiên, khi hai bên vừa mới mở va-li ra thì một họng súng đen ngòm đã bất ngờ chĩa thẳng vào gáy của một tên đàn em Ba râu đang xách va-li chuẩn bị giao dịch:

- Đứng im, cảnh sát đây!!! Tất cả đã bị bắt. - Tiếng nói phát ra từ một gã thuộc hạ của Ba Râu.

Ngay lúc đó, từ bốn phương tám hướng mọc ra lũ nhỏ cảnh sát mặc cảnh phục và cả thường phục, nhiều khẩu súng lục đen xì khác lập tức nhắm vào những tên đang bị vây ở giữa.

- Cảnh sát đã bao vây nơi này, tất cả các người đã bị bắt, giờ hai tay lên!!! - Đâu đó xung quanh lên vang lên tiếng loa ồm ồm.

Tức khắc, một đội cảnh sát mặt cảnh phục lao tới lôi còng số tám ra khóa tất cả những tên tham gia phi vụ lần này. Những hành động nhanh gọn lẹ đến mức cả người của hấn cũng như của Ba râu đều không kịp phản ứng gì cả.

11. Chương 11: Cô Gái Tóc Hung Nâu Đỏ

Chúng ta bị lừa rồi. - Đột nhiên một gã công an tuổi trung niên thốt lên.

- Cậu nói cái gì? - Tên khác vội hỏi hẩn lại.

- Trong này không có hàng, tất cả chỉ là giấy và bột mì.

Vậy rốt cục hàng ở đâu? Mọi chuyện sao lại như thế này?

Thật ra cuộc nói chuyện mật kéo dài hơn hai tiếng đồng hồ trước đó giữa hẩn và gã Ba Râu đã làm hẩn nảy sinh mối nghi ngờ rằng phía Ba râu có cảnh sát nằm vùng, hoặc chí ít có kẻ phản bội. Tất nhiên việc này hẩn đã trao đổi với gã ta. Về phần Ba râu thì gã cũng cảm thấy vậy mặc dù không biết đích thị tên nào. Theo đó, Ba Râu nhờ hẩn nhân cơ hội làm ăn lần này giúp gã truy ra kẻ danh không chính ngôn không thuận ẩn mình trong hàng ngũ tay sai của gã.

Vì lẽ đó, theo như kế hoạch hẩn vạch ra thì đầu tiên sẽ đưa “miếng mồi” vào tầm ngắm của cớm bằng cách Ba Râu sẽ giả vờ triệu tập những kẻ được giao nhiệm vụ lấy hàng rồi bàn giao cách thức giao dịch, và để thu hút lực lượng công an thì tạm thời địa điểm giao hàng vẫn giữ bí mật. Đây chỉ là phương thức giao dịch ảo, tất nhiên việc làm này chỉ mình Ba Râu biết sau khi gã rà soát lại nơi làm việc của mình xem có thiết bị nghe lén hoặc thiết bị theo dõi nào không. Như kế hoạch thì Ba Râu sẽ cử Định, tên đàn em theo gã từ hồi gã còn ở Cam-pu-chia, một tên gã cực kì tin tưởng, bí mật cài chip (IC) nghe trộm tích hợp bộ lọc chống gây nhiễu sóng vào điện thoại của ba kẻ bị nghi ngờ là nội gián trong lúc tiến hành cuộc họp. Vì ngoại trừ Ba Râu thì những kẻ còn lại tham gia bàn giao kế hoạch mọi lần đều phải bỏ điện thoại vào một chiếc hộp ở phòng ngoài và thuộc hạ thân cận của Ba Râu sẽ trông coi. Sau đó, gã Ba Râu sẽ truyền đạt lại các bước kế hoạch với “nội dung ảo” mà như thật. Việc cần làm tiếp theo là ngồi đợi kết quả, chờ xem bộ mặt thật của kẻ “mang mặt nạ”. Sau khi đã xác định được kẻ nội gián, để tránh rút dây động rừng thì kế hoạch ảo vẫn thực hiện nhằm đánh lạc hướng cảnh sát và sau đó không lâu thì cuộc giao dịch thực sự sẽ được bắt đầu do chính tay Ba Râu trực tiếp đi giao dịch với việc cải trang thành người khác xuất phát trên một chiếc tac-xi do hẩn bố trí sẵn. Ba Râu thì có ý bí mật hạ thủ nếu như tìm ra tên nội gián nhưng hẩn thì cho rằng như vậy không ổn. Thứ nhất, nếu tìm cách thủ tiêu tên nội gián trước khi cuộc giao dịch ảo diễn ra thì sẽ làm phía cảnh sát nghi ngờ và có thể cớm sẽ cử một lực lượng tham gia cuộc vây bắt lần này theo dõi động tĩnh khác của Ba Râu và như thế kế hoạch lần này khó thực hiện hơn gấp nhiều lần, nếu không muốn nói là quá nguy hiểm và bất khả thi. Thứ hai, nếu giết tên nằm vùng mà cớm cài vào thì ắt hẳn sau này phía cảnh sát sẽ “càn” quyết liệt hơn vì tâm lý trả thù cho đồng đội của đội ngũ cảnh sát nảy sinh, dẫn đến việc làm ăn sẽ gặp nhiều khó khăn hơn. Bàn qua tính lại thì gã Ba Râu cuối cùng cũng chấp nhận phương án của hẩn đề ra với phương châm “giao dịch an toàn là trên hết”. Còn nếu như làm theo kế hoạch mà không phát hiện ra tên nào khả nghi trong ba tên thì kế hoạch ảo vẫn tiến hành bình thường nhằm kéo “mảnh lưới săn” ra ngoài khu vực giao dịch thực.

Đúng như dự kiến của hẩn, sau khi kế hoạch được triển khai không lâu thì tên nội gián ẩn mình bấy lâu nay đã lộ đuôi, đồng nghĩa với việc cớm đã bắt đầu giăng lưới “bắt cá”. Tuy nhiên mọi hành động từ đầu chí cuối của phía cảnh sát đều bị hẩn đoán trước cả. Trong khi cớm cứ ngỡ đang trên đường đến địa điểm giao dịch thực thì sự thật là tất cả đang bị hẩn dắt mũi dẫn đi lòng vòng hít bụi đường thành phố trước khi di chuyển đến địa điểm giao dịch ảo. Trong khi cớm ngỡ đang bắt một con cá lớn thì sự thật cả đội trọng án đang đuổi theo chiếc bóng của con cá ấy mà thôi. Cùng thời điểm đó, tại chân cầu Xà Bích cuộc giao dịch thật đã được tiến hành một cách êm xuôi, lặng lẽ mà chẳng một ai ngoài bọn hẩn và Ba râu hay biết.

Sau khi phi vụ trót lọt, ngồi nghĩ ngợi vẩn vơ, hẩn vẫn thắc mắc một điều là tại sao gã Ba Râu lại nhất quyết làm ăn vụ này cho bằng được dù quá nửa nghi ngờ có kẻ nội gián, dẫu biết rằng nếu thành công phi vụ lần này gã thu về một món tiền rất lớn cùng với uy tín được cất cánh bay xa hơn, nhưng nhiều đó có đủ để đánh gục sự lo lắng trong đầu gã là sẽ bị hành hình hoặc ít nhất là ngồi khám bóc lịch quãng đời còn lại nếu như sa lưới cảnh sát. Thường thì chỉ có những người biết mình chẳng sống được bao lâu hoặc những kẻ gan to hơn trời mới dám đeo cả tính mạng, cuộc đời mình ra đánh cược, làm những chuyện “hơn người” đó. Ngoài ra còn có một khả năng mà hẩn nghĩ tới khi cuộc giao dịch chưa diễn ra, đó là gã Ba Râu là tên cảnh sát nằm vùng, nhưng khả năng đó nhanh chóng được hẩn gạt đi vì giăng lưới để bắt những con tôm, con tép mới lớn như tụi hẩn thì ích gì, nếu đã nằm vùng thì phải đem tính mạng của mình ra đặt cược với

“con sói bí ẩn X-W” mới phải chứ.

Tuy vậy, đó chỉ là ý nghĩ thoáng qua trong phút chốc mà thôi chứ hần cũng nghe Vũ kể nhiều về gã ta, một con người gan dỏ mắc phải căn bệnh trọng uý tín quá đáng. Có lẽ cũng vì thế mà đợt này gã quyết tâm thực hiện vụ giao dịch để có hàng mà giao cho khách.

—o0o—

Hai ngày sau vụ giao dịch với gã Ba Râu thì Vũ chó đốm cũng trở về hẻm 298 sau “chuyến công tác đột ngột kéo dài cả tuần. Mọi thứ cũng vì thế mà nhanh chóng trở lại vị trí cũ khi những quyền hành lại tập trung vào tay của Vũ. Ba bọn hần lại quay về chỗ dành cho mình trước đó, giúp Vũ quản lý công việc làm ăn. Vụ giao dịch với gã Ba Râu thành công tốt đẹp đã vô tình trở thành bàn đạp giúp bọn hần giành thêm một số điểm cộng niềm tin rất lớn, và nhờ thế khoảng cách so với “điểm trần” lòng tin cậy của Vũ dành cho những tên đàn em thân cận như bọn hần được rút ngắn, ngắn đến nỗi mà hần có cảm giác chỉ cần nhích một tí nữa thì con số một trăm phần trăm sự tin tưởng sẽ hiện ra ngay tức khắc. Thế nên, từ đó trở về sau, tiếng nói của ba bọn hần trong băng được nể trọng hơn trước rất nhiều.

Một buổi trưa cuối tuần, hần cùng hai thằng bạn chí cốt Huy, Khánh đang ngồi bàn luận rôm rả với những nước cờ thế thì nhận được cuộc gọi của tên Tuấn, chủ club Boss:

- Alo, anh Phong ạ? - Giọng Tuấn ở đầu dây bên kia có vẻ e dè.
 - Vâng, em nghe. – Hần lịch sự đáp.
 - Em có làm phiền anh không vậy?
 - Uầy, phiền phức gì, có gì anh cứ nói.
 - Vâng, hôm nay sinh nhật em... mời anh, anh Huy cùng anh Khánh tới chung vui với tụi em ạ.
 - Vậy à? Ừ, nếu không có chuyện gì thì tối tụi này ghé qua góp vui với ông anh.
 - Vâng, em cảm ơn trước.
 - À, mà nè.
 - Sao anh, có chuyện gì thế anh?
 - Lần sau cứ xưng anh hô em được rồi, dù sao bọn này “xanh tuổi” hơn anh nhiều mà. Trước mặt anh Vũ, anh Long ông anh giữ kẽ vậy thì chả nói gì nhưng những lúc bình thường thì khỏi cần cầu nệ, lè lói như vậy đâu.
 - Vậy sao được ạ, nhờ mọi người nghe thì không hay.
 - Không hay gì chứ, quan trọng là tấm lòng anh em hiểu nhau là ok rồi.
- Nghe hần nói vậy, gã Tuấn Boss im lặng một lúc lâu. Lát sau, gã lưỡng lự đề nghị:
- Ok, vậy anh xin phép từ nay sẽ xưng hô với mấy cậu như em ruột của anh, vậy được chứ?
 - Vâng, tất nhiên là được ạ.
 - Cảm ơn Phong ha, thôi giờ anh có việc rồi, bye tối gặp.
 - Vâng, bye anh.

Đối với Tuấn, hần cũng từng qua lại với gã ta vài lần. Club của hần nằm trong địa phận X-W nên cũng thuộc diện bảo kê của Long Vũ Trường. Có thể nói hần là một tên dễ gây cho người ta cảm giác thân thiện khi gặp lần đầu tiên, một tên sở hữu cái đầu không hề đơn giản khi được “tôi” trong môi trường đầy rẫy phức tạp trong từng ấy năm.

- Có gì hot à? - Khánh vội nhảy vào hỏi thăm khi vừa thấy hần cúp máy.
- Tối sinh nhật lão Tuấn.
- Tuấn Boss?

- Ừ.

Liếc qua Huy thì thấy cậu đang trầm ngâm suy tư gì đó, ánh mắt đờm vẻ u buồn, hần liền hỏi:

- Sao này giờ im ru vậy Huy?

- ...

- Này! – Hần với tay lay lay vai Huy.

- Hả.... gì? – Huy giật mình đáp.

- Nhớ anh Linh? – Hần nhìn mắt nó.

- À thì... ừ.

Đã từng có người nói rằng cuộc đời mỗi con người giống như mặt đường. Có người sống một cuộc đời bằng phẳng, yên bình hầu hết thời gian từ khi sinh ra. Có người sống một cuộc đời ghồ ghề, đầy sóng gió từ khi lọt lòng mẹ. Có người trải qua biết bao nhiêu chặng đường gian nan mới tìm hạnh phúc. Và cũng có người đến nửa cuối phần đời họ mới biết thế nào là vấp ngã, mới hiểu thế nào là đứng lên. Dù cho số phận đẩy đưa như thế nào thì mỗi người, mỗi trái tim, mỗi nhịp đập vẫn có quyền chọn cho mình những tấm thảm riêng lót đường, để từ đó dễ dàng bước tới mục tiêu mình đã chọn. Tuy nhiên, cái đặc quyền chọn tấm thảm không phải ai cũng có. Cuộc đời dù có bất công đến đâu thì điều lệ “ưu tiên quyền chọn lựa tấm thảm với những có người có sức mạnh, có ý chí” vẫn giữ nguyên, không hề thay đổi. Chính vì vậy, dù cuộc đời có ném vào ta vào những nỗi mất mát đau đớn nhất thì hãy yên tâm, đừng lo lắng, bởi lẽ đó chính là nguồn sức mạnh cho ta sau này, nó sẽ giúp ta vượt qua tất cả.

Với Huy, ngoảnh đầu nhìn lại những đoạn đường mà cậu đã đi qua thì ta có thể dễ dàng nhìn thấy những đắng cay cuộc đời mà cậu đã phải nếm trải: Một thân một mình từ khi mới sinh ra. Lớn lên cùng với những đứa trẻ không cha không mẹ ở trại mồ côi. Bắt đầu lặn lội kiếm sống với đời khi mới mười bốn tuổi bằng những mẩu vụn bánh mì nhặt từ thùng rác.

Dường như vẫn chưa muốn dừng lại việc tra tấn trái tim Huy, cuộc đời còn nhấn tâm gieo vào suy nghĩ cậu nỗi cô đơn, buồn tủi trong từng ấy năm khi ngỡ rằng gia đình chỉ còn là những mảnh vụn bám trong đoạn dây hồi ức mà ý thức chưa kịp nhận ra những thứ xung quanh khi đó để rồi bất ngờ đưa đến cho cậu một ông anh ruột thịt máu mủ và không lâu sau lại cướp đi những gì đang có trên tay cậu đương lúc niềm hạnh phúc đang lớn dần.

Đời quá bất công với Huy chẳng? Huy đã làm gì nên tội mà bị đời đối xử như thế? Rốt cục cậu đã làm gì sai? Hay số mệnh cậu đã định sẵn như vậy? Hoặc đây phải chăng là một kết quả tột tệ không thể nào thay đổi của lần gieo xúc xắc mang tên số phận cuộc đời Huy?

Trường hợp Huy mặc dù không phải là duy nhất trên thế giới nhưng đó là trường hợp số ít người mắc phải. Và số ít người ấy sẽ đóng vai trò như những ví dụ minh họa sống động nhất cho các số phận nghiệt ngã. Ngoài ra, họ còn là thước đo chính xác nhất cho những giá trị mà bản chất ở đó hai từ đau đớn luôn tồn tại.

Thấy Huy lại nhớ về chuyện cũ, hần an ủi:

- Thôi đừng buồn nữa, may quên may còn có tao và thằng Khánh à.

- Ừ, đời tao vẫn còn may mắn chán khi gặp hai thằng may, cảm ơn hai thằng may nha.

- Xùy, sao giống như đàn bà con gái vậy. Con trai phải mạnh mẽ lên chứ, giống như tao đây này. - Nói rồi Khánh vỗ ngực và uốn éo biểu diễn màn thể hình khoe “chuột nhất”.

Thấy thế, hần phì cười:

- Thôi thôi dao kiếm đầy mình thấy ghê. Mà sao may không mập lên chút nào vậy Khánh? Tao thấy may cũng ăn ngang ngửa “Lê Như Hổ” chứ ít ỏi gì.

- Hà hà hà, chắc ông trời muốn tao từ nay đến cuối đời chỉ chung thủy một nghề duy nhất.

- Nghề gì? – Huy liền tròn mắt hỏi với điệu bộ “hóng”.

- Người mẫu. – Khánh đáp tỉnh bơ.

- Xì, tướng mày đi làm cây cột để mắc dây điện thì có, hahaha. - Huy troll Khánh rồi ôm bụng cười nắc nẻ.

Tối đó khoảng tám giờ, bọn hấn có mặt tại tiệc sinh nhật gã Tuấn. Thấy bọn hấn gã cười tươi rồi chào hỏi tíu ta ríu rít rồi nhanh chóng mời vào chuẩn bị nhập tiệc. Khác với sức tưởng tượng của hấn, quy mô sinh nhật lần này của hấn có vẻ nhỏ so với địa vị và mối quan hệ mà hấn có. Trong phòng thì ngoài tụi hấn ra thì có khoảng mười mấy người nữa độ tuổi tầm từ hấn trở lên.

Từ khi vào phòng thì hấn tỏ ra khá kiêu lỗ, một phong cách thường thấy ở hấn. Huy, Khánh thì sôi nổi hơn nên đang chém gió liên tù tì với những cánh mày râu vừa quen biết.

Thấy mọi người đã tới đông đủ, gã Tuấn đứng lên làm động tác chỉnh sửa cà vạt quen thuộc rồi bắt đầu hăng giọng “phát biểu cảm nghĩ”:

- Xin chào tất cả mọi người. Hôm nay tôi rất vui vì mọi người đã bỏ chút ít thời gian để tới chia vui nhân ngày sinh nhật lần thứ hai mươi chín của tôi. Tất cả mọi người trong này đều là những người bạn, người anh, người chị, người em mà tôi cực kì quý mến thế nên tôi hy vọng hôm nay chúng ta sẽ có một buổi tiệc thật vui vẻ, thật đáng nhớ.

Đến đây gã ngừng lại lướt mắt nhanh một lượt rồi bất ngờ chuyển hướng đề tài sang giới thiệu nhân vật:

- Trước khi nhập tiệc tôi xin phép được trân trọng giới thiệu với mọi người đây là... - Vừa nói gã vừa chìa cánh tay sáng phía bọn hấn.

- À chúng tôi là bạn của anh Tuấn, rất vui được làm quen với mọi người.

Biết lão Tuấn định nói gì nên hấn vội vàng cắt ngang câu nói của gã mà vội lái theo ý mình. Tất nhiên điều đó chẳng hay ho gì, nếu không muốn nói là bất lịch sự. Nhưng trong lúc này thực tình hấn chỉ muốn không khí được tự nhiên, muốn buổi sinh nhật gã được trọn vẹn hơn mà thôi. Và cũng lúc này hấn nhìn gã và như hiểu ý hấn, gã gật đầu nhẹ, kèm theo nụ cười tỏ vẻ biết ơn.

Rồi gã Tuấn cũng giới thiệu sơ qua những người còn lại trong phòng, chủ yếu là bạn đời thường, có cả người thân. Trong số đó, có một người ít nhiều gây cho hấn sự chú ý nhất định, đó chính là cô bé Trác Nguyên. Một cô gái khoanh tay ngồi im lặng như tờ với mái tóc dài hung nâu đỏ cùng đôi mắt đen nâu được che giấu khéo léo bởi hướng ánh sáng và vài sợi tóc mới nhìn tưởng chừng đặt không đúng chỗ, một hoạt cảnh trái ngược với không khí nơi đây, nơi mà mọi người đang sôi nổi hết mình với những cái loa hoạt động hết công suất.

Dường như không chỉ riêng hấn để ý có phần đặc biệt đến cô gái này, vì bên cạnh hấn, Khánh và Huy cũng đang tỏ ra dành sự ưu ái trong ánh nhìn của mình và đang gờ tới cô khi mà nhãn quan dù vô tình hay cố ý đều đậu lại trên khuôn mặt cô gái, và có thể hai “hồ thu bí ẩn” của cô nàng chính là điểm chết mà bộ xử lý tín hiệu hình ảnh của hai thằng bạn thân hấn đang bất lực trong việc kết nối với “máy chủ”.

Buổi tiệc sau đó diễn ra trong không khí vui vẻ, mọi người đều hết mình, chẳng có e dè hay ngượng ngập gì cả, trừ một người... tóc hung nâu đỏ.

Chẳng đợi tiệc tàn thì ba bọn hấn đánh tiếng với gã Tuấn để về trước. Vừa mới ra khỏi cửa thì hấn lại nhận được tin báo bên Đồng Tín có vài gã lạ hoắc lăng vãng trên địa bàn có vẻ khả nghi.

Nghĩ giờ cũng rảnh với lại chỗ đó cũng gần đây nên hấn dẫn tụi đàn em cứ tiếp tục theo dõi rồi báo địa điểm để bọn hấn tới xem xét.

Trên chiếc Toyota “86”, Khánh dặm chân ga lướt nhanh dưới hàng ngàn ngọn đèn đường, đèn quán xá, đèn led rực rỡ sắc màu.

- Hình như tao đang yêu. - Đột ngột Khánh lên tiếng sau một lúc lặng im không nói tiếng nào.

Như quá đổi bất ngờ hấn và Huy liền lên tiếng cùng lúc:

- Hả??? Mày đang yêu? Nhưng yêu ai mới được chứ?

- Trác Nguyên.

Hai đứa hấn lại có dịp đồng thanh tập hai:

- Trác Nguyên?

Sự ngỡ ngàng chưa ngồi ấm chỗ thì đã vội vàng nhích sang ghế bên cạnh để nhường vị trí cho sự thắc mắc của Huy sau đó:

- Đừng nói với tao mày bị sét ái tình nha.

- Chắc vậy.

Nãy trong phòng ngồi thấy mẹ gì đâu mà sao sét lại đánh cháy “cây củi” được nhỉ? - Huy ra vẻ châm chọc.

- Tao thấy rồi. - Khánh bình thản.

Ngừng một nhịp cậu bổ sung:

- Nãy đi “giải quyết nỗi buồn” tao thấy cô nàng đi ra từ nhà vệ sinh, một khuôn mặt tuyệt đẹp, một đôi mắt đen hút hồn.

- Còn gì nữa không? - Huy tò mò.

- Hết, chỉ vậy thôi.

- Vậy là mày nghĩ mày đang yêu?

- Ủ. Khánh gật đầu xác nhận.

Mắt vẫn nhìn về phía trước, Huy cười cười bảo:

- Bó tay, mày yêu cái kiểu gì nhanh thế. Nếu vậy chắc hơn ba tỉ con gái trên Trái đất này không đủ cho cuộc đời mày với sự nghiệp “yêu nháy mắt” quá.

- Thì tao có cảm giác lạ với cô ấy, nó cứ thế nào ấy. - Nét mặt Khánh vẫn đăm chiêu.

Huy cũng thật lòng, nhẹ giọng bảo:

- Mày nói thế cũng nói, đâu phải riêng mày, tao cũng có cảm giác đó với Trác Nguyên nè.

- Hả... mày cũng... vậy mà nãy giờ nói tao giỏi lắm. - Khánh quay ra sau trở mắt nhìn Huy.

- Hehe... chắc anh em mình bị một bông hoa bỏ bùa mê rồi.

- Nãy tao hỏi lão Tuấn về Trác nguyên thì lão chỉ trả lời qua loa, có vẻ lão giấu giấu diếm diếm điều gì đó.

- Khánh lại bảo.

- Vậy à?

Huy đáp Khánh rồi quay sang phải hỏi hấn:

- À Phong, mày thì sao, có như tụi tao không?

- Tao có hệ miễn dịch đặc biệt rồi.

- Ủ cũng phải, thấy nhiều em thích mày ra mặt mà mày cứ bơ hoải. - Khánh gật gù vẻ đồng tình.

- Đúng vậy, nhiều khi tao cũng nghi ngờ về giới tính thật ẩn sâu bên trong con người nó lắm í, ha ha ha.

- Phải đấy, hôm nào nó ngủ bọn mình lấy đèn pin đèn nó ra kiểm tra bí mật thâm kín của nó thử. Lỡ đâu phát hiện ra sự thật “chỉ những đàn ông mới đem lại hạnh phúc cho nhau” của nó thì sao, hahaha.

- Thôi không đùa nữa, phía trước kia. - Ngay lúc đó, hấn liền ngắt lời thằng Huy khi phía trước xe là những kẻ lạ mặt đội nón đen đang dán những tờ giấy gì đó vào những vách tường, trụ điện,... với dáng vẻ vội vàng, gấp gáp. Lúc đầu ý nghĩ “những kẻ dán tờ rơi” hiện ra trong phần dự đoán của bộ não nhưng nhanh chóng đồng suy nghĩ đó bị lung lay khi hấn liên tưởng đến những người làm công việc đó với các đặc thù thì thấy không giống.

- Để tao xuống coi xem sao. - Định xuống xe xem chuyện gì thì Khánh nó mở lời trước hẳn.

Thấy vậy, hẳn liền bảo:

- Ủ, sẵn tiện lấy một tờ giùm tao.

Lát sau, Khánh quay lại. Vừa mở cửa xe thì nó đã càu nhàu:

- Mẹ nó chứ.

- Gì thế? - Hẳn và Huy cùng đồng thanh.

- Cái bọn phản động đây mà, xem đi. - Vừa nhả mặt nó vừa đưa tờ giấy mới bóc ra về phía hẳn.

Đón lấy mảnh giấy thì quả nhiên đúng như lời Khánh nói. Toàn bộ những câu, những chữ đều chẳng hay ho gì cả, tất cả mang một nội dung, phản động.

- Tưởng có chuyện gì chứ, hóa ra mấy thằng rối hơi.

Đánh mắt qua thằng Huy, hẳn bảo:

- Thôi về.

Chiếc Toyota vừa quay đầu chạy theo hướng ngược lại con đường vừa mới in dấu bánh xe chưa kịp xóa thì hẳn rút điện thoại ra gửi một tin nhắn ngắn gọn tới số 0168345XXX. Dòng chữ “Đã gửi thành công” vừa hiện lên màn hình thì tức khắc số đó được xóa bỏ khỏi mục nhật kí.

Trên đường về hẻm, hẳn ngồi nhìn ra cửa kính ngắm đường phố. Những dãy nhà, hàng cây theo đó cứ chạy thụt lùi ra sau rồi biến mất trong phạm vi tầm mắt hoạt động. Con buồn ngủ lặng lẽ tràn đến thấm sâu vào mí mắt, đưa tâm thức hẳn lạc vào giấc mơ không đầu không cuối.

Kít!!!

Cơ thể đang ở trạng thái thả lỏng hoàn toàn, trong khi tâm tự tập niệm đã được “ccleaner ” loại ra khỏi bộ nhớ thì ý thức hẳn bất ngờ bị gọi dậy theo một cách chẳng mấy dễ chịu. Theo đó cả thân người phía trên bị lực quán tính hút ngã về phía trước với việc gia tốc thay đổi đột ngột. Nheo nheo mí mắt, hẳn quay sang Huy lầu bàu:

- Gì vậy?

- Kia có phải Trác Nguyên không? - Cậu chẳng buồn trả lời thắc mắc của hẳn mà lại chuyển hướng sang chủ đề khác.

“Trác Nguyên” - Chuối kí tự vừa được nhập vô vi xử lý não bộ bằng giọng nói thì đầu ra ngay lập tức cho biết kết quả với những hình ảnh của một cô gái tóc hung nâu.

Dù đã biết điều mà Huy vừa nói ra nhưng trong tình huống này cái miệng hẳn theo quán tính vẫn hỏi lại:

- Ai cơ?

- Đúng rồi, Trác Nguyên kia. - Khánh lúc này cũng reo lên.

Dõi theo hướng mắt của hai thằng bạn thì hẳn thấy một cô gái đang lặng lẽ bước từng bước xa dần.

Bỗng từ đâu xuất hiện hai tên đen hôi to cao trước mặt cô. Tuy thế, mọi thứ đối với cô nàng lúc này dường như là vô hình khi mà sự va chạm một bên vai sau đó của cô với một trong hai gã đối diện cũng chẳng thể nào thu hút nổi sự quan tâm từ cô gái tóc nâu đỏ lạ lùng. Nhưng mọi chuyện đâu dừng lại ở đó, thấy bông hoa trôi vô tình giữa dòng chảy tĩnh lặng, hai tên chẳng có nét gì là lương thiện ấy liền cười một điệu cười nham nhở rồi tiến về phía Trác Nguyên. Hai tên bước đến nói gì đó với cô nhưng tuyệt nhiên môi cô vẫn chẳng buồn nhúc nhích.

Đến lúc này thì hẳn định xuống xe bước tới xem tình hình như thế nào nhưng ngay lập tức một chiếc Camry mang biển số NS9- 999 tấp nhanh vào lề đường. Một người đàn ông tuổi tầm ngũ tuần bước ra rồi đi nhanh về phía Trác Nguyên. Vì ở khoảng cách hơi xa nên bọn hẳn chẳng ai biết ông ta nói gì với hai tên kia, chỉ biết là tiếp theo đó một trong hai tên hùng hổ rút con dao bấm trong người ra đâm một nhát ngọt lịm ngay

bụng người đàn ông ấy. Tới đây thì cánh cửa xe bất giác bị hất đẩy mạnh ra. Bất ngờ thay cũng ngay lúc này, Huy đột nhiên kêu lên giọng thảng thốt:

- Là ông ấy.

12. Chương 12: Cuộc Gặp Gỡ Bất Ngờ

- Dừng lại!!! - Nhảy ra khỏi xe, hấn vừa cố chạy thật nhanh tới chỗ Trác Nguyên vừa hét to như ra lệnh.

Nghe tiếng người lạ, hai gã đều quay đầu ngoái cổ lại nhìn về phía hấn. Thoáng chốc đã đến nơi, thuận đà chạy hấn bay người tung cú song phi vào tên thứ nhất, tiếp đó hạ tên còn lại bằng cú móc trái và quả đập ngay bụng uy lực.

- Chú có sao không? - Vừa xử xong hai tên thì bên tai hấn liền truyền đến thanh âm của Khánh.

- Các... các cậu... - Người đàn ông kia có vẻ như vừa nhận ra đối tượng thân quen mơ hồ đang đỡ ổng ngồi dậy.

Đang định bảo thằng Khánh đỡ ổng lên xe đưa đi bệnh viện thì đồng loạt gần chục chiếc xe wave độ nẹt bô “bùm bùm” chạy đến. Bước xuống xe là Trung trọc và tụi đàn em.

- Anh Phong, anh Khánh, anh Huy có chuyện gì thế? - Tên Trung hốt hải chạy đến bên hỏi.

- Mấy đứa xem hai thằng kia thế nào rồi giải quyết đi. Anh đưa người đi viện. À trông chừng cô gái kia lát anh quay lại.

- Vâng, anh cứ đi đi, chuyện ở đây cứ để em lo.

Liền đó, bọn hấn tức tốc đưa người đàn ông vừa mới gặp kia lên xe hướng về bệnh viện thành phố. Rất nhanh, người đàn ông đó được chuyển vào phòng cấp cứu. Cánh cửa phòng vừa khép lại cũng là lúc hơi thở trong lồng ngực hấn vừa ép trọn những luồng khí mệt mỏi ra ngoài, một trạng thái lo lắng khác bắt đầu.

Nét lo âu hấn rõ lên khuôn mặt hai thằng bạn có gì đó hơi quá đáng nếu như người nằm trong kia và kẻ ngồi ngoài này chưa tương tác với nhau lần nào, dù chỉ là thoáng qua. Có lẽ đọc được suy nghĩ của vừa rồi của hấn, Khánh nhìn hấn trầm giọng:

- Ông ấy là ân nhân mày đấy.

- Ân nhân? - Cái nhíu mày khó hiểu cùng câu hỏi mang hàm ý “Mày nói rõ hơn được không?” của hấn tức khắc được phản hồi sau ba nốt nhạc khi câu hỏi của hấn vừa lọt vào tai Khánh.

- Cái người mà đưa mày đến viện lúc xưa mày nhớ không, chính là ổng đấy.

Phải mất hơn chục giây thì trí óc hấn mới tìm lại đoạn hồi ức mỏng manh mờ ảo không tiếng, không hình, nơi đang bị những khoảng kí ức ngập tràn hình ảnh, âm thanh khác chen ép tưởng chừng chẳng thể nhận ra diện mạo như lúc ban đầu.

- Ra là ông ấy à? - Môi hấn đồng điệu với thanh âm nơi cuốn họng đưa ra nghi vấn như xác nhận lần cuối.

-... - Khánh gật đầu nhẹ.

Khánh không lên tiếng, nhưng cái gật đầu của nó chẳng khác nào câu trả lời ở thể khẳng định.

Đồng hồ treo trên tường cứ tích tắc từng nhịp đều đều, không vội vã, không hối thúc. Từng nhịp, từng nhịp tuy nhỏ nhưng trong dãy hành lang này thì mọi thứ dường như đều lắng đọng lại nên nghe rõ vô cùng. Thời gian càng trôi thì nỗi lo âu càng chất chồng nhiều hơn trong đáy lòng hấn, chỗ ứ đọng tất cả nỗi niềm của bản thân mỗi người. Ngồi ôm suy nghĩ vẩn vơ một lúc lâu sau thì cánh cửa màu sơn trắng cũng được xê dịch thụt vào trong bởi sự tác động của một người. “Chính là vị bác sĩ”, suy nghĩ đó vừa mới chạy dọc tế

bào nào bộ thì hình ảnh “ra-đa” báo về đã nhấn chìm kết luận vội vàng trước đó. Một cô y tá mảnh khảnh bước ra. Cửa phòng lại khép kín ngay sau đó. Không lâu sau, cô y tá quay lại với nét mặt chẳng mấy “xuân”, thay vào đó là vẻ lo lắng hiện rõ. Không kịp để bọn hấn lên tiếng thì cô đã vội vàng hỏi gấp:

- Có ai có nhóm máu O không? Bệnh nhân đang cần gấp, hiện tại kho dự trữ hết loại này rồi.

- Có, tôi. - Như một phản xạ, hấn đáp lại chẳng kịp suy nghĩ.

- Tốt, đi theo tôi.

Tiếp đó, hấn vào nằm ở một giường bệnh thuộc một khu đối diện với phòng ông chú đang “mơ ngủ tạm thời” để lấy máu. Vì lượng máu đang cần gấp mà chỉ có hấn là có cùng nhóm máu với ông ta nên số mi-li-lít huyết tương lấy ra khỏi cơ thể hấn lúc này là khá nhiều. Điều đó dẫn đến sự thay đổi bất thường một cách đột ngột trong cơ thể hấn, người hấn dần cảm thấy khó chịu, chóng mặt, hoa mắt rồi hấn thiếp đi lúc nào chẳng hay sau khi chị y tá tiêm vào cánh tay hấn một chất lỏng sáng bóng ánh vàng gì đó mà hấn chẳng rõ.

Chuỗi nhận thức bắt đầu tạm ngưng hoạt động, thay vào đó đồng hồ ức hấn hỗn độn được trí nhớ lắp ghép tạm thời, rồi tua lại những thước phim nhỏ lẻ nhưng có ấn tượng lớn đã từng xảy ra trong quá khứ. Và cơn ác mộng đó lại đến...

...Pằng!!! Pằng!!! Pằng!!! Pằng!!!

Rầm!!! Rầm!!! Rầm!!!

Tiếng súng được lắp ống giảm thanh vừa dứt thì một loạt tiếng sấm rung chuyển đất trời rền vang.

Máu tuôn xối tuôn xả... hai vũng máu càng lúc càng lớn... lớn dần. Lát sau máu đông lại sẫm màu. Những tia máu nhỏ phụt ra tung tóe khắp nền đất ẩm cũng đã mất đi sự sống cuối cùng vốn có của nó. Gió rít sắc lẹm từng cơn luông qua những mảnh tôn cũ kĩ, đập bành bành, phành phạch vang lên theo chu kì...

Ý thức hấn lại bị tạt gáo nước lạnh bởi giấc mơ ngày ấy, cái ngày định mệnh. Mười mấy năm nay, hấn đã quen với việc sống chung ác mộng ấy. Nỗi đau đó cứ đeo bám hấn từng ngày để rồi lâu dần hình thành nên vết sẹo vô hình chiếm lấy một khoảng không nhỏ trong kí ức hấn. Đưa mắt nhìn xung quanh hấn thấy Khánh đang say ngủ trên chiếc ghế xếp gần đó. Không gian cô tịch, tĩnh lặng. Chỉ còn đâu đó ngoài cánh cửa sổ kể bên với tiếng kêu râm ran của những động vật hoạt động về đêm. Lôi cái điện thoại trong túi quần ra thì thấy đã hai giờ sáng, màn hình điện thoại đồng thời hiện rõ thông báo một cuộc gọi nhờ của Trung tước. Hấn định gọi lại dò hỏi tình hình Trác Nguyên nhưng thấy giờ đã muộn, với lại tự nhủ chắc hai thằng bạn đã lo nên ý định đó nhanh chóng bị dẹp qua một bên để nhường chỗ cho một giấc ngủ mới.

Sáng đó, hấn dậy khá sớm. Mặc dù tối qua cơ thể yếu đi trông thấy do hệ quả việc hiến máu nhưng nhờ tiêm thuốc phục hồi chức năng sớm và được nghỉ ngơi đầy đủ nên bây giờ cơ thể hấn đã dần ổn định trở lại. Thấy Khánh vẫn ngủ ngon lành trên chiếc ghế kể bên, hấn nhẹ nhàng bước xuống giường rồi đi ra hành lang không một tiếng động. Hấn ngẩng mặt lên hít thở bầu không khí trong lành, cảm nhận cái vị lạnh lạnh, ngọt ngọt của từng giọt sương đêm chưa tan hết. Dưới sân và những dãy hành lang, lát đất đã có những người đi đi lại lại. Vài kẻ thì chạy bộ xung quanh bồn hoa. Vài người thì gác chân lên lan can uốn éo mình mẩy với những tư thế khác nhau nhằm làm giãn gân giãn cốt. Rồi có vài cặp đôi đang tay trong tay dạo bộ, chuyện trò. Phía xa xa, có cô bé hình như giận anh thanh niên nên xụ mặt không thèm nói chuyện, rồi bỗng anh chàng chạy vụt đi. Lát sau, anh ta quay lại khi trên tay là một đóa hồng đỏ thắm. Đón lấy bông hoa cũng như nhận lấy lòng thành của chàng trai, cô gái khẽ cười, rồi tiếp tục nắm tay anh chàng đi dạo. Thấy cảnh vừa rồi bất giác hấn cười mỉm, một “cái giá như thứ nhất” lướt nhẹ qua đầu, rồi “cái giá như thứ hai”, thứ ba,... Biết những điều đó mãi mãi chẳng thể nên hấn vội lắc đầu vài cái như để những điều ước vừa rồi rơi rụng ra khỏi nhánh cây ý nghĩ của bản thân.

- Mày thấy sao rồi, còn mệt không? - Vừa dậy, Khánh vươn vai, ngáp ngắn ngáp dài tiến lại hỏi hấn.

- Hết rồi, dậy khi nào vậy?

- Mới thôi, mày dậy sớm thế?

- Ủ, tao thích không khí sáng sớm. À, thằng Huy ở bên phòng trông ông chú kia à?

- Ủ, thôi tao qua đó xem thế nào, mày đi không?

- Đi, chờ tao vô lấy đôi dép cái.

Đến nơi, Huy cũng vừa thức giấc. Ông chú thì vẫn chưa tỉnh. Qua lời kể của Khánh trước đó hẳn biết nhờ được bổ sung máu kịp thời nên tính mạng ông chú kia mới được giữ lại.

Lát sau, ông chú tỉnh dậy. Thấy thế, hẳn vội chạy đi gọi bác sĩ. Sau đó, việc kiểm tra tình trạng hệ quả sau chấn thương được “bác blue” tiến hành nhanh chóng.

- Vết thương tạm thời không đáng lo ngại. Nhưng người nhà chú ý thời gian này dạ dày bệnh nhân rất yếu nên việc ăn uống phải kỹ càng, chỉ được phép ăn cháo. Ngoài ra, đừng để bệnh nhân cử động mạnh, tránh ảnh hưởng đến vết thương.

- Vâng, cảm ơn bác sĩ.

Cánh cửa vừa được bác sĩ khép lại thì Huy liền lên tiếng:

- Chú thấy đỡ hơn chưa?

- Ủ, cảm ơn các cậu, tôi khỏe nhiều rồi. Mà các cậu... chúng ta... có duyên nhỉ. - Hơi khó khăn một chút nhưng ông chú cũng cố gắng đáp lại.

- Thôi chú cứ nghỉ ngơi đi, khi nào khỏe nói chuyện với bọn con cũng được. - Hẳn thấy vậy vội bảo.

- Không sao, mà mấy đứa đừng gọi cho người nhà chú biết ha.

- Hôm qua tụi cháu định báo cho người nhà chú nhưng không tìm thấy điện thoại chú nên... - Khánh lúc này mới lên tiếng.

- Chắc chú bỏ quên trong xe rồi cũng nên.

- Vâng. À sao tối qua tên kia lại đâm chú vậy? - Huy trừng cái mặt thắc mắc.

- Cũng không có gì, mấy tên say rượu nghe gà hóa cuốc nên... Mà con gái chú sao rồi?

Nét mặt ông chú bỗng nhiên có cái gì đó khác lạ khi đồng tử chợt co giãn khác thường. Và dù dấu hiệu đó diễn ra rất nhanh nhưng “bộ máy ảnh” của hẳn đã kịp chụp lại những “tấm hình” đó rồi lưu vào “bộ nhớ tạm thời”.

- Con gái chú? Là Trác Nguyên sao? - Khánh và Huy lập tức reo lên tỏ ý ngạc nhiên.

- Ủa, mấy đứa biết nó à? - Ông chú cũng tỏ ra ngạc nhiên không kém.

- Dạ, bọn con cũng chỉ vừa biết Trác nguyên một lúc trước khi con gặp lại chú thôi. - Huy tỏ ra khá lễ phép với ông chú.

- Vâng, đúng đấy ạ, chúng ta thật là có duyên. - Khánh cũng vội bổ sung.

- Mấy đứa biết hiện giờ Trác Nguyên ở đâu không?

- Dạ bọn con nhờ người trông cô ấy rồi ạ.

- Vậy à, mà... mà các cậu hình như... là người của... X-W? - Đôi mày ông chú chợt co lại, đồng thời ánh mắt dường như “co lại”, sắc hơn khi thấy nét mực in hẳn hai chữ X-W nên cánh tay trái của Khánh.

- Dạ... dạ... bọn con... - Khánh chẳng biết nói sao nên cứ ấp a ấp úng.

- Tôi chỉ hỏi vậy thôi chứ không có ý gì đâu.

- ...

- Có thể việc làm của các cậu khiến nhiều người phản cảm nhưng với tôi âu cũng đều là số phận mà ông trời đã an bài. Bản chất ai cũng như nhau cả, chỉ là mỗi người mỗi cảnh, dòng đời của mỗi người cũng vì thế mà không giống nhau.

Lời ông chú vừa dứt thì không khí có vẻ trầm hơn.

Để kéo lại không khí vừa mới chùn xuống, hẳn liền đổi chủ đề bằng câu hỏi chẳng liên quan:

- Lần trước chú cứu con?
 - Ủ, không có gì, nếu đổi lại là tôi chắc cậu cũng làm như vậy đúng không?
 - Dạ. dù sao cũng cảm ơn chú nhiều.
 - Mà cậu là người truyền máu cho tôi phải không? Nãy tôi nghe các cậu nói chuyện.
 - Dạ, không có gì chú.
 - Sao lại không có gì? Không có cậu, cái mạng già này làm sao mà nằm đây được nữa?... Nhưng mà lần trước tôi cứu cậu, lần này cậu cứu tôi, vậy thì giờ chúng ta huề nhé, không ai nợ ai.
 - Vâng... mà sao chú nói không cho người nhà biết vậy, có phải chú sợ họ lo lắng?
 - Ủ, chú có hai đứa con gái, vợ chú thì mất lâu rồi nên chú không muốn chúng lo lắng cho chú.
 - Mà sao thái độ Trác Nguyên kì lạ vậy chú? Khi chú bị đâm, cô ấy chẳng tỏ ra phản ứng gì cả. - Huy nổi máu tò mò nên bỗng xen ngang.
 - À, cái này... cái này...
- Thấy nét mặt ông chú đột nhiên biến sắc, hấn liền đá vào chân Huy. Mất một thoáng mới hiểu tình hình, Huy vội nặng một nụ cười gượng gạo:
- Chú không nói cũng không sao, chuyện riêng của chú mà, cháu xin lỗi, cháu ô ý quá.
 - Cho chú mượn điện thoại được không, để chú báo con chú một tiếng, không con bé lại lo.
 - Vâng. - Hấn gạt đầu rồi rút điện thoại trong túi ra đưa ông chú.
- Bài nhạc chờ kiss the rain cất lên nhẹ nhàng, sâu lắng. Lát sau, đầu dây bên kia vang lên tiếng một người con gái:
- Alo, xin lỗi cho hỏi ai vậy?
 - Ba đây.
 - Ủa ba à, điện thoại ba đâu, sao con gọi hoài không được.
 - Ủ, điện thoại ba hết pin nên ba mượn điện thoại của người ta mà gọi về báo cho con biết để con không phải lo lắng.
 - Ba nói dối, ba đang nằm viện phải không?
 - Sao, sao con biết.
 - Con vừa nghe em báo nên giờ đang định lên chỗ ba.
 - Trác Nguyên về rồi à?
 - Vâng, mới nãy có xe gì lạ lạ đưa về. Hồi tối ba nói đi tìm em mãi không về làm con lo quá chừng.
 - Ủ, ba xin lỗi.
 - Giờ ba đang nằm phòng nào, nói con địa chỉ con đến.
 - Thôi con lo đi học đi, có người ở đây rồi.
 - Ba có nói cho con biết không thì bảo?
 - Thôi được rồi, chút ba nhắn tin qua.
 - Vâng, ba nhớ đấy, con đang nấu cháo. Xong rồi con chạy qua liền.
 - Ủ, đi đường nhớ cẩn thận đấy.
 - Vâng, ba nghỉ đi, chút con với em ghé.
 - Ủ, chào con, ba cúp máy đây.

- Vâng, chào ba. Ba nghỉ ngơi đi ạ.

Nghe cuộc nói chuyện giữa ông chú và cô gái, hấn sực nhớ là tối qua đến giờ bọn hấn không về hẻm 298. Thế nên hấn liền xin phép ra ngoài gọi điện cho tụi đàn em. Sau vài cuộc trò chuyện hấn tắt máy định đi vô nhưng người chưa kịp quay lại thì ở đâu ập đến một mùi hương thoang thoảng vị lan rừng. Đưa mũi hít nhẹ từng hơi, hấn thấy tinh thần thư thái, cảm giác dễ chịu đang lan tỏa khắp cơ thể. Rồi từ từ xoay người ra phía sau, đôi mắt hấn đồng thời cũng dần khép lại. Hai tay đặt lên ban công, hấn đứng im bất động lắng nghe bản nhạc du dương đang thì thầm vang vọng bên tai của những đóa Giả Hạc, Ngọc Điểm.

Hấn chẳng biết mình đứng như vậy bao lâu, hấn chỉ biết rằng đang lắng tai nghe bản giao hưởng lan rừng thì đột nhiên có một phong vị thanh thanh, dịu nhẹ khác xen ngang. Phong vị ấy đang đến từ hướng Tây Nam, nơi những bước chân lạ lẫm nhưng có phần quen thuộc đang từ từ di chuyển về phía hấn. Nghe tiếng bước chân, hấn biết có hai người đang đến, hơn nữa hai người này đều là phụ nữ trẻ và độ tuổi của họ này là tương đương nhau. Sở dĩ hấn khẳng định vậy là vì áp lực truyền đến từ mỗi bước chân hai người khá giống nhau, nó rất nhẹ nhàng, đồng thời những tiếng bước chân đang đến nghe rất lưu loát, dứt khoát.

Và sự thật quả đúng như vậy, khi hấn mở mắt ra và quay đầu sang trái thì hình ảnh hai người con gái lập tức hiện hiện trên hai con ngươi hấn. Càng bất ngờ hơn khi dư ảnh hấn nhận chính là người con gái trên bar năm nào và tảng băng mà bọn hấn mới gặp tối hôm trước.

Với cặp lông trên tay Phương nhẹ nhàng bước tới, và lặng lẽ phía sau tảng băng di động Trác Nguyên.

“Chẳng lẽ Phương chính là con gái của ông chú?” - Một nghi vấn ngay lập tức hiện lên trong đầu hấn khi hấn lật lại những manh mối trong nội dung đoạn đối thoại của ông chú và người con gái lúc này cộng với sự xuất hiện đầy bất ngờ của Phương cùng cô nàng Trác Nguyên lúc này.

- Ủa, Phương đi đâu đây? - Dù lơ mờ đoán được câu trả lời nhưng để chắc chắn thì hấn vẫn đưa ra câu hỏi nửa như phép lịch sự chào hỏi, nửa như thể hiện thái độ bất ngờ, ngạc nhiên.

- Anh... Em đi thăm ba. Anh làm gì mà ở đây?

- Ba em đang nằm ở phòng B209 phải không? - Hấn hỏi như xác nhận lần cuối.

- Dạ vâng, sao anh biết?

- Anh tình cờ gặp chú thôi, chú đang chờ em đấy.

- Vâng, anh đi cùng bọn em luôn chứ?

- Thôi em đi đi, anh đứng ngoài này được rồi.

- Vâng, vậy em đi, chút nói chuyện anh sau. - Phương gật đầu nhẹ với hấn rồi quay sang Trác Nguyên. - Đi thôi Nguyên.

- ...

Có lẽ thái độ lạnh lùng, luôn giữ im lặng này của Trác Nguyên không chỉ đối với người ngoài khi mà ngay cả ông chú rồi Phương hỏi cô nàng vẫn một mực lặng im. Đường như có chút gì đó do dự trong cái quyết định đi hay không nên phải mất hơn năm giây sau câu trả lời mới được cô đưa ra, một cái gật đầu nhẹ.

Bệnh viện lúc này đã nhộn nhịp hơn và bắt đầu ngột ngạt bởi lượng người đến khám, số bệnh nhân thức giấc dần tăng. Các cô y tá, các vị bác sĩ cũng vì thế mà tất bật hơn trông thấy.

Đang thả lỏng người khỏi những trói buộc vô hình kia thì sau lưng hấn chợt vang lên tiếng bước chân rất khẽ. Từng bước nhẹ nhàng đến bên cạnh hấn... im lặng.

Mắt vẫn nhìn về phía trước nhưng hấn biết đó là Trác Nguyên vì vài sợi tóc hung nâu đỏ vừa cuộn mình theo làn gió lướt qua vùng đang hoạt động của đôi mắt hấn.

Bên dưới kia không khí ồn ào, náo nhiệt, tiếng cười nói, tiếng khóc, tiếng la. Đối lập với mảng bức tranh sinh động ấy, ở một góc ít ai để ý có một thanh niên, là hấn, và một cô gái đứng cạnh nhau với những tiếng thở đều đều nhẹ nhàng quyện vào trong gió. Có thể lúc này khoảng cách địa lý giữa hấn và Trác Nguyên rất gần nhau nhưng xét về khía cạnh phần “hồn” thì hấn sẽ còn rất lâu nếu muốn phá bỏ lớp băng vô hình

đang đông cứng tâm hồn cô. Bởi vì hần cảm nhận, đánh giá được phần nào tâm lý cô nàng qua những biểu hiện trong ba lần gặp của hai ngày vừa qua cùng những sự việc qua lời kể của ông chú rồi gã Tuấn trước đó.

- Phong, Trác Nguyên!!! Hai người làm gì ngoài này vậy, sao không vào? – Huy vừa hỏi vừa bước nhanh về phía hần.

- À thì đứng hít thở không khí chút.

Rồi Huy quay sang “bức tượng biết đi” cười tươi:

- Trác Nguyên, sao em không vào thăm ba?

- ...

Thái độ của cô nàng có lẽ gây ít nhiều bất ngờ và sự lúng túng, ngượng ngập cho Huy nên khuôn mặt cậu lúc này chảy dài trông tội nghiệp vô cùng.

13. Chương 13: Biến

Huy quay sang nhìn hần mặt ỉu xiu nhưng hần cũng chẳng biết nói sao nên chỉ nhúng vai ra dấu “tao chịu”.

Thấy mọi chuyện đã ổn, người nhà ông chú cũng tới rồi nên hần đánh tiếng với Huy:

- Thôi vào chào chú một tiếng rồi về mày. Mà thằng Khánh đâu?

- Nó với Phương vẫn ở trong phòng.

- Đi nào! - Nói đoạn hần đánh khệ cánh tay nó.

Trước khi đi, Huy nhìn Trác Nguyên với ánh mắt buồn buồn bảo:

- Bọn mình đi ha Nguyên.

- ...

Thái độ tảng băng vẫn chẳng đổi khác khi một đoạn thông tin vừa mã hóa rồi chuyển vào hộp thư thoại. Và ánh mắt vô hồn đó lại được ẩn mình dưới làn tóc hung nâu đỏ cùng mùi hương dịu nhẹ, thanh thanh rất lạ.

Với từng bước ung dung, đang quay trở lại phòng bệnh của ông chú thì tim hần bị giật thót một cái với sự bất ngờ không dấu hiệu báo trước khi mà một người đàn ông đội nón lười trai lụp xụp, dưới vành tai có vết sẹo dài khoảng bảy xen-ti-mét vừa lướt qua trước mặt hần. Phải mất vài giây hần mới thức tỉnh, quay lại thì người đó đã đi đâu mất.

- Phong, mày sao vậy, có gì à? – Huy thấy phản ứng của hần có gì đó lạ thường nên vỗ nhẹ vai hần hỏi.

- À ờ không, không có gì. – Hần sực tỉnh lắc đầu đáp.

- Ủ, đi thôi.

“Chỉ là hoa mắt thôi, đâu thiếu chuyện người giống người”. - Hần tự nhủ với lý do muôn thuở.

“Cốc cốc cốc”

- Mời vào. - Tiếng thằng Khánh vọng to.

Vừa đẩy cửa vào thì con người hần liền chạm phải ba cặp mắt với sắc thái có phần giống nhau, nghi hoặc trên một niềm tin.

Cánh cửa vừa khép lại báo hiệu chẳng còn ai vô nữa thì Khánh liền nhìn Huy hỏi:

- Chỉ có hai cậu à, Trác Nguyên đâu?

Thấy Huy chẳng buồn mở miệng nên hần trả lời thay:

- Ngoài kia.

- Sao cô ấy không vào?

- Ai biết, mày đi mà hỏi tăng bằng ấy, hỏi tao làm gì.

Dường như hiểu được vài phần của vấn đề nên Khánh gật đầu nhẹ rồi im luôn.

Phương thì cứ nhìn hấn nở nụ cười tươi từ lúc hấn vô nên gây ra tâm lý không được thoải mái trong hấn. Thấy chẳng còn việc gì nữa hấn vội cáo từ:

- Thôi chú nghỉ ngơi chi khỏe, giờ bọn con có việc phải về.

- Ủ, phiền các cậu quá. Lần nữa tôi cảm ơn các cậu về việc hôm qua.

- Dạ không có gì chú, bọn con đi đây ạ.

- Ô, anh...

- À quên, bọn mình đi luôn nha Phương.

- Hôm nào các anh ghé nhà em chơi.

- Chuyện ấy... không được em.

- Chỉ là bữa cơm để cảm ơn các anh đã cứu ba em thôi mà.

- Không cần phiền thế đâu.

- Hôm nào các cậu ghé chơi. - Đường như thấy nhĩ ý của cô con gái rượu đang bị đẩy dần vào hố sâu của sự thất vọng nên ông chú liền “bồi” vào.

- Dạ con nói rồi, không tiện đâu chú.

- Hay là các cậu sợ... - Nói đến đây ông chú liền ngừng lại không muốn nói tiếp, kiểu như để bọn hấn tự hiểu.

- Vâng.

- Hấn biết cậu nghĩ gì. Đừng bận tâm, được chứ?

- Dạ... nhưng... Thôi vậy cũng được ạ. Hôm nào bác xuất viện nếu rảnh thì bọn cháu tới thăm. - Bất đắc dĩ vì phép lịch sự nên hấn đành miễn cưỡng gật đầu đồng ý.

- Ủ.

- Thôi bọn con xin phép về.

Rồi hấn quay sang Phương chào một tiếng nữa:

- Bọn anh về ha.

- Vâng, các anh đi cẩn thận.

Sau đó, hấn xuống nhà để xe lái chiếc Toyota 86 ra cổng. Trong lúc hai thằng Khánh, Huy lên xe thì bất giác hấn nhìn sang chiếc kính chiếu hậu và tình cờ bắt gặp đôi mắt đen u buồn phía xa xa đang nhìn về phía bọn hấn khi mái tóc hung nâu đỏ bị làn gió hất tung lên lất phất bay bay uốn lượn do chuyển động hỗn loạn của tàn khí lưu bao bọc xung quanh. Thử người phút giây ấy, tim hấn bị nẩy ngược mấy lần, dòng máu lưu thông bỗng thay đổi vận tốc chảy khi qua cửa nạp, cửa xả của tâm thất, tâm nhĩ.

Cảm giác này là sao? Hấn chẳng rõ. Với Phương thì theo thời gian xúc cảm trong hấn nhạt dần. Ban đầu, hấn nghĩ hấn thích Phương nhưng có lẽ đó là cảm xúc nhất thời của một thằng con trai tuổi đôi mươi khi lâu ngày được gần gũi với người khác giới. Lần này, đối với Trác Nguyên thì có gì đó là lạ khác thường hơn trong cảm nhận của hấn đối với cô nàng dù chỉ qua vài lần tiếp xúc với những thước phim ngắn ngủn không lời thoại.

Và nếu như một người nào đó muốn hiểu nội dung “lời nói không tiếng” đang mã hóa trong đầu Trác Nguyên thì nhất thiết phải cần có một chuyên gia phân tích tâm lý học sắc sảo cùng những tài liệu liên quan đến sự kiện, bước ngoặt qua từng năm của cô thì mới mong thấy rõ sau lớp băng kia là những gì.

Sau lần gặp gỡ đầy duyên ngộ ông chú và hai người con gái, việc giúp Vũ quản lí đàn em cùng công việc làm ăn của bọn hắn đều êm xuôi tốt đẹp.

Khoảng nửa tháng sau, cũng vì không chịu được cảnh chán ngán ở bệnh viện nên ông chú cũng xuất viện để về nhà nghỉ ngơi. Ngày hôm đó khi ba bọn hắn đang mãi xôm tụ tranh luận về vấn đề chính trị thế giới thì có số lạ gọi đến.

- Alo. - Vì không rõ bên đầu dây kia là ai nên hắn chỉ lên giọng kiêu đánh tiếng.
- Anh Phong ạ, em Phương đây. - Bên kia tức thì vang lên giọng nói êm ru của Hà Phương.
- Ồ, có chuyện gì à? - Hắn trở lại điệu bộ lạnh lùng.
- Dạ ba em mới xuất viện rồi, em mời anh, anh Khánh, anh Huy tới dùng bữa cơm để cảm ơn lần...
- Vậy à, một lát nữa tụi anh ghé. - Hiểu ý nên hắn cắt ngang lời cô nàng.
- Vâng, mấy anh nhanh nhé.
- Ồ.
- Vậy thôi em cúp máy đây, bye anh.
- Ồ bye em.

Bữa cơm hôm đó sẽ trọn vẹn hơn nếu tăng bằng kia kim tủa bột hàn khí. Có thể tóm tắt khung cảnh lúc đó là như thế này. Hắn thì chỉ nói chuyện với ông chú, và vài ba câu với hai thằng bạn thân. Phương thì nhìn hắn hơi nhiều, đôi lúc gấp thức ăn cho hắn. Tất nhiên, Khánh, Huy cũng có phần nhưng mức độ ưu tiên vẫn dành cho hắn hơn cả. Hai thằng bạn hắn thì cười nói với Phương suốt, đôi lúc làm trò chọc cô nàng cười suýt sặc trong bữa cơm. Còn Trác Nguyên thì vẫn thủ thế im lặng tuyệt đối, ai hỏi gì chỉ gạt hay lắc đầu hoặc chỉ nhìn vô định đầu đó mà chẳng buồn đáp lại câu hỏi.

Sau bữa cơm, bọn hắn ngồi trà nước với ông chú trong khi Phương cùng tăng bằng rửa bát và gọt hoa quả.

- Các cậu uống gì, biết uống trà không?
- Dạ biết ạ. - Chẳng biết vì sĩ hay vì lấy lòng ông chú mà Huy, Khánh đều đồng thanh, đi cùng là điệu bộ gióng hệt nhau với cái gạt đầu đầy hứng khởi.

Tới đây hắn lơ mơ cũng nhận ra được hai thằng bạn mình đang cố gắng ghi điểm trước mặt Phương và cả ông chú. Chắc có lẽ thái độ hời hời, có phần lạnh nhạt của hắn dành đối với Phương đã đánh tiếng cho Huy, Khánh kịp nhận ra hắn không tham gia vào cuộc đua này. Do đó, hai thằng bạn hắn tỏ ra thoải mái hơn hẳn. Cũng phải nói thêm rằng, lần trước trong buổi sinh nhật lão Tuấn boss “tiếng sét Trác Nguyên” có lẽ chưa đánh thủng “hai trái tim giang hồ kia” bởi nếu con tim bị đánh trọng thương thì làm sao hồi phục nhanh chóng đến như vậy để mà chuyển sang đối tượng khác được. Nhưng cũng có thể do tăng bằng kia quá dày nên làm “độ nắn” trong người Huy, Khánh quá cao, từ đó dẫn đến việc cả hai đều sớm bỏ cuộc? Hoặc giả như không phải vậy thì cũng có thể có trường hợp định nghĩa tình yêu tồn tại trong quan điểm của Huy, Khánh có gì đó hơi hợt, thiếu tính ổn định, dài lâu. Và cuối cùng cũng không ngoại trừ khả năng sự phân tích, đánh giá tâm lý của hắn lúc này không thấu, đúng, đủ ý nghĩ tồn tại trong đầu hai đứa nó.

Tiếng róc rách cộng với làn khói từ ấm trà lãng đãng thoát ra ngoài như những sợi tơ mỏng manh cuộn mình rồi đứt lìa không một tiếng động tan vào khoảng không. Đưa chén trà lên môi nhắm ngậm nhỏ nuốt trôi vào cuống họng, hắn cảm nhận được vị chất đắng xen lẫn mùi thơm phảng phất nhẹ nhàng vừa xông lên cánh mũi.

- Quê các cậu ở đâu nhỉ? - Ông chú đặt chén trà xuống bắt đầu hỏi chuyện.
- Dạ con ở Đồng Nai, thằng Khánh thì ở Biên Hòa, còn thằng Phong ở Sài Gòn. - Huy nhanh nhẩu đáp.
- Ủ, ba mẹ ở nhà thế nào, vẫn khỏe chứ?

- Dạ, ba mẹ tụi con mất hết rồi. – Khánh cười gượng gạo trả lời giọng buồn bã.
- Cả ba đứa? – Tức thì ông chú đưa ra nghi vấn nhằm xác thực lại một điều mà đầu ông đang nghĩ.
- Vâng.
- Chú xin lỗi, tự dưng lại...
- Không sao đâu chú.

Đến lúc này hẳn lại phải lên tiếng để phá phần không khí vừa mới bắt đầu cô đặc do mảnh hồi ức đau thương vừa bị kéo lên từ sâu đáy lòng:

- Công việc làm ăn của chú như thế nào ạ, có ổn không chú?
- Chú làm bên đá quý, hiện tại mặt hàng này đang tiêu thụ tốt nên việc làm ăn cũng thuận lợi lắm.
- Vâng, thế thì tốt quá rồi.

Khánh đặt chén trà xuống bàn rồi nhìn ông chú hỏi:

- Phương và Nguyên vẫn đang đi học à chú?
- Ủ.
- Có hai cô con gái xinh xắn, ngoan hiền vậy chắc chú vui lắm.

-... – Ông chú chỉ gật đầu với Khánh xem như thay cho câu trả lời nhưng nét biểu cảm trên gương mặt có gì đó không được tự nhiên, hình như có chút tiếc nuối xen lẫn chút ân hận phảng phất từng sợi trên khuôn mặt.

- À mà sao cháu không thấy bác gái đâu vậy chú? – Huy thắc mắc.

Vừa nghe câu hỏi của Huy, nét mặt ông chú thoáng chốc trầm ngâm, rồi ánh mắt xa xăm giọng trầm hẳn xuống:

- Bà ấy... mất rồi.
- O, cháu... cháu xin lỗi, cháu không biết.
- Không có gì, chuyện cũng qua lâu rồi mà.
- Vâng, vậy bác gái mất lâu chưa chú? – Hấn tự nhiên buộc miệng hỏi một câu.
- Cũng lâu rồi.

Đến đây, thấy không khí hơi nặng nề nên hẳn vội chuyển chủ đề.

- Nguyên và Phương là chị em sinh đôi à chú?
- Ủ.
- Hả, sinh đôi? – Cặp đôi hoàn cảnh Khánh, Huy không giấu nổi sự ngạc nhiên.
- Ủ.

Rồi Huy quay sang tròn mắt nhìn hẳn hỏi:

- Sao mà biết Phong?
- Vô tình thấy ngày thấy năm sinh trùng nhau.
- Thật à, vậy hai người sao khác thế? – Khánh thắc mắc hỏi hẳn.

- Chắc Phương và Nguyên được thụ tinh bởi hai tinh trùng và hai trứng khác nhau và ở trong hai bánh nhau riêng biệt. Còn như tụi mày thấy những cặp sinh đôi giống nhau đến 80-90% là do họ được thụ tinh trong cùng một trứng, khi đó một tinh trùng tự tách thành hai cá thể ở chung trong cùng một bánh nhau.

- Có chuyện đó nữa à, trước giờ tao tưởng sinh đôi là phải giống hoàn toàn chứ? – Khánh chống cằm đưa ý nghĩ đang chạy trong đầu ra ngoài.

- Mà nghĩ thế là sai lầm rồi, thực tế những người song sinh khác mặt nhau chiếm đến 70% trường hợp sinh đôi đầy. – Hấn lắc đầu đáp.

Huy thở dài giọng đều đều:

- Hazz, người đã không giống mà tính cách cũng khác một trời một vực thử không nói làm sao biết được.

- Thật ra lúc trước tính cách Trác Nguyên không như bây giờ đâu. Chỉ là nó sốc chuyện bà nhà mất nên từ đó nó thay đổi hẳn. – Ông chú liền bổ sung cho nội dung thêm đủ đầy.

“Có thật là chỉ vì nguyên nhân đó thôi mà Trác Nguyên biến thành con người khác?” – Bề ngoài hấn tỏ ra bằng lòng với lời giải thích của ông chú nhưng giác cảm khác của hấn lại mách bảo rằng còn có lý do sâu xa nào đấy, và lý do đó chính là yếu tố chính đã đồng cứng một con người thành tảng băng.

Đang vẫn vơ những dòng ý nghĩ thì Phương hướng nhà bếp đi lên, tay bê một đĩa táo, lê. Cô nàng mỉm cười đặt đĩa trái cây lên bàn nhẹ nhàng bảo:

- Mời ba và mấy anh dùng ạ.

- Ủ. – Ông chú nở nụ cười phúc hậu ra vẻ hài lòng đưa con gái chu đáo.

- Cảm ơn em. – Ba thằng giang hồ bọn hấn đồng thanh đáp lại.

- Nguyên lại lên phòng rồi à? – Ông chú quay sang hỏi cô con gái rượu đang ngồi cạnh.

- Vâng ba.

Hỏi thăm tình hình Phương một chút thì Phương xin phép xuống dưới nhà.

Ngồi một lúc thì bốn người bọn hấn lại chuyển kênh sang những đề tài nóng hổi trong mấy ngày nay. Nào là nội chiến Isseren, tình hình căng thẳng đang leo thang ở Qatar, rồi vấn đề dầu khí ở Nga và những hành động mới nhất của NATO ở Bắc Đại Tây Dương... Hấn thì không tham gia bàn luận nhiều mà chỉ ngồi nghe và góp ý bằng những cái gật đầu, nụ cười nhẹ, đôi lúc trầm tư về nghĩ suy hay lâu lâu cho có không khí thì đưa ra đại ý kiến nào đó để mọi người tiếp tục vào vai chuyên gia phân tích tình hình chính trị thế giới.

Ngồi luyên thuyên thuyên được một lúc thì túi quần hấn bỗng rung lên. Mở ra thì dòng tin nhắn hiện rõ “anh ra ban công phía Tây đi, em đang chờ” với số máy mà Phương dùng để gọi hấn hồi trưa. Nghĩ ngợi giây lát thì hấn cũng đứng dậy xin phép ông chú rồi ra với cô nàng.

- Có chuyện gì thế Phương?

- Hi, muốn nói chuyện với anh. – Cô nàng đáp lại hấn bằng nụ cười tươi.

- Sao lại ra ngoài này, vào trong kia không nói được à?

- Hi, anh ngốc, trong đó nhiều người sao nói.

- Chuyện gì mà khiến đại tiểu thư nhà họ Hoàng không thể nói được thế?

- Em... lâu lâu anh đến nhà em chơi được không?

- Không được rồi em, sắp tới anh càng bận hơn. – Hấn lắc đầu từ chối.

- Buồn nhỉ? – Mặt cô nàng hơi xụ xuống.

- Vậy mà cũng buồn.

- Sao lại không buồn được, em thích được nhìn thấy anh mỗi ngày. – Nói đến đây cô nàng cúi xuống mặt hơi ửng đỏ.

- Để làm gì?

- Em thích, không được à?

- Tất nhiên là không được rồi. Anh và em chỉ mới gặp vài lần, vai trò xã hội cũng lệch lạc quá lớn. Vì thế để không làm đảo lộn cuộc sống của nhau thì chúng ta hạn chế gặp nhau, mà tốt nhất không gặp sẽ tốt hơn.
- Anh thật sự muốn vậy?
- Ờ.
- ...
- Anh biết Phương nghĩ gì, Phương nên dừng cái suy nghĩ đó lại đi. Sẽ chẳng tốt đẹp gì đâu.
- ...
- Nè, em nghe anh nói gì không?
- Anh nghĩ em thích anh à? – Bỗng nhiên Phương nhìn thẳng mắt hấn hỏi.
- Cũng gần như vậy. – Hơi bối rối một chút những hấn vẫn đưa ra được câu trả lời.
- Vậy thì anh nhầm rồi.
- Sao? – Lời của Phương làm hấn hơi sững lại, khuôn mặt hấn ngỡ ngàng đợi chờ phần giải thích từ cô nàng.
- Đầu tiên thì em cũng tưởng là em thích anh nhưng theo thời gian em nhận ra em định nghĩa cảm giác ấy không đúng. Em chỉ là em muốn gặp anh mỗi ngày vì anh tồn tại trong em với bóng dáng là một người anh trai.
- Thật vậy sao?
- Vâng. Có người lên núi bắt con tướng bỏ kìa, hihi.
- Á dám chọc anh, anh cho một trận bây giờ. – Để lấp đi cái ngượng ngập hấn giả vờ trợn mắt dọa cô nàng.
- Hihi, em đùa thôi. Mà anh nhận em làm em gái nha.
- Không.
- Anh... - Sự thất vọng lại hiện rõ trên nét mặt của Phương.
- Những lúc em bị ai đó bắt nạt thì khi đó anh mới vai vai anh trai em được, còn bình thường chúng ta như hai người lạ, ok?
- Vậy cũng được ạ. – Nụ cười lại nở trên môi cô.
- Thôi vào nhà đi, tụi anh cũng phải về rồi.
- Ồ lại chơi chút đi anh.
- Anh còn có việc mà, đi nào! – Nói rồi hấn đưa tay véo má cô nàng.

Tiến tụi hấn ra cổng cũng vẫn chỉ là Phương và ông chú. Tuy nhiên, lúc hấn sắp quay đi, trên vùng hiển thị chiếu lên màn ảnh con người chiếc rèm trên lầu ba khẽ động đậy, hai tấm màn từ từ tách ra một khe nhỏ. Nhưng vì khoảng cách xa nên hấn không biết được “tàng băng” có đang đứng đó và dõi bọn hấn không. Có thể điều hấn nghĩ là đúng nhưng cũng có thể toàn bộ đều là sản phẩm của trí tưởng tượng, là ảo giác thoáng qua.

Sau cuộc gặp tại nhà ông chú lần ấy thì băng đi một thời gian dài tụi hấn cũng không gặp lại gia đình ông chú lần nào nữa. Công việc bọn hấn cũng lu bu nên chẳng để ý gì nhiều mấy vấn đề ngoài lề ấy.

Sống trong môi trường rắn rết sâu bọ như thế này thì chuyện tính mạng bị đe dọa hàng ngày là điều tất yếu. Nhưng đe dọa đến mức nào còn tùy vị trí, tầm ảnh hưởng và cách đối nhân xử thế liệu trên lương dưới, cân nhắc nặng nhẹ sao cho hợp lý. Tuy nhiên, có một điều mà ai cũng hiểu rõ, đó là không phải chuyện gì nhất nhất cũng theo ý ta được. Bởi cuộc đời của mỗi con người không ít thì nhiều đã, đang và sẽ làm những chuyện mà bản thân ta không hề mong muốn dù đôi lúc ta có thể nhìn thấy hậu quả tồi tệ trước khi hành động. Nói thế để thấy rằng sống tốt trong một môi trường bình thường đã là điều không hề dễ dàng, huống

chỉ là nói đến chuyện phải giữ thiên lương trong cái xã hội đầy rẫy thói hư tật xấu, nơi mà hàng ngày, hàng giờ phải giáp mặt Lý Thông phiên bản đời thực, hoặc Chí Phèo thế hệ 2.0. Và điều mà hẳn không nghĩ rằng nó sẽ đến đã xuất hiện ngay lúc hẳn chẳng ngờ nhất, một bước ngoặt lớn trong cuộc đời hẳn.

Thấm thoát, một đoạn nén hương cho cuộc đời hẳn lại cháy mất một phần nhỏ nữa. Những đốm tro tàn được rơi ra khỏi đầu cây nhan sinh mệnh của hẳn càng làm dày thêm độ chắc chắn để có thể đứng vững, nhằm tránh bị ngã ra khỏi lư hương sinh tồn do sự chèn ép của những cây khác hay tự ngã ra ngoài vì độ ngập sâu của chân nhan không đủ lớn, hoặc giả như chất lượng thành phần đất nền “lớp trẻ” ấy không đáp ứng được yêu cầu.

Trong suốt một thời gian dài những chuyến hàng được chuyển đến đều đặn và cũng được tuồng đi khắp nơi tiêu thụ với số lượng lớn. Thời gian này khu đã dần đầu tư những thiết bị tiên tiến nhằm kiểm soát chất lượng sản phẩm được tốt hơn nên năng suất cao hơn dẫn đến doanh thu của khu phía Nam tăng rõ rệt và có chiều hướng tốt, ổn định. Dù vậy nhưng lãnh đạo khu trung tâm vẫn không dám mạo hiểm cho đầu tư, nâng cấp thêm phần “hỏa lực” cho khu bởi bên hải quan và bộ phận an ninh quốc gia dạo này làm rất mạnh tay. Vì những lẽ trên mà hiện tại ngoài thành viên cấp cao ra thì tất cả những kẻ còn lại đều không được đụng đến những “lão thần chết” như K54 hay K17 thường thấy.

Tuy nhiên, mọi việc trôi chảy không được bao lâu thì việc mua bán “thuốc” lại gặp chuyện. Hôm đó, bên bộ phận thông tin nhận được phản hồi xấu từ Nam chợ đen khi chất lượng hàng giao dịch không đạt yêu cầu. Theo quy tắc, nếu sự thật là vậy thì phía hẳn sẽ phải bồi thường gấp ba lần giá trị đơn hàng đó. Khi biết chuyện, Vũ chó đốm tức tốc cử hẳn đi làm rõ thực hư vụ việc. Vì thời gian này việc làm ăn của khu đang rất bận rộn, với lại dường như hiểu rõ năng lực cũng như phẩm chất của cá nhân hẳn nên lần này chỉ có mình hẳn dẫn theo vài tên đàn em đi giải quyết, còn Khánh, Huy ở lại quản lý mọi việc thay hẳn.

Chuẩn bị sơ qua mọi thứ, hẳn và những tên đàn em của mình nhanh chóng yên vị trên chiếc Forte tiến về quận 12, nơi “đóng quân” của Nam chợ đen.

Lúc này trời đã về chiều, ánh tà dương nhuộm màu vàng cam như cố gắng ép chút năng lượng cuối cùng trong ngày để ban tặng cho vạn vật. Gần giờ cao điểm nên lượng xe cộ rất đông. Tiếng còi xe, tiếng gọi nhau í ới, tiếng chửi, tiếng cười tạo nên thứ âm thanh khó chịu. Không những thế vào những thời khắc như thế này lượng bụi lại có mật độ trong không khí là rất lớn nên tác động không nhỏ đến tâm sinh lý e ngại cho người đi đường.

Trên các vỉa hè, từng đám học sinh trong đồng phục xinh xắn ôm cặp lủi rủ trò chuyện rôm rả. Có vài cô cậu học trò dừng chân lại những quầy sách báo nhỏ lựa tìm những cuốn truyện tranh Thám tử lừng danh Conan hay One piece hoặc Itto – cơn lốc sân cỏ. Giữa lòng đường xe cộ đông nghèn nghẹt, chiếc thì xuôi theo hướng nội thành, chiếc thì đang ngược lại chạy về phía Thủ Đức, Quận 9. Đến ngã tư dòng người tách ra nhiều luồng, vì thế lòng đường như được dẫn ra, thông thoáng hơn. Nhưng rồi ít phút sau, đâu lại vào đấy khi những chiếc xe buýt, những chiếc xe đưa đón công nhân, những chiếc xe gắn máy tan tằm vội vã ủa tới vô tình làm tắc nghẽn giao thông. Khói bụi mù mịt, tiếng còi xe inh tai nhức óc là thứ gia vị không thể thiếu trong món ăn xế chiều ở cái thành phố này mà chẳng một ai muốn nuốt khi rời nơi làm việc trở về nhà.

3... 2...1 ... 0, theo chu kì đèn vàng tắt phụt. Kể đó, đèn đỏ sáng lên, đèn tín hiệu cho phép người qua đường đồng thời cũng vội bật. Chiếc xe đang bon bon ngon trớn liền giảm tốc phanh lại đỗ ngay sát vạch màu trắng. Những chiếc ô-tô như Suv, Chevrolet, Mazda, Lexus,... hay những chiếc mô-tô mới nhất cho đến lâu đời như Arblack, Nouvo, Vespa, Wave, Dream... phía sau cứ vậy nối đuôi dừng lại.

“Kít!!!!!!!!!!!!” – Tiếng dậm thắng của chiếc Nouvo kế bên phải hẳn. Có lẽ nó chẳng làm hẳn chú ý nếu như không có tiếng bé trai vang lên khe khẽ:

- Ba ơi, chú khỉ kia sao giống chú khỉ trong thảo cầm viên thế ạ? – Vừa nói cậu vừa chỉ về phía vỉa hè, nơi có một ông cụ đang dắt con khỉ đi bộ.

- Hi, con trai, các chú khỉ đều giống nhau mà. – Người bố mỉm cười phúc hậu.

- Vậy chú khỉ đang làm gì thế ạ?

- À, chú khỉ nhà ta đang dắt ông cụ đi dạo đấy. Con xem chú khỉ có ngoan không nào?

- Vâng, có ạ.
- Vậy con có muốn được cùng chú khỉ đi dạo như thế không?
- Dạ có.
- Muốn vậy thì con phải ngoan ngoãn, nghe lời ba mẹ nghe chưa. Vì chú khỉ nhà ta chỉ chơi với những ai biết vâng lời ba mẹ nè, với những người tốt nè. Chú khỉ sẽ không thèm chơi với người xấu, với những đứa trẻ hư à nha.
- Vâng con sẽ ngoan ngoãn. Nhưng ba hứa là khi con ngoan rồi ba sẽ bảo chú khỉ đi chơi với con nha ba.
- Ủ, ba hứa.

Đúng lúc đó tiếng còi xe phía sau inh ỏi thúc giục hai cha con vì cột đèn vừa chuyển sang xanh khi họ đang mãi say sưa trò chuyện.

Thoáng chứng kiến giây phút ấy, tim hấn bỗng co thắt vừa đủ cho một cái nhói đã thành lệ. Định thần lại, hấn cố đẩy những ý nghĩ vừa rồi ra khỏi đầu, quay về suy tính những bước cần làm cho khoảng thời gian tiếp theo.

Đi cùng với hấn lần này còn có Phùng mắt xếch, một gã có thâm niên trong vấn đề kiểm nghiệm “hàng hóa”. Đến nơi xem xét kỹ càng thì gã Phùng phát hiện một trong năm gói hàng không đạt yêu cầu. Độ tinh khiết chỉ đến sáu mươi hai phần trăm. Trong khi đó, độ tinh khiết bên ở “hàng xịn” lại lên đến tám mươi chín phần trăm. Nếu xét theo chất lượng thì gói này chỉ nằm ở mức thứ ba, tức kém “hàng xịn” hai bậc. Mà giá thị trường của hàng xịn thì lại gấp gần ba lần “hàng fake”. Trước giờ quy cách làm ăn của X-W cực kỳ đáng tin cậy nên sự cố lần này chẳng khác gì vết mực vấy lên tờ giấy trắng, ảnh hưởng không nhỏ đến danh dự, uy tín của băng. Vì vậy, theo tình hình trước mắt thì hấn cần phải tìm ra nguyên nhân gây hỏng đợt hàng. Nếu lỗi thực sự là của bên hấn thì hấn phải “giải ngân” gấp số tiền tương đương với giá trị chuyển hàng để bồi thường cho bên Nam chợ đen. Còn nếu ngược lại, tức là phía Nam chợ đen giả trò dù bất kỳ nguyên nhân gì thì cũng phải bồi thường cho bên hấn với cái giá tương đương ấy. Việc còn lại của hấn là phải giải quyết dứt điểm đầu tư mỗi nhợ trước quay về.

Muốn tìm hiểu ra nguyên có thì nhất thiết phải truy ngược, bắt đầu từ những gói hàng. Đơn hàng lần này do chính tay gã Phú giao vì vậy hấn liền liên lạc với gã. Tuy nhiên, sau khi khai thác một vài thông tin từ Phú cùng việc kết nối các dữ kiện từ những sự việc hấn thu thập được lại với nhau thì hấn vẫn chẳng phát hiện ra điểm đáng nghi nào cả. Sau khi ngồi cùng mấy anh em bàn qua tán lại một hồi vẫn chẳng ra kết quả gì. Đang vò đầu bứt tóc, cố gắng nặn óc để tìm cách thì đột nhiên hấn nhận được một tin nhắn kỳ lạ từ một số điện thoại chẳng hề quen mặt với một nội dung văn vện như sau:

“Muốn biết ai tráo hũy đến giữa cầu SG, mảnh giấy gấp tư nằm lọt trong khe.”

Những con chữ vừa đập vào mắt thì hấn giật nảy mình. Bất giác hấn ngẩng đầu lên nhìn mấy anh em còn lại đang ngồi trầm lặng rít từng điếu thuốc.

Sau khi suy xét một hồi thì hấn quyết định tạm thời không nói cho mọi người biết chuyện này. Tuy nhiên, hấn không nói không có nghĩa là hấn bỏ qua, không màn tới. Hấn chưa vội nói là bởi: Thứ nhất, tránh việc nội bộ nảy sinh nghi ngờ lẫn nhau. Thứ hai là cần thời gian để xác minh sự việc.

Tình hình trước mắt, hấn cho người kiểm tra lại lần nữa khâu kiểm hàng và giao hàng. Đồng thời tự mình đi xác minh chuyện tin nhắn kỳ lạ kia.

Tối đó, sau khi trở về từ cầu Sài Gòn với mảnh giấy gấp tư trên tay, hấn lập tức bí mật liên lạc với Trung trực, gã đàn em mà hấn tin tưởng nhất, cẩn thận giao nhiệm vụ.

Và đương nhiên, việc còn lại của hấn là ngồi chờ kết quả.

Trưa hôm sau, đang lúc trà dư tửu hậu với Nam chợ đen thì kết quả mà hấn chờ chờ từ qua đến giờ cuối cùng cũng về. Vừa nghe điện thoại xong, hấn liền cáo từ Nam chợ đen vội vã quay lại phòng, nơi cả bọn “đóng quân” đất Nam chợ đen, không quên alo tập hợp mấy anh em.

Khi thấy mọi người đã đến đông đủ, lúc này hấn mới đứng dậy. Quét mặt một lượt, hấn bắt đầu cất tiếng:

- Tôi tập hợp anh em gấp như thế này để bàn bạc cách giải quyết về một chuyện. Vâng, chuyện gì thì mọi người nghe rồi đoạn hội thoại sau đây sẽ rõ.

Nói rồi hắn bước đến ngồi trước chiếc máy tính gần đây.

Màn hình sáng lên, con trỏ xuất hiện. Hắn cầm chuột điều khiển nhấp vào mục “PC” rồi lại nhấp tiếp vào file “Download” và lại kích đúp file “Compressed”. Tiếp đến, hắn giải nén một mục có tên “bangchung” rồi mở một file mp3 dung lượng khoảng hơn chín Megabyte. Vì đang ở trong phòng cách âm nên hắn cũng chẳng ngại ngần mà xoay volume tới vạch max. Mọi người chẳng ai nói với ai một lời mà lẳng lặng lẳng nghe những thanh âm từ hai chiếc loa mini đang từ từ thoát ra.

- Bốp... Thằng chó, tụi bây đập nó cho tao! – Tiếng Trung trọc vang lên rõ ràng.

Sau mấy mươi giây hỗn độn âm thanh đấm đá thì Trung trọc lại lên tiếng vẻ dữ dằn:

- Thế nào, có nói không hả?

- Em... em xin... xin anh.... thật sự không phải em... không phải em.

- Câm mồm, mày nghĩ tao sẽ tin lời mày à? Mẹ mày, mày tưởng những việc làm của mày qua mắt được tụi tao sao?

- Không phải em, xin hãy tin em.

- Bà mẹ mày, còn già mồm à. Khang lấy con dao chặt xương ra đây cho tao, tao không tin mày đủ lì để mười ngón tay rời từng cái. – Trung trọc vừa quát vừa gằn lên một cách đáng sợ.

Nghe thế, tên kia vội vã kêu la hốt hoảng:

- Á, em xin anh, em không có làm mà. Thật sự em bị oan, em bị oan mà.

- Bị oan à??? Được. – Tự nhiên, Trung đổi giọng nhẹ nhàng nhưng tên kia nghe mà lạnh buốt sống lưng. - Vậy mày hãy giải thích tại sao mày lại có hàng trăm viên “đá” bán cho mấy con gái ở bar Night, Taboo, Push?

- Sao... sao... anh...

- Thế nào? Còn muốn chối nữa không? – Tức khắc, Trung trọc chuyển giọng như một con thú gầm gừ sẵn sàng lao tới nuốt chửng con mồi.

Sự do dự thoáng qua đậu trên nét mặt tên kia nhưng nhanh chóng cất cánh bay mất. Đường như, gã nhận thấy hết đường chối cãi nên cuối cùng cũng khai ra toàn bộ sự thật:

- Vâng, là em, là em đã làm nhưng... tất cả là do anh Hiệp, anh Hiệp là người đứng sau tất cả mọi chuyện.

Lập tức, Trung trọc mắt trợn ngược:

- Láo, còn dám vu khống anh Hiệp à, đập chết con mẹ nó cho tao.

- Không... không... đó là sự thật, em có bằng chứng.

- Bằng chứng?

- Vâng.

- Bằng chứng cái đéo gì?

- Đó là những file ghi âm lúc em giao tiền cho anh Hiệp.

- Ghi âm, có thật không?

- Thật... thật ạ, em tuyệt đối không nói dối.

Rồi gã bổ sung thêm:

- Anh lấy thẻ nhớ trong điện thoại của em, tất cả trong đó.

Tới đây, tiếng vọng từ trong loa cũng vừa dứt. Hắn lại cầm chuột click đúp vào một file có tên “gd”:

Tiếng bước chân của một người sần sật. Đột nhiên, dừng lại.

- Anh. – Giọng tên vừa này.

- Không có gì bất thường chứ? – Tiếng Hiệp vang lên xen lẫn tiếng gió nhưng nghe rất rõ.

- Dạ không ạ, đây là toàn bộ tiền từ đợt hàng lần này, anh xem qua.

- Thôi không cần. – Xong Hiệp vứt cho tên kia một sấp tiền. – Đây là phần của mày.

- Em, em không dám nhận ạ.

- Cứ cầm lấy, xem như là phí để mày giữ kín chuyện này.

- Vâng, thế thì em nhận.

- Mà này, bà già của mày vẫn khỏe chứ?

- Vâng, sao anh... - Gã toát mồ hôi hột - Ồ, ý anh...

- Biết phải làm gì rồi chứ, cái mồm mày mở ra đồng nghĩa mày tự tay cắt đi sợi dây sinh mạng của bà ấy đấy. Liệu mà giữ mồm giữ miệng.

- Vâng, em hiểu rồi.

Tới đây, đoạn ghi âm kết thúc.

- Không thể nào, anh Hiệp sao có thể làm thế. Chắc chắn có kẻ nào đó giả trò. À đúng rồi, cái tên hồi này, chính hắn đã vu khống anh Hiệp. – Một gã bật dậy la lên.

- Đúng, anh Hiệp không phải là người như thế, ảnh tuyệt đối không làm mấy chuyện đó đâu. – Tên khác đồng tình.

- Nhưng giọng chúng ta vừa nghe chẳng phải là... - Nhưng sau đó một tên khác lại làm tất cả phải im lặng.

- Nào, có ai ý kiến gì nữa không? – Thấy chẳng ai nói thêm điều gì hắn nói tiếp. – Còn một cái tôi muốn mọi người xem qua. – Rồi hắn đưa sấp giấy cho Dũng hất cằm.

Dũng gạt đầu, vội phát ra mỗi người một tờ. Đợi một lát, khi những con mắt kịp dán hơn chục giây trên nền giấy trắng mực đen, hắn mới lại trình bày:

- Lê Khả Vy, có ai thắc mắc cái tên này không?

- Chẳng phải, chẳng phải là người yêu của anh Hiệp hay sao? – Một gã không giấu nổi sự ngạc nhiên mà thốt lên.

- O, đúng vậy. Nhưng mà sao lại... - Gã khác cũng bày tỏ sự kinh ngạc không kém.

- Giờ mới để ý là hình như đã quá lâu chúng ta không hề gặp chị ấy. – Một tên lên tiếng bổ sung.

- Đúng vậy. – Vài tên khác đồng loạt xác thực.

Dứt lời, một gã khác bất ngờ thốt lên:

- Chẳng lẽ để có tiền đưa chị Vy đi nước ngoài chữa trị, anh Hiệp đã...

Lần này, chẳng lời phản bác nào cho lời kết luận nửa vời nhưng ý nghĩa thì chắc ai cũng hiểu, chỉ còn lại tiếng thở dài xen lẫn tiếng thì thầm to nhỏ. Có lẽ căn cứ trên bản, kết quả xét nghiệm, theo dõi tình hình căn bệnh ung thư Glioblastoma cùng chi tiết phí điều trị dường như đã làm sáng tỏ những thắc mắc không hề nhỏ của nhiều người nơi đây.

Thả lỏng người, hướng ánh mắt ra xa hắn đưa tay chạm vào những mảng phần tử khí chiều tà mà nghe thấy lòng bỗng bình, nhẹ nhõm. Vẫn thói quen dút tay vào túi quần, hắn chợt nhớ tới chiếc điện thoại.

“Nó đâu nhỉ?” – Câu hỏi vừa chạy ra khỏi đầu thì hắn bỗng “à” lên một tiếng vì mảnh trí nhớ bỗng bừng gợi lại một vài hình ảnh.

Chạy vội ra mở cánh cửa xe thì tai hắn liền tiếp nhận làn sóng âm thanh từ tiếng nhạc chuông quen thuộc.

Với tay lấy điện thoại thì lòng hấn bỗng chùng xuống và một dự cảm chẳng lành đang ùn ùn kéo đến như màn mây mù đen đặc quánh che ngang bầu trời khi con số “9 cuộc gọi nhỡ” và một cuộc gọi hiện tại đang thúc giục hấn bắt máy của tên Lâm, đàn em Khánh.

- Alo mày...

Hấn chưa kịp thốt hết ý mình thì đã bị Lâm xả một tràng:

- Anh Phong ơi, anh Khánh và anh Huy...

14. Chương 14: Chiếc Mặt Nạ Da Người

Tim hấn như ngừng đập, khí quản bỗng tắc nghẽn tạm thời, chẳng còn sức lực nào nữa, chiếc điện thoại trên tay hấn vì thế cũng rơi tự do trước khi đáp xuống mặt đất phát ra những tiếng khô khốc. Đầu óc quay cuồng hấn vội lao vào lái xe phóng vút đi với tốc độ chẳng kém gì tốc độ của những chiếc xe đua công thức một.

Đến nơi thì hấn vội vã phóng vút ra khỏi xe, mặc chiếc chìa khóa vẫn treo lủng lẳng lơ đưa qua đưa lại như vẫn chưa hết bàng hoàng vì thái độ khác lạ của vị chủ nhân. Chạy dọc qua mấy dãy hành lang trước sự tò mò của những kẻ ngoài cuộc thì cuối cùng hấn cũng đứng trước căn phòng lạnh lẽo ấy. Đẩy cửa bước vào hấn như chết sững trước cảnh tượng...

Những tên đàn em quay lại nhìn hấn với ánh mắt đỏ hoe, vài đứa còn nấc nghẹn trong khi giọt lệ đã tràn hết đôi gò má.

Lúc này cổ họng hấn nghẹn đắng, chẳng thể thốt ra được câu từ gì cả. Vẫn tư thế đó hấn đứng như trời trồng, không nhúc nhích. Đám đàn em như hiểu tính hấn nên bọn nó không blu bloa gì mà chỉ cố ngăn những âm thanh ai oán, đau buồn phát ra từ cửa miệng bằng cách ép chặt hai bờ môi lại với nhau. Chẳng biết như vậy bao lâu, chỉ biết rằng đôi chân hấn tự nhiên khụy ngã, mình hấn rơi tự do vì cơ chân đã cứng đờ, mất cảm giác.

Dần lòng đứng dậy, cố đè ép những đợt sóng cảm xúc sắp sửa vỡ òa, hấn cất giọng khô khốc trong khi nét mặt vẫn chưa hết bần thần:

- Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

- Xin anh hãy bình tĩnh ngồi xuống, em sẽ kể lại mọi chuyện. – Duy mặt sẹo lo lắng nhìn hấn đáp.

Tối hôm hấn đi giải quyết chuyện hàng hóa với Nam chợ đen, Huy, Khánh có dẫn tụi đàn em đi xét vài chỗ trên địa bàn. Lúc tới giữa cầu Bình Lợi thì cả băng gặp một toán du côn đầu xanh đầu đỏ đang đuổi theo một cậu thanh niên chạy theo hướng ngược lại. Lúc này, cậu thanh niên kia cũng thấy phía đối diện có nhiều người nên cậu ta vội kêu to trong trạng thái thở không ra hơi:

- C... cứu... cứu với! Cứu... cứu... tôi với!

Đã quá quen sống trong môi trường chém giết lẫn nhau nên ban đầu cả bọn định khoanh tay đứng xem màn “săn mồi”, chờ khi mọi chuyện xong xuôi thì tới hỏi tội cái nhóm đang lộng hành trên địa bàn không ra gì kia. Tuy nhiên...

- Con chó Hiếu khôn kiếp, có đứng lại không bảo? – Một trong những tên đang đuổi theo gào lên như ra lệnh.

“Hiếu.” – Mặt chữ cùng dáng người cậu thanh niên tức khắc được cục phấn trắng não bộ chép lên tấm bảng đen bộ nhớ tạm thời của Khánh, một cảm giác thân quen như muốn kéo nó về miền kí ức nào đó. Bất giác cậu quay sang Huy và tuy rằng không nhận được câu trả lời nào nhưng cái thắc mắc của người đối diện chẳng khác nào đáp án chung cho cả hai lúc này:

- Chẳng lẽ là thằng Hiếu bốn ngón? – Huy nhìn cậu ngơ ngác.

- Đúng, là nó. – Khánh reo lên.

Tất nhiên, sau đó gã Hiếu may mắn được cứu do sự vào cuộc của băng X-W. Những tên tép riu kia nhanh chóng bị bọn đàn em Huy, Khánh đánh gục. Tên Hiếu dường như quá đỗi bất ngờ trước tình huống này, gặp lại hai thằng bạn một thời. Lâu ngày không gặp, cả ba tay bắt mặt mừng cùng vài lời hỏi han sức khỏe của đôi bên đã làm rạo rức một thướt phim quá khứ.

Hiếu là bạn của Huy, Khánh từ lúc chưa gặp hẳn. Cả ba có những kỉ niệm đáng nhớ với nhau trước khi Hiếu quyết định trở về quê nhà lập nghiệp.

Quay lại lúc này, sau khi giải quyết mấy tên côn đồ rởm thì cả bọn bắt xe vô một quán nhậu quen thuộc trên đường Nguyễn Huệ. Vừa ngồi vào bàn thì gã chủ quán liền có mặt với những lời mồm meo:

- Ui chu cha, lâu rồi mới thấy mấy cậu ghé quán đây.

- Cũng lâu rồi nhể, dạo này ông chú vẫn làm ăn được chứ? – Huy cất giọng quan tâm.

- Nhờ mấy cậu nên bọn kia không dám phá nữa nên cũng kiếm đồng ra đồng vào. – Đôi mắt ông ánh lên vẻ biết ơn.

- Vậy tốt rồi chú nhể?

- Ủ, mà cậu gọi gì để tôi vào làm?

- Cho thùng ken và ba mực nướng được rồi chú.

- Ủ, các cậu được một lát.

Chờ lão chủ quán quay đi, Khánh liền quay sang hỏi Hiếu:

- Nãy sao mấy con chó kia kéo đàn cắn mày vậy.

- Xích mích chút thôi, cảm ơn hai tụi mày cũng mấy anh em nha, không thì xác định là mai có tít “Nam thanh niên bị tụi côn đồ hành hung, hãm hiếp và ném xác xuống sông Sài Gòn” rồi. – Nghe đến đây Huy cười to. Nó hắng giọng giả tiếng biên tập viên Nam Cường ngồi thẳng lưng, hai tay đan vào nhau bỏ lên bàn cổ nghiêm túc:

- Hôm nay tôi muốn thông báo với các bạn một tin. Tôi chắc rằng nó có thể gây sốc cho mọi người, nhưng với tư cách là một biên tập viên tôi phải có trách nhiệm nói sự thật. Rằng tối hôm qua, một cậu thanh niên tên Hiếu bất ngờ bị đàn chó điên cuồng cắn và vứt xác xuống sông Sài Gòn.

- Haha... được đấy. Mày giả giọng tuyệt con bà nó vời. – Khánh cười ngoặc ngoặc vỗ tay hưởng ứng.

- Hai thằng khỉ này. – Hiếu lắc đầu nhìn hai thằng bạn chẳng biết nói gì nữa.

Lúc này, ông chủ cũng kịp đem đồ nhậu ra. Khánh với lấy hai chai bia nhanh tay bật nắp một cách điệu nghệ. Ba chiếc cốc để trên bàn nhưng cả bọn chẳng cần. Cùng “dzô” một phát gần hết chai bia, Huy xia một lát mực nướng bỏ vào mồm vừa nhai vừa hỏi:

- Tao tưởng mày về quê rồi chứ Hiếu?

- Lúc đó tao cũng định về nhưng lúc ra bến bắt xe thì gặp chuyện. Rồi dần dà lang thang lên chỗ mấy thằng bạn ở quận 2 ở cho đến lúc gặp hai thằng bây nè.

- Vậy giờ có định về quê nữa không? – Huy hỏi.

- Thôi, về làm gì nữa. Dù sao ở trên này cuộc sống tạm ổn định rồi.

Khánh ngả người ra ghế vươn vai lắc cổ rồi bảo:

- Mày đi một mình xuống đây à?

- Ủ, mình tao thôi. Tại tao đi công chuyện ngang qua chỗ này. Tới chỗ đài phun nước thấy đẹp nên dừng lại nghỉ chân ai ngờ gặp lại cái bọn ngày xưa.

- Bọn nó để tao giải quyết dứt điểm luôn. – Khánh lấy chiếc đĩa vẽ vẽ trên mặt bàn, cất giọng trầm lắng.

- Ủ, hình như tụi mày “lên đại” rồi phải không? - Nói đến đây Hiếu đánh mắt sang mấy tên đàn em đang ngồi bàn gần cửa.

- Ủ. – Chẳng hề muốn giấu giếm Huy liền gật đầu.

- Ô, sướng nhỉ. Mới mấy năm không gặp tụi mày thay đổi nhiều ghê.

Huy đưa tay gạt nhúm tóc vừa phủ qua mắt mình sang bên rồi đáp:

- Có gì đâu, mày cũng thế còn gì.

- Xùy, tao có gì đâu. Chỉ đủ ăn đủ tiêu thôi mày ơi.

- Định nghĩa đủ ăn đủ tiêu của riêng mày là đủ cho người ta mua mảnh đất à? – Khánh thấy vậy xen vào.

- H aha ha...

- Dzô cái nữa nào.

- Mày ở khu này chắc biết nhiều chỗ ngon lắm phải không? Chút dẫn tao đi thử được không?

- Ô kê, uống hết thùng này rồi đi. Mày là khách nên tối nay bọn tao bao trọn gói.

- Ô, tiểu đệ xin đa tạ sư huynh đã hào phóng đối đãi. – Hiếu nhái giọng và điệu bộ mấy gã trong phim kiếm hiệp.

- Cái thằng, vẫn chẳng thay đổi gì cả. – Khánh lắc đầu cười nhẹ.

- Hahaha...

Lát sau, thùng bia hết sạch. Cả bọn kéo nhau vô clup Lobo.

Nhận ra sự hiện diện của khách quý nên gã quản lý thoát cái đã có mặt.

- Mấy anh khỏe không, sao dạo này ít đến chỗ em quá vậy?

- Uầy, thì bây giờ đến rồi còn gì. – Quá quen với những lời này nên Khánh tỏ ra phớt lờ.

- Mấy anh gọi gì để em sai mấy đứa đi lấy ạ? – Tên quản lý vẫn tỏ ra biết điều.

- Ông anh lấy hai chai Chivas 18, đĩa bò khô, ba shisa... vậy thôi. – Không cần nhìn menu,

Huy nói luôn.

- Vâng, mấy anh đợi chút. – Nói rồi gã quay người đi với vẻ mặt thoáng u ám.

- Mày muốn ngồi chỗ này hay vào phòng? - Khánh quay sang hỏi Hiếu.

- Ngồi đây cũng được, sẵn tiện ngắm trái cây luôn... haha. – Tên Hiếu cười to, mắt dán vào những cô gái đang uốn éo theo điệu nhạc ngoài kia.

- Cái đệch, đủ loại cam, quýt, ổi, bưởi, dưa hấu đấy, nhìn cho lác con mắt luôn.

- Hahaha, lác tao cũng mãn nguyện... Úi úi bưởi em kia to quá vậy mày, đừng đưa sắp rụng kia.

- Sợ rụng thì tới hái đi.

- Thôi ngắm cho thỏa cái đã.

Do trước đó uống bia khá nhiều nên khi rượu vào nó gây sốc làm cả bọn nốc chưa hết chai Chivas đã gục. Tụi đàn em thấy thế nên lập tức dìu cả ba sang khách sạn gần đó ngủ. Nhưng có lẽ vì Hiếu là khách nên tụi đàn em xếp Khánh và Huy chung phòng, còn gã Hiếu thì cho nằm một mình phòng đối diện dãy hành lang.

Tuy rằng tương ngộ bạn cũ nhưng không thể lấy lý do đó mà bỏ bê công việc được. Mặc dù Hiếu là bạn của Huy, Khánh nhưng không vì thế mà gã được quyền bước chân vào hẻm 298 khi chưa được sự cho phép của Vũ chó đốm. Thế nên, sáng hôm sau đôi bên chia tay nhau, hẹn một ngày không xa gặp lại.

Cả hai lại quay về công việc thường ngày. Sẽ chẳng có chuyện gì nếu như ngày hôm sau Huy không nhận được điện thoại của Hiếu.

- Alo, Huy ơi. – Giọng Hiếu hốt hoảng.
- Gì vậy Hiếu?
- Cứu tao... cứu tao với.
- Hả, mày bị sao vậy?
- Cứu tao với, tao đang bị một băng giang hồ truy đuổi.
- Mày đang ở chỗ nào?
- Trong hẻm 45, trên đường số 7, Dục Đức.
- Ở yên đó, tao qua ngay.
- Mày nhanh nhanh lên không tao chết mất.
- Ủ, kiểm chỗ nào núp đi, chờ tao tới.

Vì quá gấp gáp cộng với tâm trạng lo lắng cho Hiếu nên Huy chỉ kịp kéo Khánh và huy động có hơn hai chục tên đàn em lao đến địa chỉ mà Hiếu vừa mới nói qua điện thoại.

Đến nơi chẳng thấy Hiếu đâu nên Huy rút điện thoại ra định gọi hỏi lại. Tiếng nhạc chuông vang lên đâu đó gần đây. Huy, Khánh cùng lũ đàn em xoay người theo định dạng tiếp nhận làn sóng âm thanh của đôi màng nhĩ thì đập vào mắt cả bọn là một lũ côn đồ cỡ sáu bảy chục mạng với các loại hàng nóng được cầm sẵn trong tay.

- Thả bạn tao ra. – Khánh gằng giọng.
- Hahaha, yên tâm, tao sẽ thả nhưng tao e là sẽ chẳng có một ai trong tụi mày bước chân ra khỏi hẻm 324 này. Bọn bay, lên!!! Trả thù cho anh Tín và anh em đã hy sinh nào.
- Gọi anh em đến nhanh. – Một tên X-W định thần la lên.

Rồi cùng lúc mấy gã rút điện thoại nhấn số gọi cứu viện. Đúng lúc đó thì bên kia đã bắt đầu tấn công bằng những lưỡi hái tử thần sắc nhọn...

Và kết quả thực tại chính là sự ra đi đau đớn của Khánh và bảy tên đàn em. Còn Huy, mặc dù được cứu sống, nhưng “cách sống” của cậu chẳng khác gì người chết khi cơ thể đã bị thương tổn quá độ. Phần nhún nhúm nhão nhoẹt mà người ta gọi là não cũng đã bị ảnh hưởng nghiêm trọng khiến cho cậu từ một “người động vật” biết ăn, biết nói, biết nghĩ, biết vận động trở thành “gã thực vật” đông cứng tâm hồn lẫn thể xác.

Nắm đôi bàn tay lạnh ngắt của Khánh, nước mắt hấn len lõi trào ra tự bao giờ.

Nét mặt cậu vẫn còn đó nỗi đau đớn như mang theo vết đạn xoáy sâu trong tim. Đời cậu bất hạnh quá nhiều rồi. Cái tuổi này người ta đã trải qua biết bao nhiêu niềm hạnh phúc trong cuộc sống. Ấy vậy mà cậu thì không. Cuộc đời dồn dập, khốn nạn đến thế là cùng. Ai bảo đời công bằng, ai nói ông trời có mắt cơ chứ? Nếu ông trời có mắt thì tại sao mọi bất hạnh của sự đời đều đổ dồn lên đầu cậu? Nếu ông trời có mắt sao ông không che chở cậu trong quãng đời còn lại, gọi là bù đắp cho những mất mát to lớn trước đó mà cậu phải gồng mình chịu đựng. Nếu ông trời có mắt thì tại sao không ngăn lão Diêm Vương khốn kiếp kia gạch tên cậu ra khỏi sổ sinh tử... Có lẽ ông trời chẳng có con mắt nào mà người đời hay nói. Hoặc giả như có thì cũng là để bù nhìn, để mạng tính mình họa mà thôi.

Quay sang Huy, hấn thấy gương mặt cậu cứng đờ như khúc gỗ. Phải rồi, cậu bây giờ khác gì khúc gỗ đầu cơ chứ?

Tại sao những người xung quanh hấn đều lần lượt ra đi như thế này, hấn đã làm gì sai sao?

Không thể để thi thể lâu trong môi trường bình thường như thế này được vì càng kéo dài thì lũ vi khuẩn càng hoạt động mạnh, làm quá trình phân hủy tế bào trong người Khánh nhanh hơn. Vội gặt giọt lệ còn vương trên đôi mi sang một bên, hấn tự nhủ “những lúc như thế này mình phải thật mạnh mẽ”. Trước là tạo điểm tựa tinh thần cho mọi người, sau đó thì hấn cần phải làm gấp hậu sự ma chay cho Khánh. Rồi

nhau chóng ổn định tình hình để giúp Vũ chó đốm quản lý băng trong giai đoạn khó khăn. Và tất nhiên, chuyện trả thù cho hai thằng bạn Huy, Khánh là chuyện kế tiếp mà hắn định làm ngay sau đó.

Ngày đưa linh cữu Khánh ra huyệt, hắn ôm di ảnh cậu mà nghe con tim mình gào thét như muốn nổ tung trời. Những đốt tay run run của hắn đang cố giữ nét phát họa của một cuộc đời đầy gam màu tối, tấm ảnh mà cậu chụp cách đây hơn tháng. Sao lại đối nghịch quá vậy khi mà nước mắt cuộc đời cậu thuộc top bất hạnh nhất thì nét cười rạng người trên gương mặt di ảnh lại tràn đầy hạnh phúc thế kia? Phải chăng đó là thông điệp “Nếu được sống lần nữa, tao muốn sống như những đứa trẻ bình thường khác” mà cậu muốn gửi đến bọn hắn khi cậu mất? Hay đó chỉ là chiếc mặt nạ da người khác mà cậu đã đeo vào vì không muốn bất kỳ ai trong bọn hắn đau buồn khi cậu biết mình một ngày nào đó có thể sẽ ra đi?

Trở về sau buổi đưa tang Khánh, hắn lại lê mình vào bệnh viện đa khoa quận 1, nơi Huy đang mãi ngủ say trong cơn mê dài bất tận. Ngồi xuống ghế cạnh giường, hắn cầm tay cậu vừa xoa vừa thì thào:

- Khánh đi rồi mày... Mày có nghe tao nói không? Nó đi thật rồi... không phải đùa đâu. Nó tẻ thật mày ạ... Nó nở bỏ tao với mày ở lại để “đi du lịch” một nơi xa như thế đấy... mày thấy không... có nghe tao nói không? Chắc nó chẳng về đâu nữa? Mà nó có về thì tao cấm nó bước chân vô hẻm 298, nó sẽ mãi mãi không bao giờ được phép vô đó nữa... Còn mày, sao không lên tiếng đi? Mày có bao giờ thích im lặng như thế này đâu... mọi hôm mày nói nhiều, cười nhiều lắm mà... Tao biết mày còn những hoài bão chưa thực hiện, còn nhiều ước nguyện chưa hoàn thành. Tỉnh lại đi Huy... hãy làm những gì mày muốn, những gì mày thích... Tao nhớ, có lần mày nói mày muốn ra thăm lăng Bác, muốn đặt chân tới mảnh đất thủ đô rồi dạo quanh hồ Gươm nhấp ngụm ly trà đá mà. Có lần mày nói thích được lên Sa-pa tận hưởng mùa đông đầy tuyết trên ngọn núi băng giá. Có lần mày bảo với tao Nhật Bản là nơi mày muốn được đến một lần, muốn thấy cuộc sống bình dị của những người dân nơi ấy. Và tao còn nhớ có lần mày từng nói rằng nếu có cơ hội thì mày sẽ chinh phục đỉnh Ê-vơ-rét kia mà... Còn nhiều, rất nhiều điều mày đã nói nhưng có điều nào trong số ấy mày đã làm được...

“Cạch.” – Tiếng chuyển động của kim loại nơi chốt cửa.

Vũ chó đốm bước vào, ánh mắt thoáng buồn. Gã kéo ghế ngồi cạnh hắn trầm giọng:

- Mạnh mẽ lên, dù sao mọi chuyện cũng đã rồi. Mày cũng bớt đau buồn đi, nên suy nghĩ tích cực một chút.
- Dạ.
- Tao có lỗi với thằng Linh, với tụi bây.
- Anh đừng nghĩ vậy, chả ai muốn như thế cả.
- À, anh.
- Có chuyện gì à?
- Hiệp anh tính sao?
- Tao định xử nó theo luật hẻm 298 nhưng nghĩ lại cái tình cái nghĩa cộng với việc nhiều anh em xin cho nó nên tao quăng cho nó ít tiền rồi đuổi nó về quê thôi.
- Vâng, nhưng có khi nào vụ của Hiệp và vụ Huy, Khánh là ngẫu nhiên?
- Ý mày là Hiệp thông đồng với tụi đàn em Tín Rồng Lửa?
- Nói thật là em có nghĩ vậy?
- Tao cũng như mày. Nhưng sau khi cho người điều tra kỹ càng thì tao không tìm ra được gì cả. Thế nên chuyện gì cho qua được thì cứ cho qua đi, giữ lại nặng lòng thêm chứ được gì.
- Vâng.
- ...
- Hazz, thôi còn một vài chuyện tao phải về giải quyết gấp. Mày coi bảo anh em thay phiên chăm sóc thằng Huy cho tốt. Còn mày cũng nghỉ ngơi chút đi, trông phờ phạc lắm rồi đấy.

- Vâng, anh đi cẩn thận.

Tối hôm sau, đúng mười một giờ ba mươi, sau khi dặn dò bọn đàn em trông chừng Huy thì hắn một mình xách xe lượn ra phía bờ sông chân cầu Thạch Hãn. Từ bệnh viện đến đó thì cũng chỉ hơn mười cây số là cùng nhưng vì để chắc chắn rằng không có cái đuôi nào bám theo nên đoạn đường mà hắn phải đi gấp cỡ ba lần quãng đường dự tính trước đó. Vòng vèo một lúc lâu thấy không có gì đáng ngại, lúc đó hắn mới yên tâm vít ga hướng thẳng đến bờ sông.

Đến nơi phi xe vô lùm cây giấu tạm, hắn dứt tay vào túi đi vội về phía tảng đá to sát mép nước. Có vẻ như tiếng bước chân xào xạt của hắn giữa màn đêm u tĩnh đã đánh thức đôi mắt đang vừa nhắm hờ thả “mơ” suy nghĩ trôi theo dòng sông của một bóng người.

Rất nhanh người ấy ngoảnh mặt lại đưa tay lên môi yêu cầu hắn im lặng. Xong rồi, dưới “ánh nắng đêm”, cái bóng mờ mờ rút trong túi ra một vật hình khối rồi cũng chỉ vài động tác nhẩn nút. Nhắm chừng mười giây trôi qua không phát hiện điều bất thường gì đôi môi con người ấy mới nhúc nhích:

- Không có thiết bị nghe lén, theo dõi.

- Chú cẩn thận quá.

- Cẩn tắc vô áy náy mà, mà cháu muộn hơn mười phút rồi đấy.

- Mất ít thời gian để kiểm tra thôi mà chú.

- Ủ, cháu cũng vậy mà nói gì lão già này.

- Hì, mà chú gọi cháu ra có gì mới à?

- Ủ, liên quan đến vụ năm xưa.

- Vâng, có gì chú cứ nói.

- M2 còn sống.

- Vậy...người hôm đó...

- Cháu biết gì à?

- Hôm trước ở viện hình như... người ấy xuất hiện.

- Dấu hiệu?

- Vết sẹo bảy xen-ti-met dưới vành tai.

- Chỉ vậy thôi?

- Hình như có mùi súng và cả mùi cơ thể.

- Chưa gặp lần nào mà đã đánh hơi được thế sao?

- Chỉ là suy đoán và linh cảm bản thân của cháu thôi.

- Khả khả, biết đâu được...

- ...

- Cẩn thận một chút... Phân cực lại mắt một người nữa rồi đấy. – Tiếng nói lại khe khẽ phát ra từ người bên cạnh với vẻ lo lắng ở mức độ không quá nhiều nhưng cũng chẳng ít.

- ... - Hắn quay đầu sang nhìn cái bóng đen như đợi chờ đáp án.

Chất giọng trầm đục vang lên với âm lượng vừa, đủ để lọt vào lỗ tai hắn:

- M3.

- Vâng... Tất cả những gì cần báo cháu đã để hết trong này. – Nói đoạn hắn rút trong túi áo ra chiếc USB đen tuyền dúi vào tay cái bóng...

15. Chương 15: Huấn Luyện Đặc Biệt (phần 1)

Một năm sau.

Lúc này hắn đã trở thành cánh tay phải cực kỳ đắc lực của Vũ chó đốm. Tổ chức của khu bây giờ cũng có sự đổi khác. Ngoài bộ khung, cách bàn giao, tổ chức công việc như vẫn giữ như cũ thì thời gian qua khu đã có những điểm mới lạ. Đặc biệt, khu đã lập ra ban cố vấn điều hành với nòng cốt là người bên khu trung tâm. Nhiệm vụ của mấy gã này là giám sát tổng quan, chỉ đạo tổng quát và tùy vào hoàn cảnh thay đổi chiến lược, kế hoạch cho phù hợp với từng giai đoạn.

Sáng nay, Vũ chó đốm gọi hắn lên phòng gã ta nói chuyện. Cũng được một lúc sau khi bàn tọa của hắn được ôm trọn bởi thân hình bóng nhảy dầy gợi cảm của cô nàng sa-lon thì gã lên tiếng:

- Mày vừa từ chỗ thằng Huy về à?

- Vâng. - Gật đầu nhẹ, hắn đáp.

- Ủ, anh em với nhau, ráng chăm sóc cho nó tốt.

- ... - Hắn không đáp chỉ hơi nhú mày nhăn trán khẽ nhìn Vũ.

- À, có vẻ tao lo thừa rồi. – Thấy thế, Vũ chó đốm gục gặt đầu nhẹ.

- Anh có biết vì sao mà dạo này hàng từ khu trung tâm chuyển về càng ngày càng ít không? – Hắn không muốn nói chuyện không vui về hai thằng bạn lúc này nên liền đổi hướng.

- Chắc có trục trặc gì đó, tao có hỏi Hoàng KT thì gã chỉ bảo gặp chút vấn đề về “khâu gốc”.

- Vâng, mấy lão bên này đang đói hàng nên cứ giục hoài, mà hàng thì không như lúc trước nên có chút khó khăn.

- Ủ, để tao tìm cách. – Chuối âm thanh ngắn có âm vực trầm lắng phát ra từ cổ họng gã.

- Vâng.

- À, tao có tin mới cho mày đây. – Gã đột nhiên đổi giọng.

- Vâng, anh nói đi. – Hắn nhìn thẳng vào mắt gã chờ đợi nội dung cái tin mà gã định thông báo.

- Sắp tới mày sẽ phải trải qua một chương trình huấn luyện đặc biệt do ban điều hành cấp cao khu trung tâm chỉ đạo. – Từng tiếng gã phát ra có sức đè nhất định dù chẳng hề cố ý.

Hắn nhú mày:

- Mục đích?

- Không rõ. – Gã lắc đầu rồi tiếp lời. - Mày chỉ cần biết và làm theo vậy thôi. Mai nay mày coi rồi sắp xếp bàn giao tạm thời công việc cho thằng Phú xử lý.

- Vâng.

...

Đúng như lời Vũ chó đốm nói, ba ngày sau hắn được đưa đi.

Điểm đến đầu tiên của hắn là một khu nhà kiểu cũ rộng lớn, bước vào bên trong thì hắn thấy có khá nhiều tên lạ hoắc mang những khuôn mặt dữ dằn, sát thủ. Có chút ái ngại khi những tia nhìn đỏ ửng đó đang hướng đến địa chỉ là hắn.

Sau đó, hắn được đưa vào một căn phòng tối om rộng chừng bốn mươi mét vuông. Ánh đèn duy nhất ở giữa phòng treo lủng lẳng được bậc sáng. Và tại đây, trong suốt hơn một tháng trời hắn được hai lão ngoại quốc cao to đến từ khu trung tâm kèm cặp sát sao việc luyện tập. Ban đầu là những bài test, những cuộc thử sức bình thường. Sau mấy lão cứ tung hết sức mà đập hắn chống vó. Tuy phản xạ, kinh nghiệm chinh chiến của hắn không phải hạng xoàng gì nhưng đứng trước bộ đôi “cây đại thụ” thì hắn mặc nhiên bị coi là những loại tôm tép. Tiếp xúc đòn với hai gã cơ cứng như sắt như thép ấy hắn như bị dội thùng nước đá vào giữ tiết trời oi ả tháng ba. Trước giờ cứng ngỡ rằng mình giỏi rồi, đánh hay lắm rồi nhưng tất cả chỉ là suy nghĩ chủ quan của cá nhân hắn. Thực sự những đối thủ này quá tầm đối với hắn khi hai lão sử dụng cực kì thuần thục những đòn của karatedo, taekwondo, judo, boxing và có cả một số chiêu Triệt quyền đạo mà hắn ngỡ rằng chỉ trong phim Lý Tiểu Long mới có.

Sau những ngày tháng ăn đủ các đòn thể với thương tích khá dày trên cơ thể thì hắn được nghỉ ngơi một ngày trước khi tham gia vào một “trò chơi” với nhóm “đầu trâu mặt ngựa” ngoài kia. Trong hai tư giờ ngắn ngủi ấy, hắn chẳng thể đi đâu được, ngoại trừ căn phòng kín đầy bụi bặm. Những vết thương ê ẩm trên người hắn lúc này đã chuyển sang giai đoạn “chai lì”, cảm giác đau đớn được nén ép xuống mức thấp nhất có thể. Ngồi trong này, hắn có thể nghe rõ những tiếng la ó, chửi tục, chửi thề, tiếng thét, tiếng rên, tiếng gầm gừ đang vang vọng ngoài kia. Lúc đi ngang qua phòng những gã đó, hắn thấy rất nhiều hình xăm trên vai, lưng, ngực của rất nhiều tay “họa sĩ”. Trong số đó, hắn đặc biệt ấn tượng với con đại bàng có cái mỏ cong quắp và bộ móng vuốt nhọn hoắt đang nhìn về phía trước mà tung cánh của một gã râu ria đầy mồm. Theo giới giang hồ, đó là hình xăm của kẻ đầu lĩnh.

Trong thế giới các loài chim thì chim đại bàng là chúa tể. Nó còn được mệnh danh là con chim của mặt trời. Bởi chỉ có riêng loài đại bàng mới dám nhìn thẳng vào mặt trời mà không chớp mắt, không sợ bị đốt mù mắt. Vì thế đại bàng là biểu tượng của sự tiếp thu ánh sáng trí tuệ. Trong tâm linh, hình ảnh đại bàng thể hiện sự tôn quý, thay cho các thần linh, anh hùng vĩ đại nhất, tượng trưng cho các trạng thái tinh thần siêu đẳng. Đồng thời đại bàng còn là con chim hộ mệnh, kẻ truyền pháp dẫn dắt linh hồn, con vật tiên báo. Ngược lại, cũng có nơi coi đại bàng là biểu tượng của sự kiêu ngạo, một kẻ sẵn mồi tàn ác, cướp đoạt. Cho nên, những người xăm hình xăm đại bàng luôn thể hiện là những người dũng mãnh, táo tợn, dám đương đầu với những thử thách khó khăn. Ngoài những ý nghĩa trên thì hình xăm đại bàng còn nói lên sở thích tự do, khoáng đạt, thích bay nhảy, không thích bị ràng buộc bởi bất cứ luật lệ nào. Tất nhiên không thiếu những tên thùng rỗng kêu to, hay những gã chưa đủ bản lĩnh mà đã họa chú đại bàng xanh lên trên người nên đã ngổm củ tỏi khi quãng đường cất cánh của loài chim ăn thịt này chưa được bao xa.

Khoan đã... Nếu vậy thì hình xăm con đại bàng kia sao lại phải ở đây, nhẽ ra phải tung cánh ngoài bầu trời kia chứ? Phải chăng có sợi dây liên kết nào đó đã giữ cho cặp chân với những móng vuốt nhọn như dao găm kia chịu đựng lại nơi đây, hoặc cũng có thể tồn tại một sức mạnh nào đó đã khiến bá chủ bầu trời tạm thời thôi vó cánh tung hoành ngang dọc. Đeo bên người những thắc mắc như vậy nhưng rồi cảm thấy không cần nên hắn cũng chẳng ngần ngại mà gỡ bỏ đồng hồ nhai hại não đó ra khỏi đầu để tập trung tìm hiểu những vấn đề khác cần thiết hơn cho bản thân.

Qua ngày hôm sau, hắn được đưa tới một phòng rộng lớn với những bãi phế liệu chất chồng. Đến nơi, thì những kẻ hắn gặp hôm đầu tiên đã đứng đấy tự đời nào. Thấy hắn, vài tên có vẻ khinh thường ra mặt khi soi cái dáng khá là thư sinh của hắn. Một số gã thì chẳng quan tâm, đoái hoài gì đến hắn. Riêng gã có hình xăm đại bàng thì nhìn hắn chằm chằm nhưng chẳng biểu lộ tí ti cảm xúc gì. Một trong hai gã mà hắn đã đối đầu trong hơn một tháng tại đây lôi ra một vật hình cầu thủy tinh bóng loáng chia về phía hắn:

- Cầm lấy, đây là nhiệm vụ của cậu.

Mặc dù chưa hình dung được ý đồ của gã nhưng khi nghe gã ta bảo vậy thì tay hắn cũng đưa ra để nhận lấy cái vật ấy.

Rồi gã lại tiếp lời:

- Bây giờ cậu sẽ tham gia một trò chơi. Nội dung là cậu sẽ phải vượt qua năm chốt chặn. Chốt thứ nhất có năm người trấn giữ, chốt thứ hai bốn người, chốt thứ ba có ba người, chốt thứ hai còn hai người, và đương nhiên chốt cuối cùng còn lại một người. Tuy là càng vào sâu đối thủ của cậu càng ít đi nhưng khả năng, sức mạnh của họ thì lại mạnh hơn những kẻ mà cậu đối đầu trước đó. Nếu như cậu vượt qua được cả bảy năm

chốt chặn mà vẫn không làm khối cầu thủy tinh mang bên người sức mẻ gì thì cậu sẽ chính thức vượt qua thử thách... Ý tôi, cậu hiểu chứ?

Gật đầu nhẹ, hần đáp:

- Vâng, tôi hiểu.
- Vậy cậu sẵn sàng chưa, có thể bắt đầu ngay?
- Sẵn sàng.
- Tốt. – Gã nhìn hần gật gù tỏ ý hài lòng rồi quay sáng đám “họa sĩ” kia:
- Các cậu về vị trí.

Sau câu lệnh đó, những kẻ được giao nhiệm vụ lần này đều trở vô một căn phòng rồi khóa trái cửa lại bởi một trong năm tên đang ở bên ngoài. Việc giữ quả cầu trên tay đã hạn chế khá nhiều khả năng chiến đấu của hần, nhưng không vì thế mà năm tên trấn giữ ở cánh cửa đầu tiên này đủ tầm ngăn cản hần. Mất gần ba phút, hần cũng lấy được chìa khóa để mở cách cửa sau khi giải quyết xong xuôi mấy gã tép riu này.

Tiến vào bên trong, trước mặt hần là bốn tên khác, nét dữ dằn hiện rõ trên từng đường gân mạch máu của những con thú đang chờ chực nơi đối diện. Tuy nhiên, mấy gã này cũng chưa phải là đối thủ của hần nên lần lượt từng tên một gục dưới chân hần sau một hồi quần nhau trong căn phòng rộng chừng hai mươi mét vuông.

Tiếp tục lách mình qua cánh cửa kế tiếp do lấy được chìa khóa, hần thấy ba tên khác đang phì phèo điều thuốc, đôi mắt lim dim như đang đợi chờ con mồi, là hần. Không chỉ có thế, mỗi tên đang cầm trong tay một ống típ dài cỡ nửa mét làm vũ khí. Trước tình hình vậy, hần cũng cảm thấy e ngại đôi phần. Đôi chân định bước nhanh nhưng có một lực vô hình nứu giữ nên vận tốc di chuyển của thân thể hần giảm dần. Nhận ra đối thủ đã đứng trước mặt, một tên bước lên chẳng nói chẳng rằng rút một hơi thuốc dài, rồi vút xuống đất, lấy mũi giày dí mạnh cho đóm lửa tắt ngóm.

- Lên. – Gã cất tiếng ra lệnh cho hai tên còn lại để cũng ập vào hần như muốn ăn tươi nuốt sống vậy.

Sau âm vực trầm trầm nặng nề đó, tên bên phải gã liền cầm ống típ nhào tới hần bỏ từ trên xuống. Mất thấy những động tác của đối phương, người hần lập tức hạ thấp trọng tâm mà nhảy lùi ra phía sau tránh đòn. Và quen thuộc vẫn là một cú ra chân phản đòn của hần nhằm vào ngực gã khi thân thể tên này vừa kịp đáp xuống. Hai tên còn lại thấy thế nên chẳng vội vàng mà lao vào, chúng lờ mờ hần bằng ánh mắt sắc như dao cạo, đôi chân đang ngày càng di chuyển áp sát hần. Rồi bất ngờ tên bên trái ra đòn bằng cú đá tầm thấp nhưng lực phát không được tốt. Biết là đòn giả, hần lại nhảy lùi ra sau hòng né cú đánh tiếp theo bằng thanh kim loại kia khi mà một ý nghĩ rất nhanh vụt qua rằng nếu hần đỡ cú ra chân ấy thì rất có thể mình sẽ là người chịu thiệt. Sau một hai đòn thăm dò thì hần tự tin ra những chiêu tấn công vô mặt bằng những đòn trực diện hội tụ đầy đủ các yếu tố lực và độ chính xác cần thiết. Vì lòng bàn tay trái hần đang ôm trọn quả cầu nên những cú đánh, những đòn hần tung ra chỉ là nhiệm vụ của nắm tay phải và đôi chân bên dưới. Tuy là vậy nhưng đôi lúc cánh tay trái của hần cũng được dịp sử dụng bằng những đòn giạt cùi chỏ vào những chỗ hiểm như mặt, gáy, bụng đối phương. Theo thời gian cơ thể hần lại được cấy vào những vết thương mới do những va chạm với mấy gã ở cửa thứ ba. Nhưng đổi lại chiếc chìa khóa cửa ải này đã nằm gọn trong lòng bàn tay hần.

- “Cạch.” – Tiếng kêu xác nhận tín hiệu đồng ý cho qua nơi ổ khóa.

Lại một lần nữa phải đẩy cánh cửa màu xám tro, với dáng vẻ hiên ngang hần đặt chân vào căn phòng số bốn, nơi có hai gã hung thần đang đứng đợi. Cũng giống như lần trước, chẳng có cuộc trò chuyện, đối thoại nào giữa hai bên. Mà nếu có thì cũng là nói bằng thứ ngôn ngữ không hề dễ hiểu khác: Ánh mắt.

Hình ảnh hiện rõ tên đôi con người hần lúc này là hai gã cô hồn tóc tai rũ rượi đang lao nhanh về phía hần chuẩn bị tung những chiêu đầu tiên. Thủ thế kĩ càng, hần cũng chuẩn bị nghênh chiến và sẵn sàng phản đòn bất cứ lúc nào khi có cơ hội. Diễn biến sau đó là những màn ăn miếng trả miếng đầy quyết liệt. Máu trong người hần cũng đã đổ trước sức mạnh của bộ đôi sát thủ này. Nhân cơ hội hai tên đang dừng lại thở lấy sức lại, hần vội lấy lại thế chủ động bằng liên hoàn cước với sự kết hợp nhuần nhuyễn từ “cánh tay phương hoàn” và “đôi chân phục hổ”. Tất nhiên, khối cầu thủy tinh kia vẫn được gói chặt trong vỏ bọc bằng da

bằng thịt và bằng cả máu kia. Kết thúc chiêu vừa rồi là pha bay người đá chính diện ngay mặt và chiêu xoay người đá bằng gót chân hiểm hóc của hắn dành cho hai kẻ trước mặt.

Trận chiến vừa rồi đã lấy đi rất nhiều sức lực cũng như khả năng linh hoạt hắn. Điều đó làm hắn thực sự lo lắng cho cửa ải cuối cùng, nơi có một ánh mắt đang chăm chăm nhìn vào hắn.

Lúc này, hắn đã đứng trước gã, tên đại ca có hình xăm đại bàng.

Hắn và gã đại bàng cứ đứng như vậy chừng hơn năm phút thì người đối diện cũng phá tan không khí đóng băng này giờ bằng âm thanh nhiều nốt đồ-rê-mi:

- Hết mệt chưa?

Câu hỏi của gã đại bàng đã giải đáp thắc mắc đang treo lơ lửng trong đầu hắn này giờ: Sao gã không đánh mà lại đứng im nhìn mình làm gì nhỉ?

Hắn chẳng trả lời lại câu hỏi ít nhiều có tính quan tâm trong đó. Nhưng dường như mắt thấy sắc mặt cũng như hơi thở của hắn dần ổn định trở lại nên chắc gã đại bàng cũng đã nhận được đáp án cho riêng mình.

- Công bằng. – Gã lại lên tiếng, nhưng lần này mức độ khó hiểu chẳng giống như lần trước ở mức không nữa, lúc này độ khó hiểu đã tăng vọt lên một mạch không ngừng nghỉ để rồi dừng lại ở nấc cao nhất.

- ... - Tuy vậy, đáp lại hắn cũng chỉ gởi đến gã bằng đôi mắt mang tính thách thức.

- Bỏ vật trên tay xuống chỗ nào đấy, tao muốn đấu công bằng với mày. – Chẳng hề vội vã, gã đại bàng đưa lời giải thích bằng giọng trầm đều.

Nghe thế, hắn cũng chẳng muốn cầm cái vật bóng nhẫy kia trên tay làm gì, nên hắn liền bước về phía góc phòng đặt khối cầu xuống đất. Như được giải thoát, cánh tay trái của hắn bỗng linh hoạt lạ thường, ra chiều muốn vận động lắm khi mà này giờ nó cố gồng mình giữ chặt cái “hiện vật” chết tiệt kia.

- Thấy nhiều kẻ bàn qua tán lại khả năng của mày, hôm nay tao muốn tự mình kiểm chứng xem sao.

- ... - Hắn cũng chẳng nói gì mà chỉ chuẩn bị tư thế sẵn sàng cho cuộc đấu tay đôi với “con đại bàng đang dang cánh” kia.

- Xem nào. – Dứt lời gã đại bàng bước lên ba bước rồi bất ngờ nhúng người bật lên xoay một vòng trên không tung cú đá hậu bằng gót chân nhằm vào mặt hắn, theo đó một đường quỹ đạo vẽ nên tạo thành vòng cung thật đẹp mắt.

Trước tình hình đó, hắn vội cúi thấp người lẩn hai vòng liền sang phải, rồi nhanh chóng đứng bật dậy. Chiêu vừa rồi gã đại bàng tung ra rất nhanh, nếu gặp người bình thường không cẩn thận có thể bị gục ngay tức khắc nếu bị dính đòn. Nhưng với hắn, bản lĩnh là điều đã khẳng định, cho nên chỉ một đòn này làm sao có thể khiến “ăn hành” được. Tuy nhiên, ngay khi hắn vừa đứng lên thì gã đại bàng đã áp sát tự lúc nào và bắt đầu tung ra những cú đâm, cú đá tầm thấp. Vì gã đại bàng áp sát quá gần, với lại gã đang chiếm và duy trì quá tốt quyền chủ động nên lúc này hắn chỉ biết cố gắng chống đỡ mà thôi. Qua vài chiêu vừa rồi hắn cũng nhận thấy tên này không dễ chơi chút nào, nếu không muốn nói là khó nhằn.

Mười lăm phút trôi qua, hai bên vẫn đang ăn miếng trả miếng với những đòn đánh khá thận trọng. Tuy nhiên, do một thoáng mất tập trung sau đó hắn đã bị gã đại bàng “xăm” thêm vài vết thương khác trên người. Lúc này, lưng hắn áp sát vào tường, mặt đối mặt với gã. Vì thế, đường né đòn, rút lui chiến thuật phía sau đã bị chặn đứng. Trước tình hình đó, gã đại bàng liền tung ra cú đâm chính diện rất mạnh về phía hắn. Giây phút căng thẳng ấy tức khắc đã dồn toàn bộ sự tập trung của hắn về một chỗ, tạo nên dây chuyền phản ứng với tốc độ rất nhanh nhằm chống lại mối nguy hiểm đang cận kề. Theo đó, cơ thể hắn liền lách sang phải với vận tốc của ý nghĩ, tay trái chụp nắm đấm gã đại bàng từ mạnh xuống, đồng thời tay phải nhắm ngay mặt gã mà phát lực. Thấy bị thất thế gã vội cố né đầu sang phải nên đòn vừa rồi của hắn chỉ ăn vào phần lệch má trái của gã đại bàng. Chớp thời cơ, hắn liền nhúng người rồi bật mạnh, thúc đầu gối vào bụng đối thủ. Tuy vậy, đây chỉ là đòn nhử. Ngay khi gã đại bàng đưa hai tay ra chắn đầu gối hắn, thì hắn đã chủ động tiếp đất rồi tung cú móc trái rất nhanh. Được đà, hắn định ra chân đá cạnh sườn nhưng gã đại bàng biết ý nên đã nhảy lùi ra sau. Hít một hơi thật sâu, hắn liền sấn tới ra ba đòn kết hợp là đá vòng cầu, đá 360 và tổng ngang tầm ngực. Với một loạt chiêu thức đó, gã đại bàng cũng đã bị văng

ra xa sau hứng chịu hai đòn cuối của hắn với một tác động không hề nhỏ chút nào. Và dường như sau khi thấm đòn nặng, gã đại bàng không còn giữ được bình tĩnh như lúc đầu nên cách ra đòn của gã không còn “kín” như trước nữa. Vì lẽ đó mà gã tiếp tục bị hắn thái hành cho ăn sống khi mà ý định ra chân của gã đã bị hắn phát hiện. Mắt thấy gã định tung cú đá vòng cầu nên hắn lập tức kê chân ngay đầu gối gã. Không để gã kịp nghĩ ngợi gì, thuận theo đà nhảy, hắn liền ra tung cú đá bằng chân còn lại ngay mặt gã. Ngay khi hứng chịu đòn hiểm đó từ hắn, miệng gã liền tuôn ra dung dịch “siro dầu” chảy tràn ướt cả chiếc áo thun xám đang mặc, đầu óc gã theo đó cũng choáng váng nặng, làm gã tạm thời chưa thể đứng vững được. Kinh nghiệm “trận mạc” nhiều đã dạy hắn rằng những lúc như thế này hắn càng không thể yếu lòng mà nương tay được. Với ý nghĩ đó, hắn ra đòn quyết định bằng cú đá ngay mặt gã bằng tất cả sức lực bình sinh của mình.

Pha dứt điểm cuối cùng đó có lẽ đã lấy đi chút hơi tàn khí kiệt còn sót lại trong hắn. Vì thế nên bộ phận hô hấp của hắn lúc này đang phải làm việc cật lực nhằm cố gắng lọc nhiên liệu để phân phối cho khắp đường mạch sợi cơ khi mà thân thể hắn đang lơ lửng ở trạng thái mỗi mệ, rã rời.

Lúc sau, cảm thấy khỏe hơn, hắn gượng dậy, bước tới góc tường nhặt quả cầu lên. Khi quay lại, gã đại bàng vẫn nằm im lìm dim con mắt. Tổng vào cuống họng một hơi thật sâu, hắn tiến tới bên cạnh gã, cúi xuống:

- Cảm ơn.

- ... - Môi mấp máy rồi gã lắc đầu như thể không muốn nhận thành ý từ hắn.

Chẳng quan tâm nhiều nữa, hắn thò tay lấy chìa khóa treo lưng lẳng ở đai quần gã. Sau mấy lần dứt vào ổ trượt lên trượt xuống vì cái tay vẫn còn ê ẩm thì cuối cùng chiếc chìa đồng thau cũng lọt vừa khít cái lỗ mà nó cần lắp đầy. Cánh cửa cuối cùng vừa được mở toang ra và hắn thấy tên hồi nãy giao quả cầu cho mình đang đứng đó tự bao giờ.

- Khá lắm.

- ...

- Chúc mừng, cậu đã chính thức vượt qua đợt huấn luyện đầu tiên.

...

Trở về hẻm, hắn ngủ liền một mạch tới hơn mười giờ tối. Tỉnh dậy, hắn thấy mình khỏe hẳn ra mặc dù cơ thể vẫn còn ê ẩm, đau nhức khắp người. Công việc thì có Phú tạm thời thay hắn gánh vác nên bây giờ hắn khá là rảnh rang.

Khi tắm chán phủ ngang bầu trời, đưa con người vào sâu giấc ngủ, một cái bóng méo mó, gầy khúc làm lui từng bước dưới ánh đèn đường vàng vọt. Một lúc lâu sau, cái bóng đó đã yên vị trên thành cầu, mái tóc hơi dài phất phơ che khuất mất một phần tầm nhìn. Hắn cứ ngồi im như vậy mà tận hưởng thanh vị lượn lờ quanh môi, trôi vào cổ họng. Khẽ hít một hơi thật sâu, hắn cảm nhận được một mùi gió đang phảng phất đâu đây, một hình hài mùi sương ngày càng rõ rệt, thêm một mùi còn trùng trùng đang lạc giữa dòng khí lưu, và lẫn vào đấy không ít mùi bụi bặm quen thuộc... Tất cả hòa chung lại tạo thành một... mùi cuộc sống.

Một khi đầu óc bước chân ra vũng lầy của sự bận bịu thì tâm trí hắn lại bị chèn ép bởi một số thông tin đồng dạng với các file jpg, mp3, mp4 của những hình ảnh, tiếng nói, thước phim thuộc về quá khứ đến độ những dây thần kinh muốn đứt lìa, các phân tử cấu thành bộ não muốn vỡ tung tóe.

Cuộc đời đúng là không như mơ, không như một bức tranh thơ. Còn nhớ lúc nhỏ, hắn thường hay ước mình sẽ trở thành phi công, ước mình sẽ trở thành thuyền trưởng, rồi ước thành bác sĩ, và thậm chí là phi hành gia,... nhưng theo thời gian những ước nguyện đó dần bị che khuất rồi biến mất bởi cái mùi vị mà hắn chẳng muốn nhớ, chẳng muốn nghĩ nhưng nó vẫn len lỏi ăn sâu vào chòm rể tâm tưởng của hắn hàng ngày, hàng giờ. Và cái thứ mùi vị đó khi bị ngưng tụ trong môi trường riêng biệt sẽ tạo nên hai loại chất lỏng giàu tính nghệ thuật tạo hình, đó chính là máu và nước mắt, thứ mà mỗi ngày hắn phải dùng nó để gội rửa vết thương cho con tim đang co giật trong những cơn đau đớn. Đúng là khi mất những thứ không thể “tái tạo” được thì ta mới thấy quý trọng, mới thấy nó giá trị nhường nào. Với hắn cũng thế, khi bàn tay chẳng còn làn hơi ấm quen thuộc thì trong hắn chỉ còn tồn tại những ước muốn bình dị, giản đơn nhưng dù hắn có

cổ hết sức cũng chẳng thể nào với tới được. Đó là ước muốn được sống, một cuộc sống bình thường, có cả ba lần mẹ. Đó là ước muốn được nghe mãi mãi tiếng nói của những người đã sinh ra hắn. Đó là ước muốn được đến trường hàng ngày mà chẳng vướng bận điều gì cả. Và đó là ước muốn những người mình thương yêu đừng rời bỏ hắn mà đi. Nhưng tất cả điều là hão huyền...hư vô...

Đang thả tâm tư trôi theo dòng sông tĩnh lặng bên dưới thì đôi mày hắn chợt nhíu lại bởi một mùi hương khác lạ mà thân quen. Cái vị ngọt ngào, thanh thanh, dịu nhẹ ấy như những đường sức của cực nam châm từ trường kéo ánh nhìn hắn về một hướng.

Trên thành cầu cách chỗ hắn tầm hai mươi mét, một cô gái đang tựa vào lan can mặc kệ cho những làn gió đùa nghịch mái tóc... hung nâu đỏ.

16. Chương 16: Huấn Luyện Đặc Biệt (phần 2)

Lặng lẽ kim phút đã quay quá nửa vòng nhưng cô vẫn đứng đó, “tâm sự hăng say” với những người bạn vô tri vô giác vô hình hài. Và có lẽ chỉ gió mới hiểu, chỉ đêm đen mới thấu cái thứ ngôn ngữ không tiếng, không hình dạng.

Ngồi lát nữa thì cái bóng ấy mới nhúc nhích, nhưng những cái động tác nhúc nhích ấy đang xa dần hắn...mất hút... giữa đêm đen... và cả gió.

Bỗng đôi chân hắn bước chậm chậm về nơi “mái tóc hung nâu đỏ” đã từng đứng. Chẳng biết đó là hành động do ý thức điều khiển hay chỉ là một trong những bản năng vô thức ẩn giấu sâu ở con người hắn khi một thoáng phút giây nào đó trái tim hắn chợt mất tạm thời quên đi những toan tính căng não, hay những vết cắt đã in hằn.

Lúc này, hắn chỉ nhận thức rằng bản thân muốn được đứng tại nơi mà con người “không biết nói” kia đã từng đặt chân đến. Muốn xem thử, muốn cảm nhận vị trí đó có khác gì so với nơi hắn đã ngồi lúc này không.

Đến nơi, khe rừng mình một cái vì ngọn gió sắc lạnh vừa chà sát qua cơ thể, chống tay lên thành cầu, nhẹ nhàng đôi đồng tử của hắn dần bị che khuất khi mà tấm màn cơ mắt được thả xuống. Theo đó, toàn bộ hình ảnh nhanh chóng bị nhiễu rồi mất hẳn tín hiệu do võng mạc không thể nào tìm ra được những hạt quang tử kích thích. Bóng tối râm ran phút chốc đã chiếm toàn bộ không gian trong vùng hoạt động của “cặp máy quay” đang định vị trên “hai ô cửa” đối xứng qua “bộ lọc thải không khí”.

Với một người bình thường thì sẽ luôn luôn có năm giác quan: khứu, vị, thính, thị, xúc biểu thị cho từng ấy bộ phận của cơ thể: mũi, miệng, tai, mắt, tay (da). Nhưng bên cạnh đó còn có một loại giác quan khác mà nó không được thể hiện bằng hình dạng cụ thể, bằng minh hoạt chân thực, đó chính là trực giác. Đơn giản vì nó chỉ tồn tại được trong môi trường suy nghĩ, tâm linh của chúng ta dù nhiều hay ít. Mỗi khi một hoặc nhiều giác quan bị kích thích thì các tín hiệu điện sẽ được tạo ra để truyền đến vỏ não và một phần tiểu não. Lúc đó là lúc cảm giác của chúng ta được hình thành sau khi đã trải qua khâu phân tích tín hiệu. Ở đây, quy trình để loại bỏ cảm giác cảm bấy giờ của hắn cũng tương tự như vậy. Sau một quãng thời gian “mang nặng đẻ đau” thì “đứa con cảm nhận” của hắn cũng đã từ từ “lòi ra” từng bộ phận với phần đầu, phần giữa, phần cuối tương ứng “đ”, “a” và “u” để rồi khi chúng ghép lại thì hình hài ấy đã lộ diện hoàn toàn: Đau.

“Chẳng lẽ là nỗi đau?”. Mở mắt ra hắn thấy người trước điều đấy. Hương vị đấy còn vương vấn đâu đây. Có lẽ, ngọn gió kia chưa kịp xua đi hết. Ấm ướt... đầu ngón tay và cả lòng bàn tay hắn đang dính dính một thứ mỏng manh, mát lạnh... là nước. Đưa tay lên mũi, vẫn cái thứ mùi vị đó... không sai... một mùi vị đặc trưng mà chỉ riêng nỗi đau tốt cùng hay hạnh phúc tốt đỉnh mới có... chính là nước mắt.

Hai ngày sau, hắn được đưa tới trung tâm huấn luyện đặc biệt mới. Để che giấu nơi này thì ngoại trừ những kẻ đầu não và thuộc hạ lâu năm trung thành ra thì tất cả những tên còn lại trước khi đưa vô đây đều phải bị còng tay, bịt mắt và tịch thu điện thoại cá nhân cùng các vật dụng, thiết bị liên quan khác.

Ngồi xe độ hơn một giờ thì bốn bánh chiếc Camry ngừng quay.

“Cạch”. – Hình như ai đó mới mở cửa xe.

Một tên kéo tay hắn lôi ra bên ngoài chiếc xe hộp, rồi gã ta dẫn hắn đi trên nền đất đầy sạn.

Khoảng mấy mươi bước thì hắn lạc vào căn phòng. Suy đoán là vậy, vì hắn cảm nhận được tiếng âm thanh do đôi giày phát ra dội qua dội lại bởi các bức tường, vì đôi chân hắn bảo rằng sàn đất nơi đây phẳng hơn ngoài kia, và cũng vì hắn cảm thấy đợt gió lạnh ban đêm thổi xuyên qua người nữa.

Đi một lúc nữa thì hắn được lệnh dừng lại. Ngay sau đó, hai tay cùng đôi mắt hắn được giải phóng. Chưa kịp thích ứng với môi trường xung quanh nên mí mắt hắn chớp liên hồi nhằm reset lại bộ thu sau khoảng thời gian bí bách. Khi con người đã hội tụ rõ hình ảnh thực trước mắt thì cũng là lúc đầu hắn hiện lên dấu hỏi to đùng: Đây là đâu?

Khung cảnh trước mắt hiện ra nửa xa nửa lạ với hắn lúc này, lại một căn phòng kín bưng. Đang vắt óc cố lục lại trí nhớ đoán thử đây là nơi nào thì suy nghĩ của hắn bị cắt ngang bởi một chất giọng trầm lạnh:

- Người mới à?
- Vâng, có chút đặc biệt.
- Ủ, khá trẻ đấy.
- Vâng, nhiệm vụ tôi đến đây là hết, tôi xin phép.
- Ủ. – Xong rồi gã áp giải hắn vào đây liền quay lưng đi mất.
- Đây là đâu? – Đến lúc này hắn mới thốt ra cái thắc mắc vừa nãy.
- Trung tâm huấn luyện xạ thủ đặc biệt.
- Xạ thủ?
- Phải.
- ...
- Có vẻ như trước khi được đưa đến đây cậu không biết mình sẽ tới nơi này.
- Vâng.
- Thôi ta vào vấn đề chính. Tôi là quản lý ở đây. Đến đây, cậu sẽ được học, được huấn luyện những kiến thức, kĩ năng liên quan đến các loại vũ khí. Cậu chỉ có mười ngày, vì thế hãy tận dụng thật hiệu quả quãng thời gian ấy.
- Tôi hiểu.
- Tốt, nếu vậy thì bây giờ theo tôi đến gặp người sẽ trực tiếp huấn luyện cho cậu.

Trung tâm huấn luyện xạ thủ đặc biệt là một trong ba trung tâm huấn luyện đặc biệt nằm dưới sự quản lý của những thành viên cấp cao thuộc khu trung tâm. Ở đây có rất nhiều phòng tương tự nhau, giữa các phòng là những dãy hành lang rộng khoảng chừng ba mét. Và trên tường có gắn khá nhiều CCTV.

Lúc sau, hắn cùng gã quản lý đã dừng lại trước căn phòng có số hiệu D211. Vừa bước vào phòng thì hắn cảm thấy rờn rợn tóc gáy, mùi tanh nồng của dung dịch quen quen xông vào cánh mũi.

“Pằng.” – Tiếng súng đột nhiên vang lên đằng sau lưng nhưng hắn không hề giật mình.

Viên đạn xoáy sâu ghim vào tấm bia gỗ cách đó hơn mười mét.

- Phong cách chào đón tân binh mới à? – Tay quản lý quay lại nhìn gã vừa âm thầm đi vào từ phía sau hỏi.

- Ha ha ha, muốn xem phản ứng tâm binh thể nào thôi.

Lúc này thân người hắn cũng từ từ xoay lại. Và ngay cái khoảnh khắc ánh mắt hắn vừa kịp chạm nhẹ vào những đường nét gân guốc cùng đôi đồng tử trên gương mặt người đối diện thì trái tim hắn bất giác ngừng đập giây lát. Sở dĩ có những biến chuyển kì lạ đầy tính bất ngờ không báo trước ở tâm sinh lý của hắn lúc này là bởi hình ảnh đang hiển hiện trong hai hồ thu của hắn chính là vết sẹo dài dưới vành tai của tay “huấn luyện viên” và cả “mùi cơ thể” quen thuộc đang phảng phất, lượn lờ quanh đây, kẻ mà hắn cho rằng đã từng chạm mặt hôm ở bệnh viện. Hay nói ngắn gọn thì gã hôm ở bệnh viện và trước mặt hắn bây giờ là một, M2.

- Vậy xem rồi, thấy thế nào? – Tên quản lý đánh mắt sang M2.

- Cũng không tệ. – M2 nhướn mày thản nhiên.

- Mới đi đâu về à?

- Hàng về, đi xem thế nào thôi.

- Nhắm chừng lắp được bao nhiêu?

- Chắc hơn ba chục.

- Ủ, thôi làm nhiệm vụ mới đi. – Tay quản lý hất đầu sang hắn kèm theo một câu nói mà hắn chẳng hiểu mô tơ gì cả.

- Ồ.

Chẳng lời tạm biệt, tên quản lý bước ra khỏi phòng đi mất sau khi ném vào đầu hắn những thắc mắc mới.

- Đã bao giờ sử dụng súng chưa?

- Chưa. – Hắn hơi ngần ngại rồi cũng lắc đầu.

Chẳng hỏi gì thêm, bỏ mặc hắn đứng một mình, gã bước vào một phòng nhỏ. Vài giây sau, gã trở ra với khẩu súng ngắn đen tuyền trên tay. Ném “tử thần” về phía hắn, gã hỏi:

- Cậu có biết tên của nó là gì không?

- Không. – Hắn lại lắc đầu.

- Glock 17.

- ...

- Là khẩu bán tự động, tốc độ bắn nhanh, đạn 9x19mm Parabellum, băng đạn mười bảy viên hoặc hơn. - Rồi gã nghiêng đầu hỏi tiếp - Cảm thấy thế nào?

- Hơi nhẹ và... vừa tay.

- Đó cũng là ưu điểm của nó.

Lát sau, gã còn đem ra một khẩu súng dài khác. Vỗ vỗ thân súng, gã hỏi:

- Còn cái này, biết không?

Vấn câu trả lời nhàm chán như hồi nãy, hắn đáp:

- Không.

- Súng bắn tỉa nòng ngắn VSS Vintorez, thấy sao?

- Nhỏ gọn.

- Ủ, nó có chiều dài 894 mm, nòng dài 200 mm với tốc độ bắn 600 viên/phút, khả năng bắn đạn SP5 cỡ 9x39 mm hay đạn xuyên giáp SP6. Nòng súng có gắn một ống giảm thanh dài. Ngoài ra, nó bắn ra loại đạn cận âm nên không tạo ra tiếng nổ lớn. VSS Vintorez sử dụng kính ngắm quang học hoặc vào ban đêm có thể dùng kính ngắm hồng ngoại...

Trong ngày đầu tiên, hắn được huấn giảng giải rất nhiều kiến thức liên quan đến vũ khí, chất cháy nổ rồi các kĩ năng khác một tay sát thủ chuyên nghiệp cần có.

Ba ngày tiếp theo, hắn tập làm quen và thực hành bắn bia với khẩu nhiều loại súng ngắn khác nhau.

Những ngày còn lại gã giao cho hắn nhiệm vụ là phải bắn hai mươi tên phạm trọng tội đang làm bia. Không phải chỉ đơn giản là bắn chết mục tiêu cố định mà điều gã yêu cầu hắn chính là chứng tỏ độ chính xác trong những đường đạn cũng như cách giữ nhịp hơi thở mà gã đã hướng dẫn hắn trước đó. Với bốn trăm viên gã giao cho hắn thì tức là mỗi mục tiêu sẽ phải hứng chịu hai mươi đầu đạn, cái kết đầy đau đớn cho một cuộc đời của những tên “bị tòa tuyên án”.

Ai đã từng chứng kiến sự quằn quại, đau đớn trước khi chết của một con người chắc hẳn sẽ bị ám ảnh trong một thời gian dài. Tất nhiên, với hắn chẳng có ngoại lệ. Bởi sau những ngày tận tay đưa tiễn những sinh mạng xuống Địa Ngục, cảm giác tội lỗi trong hắn càng lớn hơn bao giờ hết, nỗi dằn vặt luôn đeo bám tâm trí dày vò hắn mỗi khi mọi người đang cuộn mình trong chăn với những giấc ngủ say.

Trong quãng thời gian tương ứng tám mươi sáu ngàn bốn trăm giây ấy, hắn đã rất cố gắng tìm kiếm các manh mối có thể có về gã M2 nhưng tất cả đều dừng lại ở vạch xuất phát. Mọi thông tin của gã dường như đều bị đóng băng khiến hắn chẳng thể lần mò được gì cả.

Kết thúc ngày thứ mười, hắn liền bị còng tay, bịt mắt và được đưa tới một nơi khác.

Giống như lần trước, khi được tháo khăn bịt mắt ra thì câu hỏi đầu tiên chạy dọc qua đầu hắn: Đây là nơi nào?

- Đừng lo lắng, chúng tôi chỉ muốn kiểm tra một số vấn đề trong con người cậu thôi và sẽ chẳng nguy hại đến tính mạng cậu. – Tiếng nói phát ra đầu đó quay đây.

Hắn xoay người theo chỉ dẫn của hệ thống thần kinh và não bộ thì thấy một chiếc loa gắn ở trên máy thu hình, nơi vừa phát ra những âm thanh đã qua bộ truyền dẫn điện tử.

- Bây giờ thì cậu chỉ việc ngồi yên để người của tôi làm việc, được chứ?

- Ừ.

Vừa dứt lời thì có hai tên từ đằng sau tiến lên kéo hắn ngồi xuống một chiếc ghế. Chẳng nói chẳng rằng mỗi tên rút hai chiếc còng khóa tay, chân hắn dính chặt vào thành ghế.

- Tiêm cho cậu ta 0,09g Tetradotoxin. – Gã cất tiếng ra lệnh cho hai tên đang kề kề hai bên của hắn.

Với lực đẩy từ ống xy lanh, thứ dung dịch trong suốt có tên xa lạ Tetradotoxin đang từ từ chảy vào mạch máu của hắn.

Tình cảnh hiện giờ làm hắn hơi hoảng.

Có thật là tính mạng hắn sẽ không nguy hiểm như lời gã nói khi nãy?

Sở dĩ tâm lý nghi ngờ vừa nảy sinh trong đầu hắn là bởi vì một luồng thông tin vừa mới được mã hóa từ kho dữ liệu mà hắn đã cất trong một ngăn nào đó ở trung khu đại não. Theo một tài liệu mà trước đó hắn có đọc qua thì Tetradotoxin là một chất độc thần kinh có trong cá nóc, nó phong bế chọn lọc lên các kênh mở theo điện thế ở các nút Ranvier, do đó ngăn chặn dẫn truyền trên các sợi thần kinh có myelin hóa. Và nếu tính theo khối lượng thì độc tố của Tetradotoxin gấp khoảng mười nghìn lần so với Cyanua, một loại chất độc thường xuất hiện trong bộ truyện tranh thám tử lừng danh Conan.

Thuốc dần ngấm và người hắn bắt khó thở.

- Việc cơ cơ và hô hấp chỉ mới bắt đầu thôi. Cậu sẽ phải chịu đau đớn nhiều hơn thế nữa. – Tiếng nói từ chiếc loa lại vang lên.

Cảm giác ngột ngạt làm hắn phải ngẩng đầu lên để cổ họng được thông thoáng hơn. Hệ hô hấp của hắn lúc này phải làm việc cật lực vì tình trạng thiếu ô-xy nghiêm trọng. Cơ thể hắn bỗng đau đớn tột cùng, như có ngàn mũi kim cùng đâm vào vậy. Một quá... hắn có cảm giác một cơ thể vốn lười vận động vừa hoàn thành

những bước chạy nước rút khi bỏ lại sau lưng mấy mươi ki lô mét trong một cuộc thi chạy vòng quanh thành phố.

- T... các chỉ... ECG... EKG đều... mức... thường. – Một lúc lâu sau tiếng loa lại vắng vắng cất lên nhưng lúc này tai hắn đã bị ù đi nhiều, không còn nghe rõ nữa. Trước mắt hắn những đường thẳng, gấp khúc, đường cong in trên màn hình trước mặt nhòe dần đi.

“Đây là cảm giác cận kề cái chết sao?... Không... không... mà không thể chết lúc này được... mà phải sống... bằng mọi giá phải sống.” – Hắn cố giữ những suy nghĩ vừa rồi, không cho rớt ra ngoài.

Một lúc lâu sau, trên cơ thể hắn nhiều chỗ đã bị tê bì, việc hô hấp vẫn diễn ra rất khó khăn, đôi đồng tử giãn rộng giữ mức cao nhất. Tín hiệu âm thanh từ chiếc loa lại được truyền tới tai hắn, lần này nghe rõ hơn một chút:

- ...Sodium Thiopental.

Một lần nữa, hắn lại bị tiêm chất lạ vào tĩnh mạch.

“Sodium Thiopental... Sodium Thiopental... Sodium Thiopental...” – Dù tâm trí hắn lúc này bị hạn chế khá nhiều khả năng “tra cứu thư viện” nhưng vì chuỗi kí tự kia cứ lặp đi lặp lại không ngừng do phản xạ có điều kiện được hình thành ở quá khứ nên đã tạo sức ép thôi thúc bộ lọc “cuốn giáo trình não bộ” nhanh chóng tìm ra số trang nói về vấn đề này. Đập vào “mắt” khi “nhìn” vô những con chữ đầu tiên thì tâm trạng bất an, lo lắng của hắn tăng vùn vụt như đường biểu diễn đồ thị của phương trình bậc nhất với hệ số $a > 0$ khi từng chữ cái nứt nẻ ghép lại tạo nên câu từ hoàn chỉnh: Thuốc nói thật Sodium Thiopental.

Theo đó, thông thường, các loại thuốc an thần sẽ làm chậm tốc độ gửi thông điệp qua não và tủy sống. Thuốc được sử dụng với liều càng cao, các thông tin càng khó vượt qua khoảng cách giữa các tế bào thần kinh. Toàn bộ quá trình suy nghĩ của con người sẽ chậm lại cho đến khi đi vào giấc ngủ. Với Sodium Thiopental, điều này xảy ra thực sự rất nhanh chóng. Vì khi ai đó bị tiêm chất này trong giai đoạn giữa ý thức và vô thức thì họ trở nên hoạt bát hơn và không hề bị ức chế.

Tuy nhiên, trong trường hợp của hắn thì lại khác. Bởi lẽ, mới lúc này thôi, cơ thể hắn đã nhận một lượng Tetrodotoxin, thế nên có nhiều khả năng kết quả sẽ đổi thay ít nhiều. Và có lẽ, một vài tác dụng phụ nào đó không mong muốn sẽ ươm mầm, phát triển trên “mảnh đất bảy phần xương, ba phần thịt” của hắn trong thời gian ngắn.

Một phút trôi qua, cơ thể hắn tăng dần tần suất run rẩy, các khớp có dấu hiệu đau nhức, nhịp tim đập loạn xạ, phế quản và thanh quản dường như co thắt lại, rất ngọt ngào. Đột nhiên, có một bóng đen đang lao đến tấn công “căn cứ ý chí” của hắn. Vì không đề phòng nên ý chí dính đòn và bị thương. Tuy nhiên, không phải đợi lâu, ý chí trong hắn lập tức đứng dậy phản đòn bởi nó chợt nhớ ra “mệnh lệnh máu” mà nó đã được nhận trước đó: phải sống bằng mọi cách.

Nhưng ý thức hắn lúc này đang ngày càng “suy giảm thể lực” trông thấy. Đương nhiên việc đó tạo điều kiện cho khoảng trống vô thức lấn áp dần. Khi vô thức và ý thức đạt tới trạng thái cân bằng tương đối thì thanh âm của chiếc loa phía trước mặt hắn lại vắng vắng sau một hồi im ắng:

- Giờ cậu hãy tập trung nghe rõ câu hỏi và trả lời cho tôi biết. - Gã ngừng lại khoảng hơn ba giây rồi nhấn giọng rõ ràng. - Mục đích của cậu khi gia nhập băng X-W là gì?

Trung tâm thần kinh của hắn ngay lập tức đưa ra hai ý kiến trái chiều khi đôi màn nhĩ báo cáo tình hình. Một bên thì khuyên hắn là hãy lật ngửa tờ giấy sự thật đang nằm trên bàn để mọi người cùng thấy. Còn một bên thì bảo hắn hãy để tờ giấy nằm yên và đọc những chữ in trên đấy. Cuộc chiến âm thầm cứ vậy diễn ra trong đầu hắn. Tích tắc, kim phút đã xoay hơn năm độ nhưng chẳng bên nào chịu nhân nhượng nên câu hỏi vẫn treo lơ lửng chẳng lời đáp. Tuy nhiên, khi kim phút khắc kim giây quay được một vòng thì vô thức liên tục bị quá khứ đâm máu tấn công và tất nhiên điều tất yếu đã đến khi đôi môi hắn mấp máy:

- Trả thù.

Nhận thấy phản ứng từ cơ thể của hắn, ngay lập tức tiếng loa ồm ồm lại phát:

- Đối tượng mà cậu muốn trả thù là ai, tổ chức nào?

17. Chương 17: Mật Danh St5

Câu hỏi được đưa vào khu xử lý và sắp cho ra kết quả thì vô thức đột nhiên bị ý thức lấn áp. Cụ thể ở đây, kẻ đứng đằng sau vừa ra lệnh cho đội quân cảm tử ý thức chống lại bọn giặc vô thức chính là gã ý chí tồn tại trong con người hắn bấy lâu nay. Gom góp những tàn hơi khí kiệt hắn khó khăn mấp máy môi:

- Những... những kẻ... xem thường tôi.

Và rồi hắn lại bị tiêm vào người một chất nào đó mà hắn chẳng rõ vì nhận thức hắn bây giờ chẳng đủ độ tỉnh táo cần thiết để phân tích tình hình xung quanh.

Tỉnh dậy hắn thấy mình nằm trên một chiếc giường quen thuộc.

“Ủa, đây chẳng phải là hẻm 298 sao. Mình về hồi nào sao chẳng nhớ gì cả?” – Hắn ngơ ngơ ngác ngác, mắt xoay đầu nhìn quanh.

Đang lơ ngơ như thằng ất ơ thì có tiếng bước chân phía cửa chính. Quay sang thì thấy Vũ chó đốm cùng Phú đi vào.

- Anh Vũ... Phú. – Hắn gật đầu chào hai người.

- Thấy sao, ổn chứ? – Vũ chó đốm ngồi xuống bên cạnh hắn, những đường gân hai bên mắt thoáng co giật nhẹ.

- Vâng, em ổn.

- Ừ, nghỉ ngơi cho khỏe rồi mai lên phòng tao.

- Có chuyện gì à anh, sao giờ không nói luôn?

- Không, đây là chuyện của mày, mai mày lên sẽ biết. – Thoáng ngập ngừng kiểu như nghĩ ngợi gì đó một vài giây gã quay sang nhìn hắn giọng nhẹ nhàng:

- Thôi giờ có việc rồi, tao đi đây, mày cứ an tâm nghỉ ngơi, mọi việc có thằng Phú lo thay mày rồi. – Vừa nói Vũ chó đốm vừa hát đầu sang tên đàn em đang đứng bên cạnh.

- Vâng.

- Tao đi ha Phong. – Nhân đó Phú cũng gật đầu nhẹ kèm theo kiểu chào xã giao.

Hai người vừa đi khuất hắn liền ngả lưng xuống giường, rồi chẳng hề cố ý đầu hắn lại bị cuốn vào vòng xoáy mang tên “huấn luyện đặc biệt”, nơi chứa đựng những hình ảnh đang lướt nhanh cùng với âm thanh hỗn độn đang quay loạn xì ngầu trong hộp đen của bộ não. Những con đường, những cảnh vật bắt đầu hiện ra trên nền tưởng tượng. Xe bắt đầu lăn bánh, nhà cửa, cây cối chạy dần lui. Xe máy, xe bus, xe tải,... thì nhau bóp còi inh ỏi, tiếng cười nói, tiếng la hét xung quanh từ xa đến gần, từ to đến nhỏ, hòa trộn chen lẫn xô đẩy vô tình phối thai ra những thanh âm mới nghe rất lạ và cả... chói tai cực kỳ. lát sau, những âm thanh cuộc sống ấy dần dần biến mất. Thay vào đó là tiếng động cơ xe đều đều, tiếng gió bên bĩ phát ra từ bề mặt ô cửa kính, và cả những giai điệu lạ kỳ văng vẳng trong đầu mà hắn chẳng thể định dạng được chính xác đó là loại thanh âm gì...

“Cốc cốc cốc” – Đang mải mê với đoạn quá khứ mập mờ ở trong tâm tưởng thì tiếng gõ cửa bất ngờ đã kéo hắn về thực tại.

- Ai đó?

- Dạ, em đây anh Phong.

Nhận ra giọng Trung trực, hắn liền bảo:

- Vào đi.

Trung trọc đẩy cửa lách mình vào một cách nhẹ nhàng. Ánh mắt gã về đề phòng, liếc trước ngó sau, bộ tịch nom như thằng ăn trộm. Gã đánh mắt sang hẳn ra hiệu rồi khẽ đóng cửa gài then. Hẳn thấy bộ dạng thằng đàn em của mình như thế cũng hơi bất ngờ và cả... buồn cười nữa. Chờ đến khi Trung trọc bước tới giường ngồi đối diện thì hẳn với từ tốn hỏi:

- Mày làm gì vậy, sao phải đóng cửa?
 - Hì, em có chuyện muốn nói với anh.
 - Ủ, thế thì nói đi.
 - Cái này... – Trung trọc trả lời lấp lửng ý chừng nửa muốn nói nửa lại không muốn nói.
 - Có gì tế nhị hay bí mật à? – Hẳn nhứ mày nhìn gã Trung mà mặt đầy dấu chấm hỏi.
 - Dạ không, thôi để em nói thẳng luôn. Chuyện anh Huy, anh Khánh em thấy sao sao ý, kiểu như là... như là anh Phú có liên quan?
 - Phú?
 - Vâng.
 - Nè, cẩn thận cái mồm, người khác nghe được thì...
 - Em cũng biết là vậy nên em chỉ dám nói với anh.
 - Nói thử coi, sao lại dính dáng tới Phú?
 - Số là hôm anh bảo em điều tra về anh Hiệp ấy, hôm đó trong quá trình điều tra em phát hiện mấy điểm, lúc đó thấy không có gì nhưng sau này tự dừng nghĩ lại em lại thấy...
 - Dừng lại.
 - ...
 - Dừng nghĩ về chuyện này nữa.
 - ...
 - Hiểu ý tao chứ?
 - Vâng. – Trung gật đầu rồi mặt méo xệch thành thật đáp. - Nhưng em chưa hiểu, ý anh là sao ạ?
 - Ủầy, mày...mày...Nói chung là mày đừng có quan tâm đến chuyện đó nữa.
- Trung ngẩng đầu khó hiểu nhìn Phong đồng ý một cách mơ mơ màng màng:
- V...âng.
- Thấy bộ dạng của gã đàn em như vậy, Phong lựa lời ra về giáo huấn:
- Tao dặn mày nhiều lần rồi, cái gì cho qua thì cứ cho nó qua đi, có những cái biết thì giữ để đó đừng nói ra. Tất nhiên việc cần nhắc nặng nhẹ, xử lý tình huống phụ thuộc vào cả những điều đó. Với lại anh Vũ đã dặn tụi mày không được nhắc tới chuyện này nữa rồi mà. Thứ gì không cần thiết thấy rõ thì chỉ nhìn sơ sơ thôi.
 - Vâng.
- Cảm thấy không khí có phần đông cứng, sừng sùng, hẳn nhanh chóng chuyển đề tài:
- Ủ, à chiều mày rảnh không?
 - Dạ chắc rảnh, có gì không anh?
 - Chiều năm giờ kéo hội của mày qua quán bà Bảy béo, anh em làm ít ly.
- Vừa nghe Phong nhắc tới nhậu nhẹt, mắt Trung sáng rực lên:
- Hì, được anh mở lời thì còn gì bằng.

- Ủ, nhớ kêu luôn tụi thằng Sơn lé ha.
- Vâng, thôi giờ em đi lấy tiền mấy con gười kia cái, anh nghỉ ngơi thêm cho khỏe.
- Ủ.

Ngả lưng xuống giường, tay với cuốn sổ ghi chép để trong tủ. Tuy nhiên, hần vừa mới mở nhẹ sách tự nhiên một mảnh giấy rơi ra đậu cạnh chân bàn. Hần cúi xuống nhặt mảnh giấy lên nhưng ngón tay trở vừa chạm nhẹ mảnh giấy đã vội khựng lại. Dưới tác dụng của ánh sáng ngược từ ngoài chiếu vào, những con chữ bên mép mảnh giấy bắt ngờ hiện ra một cách thập phần bí ẩn.

“B o áo k ế ả c c đ u t”

Vài con chữ không trọn vẹn ý nghĩa ấy ngay tức thì tạo nên một dấu chấm hỏi to đùng trong đầu hần.

Mồm hần cứ liên tục lẩm bẩm những từ đó rồi vô tình hần bỗng thuận miệng đọc thành một câu có nghĩa.

Bản thân hần khi thốt ra câu đó không khỏi giật mình kinh ngạc, mỗi nghi ngờ mới lập tức định hình trong đầu. Vội vội vàng vàng, hần cầm tờ giấy cố gắng điều chỉnh hướng ánh sáng với mảnh giấy thành góc độ thích hợp. Lúc này, vài nét hần khác bỗng dừng lại hiện ra. Mặc dù, ba từ cuối cùng không sao nhận biết được mặt chữ đủ đầy nhưng những gì hần vừa thấy đã phần nào củng cố giả thiết trong hần. Xem kỹ lại vài lần trên khắp tờ giấy không thấy phát hiện gì thêm hần liền gấp nó lại cất kỹ vào túi.

Ngả lưng xuống giường, ý thức hần lại lộn ngược dòng quá khứ, và rồi tự dưng lực tung mọi góc ngách ở nhiều ô nhớ với mong muốn xác định cho ra nguồn gốc của mảnh giấy vô tri vô giác lúc nãy. Tuy nhiên, sau một hồi nghĩ đi nghĩ lại nghĩ tới nghĩ lui nghĩ xuôi nghĩ ngược thì hần vẫn chả xác định được chính xác xuất xứ tờ giấy không bình thường này. Rốt cục nó từng của ai và nó xuất hiện trong phòng này khi nào?

Mặc dù những thắc mắc ấy vẫn chưa được giải đáp nhưng với những manh mối ít ỏi mà hần có, cộng với trực giác bản thân thì lúc này trong đầu hần đã hiện ra hai cái tên mà hần cho rằng nó ở mức độ có thể.

Tối ấy, hần lấy con wave độ lượng lờ những con phố Sài Gòn sau khi tổng vào bụng một bữa tối chẳng lấy gì ngon miệng. Xe chạy tới chân cầu Sài Gòn hần ghé vào một quán ven đường mua một hộp kem dâu nửa kg rồi chạy tới giữa cầu một mình ngồi vắt vẻo trên lan can tận hưởng cái vị mát lạnh đang dần xâm chiếm cổ họng.

Đang tập trung chuyên môn vào cái hộp kem, mí mắt trái của hần lại chui ra vài giọt nước trong veo khi hần vô tình nghĩ về những chuyện đã qua với những gương mặt của những người đã khuất khi họ lướt qua cuộc đời hần giống như cái cách mà họ vội đến.

Đêm nay cũng như mọi đêm khác, Sài Gòn khoác lên mình bộ cánh rực rỡ sắc màu – thứ ánh sáng đầy sôi nổi và nhộn nhịp. Thiết nghĩ, nếu từ trên cao quan sát những luồng ánh sáng đầy cùng với việc đã xác định được “tính chất của mỗi điểm sáng”, thì ta có thể tưởng tượng ra những câu chuyện cho từng nơi, từng vùng trên nền ánh sáng đấy. Tuy nhiên, đó là ánh sáng mà ta có thể nhìn thấy được, đó là ánh sáng tạo nên bởi những ngành công nghiệp, dịch vụ. Còn có một loại ánh sáng khác, mãi mãi ta sẽ không bao giờ nhìn thấy chúng như định nghĩa thông thường. Đây là thứ ánh sáng kỳ lạ nhưng rất đối thân quen. Thứ ánh sáng này nó làm cho con người thiện lương an tâm cuộc sống, nó khiến cho phần tử phạm tội chối lòa, sợ hãi. Không như loại ánh sáng đèn điện thông thường, phải cần nguồn năng lượng cho việc thấp sáng, thứ ánh sáng này sẽ mãi mãi không tắt dù cho ở thời đại nào, ở bất cứ nơi đâu, một thứ ánh sáng mang tên...công lý.

Nghĩ vẫn nghĩ vợ một hồi thì hộp kem trong tay đã chạm đáy tự bao giờ. Ghé mắt xem đồng hồ thấy gần tới giờ hẹn nên hần lẳng lặng vít ga đến bãi đất hoang cách đó chừng bảy tám cây. Chạy xe vô lùm lau sậy giấu tạm là việc làm đầu tiên của hần trước khi nhanh chóng nhảy vô chiếc ô-tô đang đậu cách đó không xa đang tắt đèn nằm im lặng.

Vừa chui đầu vào xe mùi khói thuốc xộc thẳng vào mũi, hần nhú mày tỏ ý không hài lòng. Người ngồi ghế trước nhác thấy nét biểu cảm của hần khẽ mỉm cười nhưng rất nhanh gương mặt “cái bóng” lấy lại nét trầm ngâm:

- Có chuyện gì mà chủ động liên lạc, kéo tôi ra tận đây thế này?

Nghe thấy thế, hấn vội rút bịch nylon đưa sang trái, nơi cái bóng đang “lù lù một đồng”:

- Điều tra giùm cháu những dấu vân tay trên tờ ấy.

- Ủ, nhưng có chuyện gì vậy?

- Cháu có ghi trong đó, chú về xem sẽ rõ.

- Đối chiếu kho cơ sở dữ liệu liệu...

- Nếu kho không có, chú về phân tích rồi đối chiếu hai mẫu trong túi ấy xem sao.

- Ủ, còn việc gì nữa không?

Đút tay vô túi áo, dựa lưng vào ghế, hấn bắt đầu kể ngắn gọn về những chuyện xảy ra trong những ngày qua và chuyện mai nay hấn dự đoán có thể sẽ đến với hấn cho cái bóng.

- Ủ, để ý cẩn thận. Tuyệt đối không nên sơ xuất.

- Vâng, cháu biết mà, thôi cháu đi đây, ở lâu không tiện.

Lời nói vừa dứt, hấn đẩy cánh cửa nhảy ra nhanh chóng lủi vô lùm cây rồi mất hút dưới bóng tối mờ đặc.

Ngày hôm sau, 22 giờ 13 phút, khu nhà máy xy măng bỏ hoang Đông Bắc thành phố.

Hấn lúc này đang đứng trước cửa cùng với một gã có gương mặt lạnh như phiến đá gralit. Đến trước cánh cửa thép đã cũ kĩ, gã mặt lạnh ngược lên nhìn phía trên rồi rút điện thoại ra:

- Tôi đây.

Thấy thế, hấn cũng bắt chước điều chỉnh hướng nhìn theo gã thì bắt gặp một chiếc camera giám sát (CCTV-Closed Circuilt Television) đang hoạt động.

Bước vào căn phòng, hấn thấy chả có gì đặc biệt cả, ngoại trừ vài kẻ lạ hoắc đang làm việc riêng.

Có vẻ tiếng bước chân của hấn đã kéo sự chú ý của mấy tên trong này hội tụ về một chỗ. Chẳng ai bảo ai, tất cả đều ngoái đầu lại nhìn hấn bằng những ánh mắt với những sắc thái biểu cảm khác nhau. Một tên đầu to nhất bọn, tay kẹp điều thuốc, lưng hướng về phía hấn. Nghe tiếng bước chân, gã quay người lại. Vừa tiến tới, gã đầu to vừa đưa mắt quét tia nhìn trực diện chiếu thẳng đến hấn. Rồi gã đánh mắt sang tên mặt lạnh đang đứng bên cạnh hấn hỏi, giọng đặc trưng người miền Bắc:

- Cậu này à?

- Vâng. – Tên mặt lạnh đáp khẽ nhưng cái uy toát ra không khẽ chút nào.

Ngay lập tức ánh mắt gã đang ở trạng thái bình thản liền chuyển sang nét biểu cảm nghiêm nghị lạ thường. Gã đầu to cũng chẳng buồn để tâm tới hấn nữa mà bước về chiếc bàn gỗ gần đó nói như ra lệnh:

- Tất cả tập hợp.

Có vẻ như trong này gã đầu to có tiếng nói nhất nên những tên còn lại khi nghe những lời ấy liền nhanh chóng có mặt xung quang chiếc bàn cũ kĩ.

Gã mặt lạnh thấy ai nấy đều an tọa định chĩa tay về phía hấn giới thiệu. Tuy nhiên, hấn chưa kịp mở miệng thì đã bị gã đầu to cướp lời:

- Thôi không cần dài dòng tôi nói luôn. Ở đây, mọi người sẽ cùng làm việc với nhau thông qua mật danh, không dùng tên thật. Kể từ bây giờ mật danh của cậu là ST5. – Còn đây là ST2, ST3, ST4, và tôi là ST1.

– Vừa nói gã đầu to vừa rút ánh mắt tới từng tên đang ngồi đối diện. – Tôi nhắc lại, nguyên tắc của tổ chức là tuân theo tuyệt đối nhiệm vụ được giao, còn mọi thứ khác các cậu xem như không biết, không nghe, không thấy gì. Trong thời gian chuẩn bị thi hành nhiệm vụ tất cả mọi người đều phải có mặt đầy đủ ở đây.

Tất cả điện thoại cá nhân và thiết bị liên lạc khác tắt và bỏ hết vào chiếc hộp đằng kia. – Nói xong gã hất mặt sang nơi có một hộp gỗ nằm trong góc phòng.

Hắn khẽ liếc qua ba “chiếc mặt nạ da người” còn lại ngang hàng vai vế. Tên mặt lạnh, kẻ có mặt danh ST3, gã vẫn như vậy chẳng chút cảm xúc gì, càng nhìn càng cảm thấy... lạnh. ST4 nhìn bề ngoài thì tên này trông hơi gầy gò, ốm yếu. Còn ST2 thì lại khác, hắn ta có thân hình rất lực lưỡng, hình xăm đại bàng xanh lập lờ dưới lớp áo lót mỏng manh trông sống động vô cùng.

- Mỗi người đều có một nhiệm vụ riêng. ST2 là chuyên gia về vũ khí, bom mìn, và ngoài ra còn là một trong những tay lái hạng A. ST3 là chuyên gia phá các loại khóa, kết sắt. ST4 là hacker máy tính và là chuyên gia các thiết bị liên lạc thông tin. Còn... ST5... – Nói đến đây, ST1 dừng lại một chút, tia nhìn hướng thẳng đến hắn rồi nhìn lại mấy tờ giấy đang cầm trên tay:

- Còn ST5 là thành viên nằm trong đội đặc biệt do tổ chức lựa chọn, có nhiệm vụ hỗ trợ các thành viên khác. Từ giờ chúng ta sẽ làm việc cùng với nhau. Mỗi người đều có chuyên môn, sở trường riêng, thế nên hãy phối hợp với nhau để thực hiện nhiệm vụ thật tốt. – ST1 ngừng một hơi rồi tiếp lời. - Có ai thắc mắc, có điều gì muốn nói không?

Đợi một hồi chẳng thấy có tín hiệu “Tôi có thắc mắc...” hay “Tôi muốn nói...” gì, ST1 lại lia mắt một lượt, hắng giọng nói tiếp:

- Lúc này, tôi nhận được nhiệm vụ mới, nếu mọi người không có ý kiến gì thì chúng ta bắt đầu luôn.

Bỏ hai tay lên bàn, các ngón tay đan lại với nhau, ST1 cất giọng trầm:

- Trước tiên, tôi sẽ nói sơ qua về nhiệm vụ. Lần này chúng ta sẽ đột nhập vào viện bảo tàng Mĩ Thuật Quốc gia. Mục tiêu chính là bức tranh nổi tiếng Portrait của Dr. Gachet và Vincent Van Gogh.

- Sao... sao lại là bức tranh nhỏ? – ST2 nhún mày.

- Tôi không rõ, chỉ biết đó là lệnh cấp trên ban xuống? – Gã ST1 chẳng buồn nhìn “gã bom mìn”, trả lời ngay bằng giọng lạnh tanh.

...

- Kế hoạch cụ thể? – ST4 bất ngờ lên tiếng sau khi im lặng hồi lâu.

- Kế hoạch cụ thể tôi sẽ triển khai nhưng không phải bây giờ. Công việc ngày mai là khảo sát bảo tàng, bao gồm tất cả vấn đề sau: An ninh, thiết bị liên lạc, tuyến đường, CCTV và vũ khí. ST4 sẽ có nhiệm vụ đột nhập hệ thống an ninh của bảo tàng đánh cắp thông tin, nhớ là tuyệt đối không để bị phát hiện. Ngoài ra, cậu còn phải kiểm tra lại các thiết bị liên lạc thông tin. ST2 thì có nhiệm vụ khảo sát tất cả tuyến đường xung quanh viện bảo tàng, đảm bảo việc tiến hành - rút lui nhanh và an toàn nhất, đồng thời kiểm tra các loại vũ khí, bom mìn phòng trường hợp bất trắc. ST3 có nhiệm vụ khảo sát, nghiên cứu các loại khóa, kết sắt trong viện bảo tàng. Còn ST5 thì phải luôn trong trạng thái sẵn sàng để hỗ trợ ST2, ST3 và ST4. Tất cả rõ chưa?

- Rõ. – Bốn kẻ còn lại đồng thanh một lượt.

- Tốt, nếu không có chuyện gì nữa thì tất cả hãy đi chuẩn bị và nghỉ ngơi, mai sẽ bắt đầu làm việc. À bản đồ trên bàn nhớ xem trước. – Nói rồi gã đi vào căn phòng cách đó chừng mười mấy mét, đóng sập cửa lại, trước đó không quên giao nhiệm vụ cho ST4 giám sát an ninh.

Lúc trước khi vào đây, cách chỗ này khoảng mấy trăm mét hắn có để ý những tia nhìn không bình thường của tên chủ vừa ve chai cùng những “khách hàng thân thiết”. Hắn đoán không nhầm thì đó là tụi chim lợn của khu hoạt động bí mật này.

Nhìn vào bản đồ của xưởng và khu vực xung quanh đặt trên bàn thì thật sự mà nói nơi này không tồi chút nào, nếu không muốn nói là lý tưởng cho việc lập cứ điểm hoạt động của tổ chức. Xung quanh địa hình khá phức tạp. Phía trước cách đó mấy trăm mét là nhà dân xập xệch, lộn xộn nhưng chỉ có một đường dẫn thẳng vào xưởng này. Điều này rất thuận lợi cho việc báo động trước khi tẩu thoát. Bên cạnh đó, bao bọc hai bên xưởng là những bức tường xy măng rất cao và dày. Chưa kể, sau lưng xưởng có lối thoát hiểm. Vì chưa được quan sát được phía sau như thế nào nên cũng chẳng thể nói rõ là có bao nhiêu đường để tẩu

thoát như thế. Tuy nhiên, nếu để hấn lập căn cứ hoạt động của tổ chức thì hấn chắn chắn số lượng lối thoát hiểm không dừng lại ở con số một.

Có một chiếc laptop đặt trên bàn, ST4 đang thờ ơ theo dõi, hấn nhìn sang thì nhận ra ngay những cảnh vật lúc hấn đi vào đây. Trên màn hình là bốn địa điểm khác nhau chia thành bốn phần đều nhau trên màn hình máy tính. Lúc trước, hấn thấy một cái gắn trên cửa trước xương, dựa theo hình ảnh quay được trên camera thì ba chiếc còn lại gắn ở đâu đó không xa nơi này. Thấy hấn có vẻ chăm chú quá, ST4 liền quay sang nhắc nhở:

- Có gì không, đây không phải việc của cậu, tốt nhất đừng quan tâm mấy thứ này.

Gã đã nói vậy thì hấn cũng biết ý nên thôi, rồi hấn buộc miệng:

- Ừ, không có gì.

Nghĩ đi nghĩ lại thì hấn cho rằng mục đích đánh cắp bức tranh lần này không phải là vì tiền. Đồng ý là bức tranh có trị giá rất cao nhưng đây không phải vấn đề của tổ chức. Hấn đoán chắc chắn kẻ ra chỉ thị này có mục đích gì đó mà chỉ hấn hoặc họa chăng là một vài người thân cận hấn mới rõ ngọn ngành sự việc. Nằm suy đoán vài khả năng thì vô tình ý thức hấn bị cuốn vào mê hồn trận của giấc ngủ giăng ra tự khi nào.

Pằng! Pằng! Pằng!... – Liên tục là những tiếng gầm vang của các khẩu súng ngắn từ tay hấn, đi liền với những âm thanh nổi gai óc đó là từng vỏ đạn “cách cách” rơi xuống sàn nhà theo chu kì, kéo theo hàng loạt phản ứng co giật chẳng giống nhau trên từng “tấm bia người” lồ lộ ở đằng trước.

Máu phun xối xả, nền gạch được nhuộm hoàn toàn bởi màu đỏ của thứ dung dịch tanh tởm, mới nhìn thôi mà đầu óc đã quay cuồng, chỉ muốn lộn ruột lộn gan mà nôn ọe.

Vài nhăn cầu lẩn lóc... cách đó không xa.

Máu... máu từ từng tấm bia người cứ thế phụt ra... tắm cả cơ thể.

Cả căn phòng đã... biến thành bể máu.

Đang ngủ nghe tiếng cách cách vang lên rõ mồm một của kim loại, lúc thưa lúc nhặt. Hấn mở mắt ra ngoái đầu theo hướng âm thanh đấy thì thấy ST2 đang tháo lắp, lau chùi mấy khẩu Glock 17 và một khẩu gì đấy mà hấn hình như đã từng thấy qua.

Bước tới ngồi xuống bên cạnh gã, hấn im lặng cầm khẩu Glock 17 lên xem sơ qua từ đầu tới đuôi.

Gã ST2 thấy vậy liền hỏi hấn:

- Thấy thế nào?

- Được đấy.

- Cậu nói xem nó được chỗ nào?

Biết gã muốn kiểm tra trình độ mình nên hấn cũng nhanh chóng lật từng trang trí nhớ đáp lại:

- Bán tự động, tốc độ bắn nhanh, đạn 9x19mm Parabellum, băng đạn mười bảy viên hoặc có thể hơn.

- Ồ, còn “em này” thì sao? – ST2 đưa mắt sang khẩu súng bên cạnh rồi lại hỏi.

- Không biết. – Hấn nhìn gã lắc đầu.

- Cậu từng nghe M1911 chứ?

- Có nghe qua một lần.

- “Em này” là Kimber Custom, được sản xuất dựa trên M1911. Cũng giống như M1911, Kimber Custom có độ chính xác cao, lực sát thương lớn, dễ sử dụng.

- Cái kia là gì?

- À, đó được gọi là đường ray Picatinny để lắp đèn pin hoặc các mục tiêu laser khi cần.

- ...

ST4 cũng đã dậy từ khi nào, liếc thấy mấy khẩu Glock 17 cùng khẩu Kimber Custom trên bàn tỏ ý thích thú:

- Mới sáng sớm có chuyện... Á đừ, mấy em yêu nhìn ngon thế.

- Không quan sát anh ninh nữa à? – Không thấy chiếc laptop nên hẳn vội hỏi gã.

- Hồi khuya giao lại cho ST1 rồi.

- Ủ.

Để chuẩn bị cho hành động lần này, sáng hôm nay bọn hắn phải thực thi nhiệm vụ mà ST1 giao phó hồi tối hôm qua. Tất nhiên chẳng thể để cái bản mặt lộ lộ ra đi đến viện bảo tàng được, cho nên ai nấy đến đó đều phải cải trang cho khuôn mặt và bộ dạng khác với thường ngày. Hắn thì thấy hơi khó chịu khi vào vai nam sinh viên với ba lô màu xám cũ kỹ cùng cặp kính cận to tổ bố không độ ngự trị trên sống mũi. Với chiếc áo khoát cổ đứng cùng chiếc mũ đen hắn hoàn toàn có thể ẩn mình tránh người quen phát hiện.

Bảo tàng Mĩ Thuật quốc gia có vị trí địa lý rất thuận lợi cho mọi người tham quan nên lúc nào bảo tàng cũng không ngớt người qua kẻ lại. Chưa kể mới tuần trước đại sứ quán Pháp đã tặng cho bảo tàng bức tranh nổi tiếng Portrait nên lượng khách có phần tăng đột biến. Trong bảo tàng có nhiều phòng thông với nhau, mỗi phòng có ít nhất một camera an ninh gắn ở những vị trí trọng yếu.

Sau khi giả vờ chăm chú vừa xem vừa đánh giá những tác phẩm nghệ thuật, những món đồ mang đậm tính lịch sử, văn hóa ở vòng ngoài hắn liền tiến vào phòng trung tâm, nơi đặt bức tranh Portrait. Với diện tích chỉ hơn 80m², phòng trưng bày Portrait đã thu hút một lượng lớn du khách tham quan. Lực lượng an ninh quản lý căn phòng này bằng bốn chiếc camera cảm ứng hồng ngoại trấn giữ bốn góc đều hoạt động hai tư trên hai tư giờ. Chính giữa phòng đặt một tủ kính cố định, bề mặt kính xem ra là loại kính chịu lực tốt nhất hiện nay. Kính dày mười milimet, mỗi mặt đều có gắn chip bên trong phát tín hiệu cùng tần số với loa trên trần nhằm báo động nếu kính chịu một lực nhất định. Bề mặt kính trên cùng có một khóa mật mã xem ra có vẻ rất phức tạp. Bao quanh tủ kính đó là một tủ kính khác lớn hơn nhiều lần, và khách tham quan chỉ có thể đứng sờ bên ngoài tủ kính lớn này mà thôi.

Đang chăm chú quan sát tủ kính nhỏ bên trong một cách cẩn thận thì hắn vô tình đụng ngã một cô bé đeo kính đen mái tóc để búi ẩn vào chiếc mũ rộng sâu. Lúc hắn đỡ cô bé dậy thì vừa kịp phát hiện cô bé này có dáng người rất quen, dường như hắn đã từng thấy trước đây, nhưng cụ thể là ai, khuôn mặt như thế nào thì tạm thời chưa định hình được. Đúng lúc đó, bên tai hắn vang lên giọng ST1 khe khẽ: “Rút, có cớm.”

Nghe thế, hắn liền nhanh chóng rời khỏi bảo tàng, với lại hắn đã quan sát những gì cần quan sát rồi nên cũng không còn chuyện gì nữa.

Trở lại căn cứ, khi tất cả mọi người đã có mặt đông đủ, ST1, nét mặt bỗng dăm chiêu ra chiều suy nghĩ. Thấy vậy ST4 liền hỏi:

- Có chuyện gì vậy, có phải cớm đánh hơi...

- Không rõ, nhưng có thể không phải do chúng ta. – Lắc nhẹ đầu, ST4 nhún mày nửa vờ khẳng định.

- Vậy, tối nay... - ST4 băng khoản.

- Tối nay vẫn phải làm nhiệm vụ, lệnh cấp trên. – ST1 khẳng định.

- Hay là có nội gián? – ST2 bỗng lên tiếng.

- Đó không phải là nhiệm vụ của cậu, cậu không cần phải quan tâm. – ST1 hơi khó chịu trả lời.

Nhận thấy các câu hỏi cứ liên tiếp đổ dồn về mình nên ST1 vội lái đề sang hướng khác, vấn đề quan trọng hơn:

- Thôi các cậu báo cáo tình hình trước rồi bàn thảo kế hoạch chuẩn bị cho tối nay...

Lát sau khi nghe tất cả báo cáo xong xuôi, ST1 kẹp điều thuốc vẩy tàn thuốc rơi hết, nhìn bọn hắn một lượt rồi húng hắng giọng đặt vấn đề:

- Như vậy để nhiệm vụ tối nay thành công thì chúng ta phải nghĩ cách giải quyết các vấn đề sau: Thứ nhất, là làm sao để vào trong bảo tàng mà không bị phát hiện. Thứ hai, là làm cách nào để khống chế hệ thống các camera an ninh. Thứ ba, mật mã khóa. Cuối cùng, là nghiên cứu tuyến đường nhanh nhất, thuận tiện nhất cho việc ra tay-rút lui và tránh những camera giao thông tại các ngã ba, ngã tư, các giao lộ, các chốt giao thông.

Tới đây, ST1 dừng lại một khoảng thời gian đến khi điều thuốc trên tay gã không còn gì để hút thì gã mới nói tiếp:

- Ai có cách giải quyết những vấn đề trên thì nêu ra thử xem, mọi người cùng nhau bàn bạc.

ST3 thở hắt một hơi, giọng chậm rãi nhưng hơi găng:

- Theo tôi thì muốn vào trong bảo tàng an toàn thì chỉ còn cách đột nhập từ cửa bên hông bảo tàng, nơi đó có một cách cửa thoát hiểm, chúng ta có thể lợi dụng nó.

- Theo như báo cáo thì cánh cửa đó có lắp thiết bị chống trộm cảm ứng mạch kín. Vậy cậu xử lý nó được không?

- Cái này tôi làm được.

- Nói thử xem nào?

- Trước hết, tôi sẽ nói sơ qua về loại thiết bị này chút. Loại thiết bị chống trộm này bao gồm hai thiết bị nhỏ, thiết bị chính gồm một mạch điện với hai thanh kim loại, một chiếc lò xo sẽ làm hai thanh kim loại này không chạm được vào nhau và làm mạch hở. Khi đặt bên cạnh thiết bị thứ hai, vì bên trong là một nam châm nên nó sẽ hút thanh kim loại kia và làm hai thanh kim loại tiếp xúc khiến cho mạch kín. Hai thiết bị được gắn đối diện nhau, một cái trên cửa và một cái trên khung cửa. Khi đã kích hoạt và có kẻ đột nhập, hai thiết bị sẽ chệch khỏi nhau và làm mất tác dụng của nam châm khiến cho mạch điện hở và chuông báo động sẽ kêu. Như vậy ta có thể vào trong mà không bị báo động bằng cách xử lý khóa cửa rồi lấy một lá thép từ đưa nó qua khe cửa vào đúng vị trí giữa hai thiết bị báo động. Ta có thể hình dung lá thép này khi đó có tác dụng như thiết bị thứ hai trong hệ thống báo động nên dẫn đến còi báo động không kêu. Sau khi vào trong được rồi thì đóng cửa lại như cũ và rút lá thép ra. Thế là xong.

- Khả thi không?

- 99%.

- Có ai có ý kiến gì không?

- ...

- Vậy cậu giải quyết vấn đề này. – Nói rồi gã lại châm điều thuốc mới, hút vào một hơi thật dài, đôi mắt nhắm nghiền từ từ thở ra khói thuốc một cách điệu nghệ trước khi chuyển sang vấn đề thứ hai. - Tiếp theo để khống chế hệ thống các camera... - ST1 nói tới đây rồi dừng lại quan sát nét mặt của từng thành viên.

ST4 không ngần ngại nói thẳng:

- Tôi đã thử khảo sát rồi, tất cả các camera các phòng bên ngoài tôi có thể khống chế nhưng riêng bốn chiếc camera cảm ứng hồng ngoại trong phòng chính thì tạm thời khống chế không được vì nó được bảo vệ bởi tường lửa rất kiên cố, nếu muốn phá vỡ thì phải mất rất nhiều thời gian.

- Bao lâu?

- Ít nhất ba ngày.

- Như vậy không được.

- Thế tôi cũng hết cách.

- Đối với bốn camera này, ai có cách đối phó không? – Rồi gã quét mắt một lượt, nhận thấy từng cái lắc đầu đăm chiêu của các thành viên khác, ngoại trừ hẳn.

Thấy vậy, gã chuyển ánh nhìn sang hẳn hỏi:

- Cậu có cách không?

Không vội trả lời gã ngay, chừng hơn năm giây sau hắn mới lên tiếng:

- Ta có thể sử dụng amoniac và axit axetic.

Gã nhướn mày nửa tò mò, nửa ngờ vực:

- Cụ thể xem nào?

Nhìn thẳng vào mắt gã, hắn nhẹ nhàng đáp:

- Thiết bị cảm ứng hồng ngoại nhận biết chuyển động nhờ sự thay đổi nhiệt độ trong phòng do mỗi cơ thể chúng ta đều phát ra nhiệt. Vì thế, ta có thể lợi dụng điểm này bằng cách làm nóng căn phòng đến nhiệt độ tỏa ra từ cơ thể của chúng ta. Làm nóng căn phòng có nhiều cách nhưng cách đơn giản nhất là áp dụng phản ứng hóa học giữa amoniac và axit axetic. Theo đó, ta có thể dùng hai bình xịt tưới cây, một bình đựng amoniac và một bình đựng dung dịch axit axetic. Sau đó, xịt cả hai bình này vào phòng chính, phản ứng hóa học xảy ra sẽ làm tăng nhiệt độ phòng. Và việc còn lại là canh sao cho nhiệt độ phòng xấp xỉ nhiệt độ ở người chúng ta là được.

- Cậu cảm thấy được à?

- Không vấn đề.

- Tốt, vậy thì cậu sẽ lo phần này. – Đến đây, gã ST1 quay sang gã mặt lạnh. – ST3, cậu sẽ lo phần mật mã khóa.

- đương nhiên phần còn lại là của tôi. – ST2 cũng lãnh nhiệm vụ cho riêng mình.

Chỉ chờ có thế, ST1 vỗ tay đứng dậy nói lớn:

- Tốt, cũng không còn nhiều thời gian, việc của ai nhanh chóng chuẩn bị đi.

Trong khi đó, tại Học viện Cảnh sát Nhân dân (T32).

Chiếc Mazda 323 màu trắng cũ kĩ từ xa chầm chậm tiến tới rồi dừng hẳn ngay trước cổng phụ trái. Một người đàn ông độ ngoài năm mươi, tóc muối tiêu ngồi ở ghế lái ló đầu ra cửa xe giọng trầm ấm:

- Anh Đạt, anh có ở đó không?

Từ trong phòng bảo vệ, một người đàn ông trạc tuổi người ngồi trong xe bước vội ra, nụ cười hiền hậu nở trên môi. Như quá quen thuộc công việc này, người gác cổng liền lấy chìa khóa đang treo lưng thắt ở đai quần ra mở khóa. Cánh cửa mở ra, chiếc ô tô nhanh chóng chạy vào. Rồi cánh cửa phía sau cũng vội khép lại ngay sau đó. Chờ người gác cổng quay lại, người ngồi trong xe với tay lấy một hộp trà gọi khê:

- Anh Đạt.

Chờ người gác cổng chạy lại, người ngồi trong xe chìa ra hộp trà cười bảo:

- Biểu anh, Đình Tân Cương Thái Nguyên đấy nhé.

- Ồ... cảm ơn cậu. - Người gác cổng khê thốt lên vẻ kinh ngạc rồi ông quay ra phía ghế sau nhẹ giọng. – Con bé được cậu tận tình dạy bảo chắc hẳn rất giỏi nhỉ?

- Vâng, xuất sắc nhất khóa đấy ạ, thôi bác vào phòng đi, em đi vô đây.

Không lâu sau đó, chiếc Mazda 323 màu trắng đỗ cái xích ngay bãi đỗ xe. Mở cửa bước ra là một già một trẻ, người già là nam, người trẻ là nữ. Người nữ im lặng tháo chiếc mũ và kính đen bỏ vào balo, mái tóc được búi cao này giờ được xả xả, cô gật đầu chào người lái xe rồi lặng lẽ bước về phía kí túc xá nữ.

Đúng 0 giờ, chiếc Toyota Fortuner đen lạng lẽ rời căn cứ. Hai mươi phút sau, có mặt gần bảo tàng, cách cửa hông bên trái chừng ba mươi mét, ẩn mình dưới những tán cây.

Ngay lúc đó, bên tai hắn lập tức truyền đến một mệnh lệnh của ST1:

- Hành động.

Chỉ chờ có thế, hắn và ST3 nhanh chóng xuống xe, rồi men theo từng tán cây, góc khuất tiếp cận cánh cửa bên hông bảo tàng.

Theo như kế hoạch thì ST1 sẽ lựa chọn vị trí tốt nhất mà quan sát để thuận tiện chỉ đạo bao quát hành động. ST2 sẽ chuẩn bị sẵn sàng để tẩu thoát, cùng với đó là nhiệm vụ cảnh giới. Sau khi ST4 đột nhập và khống chế hệ thống camera vòng ngoài thì sẽ liên lạc với hắn cùng ST3 để bắt đầu lên vào khu vực bên trong. Tất nhiên trước đó ST3 phải xử lý nhanh gọn khóa cửa bên hông mà không để chuông báo động kêu. Sau khi vào trong thì nhanh chóng tiến vào phòng triển lãm trung tâm, nơi đặt bức tranh Portrait. Tại đây, hắn phải sử dụng amoniac và axit axetic như kế hoạch để che mắt bốn thiết bị cảm ứng hồng ngoại. Sau khi nhiệt độ phòng tiến tới mức nhiệt độ cơ thể của ST3 thì ST3 sẽ vào trong và phá khóa và lấy bức tranh một cách nhẹ nhàng nhất.

Kế hoạch tóm gọn là vậy, nghe có vẻ đơn giản. Tuy nhiên, để đạt được cái đơn giản ấy thì bọn hắn đã phải chuẩn bị kĩ càng từ A đến Z. Mọi hành động lần này diễn ra khá xương sể. Hắn cùng ST4 và ST3 phối hợp tương đối ăn ý khi mà đây là lần đầu tiên hắn làm việc với họ.

Nói sơ qua một chút về kế hoạch ST4 nhằm che mắt lực lượng an ninh. Đầu tiên, ST4 sẽ xâm nhập hệ thống các camera vành đai và vô hiệu hóa chúng, nói chính xác hơn là giành quyền kiểm soát. Khi hắn và ST3 bắt đầu mở khóa cửa bên hông bảo tàng cũng là lúc ST4, lúc này đang ngồi trong xe với ST2, nhanh chóng kiểm soát camera căn phòng bọn hắn chuẩn bị đột nhập. Khi đó, ST4 sẽ lấy một hình ảnh của căn phòng từ cơ sở dữ liệu của phòng an ninh thay thế tạm thời vào đoạn video mà camera đang quay lại. Do đêm khuya không có người cũng như các vật hoạt động nên đoạn video vào lúc này chẳng khác nào tấm ảnh tĩnh như mọi đêm.

Và cứ như vậy, ST4 thông báo tình hình bên trong cho bọn hắn, mọi hành tung của mấy gã bảo vệ an ninh đều không qua được mắt của tên hacker chuyên nghiệp này.

Mất gần mười lăm phút kể từ lúc bắt đầu hành động, hắn và ST3 đã có mặt ở trước cánh cửa của căn phòng quan trọng nhất. Gấp đúng sở trường của mình, ST3 không mấy khó khăn mở được cánh cửa tiếp theo bằng bản năng nhà nghề. Đợi gã mở khóa xong thì hắn nhẹ nhàng đưa vòi hai bình xịt amoniac và axit axetic hướng vào trong phòng và cho “phun sương”. Lúc này trên người của ST3 có gắn một máy đo nhiệt độ toàn thân loại nhỏ đeo ở trước ngực. Chờ khoảng gần mười phút thì nhận thấy tín hiệu báo nhiệt độ phòng đã đạt đến nhiệt độ cơ thể của ST3, hắn lập tức hiệu cho gã hành động. Chưa đầy cái chớp mắt, ST3 đã lên vào trong rồi đóng cửa lại. Hắn thì ở ngoài cẩn thận điều chỉnh nồng độ của hai bình xịt sao cho nhiệt độ phòng vẫn duy trì ở mức ổn định. Thời gian cứ chậm chậm trôi đi, thoáng chút mười phút đã qua. Đúng lúc này bên tai hắn văng vẳng tiếng ST4 rõ ràng rành mạch:

- Xong chưa, bảo vệ sắp đến đó.

Nghe vậy, hắn định đánh tiếng ST3 ra hiệu rút thì ngay lúc này, cửa phòng chợt mở. Liên đó, là sự xuất hiện của ST3 cùng bức tranh Portrait.

Chợt thấy ánh đèn loang loáng bên hành lang cách chỗ này một khúc ngoặt, hắn với ST3 không chần chừ thêm giây phút nào nữa mà theo sự chỉ dẫn của ST4 rút lui an toàn.

- Đường cũ có bảo vệ quay lại không được nữa, hai cậu cứ đi hết hành lang rồi quẹo trái. – Giọng nói ST4 văng vẳng bên tai.

Và như thế, bọn hắn cứ nghe theo những hướng dẫn của ST4 mà đi. Lát sau, hắn và ST3 đã trở lại căn phòng đầu tiên lúc mới đột nhập vô. Và đến lúc này, mọi việc coi như hoàn tất.

Sở dĩ, hắn và ST3 không thể tùy tiện đi lại lung tung trong bảo tàng được mặc dù ST4 đã kiểm soát hệ thống camera là bởi vì các nhân viên an ninh của bảo tàng đang xem camera, mà các bảo vệ lại đi tuần, thế nên các đoạn video của camera hiển hiện lúc này không còn là những hình ảnh tĩnh. Vì thế, dựa vào vị trí của nhân viên bảo vệ đi tuần mà ST4 sẽ linh hoạt khởi động những chiếc camera tương ứng để khỏi bị nghi ngờ.

Xong nhiệm vụ, vừa mới toát lên xe thì ST1 đã vội ra lệnh:

- Rút!

Nghe vậy, ST2 liền khởi động xe:

- Chuồn thôi.

Vừa dứt lời ST2 đã cho xe lặng lẽ men theo đường Hoàng Hoa Thám, chừng hai trăm mét thì chui vào đường số 8. Lúc này trên đường hầu như chả có chiếc xe nào qua lại. Chừng năm phút sau gã ngoặt sang trái chạy vào hẻm 15/4. Và cứ như vậy, xe lặng lẽ chạy trong đêm đen cô tịch. Hơn năm phút sau, chiếc Toyota Fortuner đã có mặt ở đoạn đường Quang Trung gần chân cầu Hữu Cảnh. Tới đây, với việc luồn lách ở những con hẻm, đường nhỏ thay vì chạy trên đường lớn, ST2 đã tránh được ít nhất hai ngã tư, một ngã ba tương ứng với ba vị trí camera đang chờ chực. Chưa kể nếu đi đường chính, rất có thể cả bọn gặp các chốt giao thông hay công an đi tuần, một điều cấm kị khi đang trong quá trình hành động, rút lui. ST2 không nói không rằng tiếp tục điều khiển xe chạy dọc theo đường Quang Trung một đoạn rồi lại ngoặt sang một con đường khác gần đó. Cứ như thế, dù hơi mất thời gian nhưng bọn hắn đã có mặt ở căn cứ an toàn. Và quan trọng hơn, ST2 đã linh hoạt làm Toyota Fortuner tránh tất cả các con mắt camera và công an giao thông.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ không gặp một chút trở ngại, hắn chẳng vội ngủ ngay mà ra ngồi bên cửa sổ hóng gió trời.

Bắt đầu từ ngày hôm qua, hắn biết kể từ bây giờ mỗi đường đi nước bước phải suy tính cho thật cẩn trọng, sai một ly thay vì đi một dặm thì hắn sẽ được đặt cách đi một bước thôi. Nhưng một bước lúc này chẳng khác nào một bước xuống Đại Ngục khi mà khoảng cách giữa hắn và bờ vực thẳm lúc này chưa đầy một bàn chân.

Hoàn toàn không do ý thức điều khiển, ngón tay trở của hắn vô hình chung cứ vẽ đi vẽ lại kí tự gì đó. Mãi đến khi giật mình nhìn lại thì dưới ánh sáng mờ mờ ảo ảo, nét kí tự kia dường như đột nhiên phát sáng rất lạ lùng, dù rằng sau đó hắn cho rằng mình đã bị hoa mắt. Tuy nhiên, lúc này điều đó không còn quan trọng nữa. Bởi lẽ, vừa rồi khi nghĩ tới kí tự kia, M3, thì đồng thời lúc đó hình ảnh một người lập tức hiện ra. Người đó chính là...

18. Chương 18: Phi Vụ Biên Giới

- Ê, sao không ngủ, ngồi đây làm gì zậy? – ST4 đến bên cạnh hắn lúc nào chẳng hay, không những thế tên này còn làm hắn giật bắn mình bằng cái vỗ vai không kém phần bất ngờ khi hồn hắn mãi đang đeo đuổi những manh mối vụn vặt, và mạch suy nghĩ vừa rồi cũng bị gã cắt đứt.

- À... ừ, chưa buồn ngủ, ngồi hóng gió chút. Còn cậu sao mà cũng ra đây? – Rất nhanh, đầu hắn đã tìm ra một lý do xác đáng.

- Hi, cũng như cậu thôi. – Gã nở nụ cười nhẹ nhưng tia mắt toát ra chút cảm giác buồn buồn.

- ...

Lặng người vài giây gã làm hắn hơi bất ngờ bằng chất giọng trầm như ẩn chứa bên trong tâm sự gì đó:

- Tôi là Duy, Thái Tùng Duy. Cậu tên gì?

Trong tổ chức có một quy định như thế này, những người làm việc cùng nhau thì chỉ được phép xưng hô bằng mật danh, còn mọi thông tin khác không được phép nói cho ai biết, cũng như cấm hỏi người khác. Vì thế, đối với những lời vừa rồi của ST4, hắn không giấu được vẻ ngạc nhiên:

- Không phải...

- À, cậu ngại cái quy định đó thì thôi. – ST4 biết hắn nghĩ gì nên vội cắt lời.

...

Nhưng chợt nghĩ lại, hắn cũng vội đáp lễ:

- Tôi tên Phong, Nguyễn Lâm Phong.

- À.

...

Rồi tự nhiên sau một khoảng im lặng của đôi bên, ST4 lại lên tiếng bằng câu hỏi chẳng ăn nhập:

- Cậu có ghét bọn cớm không?

- Sao tự nhiên cậu lại hỏi vậy?

- Cứ trả lời đi.

- Tôi cũng chẳng biết nữa, tôi thấy họ cũng như chúng ta.

- Nhưng tôi ghét?

- Có lý do đặc biệt nào sao?

...

Lại im lặng, dường như cái im lặng lần này liên quan tới những kí ức chẳng mấy vui vẻ nào đó của ST4 khi mà lúc này ánh mắt gã chợt mơ hồ, xa xăm và chút buồn thoáng qua, rồi gã thở dài:

- Trước kia ba tôi là công an.

Thú vị thật, gã ST4 này cứ liên tục đưa hắn đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác.

- Ba cậu... công an, cậu nói đùa à?

Gã lắc đầu rồi đáp:

- Không, đó là sự thật.

- Vậy sao...

Gã từ tốn, dường như chẳng buồn vội vã đáp trả thắc mắc của hắn:

- Ông rất giỏi, nhưng... nhưng lại bị bọn khốn đó giết?

...

Như những lần trước, một khoảng lặng lại tiếp diễn, dường như gã đang cố ngăn đợt sóng xúc cảm vừa gợn trong đáy lòng. Và khi khổng chế được những hồi tưởng muốn trào giọt lệ ấy, gã mới nói tiếp bằng giọng thì thầm:

- Trong hệ thống công an lúc đó, tồn tại một tổ chức ngầm, tổ chức này bắt tay với bọn xã hội đen làm ăn phi pháp, ba tôi và cộng sự của ông trong đội điều tra đó đã bị thủ tiêu khi đang âm thầm làm nhiệm vụ.

- Vì vậy cậu mới căm ghét bọn họ?

- Cũng có thể nói là vậy.

- Sao không đổ lỗi cho bọn xã hội đen kia?

- Sao lại phải đổ lỗi cho họ? – Gã thản nhiên hỏi lại.

- Chẳng phải...

Tới đây, gã lại ngắt lời hắn:

- Tôi biết cậu nghĩ gì.

- ...

- Khi nhắc tới xã hội đen có phải điều cậu nghĩ đầu tiên là bọn họ rất xấu xa không?

- Ủ.

- Và những người mà cậu gọi là công an, cậu nghĩ họ tốt đẹp?

- Tất nhiên.

- Vậy đấy, con đường họ chọn ban đầu đã được xác định đấy thôi.

- À, hiểu rồi.

Vừa mới gật gù như chợt ngộ ra chân lý thế kỷ ấy thì một thắc mắc khác cũng ham vui nên vội vội vàng vàng chen chân vào:

- Mà chuyện này làm sao cậu biết được, chẳng phải như cậu nói những người điều tra năm đó đều đã bị thủ tiêu hết rồi sao?

- Ủ, họ đều bị giết nhưng... còn có một người biết chuyện này, chỉ có điều lúc ấy ông ta không thuộc nhóm điều tra đó.

- Người ấy nói hết cho cậu?

- Không, mấy tháng trước tôi đột nhập vào cơ sở dữ liệu của Cục và biết được vài thông tin mật. Từ manh mối đó tôi âm thầm tìm hiểu.

- Giờ cậu biết thân phận ông ta và bọn xã hội đen kia thì sao không tìm hiểu ngọn ngành luôn.

- Ai bảo cậu là tôi biết thân phận họ?

- Chẳng phải cậu vừa mới nói...

- Không, ý tôi là tôi chỉ biết đại khái vậy thôi, chứ cụ thể thì tôi không rõ, vì trong hồ sơ cũng chỉ để mật danh này nọ mà thôi.

- Lại là mật danh.

- Ủ. – Gã gật đầu xác nhận rồi bỗng đôi môi mấp máy không thành tiếng: M1.

Tuy tai không nhận được tín hiệu cuối cùng đó nhưng mắt hắn đã nhanh chóng đọc vị được khẩu hình miệng của ST4 nên vội hỏi lại:

- Gì M1?

- À không có chi.

Thấy gã không muốn trả lời nên hắn thôi không hỏi tiếp, để mặc cho nghi vấn đó nằm im một góc, có gì tính sau.

...

Sau một khoảng lặng giữa hai cá thể, hắn lại phải lên tiếng để phá vỡ trạng thái im lặng cân bằng đang có xu hướng ngưng đọng:

- Sao cậu lại nói với tôi những chuyện này, không sợ tôi...

- Hì, tôi cũng chẳng biết vì sao nữa... chỉ cảm thấy cậu có gì đó mà tôi có thể tin tưởng.

- Đừng tin người quá vậy chứ?

- Đôi khi con người ta hành động chẳng cần một lý do rõ ràng nào cả mà.

- Cậu thật là...

...

- Mà nè.

- Gì, nói đi.

- Nếu cậu sống bên Mĩ chắc tài năng sẽ được trong dụng hơn đây.
- Có gì đâu mà trọng với dụng hơn.
- Thật đấy, tôi nghe nói bên đó rất coi trọng người tài. Dù cậu là hacker nhưng nếu cậu giỏi thật sự thì họ sẽ mời cậu về làm việc cho họ, đương nhiên vấn đề lương hay thưởng gì thì miễn bàn, chưa kể cậu còn quá trẻ.
- Tôi không thích thế?
- Không thích thế, chứ cậu thích gì?
- Tự do.

Ngừng lại ba nhịp, ST4 nói tiếp:

- Tôi không muốn mình bị bó buộc vào điều gì cả.
- Vậy sao cậu tham gia tổ chức, chẳng phải như vậy...
- Không, mặc dù tham gia nhưng trước đó tôi đã thỏa thuận với họ rồi, tôi sẽ không tiết lộ bất cứ điều gì của tổ chức với ai cả, sống để bụng chết mang theo, nhưng đổi lại khi tôi không muốn làm nữa thì sẽ rút lui.
- Hứa là một chuyện nhưng khi họ làm biết đâu...
- Đúng vậy.
- Thế có nghĩa...
- Ừ.

Có lẽ vài lời đối thoại cuối của hắn và gã ST4 mọi người nghe sẽ không hiểu gì bởi những từ ngữ vốn được thu gọn hết mức có thể. Những câu từ chứa nội dung quan trọng đều bị ẩn đi, thay vào đó là lớp màng bọc đủ an toàn để có thể tránh đi những nguy cơ tiềm ẩn không ngờ tới.

Sau đó, hắn và ST4 cũng chẳng nói thêm gì nữa, cả hai cứ thế im lặng hướng ánh mắt vào nơi xa xăm, và có thể hai tia nhìn của hai con người vừa chạm nhau thì phải.

Vài ngày sau.

Đương lúc cả bọn đang tụ tập với bộ bài năm hai lá thì ST1 xuất hiện mang đến một thông tin mới.

Chờ khi tất cả đã ngồi quanh chiếc bàn quen thuộc, gã mới đặt hai tay lên bàn truyền đạt rõ ràng:

- Nhiệm vụ mới... nhưng lần này là hai nhiệm vụ phải làm. Chút nữa ST2 và ST5 sẽ có người tới đưa đi nhận nhiệm vụ. Những người còn lại thì lát tôi sẽ triển khai kế hoạch.
- Chỉ thế thôi à? – ST2 thắc mắc.
- Ừ. – ST1 tỏ ra điềm đạm.
- Mà sao không nói rõ nhiệm vụ của bọn tôi lúc này luôn đi? – Gã ST2 lại hỏi tiếp.
- Tôi chỉ truyền đạt lại chỉ thị cấp trên, nhiệm vụ của hai cậu là gì tôi cũng chẳng biết lấy gì mà nói cho cậu.
- Ừ, vậy mà tôi cứ tưởng...

Đúng như lời ST1, khoảng hơn một giờ sau hắn và ST2 đã yên vị trên chiếc Camry đen bóng của gã lạ mặt khác sau khi gã và ST1 trao đổi gì đó mà hắn chẳng thể nghe được.

Xem đồng hồ thì thấy đã hơn mười giờ đêm, như thói quen hắn lại giở trò suy đoán này nọ về nhiệm vụ sắp tới mà mình phải nhận và phải làm.

Chợt đưa ánh mắt ra ngoài cửa sổ, hắn thấy lòng mình phút chốc bình yên đến lạ khi con người của hắn lúc này đang ẩn hiện những quan cảnh quen thuộc buổi đêm của thành phố được mệnh danh không ngủ. Xe vẫn âm thầm lướt nhẹ trên đường rồi băng băng lên cầu Sài Gòn. Khung cảnh này làm hắn chợt nhớ đến Trác Nguyên, một cô gái kì lạ, rất bí ẩn.

Và một lần nữa hắn không thể không giật nảy mình, một khoảnh khắc quá đổi bất ngờ. Hắn chẳng biết nó nên gọi là cái duyên, là cái nợ hay tự mình định nghĩa rồi đặt tên nó là cái thứ gì gì đó mà có thể đủ để diễn đạt tâm trạng cũng như suy nghĩ của hắn lúc này khi mà người con gái ấy, mái tóc hung nâu đỏ ấy vừa mới đây thôi lại vụt qua ngay khoảnh khắc xe băng qua giữa cầu.

Phải chăng có thứ gì đó ràng buộc giữa cây cầu và kỉ niệm của cô. Đó là kỉ niệm vui hay buồn, là nụ cười hay nước mắt, là hạnh phúc hay đau thương? Suy cho cùng thì hắn cũng chẳng rõ. Tuy vậy, hắn dám chắc một điều, đó là nơi giữa cây cầu kia đã từng... xuất hiện trong quá khứ của cô cùng với những mảnh kí ức không thể quên.

Đến nơi, hắn và ST2 được đưa vào một phòng kín. Ngoài sự hiện diện của hai người bọn hắn và tên lái xe thì lúc này trong phòng còn có một gã lạ mặt khác.

Gã vẫn đứng im quay mặt vào trong cất giọng nhẹ nhàng:

- Cậu ra ngoài rồi đóng cửa lại.

- Vâng. – Tên đưa bọn hắn tới tổ thái độ rất cung kính đáp lại.

Sau khi tên kia đi rồi, bọn hắn cũng chẳng biết làm gì nên cứ thế đứng như trời trồng, đôi chân cũng chẳng buồn nhúc nhích dù chỉ một bước.

- Hai cậu ngồi đi.

Chỉ đợi có thế, hắn và ST2 liền nhanh chóng “hạ cánh” yên vị trên chiếc sofa.

Cùng lúc đó, gã kia quay lại. Ánh nhìn ba người hình như vừa giao nhau thì phải. Nét mặt gã thoảng trầm tư, lãnh đạm nhưng nhanh chóng được che lấp đi bởi nụ cười đón chào hai vị khách:

- Gì mà nhìn tôi thế, mặt tôi dính gì à?

- À không, không có gì? – Hắn và ST2 không hẹn mà cả hai đồng thanh.

Rồi gã lạ mặt húng hấn giọng:

- Trước tiên tôi xin tự mình giới thiệu, tôi là ST0.

Ngừng lại vài khoảnh khắc tích tắc, đưa mắt quét bọn hắn một lượt, gã tiếp lời:

- Cậu là ST2, còn ST5 là cậu?

- Vâng. – Gã ST2 tỏ ra e dè, hắn thì chỉ gật đầu nhẹ.

- Nhiệm vụ lần này tổ chức giao cho hai cậu không phải bình thường, có thể nói là rất quan trọng. Vì thế, tính bảo mật của nhiệm vụ hai cậu hiểu rồi chứ, tôi có cần phải nhắc lại không?

- Tôi hiểu. – Cả hai người bọn hắn lại một lần nữa đồng thanh.

- Không biết có thừa hay không nhưng tôi vẫn phải cảnh báo hai cậu, mọi hành động bất kỳ của hai cậu chắc chắn sẽ không lọt qua mắt của tổ chức, tổ chức luôn dõi theo hai cậu từ xa, vì thế nếu trong suy nghĩ có chút gì đó đen tối thì tốt nhất là hủy nó đi hoặc đem những chuyện đó thú nhận trước khi bị tổ chức xử lý. – Đến đây gã có mặt danh ST0 gần như đe giọng, lực mỗi câu nói đều được nén hết mức có thể nên hắn cũng phần nào cảm nhận được sức nặng mà nó đè xuống thực sự không hề nhỏ chút nào. Điều đó thực sự làm hắn thêm phần lo lắng, nhưng trước mặt gã hắn vẫn có thể làm chủ được mình nên tâm tự tập niệm tập thời đã được khống chế và vẻ ngoài của hắn lúc này có lẽ đủ để che mắt ánh nhìn đang “soi” của gã.

- Vâng.

- Giờ tôi sẽ phổ biến nhiệm vụ của hai cậu, nhiệm vụ lần này khá khó khăn nên phải chuẩn bị cho thật kĩ càng. Phải chắc chắn một điều, đối với nhiệm vụ này phải tuyệt đối thành công, không được phép thất bại. Nếu có gì sơ suất tôi không dám chắc tổ chức sẽ không làm gì hai cậu đâu.

Nghe tới đây, sống lưng hắn chợt lạnh toát. Nhưng lúc này đây, còn có sự lựa chọn nào khác đâu? Vậy nên, hắn liền gật đầu:

- Vâng, bằng mọi giá tôi sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ.
- Tôi cũng thế. – Thấy thế, ST2 cũng phụ họa theo.
- Và trong mọi tình huống có thể linh hoạt xử lý, chứ không phải chuyện gì cũng gọi về, hai cậu hiểu chứ?
- Vâng, tôi hiểu. – Cả hai cùng gật đầu cái rụp.
- Tốt, nghe vậy tôi cũng yên tâm phần nào. Bây giờ, tôi sẽ triển khai cụ thể nhiệm vụ cho hai cậu, nghe cho kỹ tránh hời hợt lại...

...

Hai hôm sau, khi hắn và ST2 đã chuẩn bị xong mọi thứ thì trước khi lên đường ST0 có đưa cho bọn hắn một nửa tờ tiền rất lạ cùng một chiếc vali khá nặng, rồi gã dặn dò:

- Cẩn thận đấy, dạo này giao dịch không như trước đâu, coi chừng bọn cớm, chúng đánh hơi thấy thì... – Đến đây gã ngừng lại, xem chừng về sau muốn cả hai tự hiểu.

Hiểu ý, hắn gật đầu dứt khoát:

- Anh yên tâm, bọn em đi đây.
- Ừ.

Chiếc Audi 4 chỗ đen bạc không lâu sau đó rời “chỗ ST0” đi làm nhiệm vụ. Vừa đi, hắn vừa lấy tấm bản đồ ra xem sơ qua lịch trình. Địa điểm giao dịch là khu vực gần Tân Hà nên cũng nhiều hướng để chọn.

Mất không rời bản đồ, hắn hỏi ST2:

- Từ đây đến đó có nhiều đường để đi, nên đi đường nào đây?

Đáp lại câu hỏi của hắn, gã ST2 có chút thờ ơ:

- Coi đường nào ít trạm thì đi.
- Ừ, để coi thử.

5 phút sau, khi hắn vẫn đang mãi phân vân chọn lựa một trong những tuyến đường thì gã ST2 quay xuống:

- Cậu nói xem nên đi đường nào?

Hắn buột miệng:

- Qua ĐT743 được không?
- Hê hê, cũng giống ý tôi đấy.
- Hì, ý tưởng lớn lại gặp nhau.

Như vậy, theo lịch trình thì từ “chỗ ST0” bọn hắn sẽ rẽ qua Quốc lộ 1K về phía Hồ Văn Tư. Tại chỗ đường vòng đi theo lối ra thứ ba lên Tô Ngọc Vân rồi rẽ phải tại phòng khám chuyên khoa nội thần kinh. Sau đó, quẹo trái lên Đào Duy Nhất, rồi lại rẽ trái tại Hair Salon Nguyễn Bình về hướng Độc Lập. Khi vào Độc Lập thì rẽ phải lên TL743/ĐT743 rồi tiếp rẽ hướng Mỹ Phước–Tân Vạn. Khi tới Mỹ Phước–Tân Vạn rẽ phải lên Nguyễn Văn Thành/TL741. Khi qua ĐT752 phải chạy theo ĐT794 và KATum. Sau dọc theo 792 là đến Tân Hà, Tân Châu. Tại đây, hai bên sẽ tìm cách liên lạc và thực hiện cuộc giao dịch ngay sau đó.

Từ đây tới đó đường còn xa nên hắn nằm dài ra ghế định làm một giấc. Nhưng vừa mới định đặt lưng xuống thì gã ST2 quay xuống bảo:

- Cậu lên lái đi, tôi xuống ngủ chút, tối giờ ngủ không được.
- Hả... à... ừ. – Hắn có chút giật mình khi gã ST2 nhường ghế lái cho mình, bởi hắn nghe nói gã ghét để ai lái xe khi có sự hiện diện của gã.

Hắn không phải thuộc loại người lảm tò mò hay nhiều chuyện, thế nhưng khi yên vị với chỗ ngồi mới và gã ST2 cũng vừa nằm xuống thì hắn lại buộc miệng thắc mắc:

- Sao mà tối ngủ không được vậy?
- Không có gì, lâu lâu lại bị vậy ấy mà.
- Ủ, thôi anh ngủ đi.

-...

Tay đặt nhẹ lên vô lăng, hắn cứ thế cho xe lướt nhẹ đi trong cái nắng dịu ngọt của ngày mới. Vài tầng mây hững hờ trôi lơ dềnh trên bầu không như chẳng buồn quan tâm đến thế sự, đâu đó nơi xa xa tiếng động cơ của máy bay đang nhỏ dần, rồi thỉnh thoảng tiếng rao nghe gần gũi biết chừng nào của những cô chú bán hàng rong. Chỉ bấy nhiêu khung cảnh đó thôi cũng đủ để người họa sĩ tạo nên những nét vẽ thật đẹp, thật yên bình. Tuy nhiên, xen lẫn trong sự yên bình ấy là những khói bụi của nhà máy cách đây không xa, là những tiếng còi xe ầm ĩ thiếu văn hóa của người tham gia giao thông, là những câu tục tiểu, chửi qua mắng lại, là những nhịp sống vội vã chạy theo thời gian mà vội quên đi cái giá trị đang có.

Nụ cười ai đấy thoáng qua, giọt nước mắt nào đó vừa mới nóng hổi, hai hình ảnh trái ngược mới đây còn đọng lại rõ ràng trong tâm trí hắn. Như nút thắt để gợi mở vấn đề, hắn chợt nghĩ nếu có ai đó chịu dành một ngày đi lang thang thành phố này chỉ để nhìn từng người, chắc hẳn họ sẽ gặp không biết bao nhiêu nụ cười, và cũng có lẽ không thiếu những giọt nước mắt. Thế nhưng, có ai dám chắc đó đều là nụ cười thật lòng, nụ cười tỏa ra từ xúc cảm? Hay đó chỉ là nụ cười xã giao, là nụ cười bắt buộc trong giao tiếp, là nụ cười trọn vẹn trên môi nhưng méo mó trong lòng, ai mà biết được chứ? Và trong xã hội hiện nay mỗi ngày có biết bao nhiêu kẻ rơi lệ, người sụt sùi, có thật là họ đang “khóc”? Hay đó chỉ là điều bắt buộc mà họ phải làm để mưu cầu mục đích, hoặc đó chỉ là những tấm chân tình giẻ rách mà họ bố thí cho đối phương, hay chỉ là cái mà người ta gọi là mè�o khóc chuột? Vì vậy có lẽ hầu hết ai nấy đều đeo trên gương mặt mình chiếc mặt nạ. Ai mà biết được có bao nhiêu người trong số đó đã, đang và sẽ đeo những chiếc mặt nạ da người, ai mà biết được hết thấy tâm tư con người nghĩ gì. Thế nên cách tốt nhất để tạo lối thoát cho riêng mình là giữ cho mình ít nhất một chiếc mặt nạ, và có lẽ đối với nhiều người một chiếc chẳng bao giờ đủ cả.

Con người khi tập trung vào một vấn đề gì đấy thì cảm giác về thời gian dường như không còn đúng nữa. Có lẽ thế! Bởi mới lúc này thôi, hắn nghĩ vẫn nghĩ vợ rồi tập trung lái xe thoáng chốc đã hơn hai giờ trôi qua. Ánh nắng lúc này bắt đầu gắt và nóng hơn, chẳng còn những cảnh yên bình như lúc này nữa, thay vào đó guồng nhịp sống đã bắt đầu quay đều tự thuở nào. Liếc nhìn kính chiếu hậu thì hắn thấy gã ST2 vẫn phồng phồng hơi thở đều đều ra chiều “ta đây ngủ chưa đủ”. Tiếp xúc với gã này chưa được bao lâu nên hắn vẫn chưa rõ con người gã như thế nào. Tuy nhiên, qua những cử chỉ, hành động, lời nói thì hắn có thể đưa ra suy đoán dù chẳng chắc chắn mức độ chính xác bao nhiêu phần trăm, gã là người thẳng tính, hơi nóng nảy, có dũng khí rất lớn, chỉ làm việc cho những kẻ mà hắn nể phục, và tính trung thành có lẽ đạt điểm khá cao. Nếu đúng như hắn suy đoán thì loại người này không thuộc dạng người có ý nghĩ quá sâu xa, hay tâm địa quá lớn, nếu có những ý nghĩ trên thì cũng chỉ ở mức trung bình hoặc cùng lắm là hơn một chút thôi. Nghĩ về gã rồi hắn lại tự nghĩ về mình, bao nhiêu năm nay hắn chỉ vì một mục đích duy nhất, ngày ngày cứ ôm khư khư mục đích đó mà sống qua từng phút giây, cô lẽ nếu không hoàn thành được điều ấy hẳn chết không nhắm mắt được mất... Ủ, có lẽ thế!

Nhắm chừng đã đi được 4/5 quãng đường, ngó phía trước thấy một quán cơm nhỏ, hắn cho xe chạy chậm lại rồi quay xuống gọi gã ST2 đang say giấc:

- Ông anh, dậy đi, kiểm cái gì lót dạ rồi đi tiếp.
- Cậu ăn thì đi đi, mua cho tôi hộp cơm gà xối mỡ với ly cafe là được rồi.
- Ủ, vậy ông anh ngủ tiếp đi.

Thật là cái lão này, ngủ gì mà lảm thế không biết, hồi tối ngủ ngon quá nên chẳng biết gã làm gì cả đêm mà mới sáng đã lảm ra ngủ bù. Thôi thì mình lo “lướt đi” còn “lướt về” phần gã vậy. – Thấy ST2 như thế, hắn lắc đầu tự nhủ.

Vừa mới xuống xe, điện thoại hắn rung nhẹ báo có người vừa gọi tin nhắn tới. Chẳng vội vàng, bằng những

động tác quen thuộc những chữ cái đầu tiên và cũng là duy nhất liền đập vào mắt hắn với số điện thoại người gọi quen thuộc: Nhà vệ sinh.

Bước vội vào quán cơm, hắn không quên hỏi chủ quán vị trí của nhà vệ sinh. Cũng như bao vị khách đường dài khác, việc đầu tiên họ phải làm là đi “giải quyết nỗi buồn” và hắn cũng không ngoại lệ. Vì ở đây không như thành phố nên dù là đến bữa, quán cơm cũng chẳng mấy người, xem chừng chắc đa số cũng là những thành phần như bọn hắn mà thôi, những kẻ đi đường.

Sau khi đi dọc hành lang hơn chục mét, rồi rẽ sang phải trước khi quẹo trái thì hắn cũng có mặt trước nhà vệ sinh. Phía trước, có gã lạ mặt đứng rít thuốc như đang lên cơn. Chẳng buồn để ý đến cái điệu bộ đang phê của gã, hắn vội vào tiến vào trong.

Sau khi hắn đi nhẹ xong, tới bồn rửa tay thì ngay lập tức một người đội nón đeo kính đen kẻ sát bên.

- Làm gì ở đây?
- Tin quan trọng.
- Rõ chút.
- Có tin báo phía bên kia.
- Giao hàng?
- Ủ.
- Chính xác không?
- Không chắc.
- Định làm gì?
- Vây bắt.
- Vây bắt?
- Ủ, vậy nên rút hoặc hủy đi.
- Không.
- Đừng mạo hiểm vô ích.
- Không vô ích... đổi lại được niềm tin.
- Bỏ đi, tìm cơ hội khác.
- Không, dù thế nào cũng không được.
- ...
- Lần này thôi...

Không để người đàn ông kia nói thêm câu gì, hắn đã bỏ đi trước.

Vừa tống vào bụng phần cơm chẳng mấy ngon lành, vừa ngẫm nghĩ lại quyết định của mình vừa rồi, hắn biết mình đã leo lên lưng cọp, muốn xuống cũng chẳng được nữa, thôi thì liều một phen vậy.

Sau khi ăn xong bữa cơm và mua cho gã ST2 một phần gà xối mỡ cùng ly cafe gần đó, hắn nhanh chóng nhảy lên chiếc Audi. Tuy nhiên, hắn không cho xe chạy ngay. Rút bản đồ trong hộp ra xem một lượt biên giới Việt Nam – Campuchia thì hắn không khỏi thất vọng bởi tính chi tiết về địa hình của nó đề cập đến quá ít. Nhưng ngay lúc này đây hắn lại nhớ ra một chuyện khác nên đành quay xuống đánh thức ST2 để hỏi:

- Ê, dậy ăn cơm nè ông anh.
- Cậu cứ để đó chút tôi ăn.
- Thôi dậy đi, có chuyện cần hỏi.

- Gì mà... cậu...
- Còn bản đồ khác không?
- Ý cậu là gì, nói rõ xem.
- Bản đồ biên giới, khu Tân Châu.
- À học thứ hai đấy.
- Sao không nói ngay từ đầu.
- Ai biết, giờ lấy nó làm gì, mà vội gì đằng nào địa điểm cũng định rồi mà.
- Cẩn thận không bao giờ thừa cả.
- Tùy cậu.
- Lên trước lái đi.
- Còn chút nữa, cậu sẵn lái luôn đi.
- Xem cái này.
- Thôi được, có gì mà xem chứ.
- Lấy chai nước rửa mặt, không chút nữa húc cột điện bây giờ.
- Hề, cậu không phải lo, tôi vừa lái vừa ngủ cũng còn được mà.
- ...

Quả thật, mặc dù tấm bản đồ này nhìn khá cũ nhưng tính chi tiết của nó khỏi phải bàn, đặc biệt là về mặt địa hình. Đường biên giới của Tân Châu với Campuchia khoảng hơn mười kilomet. Mà địa điểm giao dịch dự kiến lại nằm giữa, tức cách mỗi bên khoảng năm cây số theo đường chim bay. Nghiên cứu kĩ tấm bản đồ một hồi lâu thì đầu hấn chợt nảy ra một ý nghĩ...

Ngẩng đầu lên thì hấn bắt gặp ánh mắt của ST2 đang liếc nhìn hấn qua kính chiếu hậu. Mặc dù hai ánh mắt chạm nhau và gã là kẻ bị động nhưng lúc này ST2 vẫn tỏ ra thản nhiên, và gã cũng chẳng nói gì cả.

- Có gì à? – Hấn buộc lên tiếng trước.
- Làm gì mà nghiên cứu ghê vậy?
- Có thể liên hệ với bên kia bàn lại chút kế hoạch không?
- Cậu nói gì vậy, sao phải bàn lại?
- Vừa nãy trong quán cơm nghe tụi kiểm lâm có nói vậy bắt lâm tặc bí mật ngay trong chiều nay.
- Thật không?
- Chỉ nghe thế thôi, không chắc.
- Vậy hóa ra nãy giờ...
- Ừ, giờ sao.
- Liên lạc với ST0.
- Ừ.
- Nhưng nếu tin này là tin nhảm thì sao?
- Ai biết.
- Cậu... thật là...

...

- Tự giải quyết được không?
- Gì cơ?
- Chứ này giờ cậu xem chơi à?
- Không.
- Vậy coi tìm cách tự giải quyết xem sao?
- Hậu quả nếu...
- Thử xem sao, có chết thì chết sợ cái đêch gì. Cậu sợ chết à?
- Sợ sao không?
- Vậy sao coi làm gì?
- Muốn thử.
- Hả, sợ còn thử?
- Vậy mới thú vị.
- Chỉ thế thôi à?
- Chứ còn ý gì khác sao?
- Không.
- Vậy giờ theo luôn à?
- Ừ, vậy đi, cứ thế mà làm.

19. Chương 19: Đi Rừng

- Xem nào, còn khoảng hai giờ nữa là bên kia sẽ chủ động liên lạc, từ đây đến lúc đấy phải có một kế hoạch thật hoàn chỉnh.
 - Ừ, tôi cũng mới phác thảo sơ thôi, ông anh xem qua thử?
 - ...
 - Cũng được đấy nhưng còn vấn đề rất lớn nằm ở bên kia.
 - Việc đó tôi cũng dự liệu rồi, khi bên đó gọi qua ông anh có thể nói như thế này...
 - ...
 - Sao cái gì cậu cũng tính trước hết thế hả, tính dốt mũi hần luôn à?
 - Tùy ông anh, nghĩ gì cũng được, ông anh có thể thay đổi kế hoạch mà, tôi cũng chỉ góp ý mà thôi.
 - Thật là, cậu đúng thật là...
- Tới đây, hần vội ngắt lời gã:
- Tôi còn nhớ lúc ở Sài Gòn, ông anh bảo có người quen ở gần đây đúng không?
 - Ừ, có gì à?
 - Có gì là có gì, ông anh định quăng chiếc Audi đi đâu?
 - À. – Gã gật gù tỏ ra hiểu chuyện.

Thế là kế hoạch mà hấn vạch ra đã được thông qua.

Khi tới nơi, bọn hấn chia nhau ra mỗi người một việc bắt tay vào chuẩn bị kế hoạch. Sau khi mọi bề có vẻ tạm ổn thì phía giao hàng chủ động liên lạc với bên hấn. Phía Campuchia khi nghe ST2 thông báo tình hình thì liền yêu cầu tạm ngưng giao dịch. Và đúng như hấn nghĩ, không lâu sau đó, bọn họ lại liên lạc với ST2 để... trao đổi kế hoạch.

Sau khi ngắt máy và hai bên đã bàn qua bạc lại một hồi, ST2 nhìn hấn bảo:

- Rồi, kế hoạch như cậu nói.

- Ủ, tôi biết rồi.

Khoảng năm giờ chiều sau khi gọi nhờ “chiếc bốn bánh” ở nhà người quen của ST2, hấn và gã liền mượn một chiếc Wave để tiện làm việc, tất nhiên không quên thay biển số giả.

Đúng 5 giờ 30 phút, bọn hấn nhận được tín hiệu hành động phía Campuchia. Tức khắc, ST2 nhanh chóng giấu xe vào lùm cây rậm rạp cách điểm giao dịch khoảng ba trăm mét rồi cả hai lặng lẽ tiến về đường biên giới, một nơi khỉ ho cò gáy. Sau khi bắt được tín hiệu, ST2 và một gã ngoại quốc bên kia cùng đưa ra nửa tờ tiền. Rồi khi được chứng thực bằng cái gật đầu mang tính xác nhận, hai chiếc vali ngay lập tức đồng loạt mở ra. Một chiếc toàn bộ là tiền mặt và một chiếc hoàn toàn là những bánh heroin. Cuộc giao dịch đã diễn ra nhanh chóng, hai chiếc vali hoán đổi cho nhau một cách lặng lẽ.

Cuộc giao dịch diễn ra không một chút trở ngại, mọi thứ dường như quá ư là thuận lợi. Thế nhưng, vì sao mọi chuyện lại dễ dàng như vậy?

Sự thật là trước khi lập ra kế hoạch, hấn có nhận được một thông tin quan trọng, đó là mặc dù bị lộ tin nhưng sự cố này không phải là do nội gián hay nằm vùng gì cả, tin bị lộ chính xác là do bộ phận điều tra thu thập được. Vì vậy kế hoạch của hấn đưa ra lần này là dương đông kích tây. Tạm gọi địa điểm giao dịch ban đầu là A, địa điểm thứ hai là B, cách địa điểm A năm ki-lô-met về phía Nam, và địa điểm thứ ba là C, cách địa điểm A năm ki-lô-met về phía Bắc. Khi đó, kế hoạch thay đổi địa điểm giao dịch sẽ được giữ bí mật tuyệt đối. Việc làm đầu tiên là cố tình gây sự chú ý của cảnh sát về địa điểm A, bước tiếp theo là một đội khác sẽ giả vờ bí mật tới địa điểm B để thực hiện cuộc giao dịch, tất nhiên bằng mọi cách lôi kéo lượng lượng đặc nhiệm bám theo. Trong khi đó, tại địa điểm C sẽ thực hiện một cuộc giao dịch không ai ngờ tới, nơi bọn hấn chờ sẵn.

Sau khi lấy được hàng, bọn hấn vội quay trở về định bụng sẽ lấy xe trở lại Sài Gòn ngay trong đêm. Thế nhưng từ điểm giao dịch vừa mới đi khoảng hơn hai trăm mét thì bọn hấn lại đụng chuyện không hay. Đúng là người tính không bằng trời tính.

Trời lúc này đã tối mịt, cây cối hai bên đường đung đưa theo gió rừng trông có phần kì dị. Bỗng một phát súng gầm vang bầu trời cách bọn hấn tầm hơn trăm mét. Liền đó là những tiếng súng khác rồi tiếng hô hào của công an cùng tiếng hét ầm ĩ của đám người nào đó. Không hẹn hấn và ST2 cùng quay sang nhìn nhau, và rồi khi ý nghĩ của hai con người gặp nhau thì hai bọn hấn liền chạy vội tới mấy gốc cây to gần đấy nấp, quan sát tình hình.

Phía xa xa thấp thoáng vài ngọn đèn, một nhóm người tay cầm hàng nóng đang chạy ngược lên, đằng sau là tiếng hô truy đuổi của công an biên phòng.

- Hình như bọn buôn lậu. – Mắt vẫn dõi theo động tĩnh phía trước, ST2 lên tiếng.

- Vậy gay rồi, giờ đi đường này xuống đó không được rồi. – Hấn nhíu mày đáp.

- Chờ bắt hết rồi xuống cũng được. – ST2 trấn an.

- Không khéo kéo cả đám kéo lên đây thì mệt.

Vừa dứt lời, cách đó không xa hấn thấy ba tên cầm súng đang chạy bán sống bán chết về lùm cây phía bọn hấn đang nấp, và theo sau hấn là một toán người mặc cảnh phục.

Mất thấy tình hình không ổn, hấn và ST2 đồng loạt hô lên một tiếng:

- Chạy.

Tức thời, cả hai mang theo vali chạy ngược vô rừng nhằm tránh đụng mặt “oan gia”. Một lát sau, khi sau lưng không còn tiếng hô truy đuổi cũng như tiếng bước chân vội vã nữa thì cả hai mới dừng lại. ST2 nhần mặt, sáng giọng:

- Bà mẹ nó chứ, không biết bọn kia có bị bắt hết chưa?

Nghe thế, hấn thản nhiên:

- Muốn biết quay trở lại xem.

- Đùa à, không chừng có nó phục, quay lại chỉ tổ mắc lưới thôi.

- Đường cũ giờ không an toàn rồi, tìm đường khác thôi.

- Quảng xe rồi lấy gì quay về?

- Băng qua cánh rừng rồi theo xe hàng nào đó là được. Chỗ này cũng không xa đường đi cửa khẩu lắm.

- Ủ, cũng được.

Chán, đó là cảm giác của hấn lúc này. Và có lẽ đó cũng là tâm trạng của ST2 khi gã liên tục thở dài. Hấn và gã mỗi người một khẩu súng ngắn, vài băng đạn. Gã cầm vali, hấn đi trước cầm gậy và đèn pin dò đường.

Thế giới về đêm nơi này thật tĩnh mịch, và có lẽ ban ngày cũng thế, những sinh vật ngủ ngày hoặc trốn chui trốn nhủi dưới ánh sáng của mặt trời cũng đã thức giấc tự đời nào. Đâu đó vài con tắc kè bám trên thân cây, vài chú ếch đang “ộp pa” nổi loạn, rồi từ trong bụi rậm đôi mắt sáng bừng của một con mèo hoang nào đó không khỏi khiến người ta không giật mình khi liên tưởng đến những thế lực vô hình khác.

Đang đi, đột nhiên ST2 hỏi hấn:

- Cậu đã từng đi rừng lần nào chưa?

- Chưa? – Hấn lúc lắc đầu đáp.

- Ủ, tôi cũng vậy, đây là lần đầu.

- Có gì à? – Hấn quay lại nhìn gã thắc mắc.

Gã ST2 lắc đầu đáp:

- Không, tự dưng nhớ tới vài câu chuyện của người đi rừng thôi.

- À, kể xem nào? – Tính tò mò của hấn lại nổi lên.

- Nói thẳng ra là chuyện ma trong rừng ấy, hay có người còn gọi là “ma rừng”.

Vừa gạt tán cây trước mặt, hấn buộc miệng:

- Thú vị đấy.

Nghe hấn bảo thế, gã cười cười hỏi tiếp:

- Khả khả, cậu thú vị thật đấy, giữa rừng thế này không sợ à?

- Cũng sợ nhưng muốn nghe.

- Thôi được để tôi kể cho cậu chuyện này. Tôi không rõ nó xảy ra khi nào và cũng không rõ bao nhiêu phần trăm là sự thật.

- Ủ.

Rồi gã húng hấn giọng bắt đầu kể:

“Ở một trường đại học nọ có ba sinh viên, hai nam, tạm gọi là A, B và một người nữ, gọi tạm là C, họ chơi rất thân với nhau, điều đáng nói ở đây ngoài những sở thích thông thường thì cả ba người này đều thích đi rừng ban đêm. Tuy thế, từ trước đến giờ họ chưa đi lần nào nên vào một ngày nọ dưới sự đề nghị của một người trong nhóm họ đã quyết định làm một chuyến phiêu lưu trong rừng vào ban đêm, địa điểm là khu rừng nguyên sinh nào đấy. Khỏi phải nói, lúc chưa đi thì ai nấy vẻ mặt hừng hực, hào hứng vô cùng

nhưng... khi quay trở về họ như người mất hồn, tâm lý ai nấy đều rơi vào trạng thái khủng hoảng cực kỳ nghiêm trọng. Do đó, phải mất thời gian dài điều trị họ mới hồi phục và sống bình thường được. Và câu chuyện sau này họ kể ra không khỏi khiến mọi người nổi gai ốc khi nghe, cảm thấy ớn lạnh toàn thân mỗi khi nghĩ về nó.

Số là đêm đó, sau khi chuẩn bị đầy đủ những vật cần thiết như bản đồ, la bàn, thuốc chống muỗi, thuốc xua đuổi côn trùng, cùng gậy gộc, đèn pin, thức ăn, nước uống này nọ thì họ bắt đầu tiến sâu vào khu rừng. Để hỗ trợ nhau tốt nhất thì ba người đi theo kiểu tam giác đều, tức từng người thay phiên đi trước cầm dao mở đường, hai người sau mang nhiều đồ hơn đi ngang hàng nhau. Nói thêm là chỉ có hai ba lô nên người nào đi trước thì không phải đeo. Ban đầu, ba người cứ thế vừa đi chậm chậm để dễ khám phá mọi thứ xung quanh, vừa trò chuyện cười nói vui vẻ. Đôi khi họ dừng lại lấy máy ảnh chụp hình cùng nhau nhằm lưu giữ những khoảnh khắc đáng nhớ. Thế nhưng khi cả nhóm vừa đi ngang qua một cây đại thụ thì mọi chuyện kì dị bắt đầu xảy đến.

Đầu tiên, người nữ đang đi bên phải phía sau có cảm giác một bàn tay của một người nào đấy vuốt vuốt vào lưng mình rồi kéo kéo ba lô. Ban đầu, cô C cứ ngỡ anh bạn B đi bên cạnh nhảy ra sau giả trò chọc phá nên chỉ nhắc nhẹ rằng lần sau đừng như thế nữa, không vui gì đâu. Anh B nghe thế thì chả hiểu gì, mặt đơ ra như khúc gỗ. Cô nàng C thấy thế thì cho rằng anh này giả vờ nên không buồn nhắc đến chuyện đó nữa mà chuyển kênh sang luyên tha luyên thuyên tám chuyện những đề tài khác. Một lúc sau, đến lượt anh B lên trước dẫn đường, còn anh A thì thụt xuống đi cạnh cô C. Và cũng như hồi nãy, một lần nữa cô C cảm thấy nhột nhột ở giữa lưng, cô cảm thấy có bàn tay đang vuốt, và ba lô lại bị kéo nhẹ. Nhớ lại lúc trước, cô lập tức quay mặt và hướng chiếc đèn pin của mình sang anh A. Đúng lúc đó, anh A cũng quay sang nhìn cô nở nụ cười. Không biết nụ cười của anh có ý gì nhưng đối với cô lúc này nó chẳng khác nào bằng chứng buộc tội anh ta thế là cô nhăn mặt cần nhằn. Lần này đến lượt anh A tỏ ý khó hiểu, anh có hỏi là vì sao lại nói mình như vậy nhưng cô C chỉ đáp là làm gì tự biết. Nghe vậy, anh A chỉ biết lắc đầu cười khổ.

Rồi cũng đến lượt cô C lên trước dẫn đường, anh A và anh B đi kế phía sau. Tuy nhiên, vừa mới đi vài bước thì anh B đột ngột dừng lại, nét mặt toát lên vẻ hoảng sợ vô cùng, anh A thấy thế hỏi chuyện nhưng không nhận được câu trả lời nên quay lên gọi cô C, đúng lúc cô C quay lại và rọi đèn vào hai người đang đi phía sau thì cô cũng không khỏi giật mình kinh ngạc khi đập vào mắt mình lúc này là những hình ảnh anh B đang khụy gối xuống, tay cầm đèn pin run run, nét mặt hoảng sợ đan xen lo lắng, còn anh A thì đứng sững người, mồ hôi ra kinh ngạc, mãi chưa ngậm lại được. Cô C vội hỏi có chuyện gì nhưng tức thời cả hai không sao mở miệng được, họ cảm thấy có gì đó đang bóp mồm họ lại. Mãi khi cô C tiến lại gần hai người, lay lay vai họ thì họ mới mở miệng nói được câu hoàng chính. Nhưng câu đầu tiên họ thốt ra chẳng khác nào luồng hàn khí phả vào sau gáy nghe mà lạnh cả sống lưng:

- Sau lưng cậu có một bàn tay.

Chưa hết, anh A còn bổ sung thêm:

- Là bàn tay của đứa trẻ, chỉ có bốn ngón thôi.

Mới nghe câu đầu tiên thôi cô C đã rụng rời tay chân, gai ốc chột nổi đầy người. Nghe tiếp câu thứ hai của anh A, toàn thân cô liên mềm oặt đổ người xuống. Xét thấy tình hình trước mắt không phải chuyện đơn giản, anh A và B cố gắng trấn tĩnh bản thân, đồng thời đỡ cô C dậy hỏi han tình hình. Sau khi được hai người bạn trấn an một hồi, cô C giật mình nhớ lại chuyện lúc trước, lúc cô đang đi cảm thấy có bàn tay chạm vào lưng mình. Vừa nghĩ lại cô vừa rùng mình kinh sợ. Cô đem chuyện này kể với A và B thì hai người cũng gật đầu hiểu ra biểu hiện cũng như lời nói lạ lùng của cô ban nãy. Lúc này A và B rọi đèn xem lại bàn tay trên lưng cô thì một lần nữa điệp hồn khi bàn tay ban nãy đã biến mất. Anh A đem chuyện này nói với cô C thì ban đầu cô cũng lo lắng và hoảng sợ lắm nhưng khi nghe anh B bảo “Chắc nó bỏ đi” cô cũng bình tĩnh và yên tâm phần nào. Tuy nhiên, như chợt nhớ ra một điều gì đó, cô C vội hỏi hai người bạn:

- Hay... hay là cái cái áo bị... bị gì rồi.

- Ý cậu là sao, nói rõ xem nào.

- Lúc hai cậu thấy có bàn tay là lúc mình đang mặc chiếc áo này, còn khi cởi ra để hai cậu xem sau lưng thì lại không thấy “nó” đâu.

- Ừ nhỉ.

- À, giờ cậu quay lưng lại xem nào?

Cô nghe B đề nghị vậy biết ý B muốn kiểm chứng suy đoán vừa rồi nên cô vội quay lại để hai người bạn mình chứng thực. Và đúng như suy đoán của cô, ngay khi cô vừa quay lưng lại, anh A vội thốt lên kinh hãi:

- Đúng... đúng như cậu nói, bốn... bốn ngón... bàn tay...

Anh B lúc này dường như bình tĩnh hơn, vội nói:

- C, mau cởi áo này ra, thay áo khác đi.

Tất nhiên cô C nghe thế cũng run run, vội cởi áo ra vứt bên cạnh, rồi nhanh chóng lục ba lô lấy cái áo dự phòng khác mặc vào. Ngay khi cô vừa thay áo xong, anh A liền rọi đèn ngay sau lưng cô rồi giở áo cô lên rọi tiếp, thấy không còn bàn tay lạ kia, anh thở phào:

- Hết rồi, chúng ta mau đi thôi, chỗ này không nên ở lâu.

Anh A vừa dứt lời, cả nhóm vội vã đứng dậy bước nhanh phía trước, nhưng khi vừa mới đi chừng mười mét thì sau lưng vang lên khe khẽ tiếng đứa bé gái:

- Ấm quá.

Không hẹn cả ba cùng quay lại và cùng rọi đèn vào nơi chiếc áo bị vứt ban nãy nhưng... chiếc áo đã không còn ở đó nữa. Khởi phải nói, sắc mặt ai nấy lúc này tệ đến mức nào, mồ hôi ba người túa ra như tắm, phải chăng đây là lúc mà người ta hay gọi “không rét mà run”. Anh A thấy thế liền giục:

- Đi mau.

Sau chuyện thất kinh vừa rồi, cả ba người không nói không rằng chủ động đi sát với nhau hơn. Nét mặt mỗi người thập phần lo lắng, bởi ai nấy đều không biết chẳng đường phía trước sẽ xảy ra chuyện quái quỷ gì nữa.

Một lúc sau, khi mọi người cảm thấy đã mỏi mệt với chặng đường đã qua, anh B liền đề nghị dừng chân nghỉ ngơi, sẵn tiện ăn lót dạ.

Anh B ăn xong trước, lục balo lấy máy ảnh ra xem. Anh xem lướt từng tấm, ngón tay vẫn đều đặn nhấn nút đột nhiên dừng lại run rẩy. Nhận thấy anh B có biểu hiện khác thường, anh A cùng cô C đồng loạt nhào người tới đưa mắt vào màn hình máy ảnh. Và lại một lần nữa cả ba cùng chung cảm giác run sợ, một thế lực vô hình mà họ không thể nhìn thấy đang dõi theo họ từng bước chân. Lúc này đây, trước mắt họ, trong cuốn phim của máy ảnh, ngoài nụ cười rạng rỡ của ba người còn có... một khuôn mặt quái đản của một người phụ nữ đang đứng phía sau với nụ cười kinh dị khi hàm răng không có cái răng nào.

Sau khi ném chiếc máy ảnh xuống đất vì quá hoảng sợ thì anh B nhanh chóng kéo cuộn phim ra và vứt đi, vì giá trị của máy ảnh khá cao nên tạm thời họ giữ lại, chẳng ai nỡ vứt chiếc máy ảnh đi cả.

Mọi chuyện đáng sợ và khó hiểu chưa dừng lại ở đó, bởi lúc đi ngang qua con suối nọ thì ba người rõ ràng đều nghe tiếng đùa giỡn của một số người lạ sau tảng đá to. Nhưng khi bước tới xem xét thì không thấy một bóng người. Tuy nhiên, kỳ quái thay khi có những vệt nước còn rất mới làm ướt đầm tảng đá gần đấy, y như là có người vừa đùa giỡn với nhau. Anh A đang khua đèn pin nãy giờ bất chợt dừng lại, và hai người còn lại thấy thế đều hướng ánh mắt vào điểm dừng của luồng ánh sáng ấy thì bất gặp... mấy bộ xương người trắng ếu đang ngổn ngang cạnh chân đá tảng.

Khởi phải nói, cái cảm giác đứng giữa thế lực vô hình nó đáng sợ như thế nào. Trước khi đi, ba người đều hoàn toàn tin tưởng vào thế giới quan đến nhường nào, nhưng lúc này đây, điều ấy đã bị lung lay rồi bật gốc rễ.

Họ đã quá sợ hãi trước những gì đã trải, và từ đây chuyển đi của họ là những câu niệm chú, bước thấp bước cao, vội vã tìm đường thoát khỏi nơi ma quỷ này.”

- Hết rồi à? – Hẳn quay đầu hỏi gã ST2.

- Ừ, sợ không? – Gã nhìn hẩn cười cười.

- Nếu nói không thì là nói dối. – Hấn đáp tỉnh bơ.

Và cứ thế, hấn với gã vừa đi, vừa nói chuyện linh tinh thoát cái đã ra được đường lớn. Trời lúc này rất tối nhưng không vì thế xe cộ vắng bóng. Hai người bọn hấn ngồi đợi một lát thì có chiếc xe hàng đang xa chạy từ cửa khẩu qua. Theo như kế hoạch, hấn cùng gã ST2 vội vã khiêng khúc cây gần đấy chắn đường đi. Bác tài đang đi thấy thế liền nhảy xuống xe vừa đẩy khúc cây dẹp sang bên đường vừa cầu nhàu “Cái bọn xỏ lá nào chơi ác như vậy nhỉ?”. Chỉ đợi có thế hấn và gã ST2 liền nhảy lên thùng xe, nhìn nhau nở nụ cười nhẹ.

Giữa đêm đen, bầu trời đầy sao, không khí mát mẻ dễ chịu vô cùng, một khung cảnh thật lãng mạn. Ấy thế mà nhân vật chính đặt giữa bức tranh chẳng phải là đôi tình nhân hay một cặp trai gái gì cả, thay vào đó là hai tên giang hồ cộc cằn, người toàn mùi sương gió. Hấn chợt cười cho ý nghĩ vẩn vơ ấy, ST2 thấy thế nhìn hấn bằng ánh mắt tò mò nhưng không buồn hỏi. Và dường như, lúc này, gã đang nghĩ đến một điều gì đấy.

Không đợi đến sáng, ngay trong đêm ấy, hấn và gã tức tốc quay về “chỗ ST0”. Mặc dù nhiệm vụ lần này hoàn thành tốt nhưng về mặt thời gian thì hơi chậm trễ so với dự kiến. Thế nên, không đợi về đến nơi, ngay lúc vừa mới lấy xe hấn liền báo ST2 thông báo tình hình cho ST0 biết. Quãng đường trở về “chỗ ST0”, hấn có kể cho ST2 nghe về vài chuyện khu phía Nam, nơi trước đây hấn làm việc. Nào là những trận đánh với các băng giang hồ khác, những đại ca mà hấn từng gặp qua rồi những câu chuyện mà lần đầu hấn gặp phải. Lúc này đây hấn chia sẻ với gã không phải là để kể công ra uy này nọ, mà mục đích thật sự của cuộc nói chuyện chủ động từ phía hấn là nhân cơ hội này chiếm lấy phần nào lòng tin của gã. Thử nghĩ mà xem, nếu một người đem những câu chuyện của mình chia sẻ cho người khác, kể cả những chuyện riêng tư, mà người này không thân với mình thì có phải trong lòng người được chia sẻ sẽ sản sinh một cảm giác rằng người đó đang tin tưởng mình, và mình có vị trí nhất định trong suy nghĩ của họ. Đồng thời cảm giác này thường sẽ khiến cho đối phương, người nghe những chia sẻ, làm giảm hoặc làm mất đi tâm lý phòng bị từ trước đến nay. Từ đó, nếu việc này diễn ra vài lần thì người nghe chia sẻ sẽ lại sinh ra một cảm giác khác, cảm giác này sẽ khiến cho người nghe chia sẻ tự vấn bản thân, cảm thấy mình không phải với người chia sẻ, và do đó có thể dẫn đến người nghe chia sẻ sẽ tự động chia sẻ những suy nghĩ của mình nhằm đáp lại mức độ tin tưởng trong những chia sẻ mà mình đã nghe. Tuy nhiên, việc người nghe chia sẻ hỏi đáp lại những chia sẻ của mình nhanh hay chậm còn phụ thuộc vào mức độ tin tưởng vào người chia sẻ, nếu họ tin tưởng ở mức cao thì không mất nhiều thời gian người nghe chia sẻ sẽ chia sẻ ngược lại, còn nếu ở mức thấp thì phải cần một khoảng thời gian nhất định để người nghe chia sẻ chia sẻ những suy nghĩ của mình.

Khi nghe hấn luyên thuyên tha luyên thuyên một hồi thì gã ST2 rút một điếu thuốc châm lửa rồi với điệu bộ ung dung, gã quay sang hỏi hấn:

- Sao cậu lại kể với tôi những chuyện này, tôi có gì để cậu có thể tin tưởng sao?

- Không, trải qua nhiều chuyện, tự nhiên tôi cảm thấy muốn chia sẻ với một ai đó thôi. – Lắc đầu, hấn đáp.

- Ừ, mà nè.

- Gì cơ? – Hấn quay sang nhìn gã chờ đợi nội dung mà gã định giải bày bằng ánh mắt tò mò.

Gã không buồn nhìn hấn, chỉ đáp lại:

- Đối với tôi cậu thật khó hiểu và cũng thật thú vị.

- Thật sự anh cảm thấy vậy à?

- ... - Gã im lặng nhưng thay vào đó là cái gật đầu cùng nụ cười nhẹ trên môi.

- Còn tôi thì thấy anh thật đặc biệt.

- Điểm nào?

- Chẳng rõ, cảm giác anh như là anh trai tôi vậy thôi.

- Hơ, lại còn thế nữa à, vậy cứ xem là anh trai đi, he he.

- Chắc vậy.

Sau cuộc nói chuyện ấy, hấn với ST2 dường như thân hơn đôi chút, gã nói chuyện cũng cởi mở hơn, kể cho hấn nghe nhiều chuyện mà gã đã từng nghe, từng thấy. Rồi bỗng nhiên gã hỏi hấn:

- Cậu có từng nghe qua vụ CS103 chưa?

- CS103?

- Cậu chưa nghe thật à?

- Chưa, đây lần đầu tiên nghe anh nói.

- À mà cũng đúng, vụ này có mấy người biết cơ chứ, chưa kể việc đã xảy ra quá lâu, rồi hình như người trong cuộc đều muốn che giấu nó.

- ...

- Lúc trước, tôi có quen thân một người cũng có chỗ đứng trong tổ chức, trong cuộc nhậu thâu đêm với anh ta, tôi tình cờ nghe được một chút, nhưng mấy phần sự thật thì tôi không dám chắc. Cậu có muốn nghe không?

- Tùy ông anh, cảm thấy được thì kể nghe chơi, còn thấy không tiện thì thôi, hi.

Gã gật đầu nhẹ, ánh nhìn lệch sang trái như đang cố nhớ lại toàn bộ câu chuyện. Một lát sau, gã từ từ thả lỏng hơi thở thành mạch chuyện:

- Về thời gian thì tôi không biết chính xác khi nào, chỉ biết là sự việc xảy ra chắc cũng đã mười mấy năm rồi. Lúc ấy, băng X-W chưa có sự phân chia việc quản lý theo khu vực như bây giờ. Khu phía Nam, phía Bắc và khu Trung Tâm bây giờ là hợp nhất một khu hồi đó, tất nhiên địa bàn nhỏ hơn bây giờ nhiều. Công việc làm ăn khi đó cũng chẳng đa dạng nhiều lĩnh vực như bây giờ, khi ấy tiền kiếm được chủ yếu là nhờ buôn bán hàng cấm, tức là heroin ấy, nhưng cũng chỉ là buôn bán nhỏ lẻ thôi. Càng ngày khu càng chơi mạnh tay mảng này, thế nên chuyện bị phía công an phát giác là một sớm một chiều. Công việc làm ăn thuận lợi từ trước đến nay bỗng nhiên bị cắt đứt, nguyên nhân là liên tiếp mấy lô hàng chuyển về đều bị cớm nó phá. Trước tình hình đó, mấy lão đứng đầu băng đã có cuộc họp khẩn cấp. Sau khi cuộc họp đó diễn ra vài ngày thì trên trang nhất của nhiều tờ báo lớn có tin nóng hổi, đó là hai viên cảnh sát thuộc Cục Cảnh sát điều tra tội phạm về ma túy (C47) đã bị sát hại tại khu xưởng bỏ hoang, cạnh thảo cầm viên. Điều đáng nói ở đây, có nguồn tin cho hay người tận tay bắn hai viên cảnh sát đó chính là một gã cảnh sát khác. Mà không hiểu sao sau vụ việc đó gã này từ bỏ chức vụ cảnh sát rồi biến đi đâu mất tăm mất dạng. Chưa hết, tôi còn nghe nói hai viên cảnh sát bị sát hại đó chính là những người đã trực tiếp phá những phi vụ làm ăn của băng X-W, bao gồm cả những vụ buôn vũ khí trước đó.

- Đụng tới cảnh sát cấp cao chắc vụ này ầm ỉ một thời gian dài nhể?

- Không, lạ một điều là vụ này nhanh chóng bị lãng xuống, y như rằng có người chủ ý che đậy vậy.

- Ý của anh là trong nội bộ cảnh sát cấp cao hơn có nội gián à?

- Ban đầu, tôi cũng cho là vậy nhưng nghĩ kĩ lại thì...

- Thì sao?

- Tôi cảm thấy... nói sao đây nhể... kiểu như là...

- ...

- Kiểu như là phía công an cảm thấy đánh trực diện không hiệu quả nên chuyển sang mua chuộc rồi cài cắm người vào trong tổ chức, chứ khả năng nội gián cấp cao hơn là không cao.

- Sao anh lại suy đoán vậy, có căn cứ gì không?

- Tất nhiên là có căn cứ tôi mới nói như vậy. Bằng chứng là từ đó đến nay không ít lần tổ chức phát hiện nhiều kẻ được cớm cài vào. Thế nên để đối phó lại lực lượng chức năng đang muốn làm le phá hủy tổ chức thì lãnh đạo của tổ chức đã thường xuyên sử dụng nhiều biện pháp chống lại như dùng tiền mua tin qua trung gian hay thành lập một tổ bí mật điều tra, theo dõi mọi hoạt động của những thành viên có tính khả nghi, rồi mọi hồ sơ gốc gác của thành viên đều bị kiểm duyệt chặt chẽ.

- Nếu những điều anh nói là sự thật hết thì có thể thấy không phải đợi đến bây giờ mà trước kia tổ chức này đã cực kì ghê gớm rồi nhể?

- Tất nhiên, còn phải nói. Một tổ chức tồn tại một thời gian lâu như vậy, càng ngày càng phát triển mạnh không phải đơn giản chút nào đâu.

- Nghe anh nói thì X-W là tổ chức mafia tầm cỡ rồi.

- Hê, là vậy chứ còn gì nữa.

- Chuyện tổ chức tôi không biết gì cả, sau này nếu có gì chắc phải nhờ ông anh chỉ giáo đường đi nước bước rồi, không thì mèo mù như tôi lỡ ngớ không khéo bị voi đâm chết toi.

- Haha, cậu không cần phải sợ, cứ cẩn thận một chút, hoàn thành nhiệm vụ là được.

...

- Mà ông anh cũng mới lần đầu gặp lão ST0 à?

- Ủ, lần đầu thôi. Mà hình như là phó quản lý khu trung tâm thì phải.

- Woa, cũng sừng sỏ phết nhỉ, xem ra anh em mình chỉ là hạng tôm tép thôi.

- Chú mày lại thế nữa rồi, làm việc dưới trưởng lão không phải chuyện đùa đâu, gì mà tôm tép, phải lấy làm hãnh diện một chút chứ.

- Haha, đùa thôi, em cũng biết mà.

Vì trước khi quay về, bọn hắn có thông báo cho ST0 nên khi vừa mới tới nơi đã thấy gã ngồi chờ. Một lúc sau, khi gã xem hàng một lượt thấy không vấn đề gì mới sai đàn em đem vali vô trong. Xong rồi gã quay sang hỏi bọn hắn:

- Có chuyện gì à, sao lại về muộn thế?

- Dạ vướng chút chuyện, nhưng giải quyết êm xuôi rồi ạ.

- Ủ, tốt. Hai cậu vất vả rồi, coi tắm rửa rồi đi nghỉ ngơi đi.

Nói rồi gã quay sang bảo đàn em dẫn bọn hắn đi.

Thời gian tiếp theo ở đây, hắn được gã ST0 điều vào đội quản lý “bầy chó hoang”. “Bầy chó hoang” ở đây không phải là bầy chó theo nghĩa đen, “bầy chó hoang” ở đây tức là chỉ những thành phần bất hảo, cực kỳ nguy hiểm. Chúng là những tên có tiền án, tiền sự, những kẻ cướp của giết người không ghê tay, những tên bị án truy nã toàn quốc do nhiều tội trạng khác nhau. Pháp luật không có đất cho bọn này sống yên ổn, thế nên tổ chức đã bí mật liên lạc với bọn chúng kéo chúng về phía mình, mục đích chính là tạo ra lực lượng chiến đấu mạnh mẽ, đa dạng, phục vụ hiệu quả, nhằm đem lại cho lợi ích của tổ chức. Tuy nhiên, nói thì dễ nhưng khi làm thì gặp không ít khó khăn. Bởi lẽ, chúng là những kẻ quen hành động độc lập, vô tổ chức. Thế nên, không ít lần hành sự trước kia bọn chúng suýt làm hỏng chuyện. Vì vậy, quản lý chúng là việc phải làm, hằng ngày hằng giờ, không thể xao nhãng, lơ là dù chỉ một phút một giây ngắn ngủi.

Công việc quản lý này đòi hỏi tính mạnh mẽ, thị uy rất cao. Cứ thấy tên nào không nghe lời hay không hoàn thành nhiệm vụ được giao là phạt. Mà hình phạt ở đây chủ yếu là cho “những con chó khác cấn” đến khi không thể phản kháng nổi nữa thì thôi. Tất nhiên, có phạt thì phải có thưởng, những tên nghe lời, hoàn thành tốt nhiệm vụ thì được ban thưởng xứng đáng với công lao mà hắn làm được.

Làm công việc này được vài tuần thì hắn bắt đầu cảm thấy chán ngán bởi tính chất của nó làm hắn phát điên lên được.

Tối nay khi vừa ăn cơm xong thì gã ST0 đột nhiên lôi hắn qua clup Star.

Lúc đang đi trên đường, không nhìn được hắn quay sang ST0 thăm dò:

- Có việc gì vậy anh?

- Có người muốn gặp cậu.

Nghe thế hắn vội hỏi:

- Ai vậy anh?

Gã ngáp ngừng một lúc rồi đáp:

- Quản lý khu trung tâm.
- Vậy người này lớn hơn anh một bậc rồi
- Ủ.

Sau đó, hắn cũng chẳng hỏi thêm gì nữa, chỉ im lặng ngồi ngắm đường phố về đêm. Một lát sau, bọn hắn đã có mặt trong một căn phòng kín, trên bàn có chai Vodca 36 để sẵn.

Hơn ba phút, sau khi gã ST0 gọi điện thoại với ai đó thì cánh cửa im ắng này giờ mới bắt đầu nhúc nhích báo hiệu có người bước vào. Nhân đó, hắn cũng quay mặt sang, hướng ánh nhìn nơi cánh cửa đang từ từ chuyển động thì hắn không khỏi không giật bắn mình khi hình ảnh một con người chẳng phải xa lạ gì đang hiện hiện trên con người của hắn. Vâng người đó chính là...

20. Chương 20: Phi Vụ Vk7

Vâng người đó chính là ông chú, ba của Hà Phương.

Thấy ông chú bước vào gã ST0 liền đứng lên, nụ cười trên môi cũng lập tức hé mở:

- Anh. – Gã gật đầu chào.
- Cậu cứ ngồi. – Ông chú cười hiền giờ tay ra hiệu.

Gã ST0 đã như vậy thì hắn chẳng nhẽ lại ngồi im. Thế nên, mặc dù hơi muộn vì sự sững sờ ban nãy nhưng hắn vẫn đứng nghiêm trang làm động tác cúi chào.

- Cậu cũng ngồi đi. – Ông chú gật đầu đáp lại động thái từ hắn.
- Vâng.

Hắn vừa ngồi xuống thì gã ST0 liền quay sang hỏi ông chú:

- Chuyển đi thế nào rồi anh?
- Ủ, cũng thuận lợi.
- Bên đó đồng ý rồi à?
- Ủ.
- Vậy quá tốt rồi.

Như chợt nhớ ra sự hiện diện của một người, gã vội vã quay sang hắn hất đầu ra hiệu:

- Anh, đây là thành viên mới của đội đặc biệt, ST5. – Rồi lại quay sang ông chú – Còn đây là quản lý khu trung tâm, ST00.

Ông chú nửa cười nửa không, với tay lấy chai Vodka nhẹ giọng:

- Tôi còn tưởng là ai, hóa ra...
- Vâng, thật bất ngờ ạ. – Hắn cười tươi đáp lại.
- Ủa, hai người biết nhau? – Gã ST0 mồm chữ A, mắt chữ O quay qua quay lại hỏi.

Vẫn là giọng trầm mà nhẹ nhàng, ông chú đáp:

- Ủ, cũng gặp nhau một vài lần.
- Vâng, chính xác là ba lần. – Hắn đính chính.

Không để ST0 hỏi thêm, ông chú vội cắt ngang suy nghĩ gã:

- Thôi nói gì thì nói cạ ly cái nào.

Ly rượu vừa cạ đầy thì tức khắc sắc mặt ông chú liền chuyển sang nghiêm nghị, một trạng thái rất giống với gã ST1 mà trước đây hắn từng tiếp xúc. Có lẽ ST0 cũng hiểu rõ điều đó nên nét cười này giờ đã nhanh chóng ẩn đi, im lặng chờ ông chú lên tiếng.

Không khí bỗng chốc trầm xuống, như báo hiệu điểm quan trọng của buổi gặp mặt.

- Hôm nay, tôi gặp trực tiếp hai cậu là muốn bàn với hai cậu về lô hàng VK7.

- Phải lô vũ khí hôm bữa anh nói không ạ? – ST0 nhỏ giọng, mắt chăm chăm nhìn ST00.

- Ủ, do lần trước tụi có quét mất một số lượng lớn nên lần này phải nhập bổ sung, tăng cường.

- Bao giờ anh.

- Ngày 21 tháng này.

- Bên trên chỉ thị à anh?

- Ủ, ông chủ có dặn thêm, lần này tuyệt đối không được phép sai sót đấy nhé.

- Vâng, biết là vậy nhưng để qua mặt được bọn hình sự cũng chẳng phải dễ dàng chút nào. Anh cũng biết rồi đấy, việc giữ bí mật cho các cuộc giao dịch với những đợt hàng lớn như thế này mà không kinh động chút gì đến tai mắt của lũ cớm là chuyện không thể.

- Tất nhiên, vì thế nên hôm nay mới kéo hai cậu ra bàn. Hai cậu coi qua thử xem. – Vừa nói ST00 vừa lôi tấm bản đồ đặt giữa bàn.

Tôi cùng ST0 chẳng nói gì thêm, lập tức chụm đầu lại lần lượt quét mắt qua các địa điểm trên bản đồ với tên gọi cảng Khánh Hội.

- Tại sao lại chọn cảng này là điểm giao dịch anh? – Lại là ST0 lên tiếng.

- Thời gian này nó đang tạm ngưng hoạt động, vả lại có vài chỗ bỏ hoang, có khoanh tròn trong bản đồ đó.

- À, thì ra là vậy.

Sững lại giây lát như sực nhớ ra điều gì, ST00 vội phát phát tay:

- Mà thôi hai cậu đem về rồi bàn bạc với nhau giải quyết chuyến hàng này cho tôi, tôi còn có việc khác phải làm. – Rồi ST00 nói thêm. - Những gì các cậu cần cho cuộc giao dịch đều ở trong đây.

Gã đẩy sang bọn hắn cái túi màu đen, gã ST0 liền kéo ra xem thử thì thấy một tập giấy bao gồm những gì liên quan đến hợp đồng, bản kê khai chi tiết chuyến hàng, ngoài ra còn có cả một điện thoại dùng riêng cho việc giao dịch.

Trên đường trở về khu Trung Tâm.

- Anh này, anh đã từng thấy mặt của ông chủ chưa? – Thấy không khí im ắng, hắn lên tiếng nửa cho có không khí nửa hỏi dò.

- Chưa. – Gã lắc đầu.

- Không biết ông chủ thế nào nhé, chắc giàu lắm, nói thật em cũng hơi tò mò. – Hắn vờ ngây ngô.

- Uầy, trước anh cũng như chú, thắc mắc mãi cuối cùng cũng biết được...

- ... - Hắn im lặng đợi chờ về tiếp theo trong câu nói đang lấp lửng nửa chừng.

- Chỉ có một người mới biết ông chủ là ai.

- Ấc, ai vậy anh?

- Còn ai vào đây nữa, quản lý khu trung tâm, ST00.

- Chỉ mỗi chú ấy... người ấy biết thôi à?
- Ủ, nhiệm vụ từ ông chủ truyền xuống thông qua ST00, nên bấy lâu nay hành tung của ông chủ chẳng ai biết cả.
- À mà thôi, còn vụ này người ấy... ST00 mới giao nữa, căng lắm đây. – Cảm thấy hơi lộ liễu khi moi móc thông tin bằng cách này nên hắn nhanh chóng đổi chủ đề.
- Ủm, lô này coi bộ khó nhằn đấy. – Mặt gã ST0 trầm ngâm hẳn.
- Vâng, em cũng thấy vậy. – Hắn tán thành.

Hai ngày sau.

0 giờ 15 phút, dọc theo đường Võ Văn Kiệt xuất hiện một nhóm côn đồ mang hàng nóng bên người như mã tấu, ống tít,...

15 phút sau, trước quán cafe Domino, xảy ra vụ chém nhau giữa hai nhóm đối tượng.

Nhận được tin báo từ quần chúng nhân dân, lực lượng chức năng nhanh chóng có mặt. Tuy nhiên, khi đến hiện trường tất cả đã chạy mất, những gì còn sót lại chỉ là vài ống tít cùng một thanh mã tấu.

Đêm hôm sau

21 giờ 36 phút, trên đường Lê Văn Tám xuất hiện vụ rượt đuổi chém nhau kinh hoàng.

Nhận được tin báo, lực lượng công an lập tức xuất phát. Tuy nhiên, khi đến nơi tất cả lại biến mất không một dấu vết.

Cũng đêm đó, theo báo cáo từ công an phường Nhơn Bình, một vụ đột nhập trộm cắp táo tợn đã xảy ra tại một nhà dân.

Ngày kế tiếp, hai vụ trộm cắp, ba vụ cướp giật trên đường Ngô Quyền và Nguyễn Thị Định.

Và cứ như vậy, trong một thời gian rất ngắn, tại địa phận ba quận 8, 6, 9 các vụ trộm cắp, cướp giật, chém nhau,... bỗng chốc tăng vọt. Một hồi chuông báo động cho toàn lực lượng chức năng và người dân.

Không phải đợi lâu, dưới sự chỉ đạo của Giám đốc Công an thành phố, một đội đặc nhiệm lập tức được bổ sung.

21 giờ, ngày 21 tháng 7, trên đường Hoàng Diệu, tiệm vàng Gia Bảo.

Một nhóm gồm bốn đối tượng đeo mặt nạ, trong đó hai tên đưa tay vào hông như đang nắm một vật gì sau áo, lặng lẽ tiến vào tiệm vàng.

- Pằng! – Phát súng đầu tiên gây sự chú ý ngay khi cả bọn bước vào cửa.

Chờ khi sự chú ý của mọi người trong tiệm lúc này đổ dồn vào cả bọn, một tên trong số chúng nhắm ngay chiếc camera đang gắn ở góc phòng giơ súng bóp cò, tiếng kêu khô khốc rơi trên sàn của những mảnh vụn chiếc máy giám sát kèm theo mệnh lệnh gầm vang của gã:

- Tất cả đứng im, giơ hai tay lên, cấm nhúc nhích!!!

Khỏi phải nói, lúc này ai nấy chưa hết bàng hoàng đã chuyển sang lo sợ. Mọi hành động lúc này dường như đều do bản năng sinh tồn điều khiển. Lần lượt một người rồi hai người rồi ba người rồi mười người và rồi tất cả đều làm theo lời gã.

- Tất cả bỏ hết điện thoại vào trong này nhanh, mày làm đi. – Một tên khác cầm bịch ni lông loại lớn chỉ về phía một người thanh niên đứng gần nhất.

Tất cả điện thoại nhanh chóng nằm gọn trong bịch nhưng... một chiếc trong số đó đang giữ tín hiệu liên lạc với đầu dây bên kia.

Trong khi hai tên đang làm nhiệm vụ khống chế con tin thì một gã khác cầm búa tạ loại lớn hung hăng dồn sức đập vào mặt kiếng đang trưng bày số lượng vàng rất lớn. Tuy nhiên, không may cho gã là tiệm vàng này trang bị loại kiếng chịu lực tối tân nhất hiện nay nên cho dù gã nện liên tiếp bốn nhát vào tấm kiếng

vẫn không bị vỡ. Trước tình hình đó, một tên cầm súng lao đến gã chủ tiệm đang run như cầy sấy giở súng vào đầu gã ta hét lớn:

- Mở tủ ra mau thằng chó!!!

- Sao ạ... - Gã chủ tiệm dường như hồn phách tán đi đâu.

- Mày điếc à, mở ra nhanh!!!

- Ô... vâng... vâng... - Gã vuốt mồ hôi hột trên trán, lắp ba lắp bắp.

Trước đó 30 phút, phía Bắc bãi đỗ xe hội chợ Hoàng Long.

Đồng hồ đang điểm ngược từng giây, ngay khi tiếng ồn ào của buổi hội chợ đang đến lúc cao trào đồng thời chiếc Nissan Versa 1.6 S bỗng dừng phát nổ.

Ngay khi xảy ra vụ việc, ban quản lý hội chợ đã nhanh chóng liên lạc với cảnh sát khu vực. Theo nguồn tin ban đầu thì không có thương vong đáng tiếc nào cả, hiện trường vụ nổ lập tức được phong tỏa. Vì lúc này hội chợ đang diễn ra nên khi xảy ra sự cố số lượng người kéo đến xem rất lớn. Tất nhiên việc này gây không ít khó khăn cho phía cảnh sát.

Trong khi đó, bốn phút, sau khi đột nhập vào tiệm vàng, băng cướp nhận được tin cảnh sát đang trên đường đến đây.

Bằng động tác nhanh gọn, một số lượng vàng cùng đá quý đã nằm gọn trong hai túi lớn. Trước khi bỏ đi, bọn chúng còn buông một câu nặc mùi đe dọa:

- Tao mà biết đứa nào hé răng nửa lời thì cái mạng chó coi chừng đó!!!

Bốn tên nhanh chóng lao ra ngoài rồi chui vào... chiếc taxi đang chờ sẵn rồi biến mất.

Và ngay khi lực lượng cảnh sát có mặt tại tiệm vàng thì tại cảng Khánh Hội...

Hắn và ST0 cũng vừa kịp có mặt tại phía Nam cảng sau một giờ đồng hồ đậu xe cạnh mấy kho chứa container đã bỏ hoang. Đúng 9h15, cầm chiếc đèn pha trên tay hắn bật tắt ba lần theo hướng hai giờ. Nhận được tín hiệu, bên kia lập tức đáp lại bằng cách cho đèn chớp tắt năm lần. Khi chiếc tàu vừa cập bến thì ba tên nhảy vội vào bờ cầm theo hai vali tiến tới trước mặt bọn hắn. Vẫn hình thức cũ, hai bên cầm tờ tiền là lạ ra đối chiếu, khi nhận được cái gật đầu thì chẳng nói chẳng rằng ba chiếc valy bật mở cùng một lúc. Ngay lúc mở valy thì để đề phòng, hắn đưa một tay sờ nhẹ lại khẩu Glock đã lên đạn sẵn, ST0 thấy thế lắc đầu ra hiệu “không cần như vậy đâu”. Hai bên mất vài phút để kiểm tra lô hàng và lượng tiền mặt. Trong hai chiếc valy loại lớn đó chứa tới sáu mươi khẩu súng ngắn với ba loại Glock, Beretta 92, Col45 và mỗi loại đúng bằng hai mươi chiếc. Mọi việc đúng như dự kiến diễn ra suôn sẻ, hàng thì cũng đã lấy, bọn hắn cũng chẳng còn lý do gì mà nán lại chỗ này.

Chiếc Audi đen trũi lẳng lẳng rời cảng tiến về khu trung tâm. Nghe báo cáo tình hình bên tiệm vàng Gia Bảo và hội chợ Long Khánh thì bọn tay chân mà hắn sắp đặt để gây ra hai vụ này đã và đang trở về an toàn.

ST0 nghe tình hình xong quay sang hắn, nét mặt hốt hở nhưng lại phẳng phất nỗi lo lắng:

- Để ý phía sau coi có chiếc nào khả nghi không?

- Vâng. – Nghe vậy nên hắn cũng chẳng dám xem nhẹ bởi chuyến hàng này không phải nhỏ, với lại thói cẩn thận của hắn cũng chẳng cho phép hắn lơ là.

Từ đây về khu trung tâm còn khoảng mười mấy cây số nữa và nếu không có gì trở ngại thì xem như kế hoạch đã thành công như mong đợi.

Lần này bọn hắn tương kế tựu kế dùng điệu hổ ly sơn những hai lần. Vì vậy có thể nói là kế lỏng trong kế.

Đầu tiên, cho bọn “chó hoang” gây sự chú ý trên địa bàn quận 8, 6, 9 mục đích kéo lực lượng bên hình sự của ba quận tập trung vào đây. Tất nhiên, những hành động mang tính chất nguy hiểm giao cho những tên này thì không phải lo ngại gì. Tiếp theo, tức ngày giao dịch, cho người bí mật đặt bom ở bãi xe tại hội chợ Long Khánh, nhằm kéo lực lượng bên tổ điều tra vào cuộc. Bước tiếp theo là cho một băng cướp nắm tên,

với vỏ ngoài là chiếc taxi để thuận tiện hành động cũng như tẩu thoát, xông vào cướp tiệm vàng Gia Bảo nằm trên đường Hoàng Diệu với mục đích phân tán lực lượng cảnh sát cũng như đánh lạc hướng điều tra. Đây cũng là một vở diễn khi mà người chủ của tiệm vàng thực chất là người của X-W. Và cuối cùng khi hầu như tất cả cảnh sát dồn vào vụ nổ ở bãi xe và vụ cướp tiệm vàng trên đường Hoàng Diệu thì bọn hắn nhẹ nhàng thực hiện phi vụ giao dịch tại cảng Khánh Hội.

Tuy nhiên, người tính không bằng trời tính, ngay cái lúc tưởng như mọi chuyện êm xuôi thì vận đen lại kéo tới.

Giữa lúc bọn hắn đang trên đoạn đường Đặng Văn Bi thì tiếng còi cảnh sát ở đâu vang vọng tới bên tai.

Hu... hu... hu... hú... hú... hú...

- Cóm!!! – ST0 lập tức la lên.

- Sao... sao bọn chúng lại xuất hiện lúc này cơ chứ? – Hắn cũng tỏ ra kinh ngạc trước tình huống không lường trước này.

Tuy nhiên, để ý phía trước thì có một chiếc Audi khác gần giống chiếc bọn hắn đang bị xe tuần tra cảnh sát truy đuổi gắt gao. Khởi phải nói, xe bọn hắn lúc này đang chạy khá nhanh nên gặp cảnh này cũng hơi hốt. Tuy vậy, với bản lĩnh của một phó quản lý khu Trung Tâm, ST0 lập tức lấy lại bình tĩnh vốn có, theo đó gã lập tức giảm tốc độ, cho xe chạy sát lề, quan sát tình hình.

Đúng như dự đoán, chưa đầy hai mươi giây sau, mọi âm thanh náo động ấy đã ở lại phía sau lưng. Thế nhưng, mới chạy được một đoạn không xa, bọn hắn lại đụng tụi cơ động đi tuần.

- Cái quái gì vậy, tụi đứng lăm cóm thế này, mà tụi này lòi đâu ra thế, chẳng phải dồn hết cho hai vụ kia rồi sao? – Hắn kêu lên.

- Mẹ kiếp, hôm nay sao đen như mực thế này, chẳng lẽ bước chân trái ra cửa sao trời? – ST0 cũng không thể im lặng.

Không để cho bọn hắn kịp hành động gì thì hai tên cơ động tiến tới gõ cửa kính xe yêu cầu kiểm tra.

- Sao đây anh? – Lo lắng vì hai chiếc vali nằm sau cốp xe, hắn vội hỏi gã.

- Chạy. – Dứt lời ST0 đạp ga, xe vọt lao đi.

Và thế là cuộc rượt đuổi lại diễn ra, nhưng lần này bọn hắn là người phải bỏ chạy.

“Thật không hiểu nổi mà, ngày gì đen thế không biết, cứ phải giáp mặt bọn cóm hoài là sao?” – Hắn lẩm bẩm.

Liên tiếp vòng qua mất khúc cua và ngã ba nhưng chiếc xe tuần tra của cơ động vẫn kiên trì bám theo. Phía trước vài chục mét, trước mặt bọn hắn là một ngã tư và hiện tại đèn vàng đang được phát tín hiệu, cái đuôi phía sau cách hơn ba mươi mét. Nhận thấy cơ hội thoát thân trước mắt, ST0 liền nhấn ga, kim đồng hồ đo vận tốc lập tức tăng dần đều một cách đột ngột.

Hai... một... không... Đèn đỏ liền được bật tín hiệu. Ngay khoảnh khắc đèn đỏ vừa mới ửng màu của năng lượng điện thì chiếc Audi của bọn hắn vọt nhanh qua ngã tư và tiếp nối từng nhịp thời gian ấy hàng loạt các phương tiện giao thông đã nhanh chóng tràn qua đường. Tất nhiên, điều này đã ngăn cản sự di chuyển của “kẻ bám đuôi”, và kết quả một tiếng phanh nặng nề vang lên, bọn cơ động bất lực dừng ngay vạch qua đường của người đi bộ.

- Phù!!! – Hình như pha trốn chạy ngoạn mục vừa rồi đã hút hết sức lực hoặc vì gã nín thở lái xe mà khi vừa mới thoát nạn ST0 đã thở hắt ra một hơi không thể nhiều hơn nữa.

- Chuyến này bình an vô sự trở về phải ăn mừng mới được, đúng là trong cái rủi có cái xui mà. – Hắn cũng nào nề thốt lên.

- Khả khà, xem như phúc phận bọn mình còn lớn, không thì dính mấy vụ này lịch bóc mỗi tay.

- Hê, nói gì thì nói chứ có đứng lại thì chắc gì lúc đó tụi nó tóm được mình. Chẳng qua không muốn to chuyện nên mới trốn như này.

- Ủ, cũng vì mệnh lệnh cả, không thì cho mỗi thằng một viên cho khỏe.
- Em hiểu, làm ăn về lâu về dài cái gì tránh được thì tránh, đây đưa chỉ tổ rước họa vào thân.
- Biết được như thế thì tốt, lần sau có hành động thì cẩn thận chút nữa là được.
- Vâng.

Sau phi vụ vừa rồi cùng với những nhiệm vụ tổ chức giao cho, hắn đều hoàn thành tốt, thế nên không phải mất quá lâu cái uy trong tổ chức của hắn được nâng cao. Dần dà những bí mật của tổ chức từ từ hé mở trước mắt hắn. Đầu tiên, là ba địa điểm mà hắn đã trải qua trong đợt huấn luyện và kiểm tra tuyển chọn vào đội đặc biệt, ST0 có dẫn hắn khảo sát một lần qua những nơi này. Và đương nhiên, một lần nữa hắn lại chạm mặt BT1, hay còn được biết với mật danh M2.

Trên đường quay về khu, hắn dò hỏi ST0:

- BT1 là người như thế nào hở anh?
- Ông ta à, xem nào... một gã lạnh lùng, là chuyên gia về các loại súng và từng được biết đến với cái tên “nội gián”.
- Hả, nội gián?
- Ủ.
- Trước kia gã là người của Cục cảnh sát điều tra tội phạm về ma túy, sau bị tổ chức phát hiện.
- Sao không thủ tiêu?
- Ban đầu cũng định vậy nhưng người đó thực sự là một nhân tài nên tổ chức giữ lại và kéo về phía mình.
- ...
- Phong, mày nghĩ có khả năng ông ta vẫn ngấm ngầm làm gián điệp không?
- Em nghĩ là có thể.
- Tao thì không nghĩ vậy, và tổ chức cũng không nghĩ vậy.
- Hả, tại sao lại tin tưởng ông ta đến vậy?
- Bởi vì BT1 không thể quay về làm cảnh sát được nữa.
- ...
- Mày nghĩ một người tự tay bắn chết hai đồng đội của mình liệu pháp luật có để yên?

Câu nói của ST0 lọt vào vành tai làm rung động màn nhĩ, tín hiệu âm thanh hệ thần kinh vừa tiếp nhận, người hắn bỗng rung lên, hơi thở không kìm được gấp gáp đột ngột, ánh mắt sững sờ như không tin vào những gì mình vừa mới nghe thấy.

Những biểu hiện vừa rồi của hắn tất nhiên không thể nào qua mắt ST0 được, thế nên gã liền quay sang hắn nhún mày:

- Có chuyện gì à?
- À không, không có gì... chỉ là... chỉ là bất ngờ quá thôi. Không thể ngờ trong nội bộ cảnh sát cũng có kẻ như thế. – Hắn vội lấy lại bình tĩnh lấp liếm đi tâm trạng bất thường ban nãy.
- Ủầy, xã hội mà, thấy da thấy thịt không thấy xương, biết người biết mặt không biết lòng mà. Nhớ đâu một ngày... - Gã ngừng lại chút rồi nói tiếp. – Tao sẽ bị chính người tao tin tưởng phản bội.
- Ý anh là em... anh không tin... - Như phản xạ, hắn vội vã thanh minh.
- Chả có cái gì là tuyệt đối cả, mày cũng đừng tin ai quá, kể cả tao. – Gã cười với nụ cười khó hiểu.
- Hôm nay anh có vẻ hơi lạ thì phải?

- Tao mà có gì đâu mà lạ với lòng, đó là những gì tao đúc kết trong cuộc sống này thôi.

- ...

- Và mày nên nhớ một điều, phạm làm chuyện gì cũng phải để một đường lui cho mình, nếu có thể thì không nên tuyệt tình quá.

- Vâng, những lời của anh em sẽ ghi nhớ.

Sau những chuyện vừa rồi, hắn xin phép Hoàng KT, tức ST0 về thăm Khánh và Huy. Chuyện quá khứ của hắn cũng kể cho gã nghe rồi nên với đề nghị đó gã cũng chẳng do dự mà gật đầu đồng ý.

Chạy thẳng tới bệnh viện, nơi Huy đang nằm. Hỏi thăm vài câu tụi đàn em xong hắn bước tới giường bệnh kéo ghế ngồi xuống. Nhìn Huy, nước mắt hắn lại tự trào ra không kiểm soát. Một lúc lâu sau, hắn nắm tay cậu lẩm bẩm:

- Tao về rồi đây mà ạ. Tao nhớ mày với thằng Khánh lắm!!! - Rồi ngừng một chút, như cố ngăn ngọn sóng cảm xúc, hắn thì thầm. - Tao nhớ lúc tụi mình gặp nhau lần đầu tiên, lúc mày với thằng Khánh nhảy vào đập tao, lúc tụi mình bắt tay làm bạn, lúc tao bị đánh ở chân cầu, lúc ba anh em mình hát vang bài ca năm anh em, lúc mình cùng chiến đấu bảo vệ anh Linh, lúc mình gia nhập băng X-W... Tao nhớ tất cả, tao nhớ mọi thứ, những kỉ niệm của ba đứa mình. Bây giờ... tao không còn làm việc ở đây, không còn ở khu phía Nam nữa, tao được chọn vô đội đặc biệt của khu Trung Tâm rồi mày ạ. Mà thôi tự dừng tao lại đi kể với mày chuyện này, chắc mày không muốn nghe đâu. Thôi mày nghỉ đi, giờ tao ghé qua thăm thằng Khánh chút, hôm nào rảnh tao lại ghé qua thăm mày ha.

Rời bệnh viện, hắn quay xe rẽ vào khu nghĩa trang cách đó không xa. Tay cầm bó cúc trắng cùng chai rượu trắng nhạt, hắn lững thững bước từng bước một về phía Tây.

Đây rồi, nó đây rồi!!! – Hắn khẽ kêu lên.

Ánh mắt Khánh nhìn hắn như muốn trách khẽ “Sao giờ mới tới”.

Đặt bó hoa cúc trắng bên cạnh, hắn ngồi bệt xuống nền đá granit lạnh lạnh đưa tay ra vuốt nhẹ tấm hình dính trên bia mộ.

- Tao vừa ghé qua viện thăm thằng Huy mày ạ. Nó vẫn thế, im lặng nhìn tao, ánh mắt nó buồn lắm. Tao biết, mày nằm đây càng buồn hơn. Nhưng biết sao giờ, tao chẳng thể ở bên cạnh trò chuyện với mày mãi được. Tất cả tại tao, tại tao mà mày với thằng Huy với trở thành như vậy. Giá như hôm đó tao giải quyết công chuyện rồi về nhanh, hay giá như tụi mình lại đi cùng nhau thì đâu đến nỗi... Tao xin lỗi vì không lo cho mày với thằng Huy được, tao cũng có lỗi với anh Linh vì không hoàn thành lời hứa, và tao cũng thật lòng xin lỗi vì những chuyện đã giấu tụi mày. Tao thật lòng xin lỗi... Mày yên nghỉ bình an.

Nán lại một lát thì hắn cũng đứng dậy trở về. Nhẹ bước lướt qua từng ngôi mộ rồi rẽ trái hướng về phía cổng cổng đôi chân hắn chợt ngừng. Phía trước, không xa, một ánh mắt đã lâu không gặp đang chăm chăm nhìn về phía hắn

- Nguyên... Trác Nguyên. – Không giấu vẻ bất ngờ hắn khẽ kêu lên.

- ...

- Nguyên đi đây đây?

- Thăm mẹ. – Tưởng chừng lần này cô vẫn một mực thủy chung với vai diễn “cô bé câm” như những lần trước thì đột nhiên cô lại lên tiếng.

- À. – Lúc này hắn cũng kịp nhớ lại mẹ Trác Nguyên đã mất từ lâu.

- Mẹ em cũng ở đây à? – Hắn lại hỏi.

- Ừ.

- Chỗ nào?

- Phía kia.

- Sao không về, đứng đây làm gì?
 - Thấy... thấy... – Cô bỗng dưng ngáp ngừng.
 - Thấy gì?
 - Anh.
 - Ừ, rồi sao.
 - Chờ.
 - Hả?
 - ...
 - Em... em chờ anh?
 - ... – Cô gật đầu nhẹ thay cho câu trả lời.
 - Có chuyện gì sao lại chờ... chờ anh?
 - Có phải anh là...
 - ...
 - Là gì sao em không nói tiếp?
 - Không... không có gì.
- Nói xong cô quay lưng bước đi nhưng được vài bước đôi chân khựng lại, và không quay đầu lại, Trác Nguyên nói như hơi thở:
- Cần thận.

21. Chương 21: Cuộc Họp Bất Ngờ (phần 1)

“Có phải tôi đang mơ?” – Hấn lẩm bẩm.

Véo nhẹ vào má cảm thấy đau. Hấn khẳng định đây là đời thực. Sự việc vừa rồi không phải là một giấc mộng. Ai mà ngờ chứ, ai mà ngờ được rằng con người ấy lại vừa nói chuyện với hấn cơ chứ. Sự việc diễn ra quá nhanh, có lẽ hấn vẫn chưa hết sững sờ vì cái mà hấn buộc phải đặt tên gọi là định mệnh, một định mệnh bất ngờ mà ông trời vốn dĩ thích trêu ngươi hấn.

“Nhưng mà khoan đã, nãy cô ấy, Trác Nguyên, có nói cái gì mà cần với thận mới được cơ chứ. Xem nào, trước đó cô có hỏi một câu hỏi nửa vời hơi khó hiểu: “Có phải anh là...”. Rồi cục cô ấy muốn nói gì nữa?”. Suy đi nghĩ lại một hồi thì hấn thật sự không khỏi không toát mồ hôi hột khi một giả thiết vừa mới tạo lập trong đầu. “Phải chăng...? Nhưng làm sao một cô gái bình thường như bao người khác lại biết được chứ? Không thể nào, chắc cô ấy có ý gì đó thôi, chắc không như mình nghĩ. Ừ, chắc do mình cả nghĩ thế thôi.” Tự nói với bản thân như vậy, hấn đem cục thắc mắc đang treo lửng lơ trong đầu này giấu tạm đâu đó trong lòng, một nơi khó thấy, đợi có dịp nhờ chú điều tra sau.

Việc liên lạc với chú đạo này không như trước nữa. Hấn biết tai mắt của tổ chức quanh hấn không ít nên nếu có gì sơ suất thì mọi công sức bấy lâu nay chẳng khác gì đem đổ xuống sông xuống biển. Tuy thế, khi có việc quan trọng nhất thiết phải gặp mặt thì cả hai vẫn cố gắng gặp nhau.

Sau nhiệm vụ vừa rồi thì hấn lại quay về với những công việc thường ngày, quản lý khu R và rèn luyện các kĩ năng như bắn súng, đánh thực chiến để chuẩn bị sẵn sàng khi có nhiệm vụ. Trong nhóm phần tử phạm tội mà tổ chức đang chứa chấp bấy giờ có một tên gây cho hấn sự chú ý khá đặc biệt. Tên đầy đủ của gã là Trần Phi Long, quê ở Quảng Ninh, một tên mới được đưa đến khu Trung Tâm. Gã ít nói, vóc dáng nhỏ

nhấn, người gầy, da trắng như trứng gà bóc, cặp mắt ti hí nhưng phong thái thì rất có thần khí, khác hẳn vẻ bề ngoài. Sở dĩ hắn chú ý đến gã không phải là vẻ bề ngoài như trên, điểm thu hút sự chú ý của hắn chính là bốn từ “thần bài đất Cảng”, cụm từ phản ánh rõ ràng “nghề nghiệp” chính của gã. Từ khi gia nhập tổ chức tối bây giờ, hắn chỉ nghe nói vài ba lần là trong tổ chức tồn tại những đường dây “đổ đen ngầm” hoạt động rất mạnh, nhưng quy mô thực hư lớn nhỏ thế nào thì hắn chưa tường tận được. Sở dĩ là vậy bởi vì khu trung tâm có nhiều kẻ đầu lĩnh, mỗi kẻ sẽ đứng đầu hoạt động một mảng. Mọi thông tin hầu như đều được bảo mật cao nên việc truyền ra ngoài là rất khó. Trong cơ cấu tổ chức của khu trung tâm thì đứng đầu là ST00, phía dưới là Hoàng KT, dưới nữa là những thành phần đầu não quản lý từng mảng khác nhau: bar – clup, nhà hàng, cầm đồ - tín dụng, cờ bạc,... Mỗi tuần sẽ có số liệu thống kê chi tiết việc làm ăn đã qua kiểm duyệt, số liệu ấy sẽ được chuyển về khu để Hoàng KT rà soát lại lần nữa, cuối cùng những con số ấy mới báo cáo cho ST00.

Sáng nay, cũng như mọi hôm, hắn qua khu R xem qua tình hình. Bước vào phòng giám sát, trước mặt hắn là hai tên đàn em đang trực với gần chục màn hình mười bốn inch trước mặt. Thấy hắn vào cả hai quay lại chào rồi lại chăm chăm dán mắt vào những chuyển động đang diễn ra ở ngoài kia qua hệ thống CCTV.

- Có gì không? – Hắn buột miệng hỏi câu quen thuộc mỗi khi đến phòng giám sát.
- Không anh, mọi thứ đều bình thường ạ. – Mắt vẫn không rời màn hình, một tên đàn em vội đáp.
- Duy nhất một ngoại lệ, lúc gần mười hai giờ tối qua một tên ra ngoài đến giờ chưa quay về, nhưng có lệnh của cấp trên. – Tên còn lại bổ sung.
- Ai?
- Mã số 21, tên hắn là Trần Phi Long.
- À... ừ.
- Anh có muốn xem qua CCTV không ạ?
- Thôi không cần đâu, các cậu làm việc tiếp đi, tôi qua chỗ khác nữa. Có gì khả nghi báo cho tôi là được rồi.
- Vâng.

Ra khỏi phòng, hắn đi thẳng tới khu R, nơi từng nhóm từng nhóm đang tập trung đấu tập với nhau. Khoanh tay trước ngực quan sát một hồi thì hắn thấy vài tên tụ tập bàn ra tán vào chuyện gì đó, thỉnh thoảng liếc mắt về phía hắn. Lát sau một tên mang mã số 13, dáng dấp hơi ngạo mạn, nét mặt phẳng phất tuổi đời xem chừng chưa quá hai mươi, tiến đến trước mặt hắn đề nghị:

- Tôi có thể đấu với anh một trận không?
 - Lý do? – Hắn nheo nheo mắt hỏi lại.
 - Giao lưu, thử sức. – Gã không chút e dè.
 - Tại sao là tôi mà không phải ai khác?
 - Tôi nghe nói trong đội anh giỏi nhất.
 - Vậy à? – Hắn khì mũi.
 - Anh chấp nhận chứ? – Gã nghiêng đầu.
 - Ừ, cũng được, xem như tập luyện cùng cậu vậy... Cũng lâu rồi chưa vận động tay chân.
- Hắn cởi áo, rút bộ đàm cho một tên đàn em đứng phía sau cầm giúp. Hắn tiến đến đứng đối mặt với “gã 13”. Những tên còn lại thấy thế bu xung quanh, nét mặt tỏ vẻ cực kỳ hứng thú.
- Chỉ một luật duy nhất là không được đánh vào chỗ nguy hiểm, đồng ý chứ? – Hắn ra điều kiện.
 - Đồng ý. – Chẳng nghĩ ngợi, gã gật đầu ngay.
 - Ok, xem như bắt đầu rồi đây. – Hắn giơ tay ra hiệu.

Không bắt hấn phải đợi lâu, gã liền áp sát hấn bắt đầu tung vài đòn thăm dò đối thủ thường thấy. Trước mặt những tên này, hấn cũng chẳng dám lơ là vì nhờ hấn thua thì chẳng còn tư cách gì đứng trước mặt chúng. Khả năng tên này thì hấn cũng đã chứng kiến vài lần trước đó. Quả thực tên này khác hấn những tên khác, gã có lối đánh rất tốc độ, và mỗi khi ra đòn đều có độ chính xác khá cao, chưa kể loại võ tự do thực dụng này khiến đối thủ khó bắt bài được. Sau hơn một vài phút thăm dò hấn trong khi hấn thì vẫn lẳng lặng thủ chắc, gã 13 bắt đầu sử dụng những sở trường vốn có. Ban đầu là những đòn cước tầm thấp xen giữa là những pha áp sát với các cú đấm vòng cầu, sau gã tăng nhịp độ tấn công, triển khai một loạt thế liên hoàn của những cú ra chân sở trường kết hợp đòn tay khá nhuần nhuyễn. Nhìn từ ngoài vào có lẽ nhiều người sẽ nhầm tưởng hấn đang thất thế và bị động trong những tình huống do gã 13 tạo nên. Thế nhưng, mấy ai biết rằng, gã 13 đang từng chút từng chút phơi bày những yếu điểm ra ngoài ánh sáng. Một lát sau, dường như gã phát hiện những đòn tấn công của mình không phát huy hiệu quả cũng như nhận ra rằng hấn vẫn một mực bình tĩnh hóa giải được mọi đòn đánh, gã 13 ngừng tấn công, nhanh chóng chuyển sang thế phòng thủ. Thấy vậy, hấn lên tiếng:

- Chán rồi à, vậy đến lượt tôi.

Dứt lời, hấn hạ thấp trọng tâm một chút, di chuyển nhanh về phía trước tung một cước ngang hông. Mất nhìn thấy gã 13 đang trong quá trình lùi người lại thì hấn nhanh nhẹn nhúng mình áp sát tung cú đấm trực diện. Vì khoảng thời gian diễn ra rất nhanh cộng với việc trọng tâm của gã 13 chưa vững nên mặc dù phản xạ gã khá nhanh nhưng vẫn không thoát khỏi phạm vi tấn công của đòn vừa rồi, thế nên vài giọt chất lỏng màu đỏ đã bò ra khoe miệng gã. Có lẽ mùi máu tươi xông lên cánh mũi làm gã 13 kích thích hơn thì phải, gã đưa lưỡi liếm quanh mồm rồi nuốt luôn thứ chất lỏng đỏ tươi ấy vào dạ dày. Sau tình huống vừa rồi, gã 13 hít sâu vài hơi lập tức áp sát hấn bắt đầu ra những đòn đánh trả ở phạm vi gần. Hấn lúc này cũng chẳng thủ thiết gì sắt mà cứ vừa đỡ đòn vừa phản công đáp trả lại. Hấn và gã 13 cứ thế người “vung kiếm” kẻ “giơ khiên” qua lại với tốc độ chóng mặt mất một hồi thì người hấn cũng dính vài đòn khá đau. Tuy nhiên, hấn cũng kịp “xăm” lên mình gã số lượng đòn nhiều gấp hơn hai lần số lượng đòn mà hấn nhận. Vì theo quy ước không đánh những chỗ nguy hiểm nên mặc dù bị dính đòn nhiều gã 13 vẫn tỏ ra không hề xi nhê gì. Nắm chặt nắm đấm, hấn quyết định sẽ kết thúc sớm cuộc đấu này bằng liên hoàn cước sở trường mà từ lúc này đến giờ hấn vẫn chưa sử dụng. Đầu tiên, hấn tung ra một đấm giả. Nhân lúc gã 13 lùi lại né đòn thì hấn bước nhanh một bước xoay người tung cú ba trăm sáu mươi với lực khá mạnh. Chân vừa tiếp đất, thuận đà hấn lại liền xoay người đá móc sau. Bị dính hai đòn trên, đặc biệt là đòn thứ nhất, không để gã 13 kịp phản ứng hấn tiếp tục tung cú đá vòng cầu nhanh. Tuy vậy, cú đá này đã bị gã 13 đưa tay lên đỡ. Chưa kể, với tình huống này, gã 13 còn tung ra cước phản đòn ngược lại nhằm vào chân trụ của hấn. Nếu bình thường trước tình huống này thì hấn dám chắc chín mươi chín phần trăm không ai có thể tránh được đòn phản công này nhưng không may cho gã 13 cước vòng cầu vừa rồi của hấn trước đó chỉ đóng vai trò là một đòn giả khác. Vì thế, khi gã phản công thì hấn nhanh chóng chủ động vịn hông xoay người nằm ngang tung cú móc gót không thể chê vào đâu được, mà điểm dừng là đầu gã. Tất nhiên đòn vừa rồi không gây nguy hại gì cho tính mạng gã bởi vì hấn chủ động giảm lực rất nhiều. Và đó cũng là chiêu cuối cùng của trận đấu, khi mà gã 13 chủ động xin hàng:

- Tôi thua rồi.

- Uầy, chán rồi à, cậu đánh cũng khá lắm.

- Tôi biết nếu anh đánh thật hấn không thể còn có thể đứng nói với anh như này đâu.

- Thì quy ước rồi mà.

- Sau này mong được anh chỉ giáo nhiều hơn.

- Hi, cậu biết điểm yếu lớn nhất của cậu là gì không?

- ... - Gã im lặng chờ đợi hấn chỉ điểm sai sót.

- Cậu quá nóng vội. Với đối thủ ngang cựa hoặc hơn, đó chính là tử huyệt của cậu. – Hấn nhẹ giọng.

- ...

- Mọi người tập luyện tiếp đi, đứng ngây ra đó làm gì thế? – Hấn quay ra lớn tiếng với những tên còn lại. – Rồi quay sang gã 13 tiếp lời:

- Cậu cũng đi luyện tập với mọi người đi, tôi còn có việc.
- Sẽ có lúc tôi đánh bại được anh. – Gã 13 lên tiếng sau một thoáng im lặng này giờ.
- Ủ, tôi sẽ chờ. – Hấn quăng lại cho gã 13 một lời hứa rồi giắt bộ đàm ngang hông, cầm áo đi thẳng.

Tối đó khoảng bảy giờ kém, sau khi hò hực chơi một trận bóng rổ với những tên đàn em, hấn quay về phòng lục điện thoại thì thấy ba cuộc gọi nhờ của Hoàng KT. Thấy vậy, hấn liền gọi lại. Chưa đầy hai giây, đầu dây bên kia đã bắt máy:

- Mày đi đâu vậy, sao tao gọi này giờ không được?
- Này giờ em bỏ điện thoại trong phòng ra ngoài chơi bóng rổ với tụi thằng Thắng.
- Coi tắm rửa thay đồ lát tao qua rồi đi luôn.
- Đi đâu vậy anh?
- Bàn chút về chuyện làm ăn thôi.
- Vâng.
- Ủ, khoảng hai mươi phút nữa tao qua.
- Vâng, em biết rồi.

Tính hấn thì không thích mặc áo sơ mi nên tắm xong hấn vợ vội chiếc áo thun đen cùng chiếc vét cũng màu đen nốt khoát lên mình.

Lúc xe chạy qua vài ngã ba ngã tư hấn mới mở miệng bắt chuyện ST0, vì này giờ chẳng ai mở lời cả:

- Anh gia nhập bao nhiêu năm rồi?
- Gần chín năm.
- Cũng lâu rồi nhỉ?
- Ủ, mới đó nhanh thật.
- Anh...
- Sao?

...

- Sao em không thấy anh có bạn gái? – Đột ngột hấn đổi chủ đề.
- Vậy sao mày không có? – Gã ST0 không trả lời mà vặn ngược lại hấn.
- Vương vúi bỏ xừ, dính vô chỉ tổ rách việc.
- Thì tao cũng vậy đó, rau cỏ chơi chơi một thoáng thì được chứ rảnh mẹ đâu mà yêu đương khỉ khờ gì.
- Vâng.
- Mà hôm bữa về thăm anh em của mày, nó có khá hơn không?
- Vẫn vậy anh, bác sĩ bảo hàng ngày nói chuyện, bóp chân tay mình mấy nó, biết đâu có cơ may hồi phục.
- Ủ, tao cũng hiếm thấy trường hợp đó lắm, khổ cho nó nhỉ, tao mà bị vậy thì thà chết quách cho xong chứ nằm dờ dờ ương ương như vậy chịu không nổi.
- Ai trong hoàn cảnh đó cũng thế thôi anh à, thôi thì mong một ngày phép màu xảy ra vậy.

Và cứ thế hấn và gã bắt đầu “vào số” luyện tha luyện thuyền từ chủ đề này rồi đến đề tài nọ, từ đề tài nọ xọ qua chủ đề kia. Mãi mê tí tê nói chuyện cho đến khi xe dừng trước cổng một căn biệt thự rất lớn.

- Đến rồi à anh? – Hấn đưa mắt nhìn trước nhìn sau rồi quay sang hỏi Hoàng KT.
- Ủ.

Hoàng KT vừa trả lời câu hỏi của hắn xong, thì hai tên vận trang phục màu đen tay cầm đèn pin tiến tới quét vào ô kính xe, nơi Hoàng KT đang ngồi. ST0 hạ cửa kính xuống và sau khi kiểm tra xong xuôi thì cánh cổng bị kéo cái “rột” tạo ra một khoảng trống vừa đủ cho chiếc Audi lách qua. Trước khi xe kịp lọt qua cổng thì hắn cũng kịp nhận ra ba chiếc CCTV đang gắn phía trên, cách đó chừng mười mấy mét.

Theo chân Hoàng KT, hắn băng qua một khoảng sân lót đá khá rộng. Rồi tiếp đó, bọn hắn dọc theo dãy hành lang phía đông tòa nhà ngoặc vài cái trước khi đứng trước cửa phòng mà theo hắn đoán đó chính là phòng họp cho ngày hôm nay. Trước cửa có bốn tên phải nói là cực kì... cao to và đen hôi. Ngắc đầu nhìn thì hắn lại phát hiện bốn chiếc CCTV, bao gồm hai chiếc trước mặt và hai chiếc hai bên đang hoạt động. Sau khi giao tất tần tặn điện thoại cùng những vật dụng cá nhân khác cho một tên cao to đen hôi, chừng không lâu sau cánh cửa hé mở, bên trong đã có vài người đang ngồi quanh bàn cười nói. Không khó để hắn nhận ra người đầu tiên là Vũ chó đốm và tiếp đến là... BT1. Ngoài ra, còn có hai người khác hắn mới lần đầu gặp mặt.

Vừa bước qua cửa Hoàng KT đã oang oang:

- Mọi người đến sớm vậy?

Một tên lạ hoắc, gương mặt chẳng chừa vết sẹo giơ ngón tay lên làm động tác đưa qua đưa lại đáp:

- Chỉ là không thích đến sau anh mà thôi.

- Khà, lần sau đến trước cậu mới được.

Tiếp đó, ST0 chìa tay ra về phía hắn húng hắng giọng:

- Đây là ST5... có lời của ST00.

- Chào mọi người. – Hắn cũng cúi đầu hưởng ứng.

- Còn đây là chú Giang, chú Nghĩa, anh Vũ chó đốm và anh Tùng sẹo. – Rồi Hoàng KT lại chìa tay về ba người còn lại lần lượt giới thiệu.

- Vâng, chào chú Giang, chào chú Nghĩa, chào anh Vũ, chào anh Tùng. – Hắn lễ phép.

Gặp lại Vũ chó đốm, hắn vui ra mặt. Hắn nhìn gã nở nụ cười thân thiện. Đáp lại, Vũ chỉ gật đầu nhẹ, nét mặt có gì đó ưu tư.

Biết trong này địa vị mình nhỏ nhất nên sau đó hắn chỉ im lặng ngồi quan sát mọi thứ xung quanh. Lúc này, ST0 bỗng quay sang hỏi tên Tùng sẹo:

- Đạo này khu làm ăn thế nào rồi?

- Cũng bình thường, chả có gì đặc biệt.

- Vậy còn mong gì nữa. – Rồi quay sang Vũ chó đốm. - Còn bên cậu?

- Cũng ok.

Đúng lúc đó, cánh cửa bật mở, người bước vào không ai khác, chính là ST00. Gã quét mắt một lượt rồi cất giọng ồm ồm:

- Có vẻ đông đủ rồi nhể?

- Để không làm mất thì giờ của mọi người, tôi sẽ đi thẳng vào vấn đề chính luôn. Hôm nay tôi triệu tập cuộc họp này là muốn triển khai hai kế hoạch cho thời gian sắp tới đây. Đầu tiên là việc rà soát hồ sơ lý lịch của tất cả thành viên chính thức và kể cả không chính thức. Nói chung từ trên xuống dưới đều phải làm rõ.

- Không phải lần trước chúng ta đã làm rồi sao anh? – Vũ chó đốm lên tiếng.

- Cậu không nhớ vụ của CT3 à?

- Không, nhưng em nghĩ lần đó chỉ là sự cố hý hủu thôi. Với lại do...

ST00 cắt ngang lời Vũ chó đốm, trừng mắt:

- Cậu có dám đảm bảo không có con cá nào lọt lưới không?

- ...

- CT1 và CT2 vẫn sẽ phụ trách khu mình, còn ST0 và ST5 sẽ đảm nhận phần khu trung tâm, kể cả bộ phận đặc biệt. Và mọi hành động đều phải được giữ bí mật tuyệt đối... Kế hoạch cứ thế mà triển khai, lưu ý lần này quét kĩ vào. Tuyệt đối không để tình trạng lần trước tái diễn. Tất cả nghe rõ chưa? – Chất giọng gã ST00 gắt dần.

- Rõ!!! – Những người còn lại, kể cả hấn, đều đồng thanh.

Dựa theo lời ST00 và Vũ chó đốm đối đáp vừa rồi thì gần như khẳng định cái chết của Linh diên là sự sắp xếp của tổ chức, và đó cũng là cái kết của kẻ nằm vùng. Phải chăng những lời Vũ chó đốm bộc bạch với hấn hồi hấn còn ở khu phía Nam đều là giả dối. – Hấn giật mình hướng ánh mắt sang gã, sững sờ trước một sự thật nghiệt ngã.

Và cũng từ những câu từ vừa mới bên tai hấn đó, hấn có thể khẳng định chắc chắn rằng CT1 và CT2 là mật danh của Vũ chó đốm và Tùng sẹ.

- Có ai có ý kiến về kế hoạch 1 này không? – ST00 cất giọng đều đều.

- ...

- Không ai có ý kiến thì chuyển qua kế hoạch 2. – Ngừng một lát ST00 tiếp lời.

- Kế hoạch số 2 mà hấn muốn triển khai với mọi người đó là việc mở rộng địa bàn. Cụ thể hiện nay tổ chức ta chỉ làm ăn với các đối tác ở Sài Gòn và các tỉnh lân cận. Thế nên, cuộc họp lần này là đưa ra giải pháp mở rộng địa bàn ra phía Bắc cũng như kéo các đối tác lớn khác về bắt tay với mình. Mọi người ai có ý kiến gì thì cứ thoải mái nếu ra.

Lúc này, chú Nghĩa mới chịu mở miệng:

- Em nghĩ việc này chúng ta không nên nóng vội. Trước tiên phải tìm hiểu kĩ về khu vực mà ta muốn mở rộng hoặc nghiên cứu, nghe ngóng xem khu vực nào thuộc dạng tiềm năng. Nếu đất chưa có chủ thì ta cứ thoải mái mà “cắm cờ ghi danh”. Còn không, đã có chủ thì ta từ từ cài người mình vào trong đó, đợi đến lúc thời cơ chín mùi thì nội trong ngoại hợp đập bát giành nôi. Mà nếu phải chọn địa bàn đầu tiên cho kế hoạch “Bắc tiến” thì em nghĩ Đà Nẵng là hợp nhất lúc này. Sở dĩ em chọn Đà Nẵng vì hai lý do chính sau. Thứ nhất nếu chỉ phát triển hai miền Nam Bắc không thôi thì mối liên kết sẽ không được được chặt chẽ, sự hỗ trợ mọi mặt khó khăn. Thứ hai, phát triển được ở Đà Nẵng thì sẽ tạo điều kiện thuận lợi cho việc Bắc tiến, nó sẽ là bàn đạp vô cùng quan trọng. Chưa kể phía Bắc là nơi tụ tập nhiều băng đảng tổ chức máu mặt, nếu bây giờ chưa chuẩn bị kỹ càng mọi mặt mà “lấn sân” thì khó tránh khỏi thất bại. Nhất là địa bàn phía Bắc mối liên hệ ngầm chẳng chặt, rất phức tạp, không như bề nổi mà ta thường thấy.

- Cậu có ý kiến gì muốn nêu ra không? – ST00 đưa mắt hỏi BT1.

Gã lắc đầu:

- Em không.

Thấy thế ST00 di chuyển cặp mắt sang vị trí khác, và vị trí đó là hấn:

- Còn cậu?

- Dạ, em cũng không có ý kiến gì.

- Còn lại thì sao?

- Em cũng không. – Những kẻ còn lại đồng thanh.

- Vậy thì thế này, chuyện khảo sát và cài cắm người ra phía Bắc thì sẽ do BT2 đảm nhận. Coi chừng nào được thì báo cáo cho tôi, sau đó tôi sẽ đưa người cũng như những thứ cần thiết ra đó.

- Vâng. – Gã BT2 gật đầu nhẹ.

Rồi ST00 đan tay lại với nhau, lia mắt một lượt:

- Mọi người có ai có ý kiến gì nữa không?

-...

- Nếu không thì cuộc họp kết thúc tại đây.

Mọi người chào nhau rồi lần lượt đứng lên ra về. Hấn cũng thế nhưng vừa mới đứng dậy đi theo ST0 vài bước thì nghe ST00 gọi giật lại:

- À, ST5... cậu ở lại chút.

- O... vâng.

- Vậy tao đợi ở trước. – Hoàng KT vỗ vai hấn bảo.

22. Chương 22: Cuộc Họp Bất Ngờ (phần 2)

Khi tất cả đã ra ngoài, khoảnh khắc hai mép cửa vừa ôm nhau chặt khít, nhịp gõ tay lên bàn của ST00 lúc thừa lúc nhật này giờ bỗng dừng dừng lại nhường chỗ cho cái không khí yên ắng, tĩnh lặng. Tiếp đó, “ông chủ” rút ra một điều thuốc hiệu Marlboro châm lửa, làn khói trắng uốn cong bay lượn rồi tản vào mảng không khí xung quanh như biến mất. Đến lúc này ông mới chịu lên tiếng:

- Cậu làm gì mà đứng đấy, ngồi xuống đi.

- Dạ vâng.

- Tôi nghe nói trong tổ chức biểu hiện cậu khá lắm.

- Dạ cũng bình thường thôi ạ.

- Khi rảnh ghé nhà tôi ăn cơm ha, Phương nó mấy lần nhắc cậu đấy.

- Vâng, nhưng cháu... em... cháu...em... cũng không biết rảnh khi nào, bởi hay có nhiệm vụ đột xuất lắm ạ. – Hấn không giấu nổi sự lúng ta lúng túng, bởi vai trò của con người trước mặt hấn giờ đã đổi khác, không như mấy lần gặp đầu.

Nhận thấy điều đó, ST00 cười cười:

- Cậu cứ xưng anh em như mọi người là được rồi, chỉ khi ở nhà tôi có mặt Phương và Nguyên mới như thế thôi.

- Dạ vâng, em hiểu.

Rồi tự dưng ông chú nghiêm nét mặt lại, thanh âm cũng thay đổi hẳn:

- Giờ ta vào chuyện chính nhĩ.

Vẫn cách nói quen thuộc, ngưng lại giây lát, ST00 lại nói:

- Chắc cậu cũng biết cái tên Khang tóc đỏ chứ.

- Dạ vâng, tên tuổi của hấn cũng khá tầm cỡ.

- Ủ, theo tôi được biết thì tên này đang lên kế hoạch lật đổ băng X-W chúng ta. Và hơn hết hiện nay chúng đã bắt đầu ngấm ngầm phá đám việc làm ăn của ta. Mặc dù là chưa có chứng cứ xác thực nhưng những hành động gián tiếp liên tục ấy đã tố giác hấn.

- Thật à anh?

- Ủ, tôi đã cho người điều tra hơn tháng qua rồi.

- Vậy chúng ta sẽ làm gì?

- Làm gì à? Tôi hỏi cậu, giả sử nếu như có một con rắn hung hãn đang đứng trước mặt cậu, trong tay cậu có một khúc cây. Cậu sẽ làm gì?
- Đánh rắn đánh đập đầu, bắt giặc bắt tướng trước.
- Đúng thế, vậy đối với tên Khang tóc đỏ, cậu sẽ làm gì?
- Không phải anh định...
- Định gì?
- Định bảo em xử lý hắn.
- Cậu nghĩ vậy thật à?
- Vâng.
- Ủ, thì vậy đó.
- Em nghe nói tên này bây cánh không phải dạng vừa đâu và chưa kể có nhân vật lớn chống lưng.
- Thì sao?
- ...
- Cậu không dám à?
- Không! Không phải là em không dám mà lỡ như bên đó điều tra ra do bên mình làm thì em không chắc hậu quả sẽ như thế nào đâu.
- Vì vậy tôi mới gọi cậu, mà chừng đó cậu chỉ cần làm theo những chỉ dẫn của hắn là được, nhớ tuyệt đối không có người thứ ba.
- Vâng, nếu đã vậy thì em sẽ cố hoàn thành tốt.
- Tôi nói trước để cậu chuẩn bị, khi thời cơ đến tôi sẽ báo để cậu hành động.
- Dạ vâng.
- Ủ, sống để bụng, chết mang theo... nhớ lấy.
- Vâng, em nhớ rồi.
- Thôi không còn gì nữa, cậu có thể về... À khi rảnh nhớ tới nhà hắn ăn cơm đấy, ngại thì rủ Hoàng đi cùng.
- Dạ vâng.

Vừa dứt đầu vô xe thì tai hắn cũng kịp nghe giai điệu bài “As long as you love me” do Justin Bieber thể hiện. Khá ngạc nhiên, hắn quay qua hỏi gã:

- Anh cũng nghe loại nhạc này à?
 - Nghe vui vui thôi.
 - Hiểu gì không?
 - Thấy giai điệu hay hay chứ hiểu đáo gì, toàn tiếng tây không.
- Hắn cười, lái sang đề tài hấp dẫn khác:
- Hì, vậy giờ về luôn à, hay là đi làm vài chai rồi về?
 - Ồ, được đấy, mày nhắc mới nhớ. Bữa giờ công việc nhiều quá không có thời gian.
 - Giờ anh muốn đi đâu đây?
 - Tìm chỗ nào yên tĩnh chút là được. Giờ tao không muốn đi bar.

- Vậy qua bên Linh Đông ha, em biết một quán bình dân nhưng món nhậu ngon thôi rồi.

- Ủ, cũng được.

Gởi xe xong, hấn kéo Hoàng KT vô tiệm. Lia mắt vài lượt, hấn thấy một chỗ góc khuất, xung quanh không có ai ngồi, khá ửng ỷ. Sau khi yên vị và gọi thùng bia cùng đĩa lòng nướng, bát sò hấp xả, hấn và gã bắt đầu “nâng chai” chén chú chén anh. Sau khi tu một hơi hơn nửa chai heniken vào dạ dày, Hoàng KT gấp miếng lòng đang bốc khói, chưa vội bỏ vào miệng ngẩng đầu hỏi hấn:

- Nãy ST00 gọi mày ở lại có chuyện gì vậy?

Tự dưng nghe gã thắc mắc thế, hấn cũng hơi bất ngờ nhưng rồi hấn cũng trả lời ngay:

- Có gì đâu, do trước kia tụi em cũng đã biết nhau rồi nên ổng hỏi thăm tình hình hai đứa kia thôi.

- Ai mà hai đứa?

- Hai thằng Huy, Khánh em có kể với anh rồi đấy.

- À, tao nhớ rồi.

- À, ổng còn mời anh em mình bữa nào rảnh ghé nhà ổng ăn cơm đấy.

- Sao ổng không nói với tao? Chắc là... chắc là kêu mày thôi chứ gì, rồi mày ngại kéo tao đi cùng, phải không? – Gã nheo mắt nhìn hấn.

- Trời, anh cũng nghĩ nhiều thật đấy, không tin anh đi mà hỏi ổng. Thế anh có định đi không?

- Đi sao không. Ổng có hai đứa con gái xinh lắm ngu gì lại từ chối.

- Bó tay ông này, chỉ được gái gú là giỏi.

- Khả khà, còn đỡ hơn thằng gay như mày.

- Thôi nói nhiều quá, cạn cái nào.

Hấn và gã cứ vậy làm sạch một két trong nháy mắt. Chưa thấm vào đâu, gã gọi thêm két thứ hai ra ứng chiến. Mãi đến khi trong két còn chưa tới ba chai thì gã mới có dấu hiệu của người say. Thấy vậy hấn giở giọng hỏi dò:

- Anh... anh say rồi à, thôi về nha.

- Say đâu mà say, mày coi thường tao quá đấy. – Gã mắt nhắm mắt mở đáp liền.

Hấn cười xua xua tay:

- Ấy ấy... em đâu có.

- Không nói nhiều. Uống!!! – Gã lại quay về mệnh lệnh cũ rích này giờ.

- Dzô!!! – Cả hai đồng thanh khí thế.

- Mà anh nè, em có chuyện này, không biết anh nghĩ như thế nào? – Nhìn xung quanh chỉ thấy vài bọm nhậu quắc cần câu ở gần cửa ra vào, không còn khách lạ khác, hấn nhẹ giọng hỏi gã.

- Chuyện gì?

- Liên quan đến ST00.

- Cứ nói xem nào.

- Lúc trước em nghe nói ST00 có công ty đá quý gì đấy. Ổng lập công ty đó để làm gì vậy anh, em thấy việc đó với việc làm ăn của khu trung tâm có liên quan gì đâu.

- Khả khà khà, vậy là mày chỉ mới thấy bề nổi của vấn đề rồi. Không phải... không phải tự dưng ổng rảnh rỗi lập cái công ty to đùng ấy đâu.

- ... - Hấn im lặng cố gắng lắng nghe gã tiếp.

- Cái công ty đó giống như là cái khiên che chắn đầy mày hiểu chưa? Dựa vào đó phần nào tránh được tai mắt của bọn bọn hình sự. Với lại nhờ nó ổng có thể thoải mái đi khảo sát thị trường, tìm nguồn cung, tìm đối tác làm ăn. – Gã ghé đầu lại gần hẳn hơn, thì thảo với mùi cồn nồng nặc.

- Thật... thật á, nhưng mà...

- Sao?

- Nếu như lời anh nói là đúng thì tại sao lần trước em với ST2 phải lên tận biên giới giao dịch? Em nhớ lúc đó một vali tiền đầy ắp mà.

- Khà, mày nghĩ đó là đồ thật à?

- Hả, vậy vậy tất cả đều là đều là tiền giả?

- Chứ sao mày nghĩ có an toàn không khi mà đem một đồng tiền giao cho hai tụi bay, chưa kể đường xá xa xôi. Đứng từ góc độ là người ngoài, mày có thể thấy xác suất rủi ro lớn cỡ nào rồi đấy.

- Vậy thì làm sao số tiền đó tới tay bên kia an toàn?

- Lúc giao dịch mày thấy có gì lạ không?

- Không.

- Nghĩ lại thử xem?

- À, lúc kiểm tra hàng, bên kia có điện thoại.

- Chính nó.

- Là sao, em không hiểu.

- Đó là cuộc gọi báo hiệu bên kia đã nhận tiền.

- Chuyển khoản à, thế khác nào lạ ông tôi ở bụi này.

- Rửa tiền, mày từng nghe nói rồi chứ?

- ...

- Có một công ty ngầm của nước ngoài chuyên chuyển ngoại hối và thực hiện dịch vụ thanh toán. Công ty này cho phép khác hàng chuyển tiền nặc danh từ một tài khoản sang một tài khoản qua đường internet mà không hề đặt câu hỏi về nhân thân người chuyển và nguồn gốc số tiền.

- Ghê thật, bây giờ em mới biết đấy.

- Mà nè Phong.

Tự dưng gã gọi thẳng tên hẳn, làm hẳn không khẽ không bất ngờ. Theo phản xạ hẳn hỏi lại:

- Có chuyện gì vậy anh?

- Mấy chuyện tao nói vừa rồi tuyệt đối, nhớ là tuyệt đối... không được nói với bất kỳ ai. – Đột nhiên, gã vỗ đầu một cái chăm chăm nhìn hẳn.

- Bí mật?

- Ủ, việc này chỉ tao, BT2 và ST00 biết thôi.

- BT2 là mật danh chú Nghĩa?

- Ủ.

- ...

- Tao tin tưởng nói cho mày nghe thì mày liệu giữ mồm giữ miệng, không thì...

- Vâng, em hiểu.

- Được vậy thì tốt.
- Nhưng sao anh lại tin tưởng em nhiều thế, không phải lúc trước...
- Gã không trả lời ngay mà nghiêng đầu hướng ánh mắt nhìn xa xăm lời nói cũng nhẹ bằng đi khác lạ:
- Mà biết không, mà rất giống... rất giống thằng đệ theo tao ngày trước.
- ...
- Nhìn mà tao lại thấy nhớ nó quá.
- ...
- Nó khờ lắm, nó vì tao đỡ một phát đạn nên đã ra đi lúc chưa đầy mười tám tuổi.
- Uống nào, chuyện đã qua lâu rồi không nên nhắc lại làm gì.
- Mà nói đúng, uống nào, hôm nay cho mà gục luôn.
- Để xem, em cho anh gục thì có...

...

- Ông chủ thêm một két nữa đề.
- Không, hai két nữa.

Mở mắt ra hắn thấy trời đã sáng tự lúc nào. Tối qua uống nhiều quá nên cổ họng hắn giờ khô khốc cả lên. Nhổm người dậy, hắn vào phòng vệ sinh làm những việc mà sáng ra người ta vẫn thường hay làm: Đánh răng, rửa mặt, đi ngoài.

Trước khi chạy đến khu R thì hắn có tạt qua phòng gã ST0 chút. Vừa mới tới cửa chưa kịp đưa tay lên gõ thì gã đã mở cửa ra vươn vai gơ cái mồm thối như bồn cầu ngáp một cái rở to. Nghĩ mà buồn cười, giả sử mà có con ruồi, con muỗi nào bay qua lúc ấy thì có khi chúng chết ngay tức khắc bởi luồng khí độc bị phong uế tối qua giờ của gã không chừng.

- Lần sau che cái mồm lại cho văn hóa chút. – Hắn nhăn mặt.
- Mà muốn văn hóa à, thế thì tao cho văn hóa nữa nè. – Nói xong, gã ngoác mồm ra định ép số thể tích khí ô uế còn lại trong khoang miệng phả vào mặt hắn.

Hắn thấy thể vội ngăn lại:

- Thôi thôi, cho em xin chút không khí trong lành để thở.
- Khả khả khả... mà mới sáng mà sang đây làm gì thế?
- Tiện đường ghé coi anh chết chưa. Khiếp, uống gì như voi uống nước ấy.
- Khả, lâu lâu cũng thèm.
- Thôi anh đi đánh răng làm gì làm đi, em té qua khu R đây.

Ngày 4/10, tức sáu ngày sau, hắn đang ngồi nhai cơm một cách không thể lười biếng hơn thì ở đầu rung rung lên báo hiệu một cuộc gọi mới đến.

- Alo... - Buông đũa, muống, với tay lấy hộp khăn giấy trên bàn lau vội mồm, hắn bắt máy.
- Anh Phong à? – Tiếng Thắng vang lên rõ ràng và gấp gáp.
- Chuyện gì? – Nghe giọng hấp ta hấp tấp của nó hắn biết không thể không có cơ sự rồi.
- Vâng, giờ anh đến bar X-Men được không?
- Làm gì?

- Cớm cần anh à, đúng lúc anh Dũng đi đâu mất, gọi hoài mà không được. Giấy tờ bọn em không biết gì cả.
- Được rồi, tao tới ngay. Mà bảo với bọn nó giờ tao đến.
- Vâng.

Trên đường đến bar X-Men hắn có gọi cho Dũng, nhưng cũng giống như thằng Thắng, kết quả chỉ vền vền một câu nghe mà ngán tận lỗ đít “thuê bao quý khách tạm thời không liên lạc được...”.

Chạy đến trước bar, hắn thấy bọn hình sự, cơ động cùng những dân chơi, các con dòi đứng lố nhố đông nghịt.

- Anh ơi, cho em vào trong cái. – Hắn bước đến trước mặt một đồng chí cảnh sát đang đứng giữ cửa nói to.
- Đứng ngoài đó, bar đang kiểm. – Gã trừng mắt quát lại hắn.

-...

Rút điện thoại hắn lại gọi điện thoại cho thằng Thắng.

- Alo, tao tới rồi nhưng không vào được. Mà coi thằng nào lớn nhất trong đó nói với nó tao đến rồi.
- Vâng, anh chờ chút.

Đợi mất hơn năm phút, có một đồng chí cảnh sát mặc sắc phục bước ra nhìn một lượt những người đang đứng “ngóng” ở ngoài, nói to:

- Cậu nào tên Phong.
- Tôi đây. – Hắn giơ tay vẫy vẫy.
- Vô đi.

Men theo bước chân gã, hắn lần lượt lách qua những dân bay, đi qua trước những ánh mắt hằm hè của bọn cơ động. Lát sau, dừng lại, trước mặt hắn là một đồng chí cảnh sát thâm niên. Khuôn mặt ấy từ từ quay sang hắn, và hắn cũng nhanh chóng nhận ra, người đó không ai khác, chính là...

23. Chương 23: Nhiệm Vụ Mật

Khuôn mặt ấy từ từ quay sang hắn, và hắn cũng nhanh chóng nhận ra, người đó không ai khác, chính là Vinh Thế Hiếu, gã cảnh sát phá rất nhiều vụ trọng án được tivi đưa tin nhiều ngày qua.

Sau vài giây bất ngờ vì người đứng trước mặt, hắn háng giọng cười cười:

- Hôm nay có sự kiện gì mà có nhiều đồng chí cảnh sát ghé thăm bar thế này?
- Người đứng tên bar này là Hoàng Giang Dũng, hiện tại không có chủ bar ở đây, đồng chí có thể đứng ra giải quyết được chứ? – Vinh Thế Hiếu đáp lại bằng giọng nghiêm nghị.
- À tất nhiên.
- Vậy tôi đề nghị đồng chí xuất trình giấy tờ hoạt động của Bar để chúng tôi kiểm tra.
- Vâng anh chờ chút, tôi đi lấy ngay.

X-Men là một trong những bar lớn nhất của Sài thành dưới sự quản lý của Long Vũ Trường. Và người đứng tên bar này cũng chính là một thành viên lão làng của tổ chức. Trước đó, hắn có ghé bar này một vài lần rồi, cũng đã từng uống rượu với hai tên Long và Dũng. Khi hắn được điều vào đội đặc biệt của khu trung tâm thì Dũng có chỉ cho hắn chỗ cất mở giấy tờ này, phòng trường hợp bất ngờ gã không có ở đây thì hắn sẽ thay mặt giải quyết.

Vào phòng riêng của tên Dũng lấy giấy tờ xong, hắn bỗng sực nhớ một chuyện...

Ở sàn chính, Vinh Thế Hiếu đang ngồi tại bàn ở quầy có hai đồng chí cảnh sát đứng bên cạnh. Tụi đàn em bên hần thì đều bị bắt ngồi xuống hai tay giơ lên đầu, duy chỉ một mình gã Thắng kiểm tra rồi được đứng tự do để tiện cảnh sát hỏi này hỏi nọ khi cần.

Một cách ung dung vừa đi vừa huýt sáo, hần bước đến gần vị cảnh sát với giai điệu No Promises...

Đúng lúc này, góc Đông Nam đột nhiên có vụ lộn xộn. Thấy thế, Vinh Thế Hiếu quay sang lệnh cho tên cấp dưới đang đứng cạnh mình:

- Hai cậu ra kia xem có chuyện gì mà nhốn nháo thế.

- Vâng ạ.

Hần bước tới đứng đối diện Vinh Thế Hiếu, nét mặt thản nhiên, tay chìa mấy tờ giấy phép kinh doanh ra rồi hạ giọng:

- Những gì đồng chí cảnh sát cần.

Liền đó, ngón giữa tay cầm mở giấy tờ đó của hần khê gõ nhẹ.

Về mặt Vinh Thế Hiếu vẫn thản nhiên như không, đưa tay nhận lấy. Tuy nhiên, trong một thoáng rất nhanh một vật hình khối cỡ ngón tay dường như vừa lọt thỏm vào túi.

Nhận lấy giấy tờ, xem một lượt kĩ càng thấy mọi thứ bình thường, Vinh Thế Hiếu trả lại cho hần rồi lớn giọng:

- Theo phản ánh của người dân gần đây thì bar thường xuyên hoạt động quá giờ, xung quanh bar xuất hiện nhiều thành phần bất hảo gây rối loạn an ninh trật tự. Thế nên, tôi đề nghị ban quản lý bar phải xử lý vấn đề tức khắc. Nếu còn tái phạm thì tôi buộc phải áp dụng hình phạt theo luật chứ không phải là nhắc nhở như lần này đâu.

- Ấy ấy, đồng chí cảnh sát nghe tôi nói đã. Tôi cam đoan với đồng chí bar hoạt động tuân thủ đúng giờ giấc, với lại mấy tên ngoài kia hay gây chuyện là những kẻ muốn gây khó khăn cho việc làm ăn của bar thôi. – Hần vội nhún mặt, xua tay giải thích.

- Tôi nói trước thế thôi, mấy anh tự lo liệu. Tôi nhắc lại, tôi mà nghe người dân phản ánh hay có tin báo gì khác thì tôi xử lý thẳng tay đấy.

- Vâng, đồng chí cảnh sát cứ yên tâm. Tôi sẽ nói lại với Dũng để coi chỗ nào còn thiếu sót chấn chỉnh thêm ạ.

- Nếu được vậy thì tốt.

Rồi Vinh Thế Hiếu cầm bộ đàm nói lớn:

- Bên cậu kiểm tra đến đâu rồi.

- Vâng, thưa Thượng Tá, mọi việc xong xuôi rồi ạ. – Đầu bên kia bộ đàm vang lại.

- Không còn gì nữa, cậu kêu mọi người rút thôi.

- Vâng.

Đội bọn cảnh sát rút hết, hần gọi thằng Thắng lại bảo:

- Tao về đây... à mày biết Dũng đi đâu không?

- Không anh.

- Ừ, coi quản lý bar, tao về. Nhớ để ý mấy thằng lạ mặt nghe chưa?

- Vâng, em hiểu.

Hai ngày sau, ST00 đích thân gọi hần lên phòng làm việc của mình.

- Tôi có thông tin mới đây. Tối nay 22h15, Khang tóc đỏ sẽ có một cuộc gặp với tụi Phước Hà thành tại nhà hàng Big Bang. Tôi vừa lập một kế hoạch, cậu chỉ việc làm theo cho gọn mà thôi.

- Vâng nhưng em có chút thắc mắc. Theo như anh nói thì tụi Phước Hà thành bắt tay với băng Khang tóc đỏ nhằm mở rộng địa bàn?

- Có thể nói như vậy.

- Vậy anh định bảo em trực tiếp xử lý cả hai?

- Không cần đâu, chỉ cần một thôi.

- Ý anh là sao?

- Cậu nghe cho rõ, kế hoạch cụ thể thế này...

Sau khi nói liền một mạch gã nhướng mày liếc hẳn:

- Sao, cậu thấy kế hoạch của tôi có lỗ hổng nào không?

- Dạ, nghe thì có vẻ ổn nhưng không biết liệu những tình huống ngoài ý muốn...

- Tùy cơ ứng biến là được rồi. Mọi thứ cần thiết cho cậu, tôi đã bỏ vào túi hết rồi đó.

- Vâng, em hiểu.

- Thôi cậu về chuẩn bị rồi nghỉ ngơi đi.

- Vâng, em đi đây. – Nói rồi, hắn đứng dậy cầm theo chiếc túi đeo màu đen.

Về phòng mở túi ra xem thì thấy một chiếc ống nhòm, một chiếc chìa khóa có ghi P.717, một khẩu Glock 17, một ống giảm thanh cùng ba... viên đạn.

Thật ra, trước khi nhận nhiệm vụ này từ ST00, hắn đã suy nghĩ rất nhiều. Nhìn lại bản thân mình, hắn tự hỏi rằng mình có đi quá xa không? Liệu rằng mai kia nếu mình còn sống, có còn con đường nào cho mình quay về khi mà đôi tay này dần dần nhuộm đầy máu tanh của kẻ mang danh sát thủ? Những ý nghĩ đó đôi lúc xuất hiện khi hắn trầm ngâm suy nghĩ, nó “ló” ra khi hắn tự vấn bản thân, và nó vang vọng khi hắn đưa mắt kiếm tìm vệt sáng trước mặt của con đường sau giông bão. Nghĩ là nghĩ vậy thế thôi, bởi khi ngoảnh đầu nhớ lại chút kí ức thì bao nhiêu suy nghĩ ấy tan biến tự đời nào. Nhất là khi từ lâu, hắn quyết định chỉ sống với một mục đích: Trả thù.

Tối đó, 21h30, hắn có mặt trước chung cư Plux nằm ven đường Hai Bà Trưng.

Đeo ba lô nhỏ hắn men theo cầu thang bộ thong thả bước lên. Không quá lâu, mất hơn bốn phút, hắn cũng đã tìm được phòng P.717. Thò tay vào túi lấy chìa khóa mở cái “tách”, hắn chui tọt vô phòng trước sự yên ắng nơi đây.

Quăng chiếc túi xách lên bàn, hắn ngồi thừ ra ghé nghỉ ngơi chút. Chợt vô tình ánh mắt chạm vào một vật hết sức quen thuộc, một chiếc camera giám sát khá nhỏ gắn chéch phòng hướng hai giờ màu đen nằm im lặng trên giá sách. Với tình hình này hắn biết chắc ST00 đang quan sát mọi hành động của hắn. Thế nên vô không biết, thấy như không thấy, hắn thản nhiên đưa mắt ra hướng khác, nơi ánh đèn lập lòe ngoài kia đang chiếu rọi phản quang trên ô cửa kính.

Bước tới kéo rèm cửa ra, hắn cầm ống nhòm xem qua một lượt khung cảnh đang diễn ra ở tầng 6, nhà hàng Big Bang. Thiết kế tầng 6 nhà hàng này khá đặc biệt khi duy chỉ tầng này có một khoảng ban công khá rộng rãi ra, cho phép đặt một bàn tiệc ngay ngoài trời. Và chút nữa thôi tại đây sẽ diễn ra một bữa tiệc giữa Khang tóc đỏ và Phước Hà thành.

Kéo rèm lại chỉ chừa một khe hở nhỏ. Hắn mở túi lấy khẩu súng ngắn lắp ống giảm thanh cùng ba viên đạn vào. Xong rồi, hắn bước tới cạnh cửa tựa lưng vào tường nghiêng đầu dõi mắt xuống dưới.

Lát sau, chiếc Mercedes của tên Khang tóc đỏ cùng Chiếc Audi bạc của gã Phước Hà thành đỗ ngay trước cửa nhà hàng Big Bang. Vẫn nổi bật với mái tóc đỏ quen thuộc, hôm nay Khang còn vận lên mình bộ vét thêm phần sang trọng. Còn phía kia, Phước Hà thành “chơi nguyên cây” bộ đồ màu trắng trông bắt mắt vô cùng. Hai tên tiến lại bắt tay nhau như những nhà chính trị mà hắn thường thấy trên tivi hay những đối tác làm ăn xuất hiện thường xuyên trên tạp chí. Nụ cười xã giao cùng vài lời qua lại khởi động cho buổi gặp mặt quan trọng hôm nay. Tiếp đó, hai bên nhanh chóng vào trong trước khi kéo nhau lên tầng 6.

Bóng hai tên vừa khuất thì hấn cũng lập tức đặt ống nhòm xuống nền, bước ra ngoài ban công.

Hai băng giang hồ kéo đã lên tầng 6 nhưng không vội nhập tiệc ngay. Trước khi ngồi vào bàn, tên Khang tóc đỏ kéo Phước Hà thành đi đến lang can nói điều gì đấy. Trong khi đó, bọn đàn em hai bên đang đứng nghiêm chỉnh đằng sau. Không biết hai tên nói qua nói lại những gì nhưng hấn biết chắc chắn một điều, đây chính là thời cơ tốt nhất.

Đây rồi, Khang tóc đỏ đã nằm trong tầm ngắm. Tự nhắm ngược 3... 2...1... Bắn!!!

Mệnh lệnh tự đưa ra, ngón trỏ tay phải co lại, đầu đạn vọt ra khỏi nòng. Chưa đầy một cái nháy mắt, trên màn ảnh đôi đồng tử của hấn liền mập mờ hình ảnh máu me bê bết của Khang tóc đỏ. Đạn đã xuyên qua lồng ngực ngay vị trí một con tim tràn đầy sức sống đang đập.

Có vẻ vì quá bàng hoàng nên phải mất gần mười giây những kẻ có mặt tại hiện trường lâu 6 mới giật mình hoảng hốt. Kẻ la hét, kẻ tháo chạy, kẻ núp vào những bức tường, gầm bàn gầm đó. Rồi sự việc tiến triển như ST00 đã dự liệu, một tên đàn em, tay trong của ST00 gài vào, bí mật tung tin cái chết của Khang chính là do Phước gây ra vì tham vọng chiếm trọn địa bàn. Khỏi phải nói, bình thường có mấy kẻ giang hồ đủ bình tĩnh để xử lý sự việc bằng cái đầu, chưa kể lúc này đây, một cái chết tức tưởi của kẻ đầu lĩnh đã làm ngọn sóng hung hăng, phần nộ dâng cao hơn bao giờ hết. Tất nhiên, chẳng kẻ nào bên băng Khang tóc đỏ lúc này để nhìn thấu ngọn ngành sự việc này. Và điều gì đến cũng đã đến, một trận hỗn chiến thật sự giữa hai băng đảng có tiếng của hai miền Nam Bắc. Một cuộc đấu súng đẫm máu đi cùng là hỗn cảnh, đồ vật tan tành, máu me văng tung tóe, từng người từng người đổ gục trước những con mưa đạn ấy. Mặc dù đã được đàn em của mình bảo vệ, hộ tống nhưng với một trận hỗn chiến bằng “hàng lạnh” như thế này, gã Phước Hà thành cũng không tránh khỏi bị ăn đạn. Một viên ngay bắp chân, viên còn lại găm sâu vào bên phải bụng đã kéo cuộc đời hấn bước theo chân Khang tóc đỏ vừa mới đi không lâu trước đó. Nói thì lâu nhưng sự việc lúc đó diễn ra cực kỳ nhanh, ngay cả hấn, nếu sau này không được xem lại đoạn băng camera nhà hàng cùng lời kể của tên nội gián mà ST00 cài vào thì quả thật có nhìn từ xa bằng ống nhòm cũng không rõ mọi chuyện là như thế.

Một mũi tên trúng hai đích, ngư ông đắc lợi mà ST00 đã nói với hấn là đây sao? Hấn thật không ngờ viễn cảnh diễn ra lại tàn khốc như thế. Chớp mắt một cái hàng loạt mạng người đã ngã xuống mà người châm ngòi nổ không ai khác, chính là hấn.

Nhiệm vụ đã hoàn thành, hấn vào phòng cất súng vào túi rồi nhanh chóng quơ vội cái mũ lưỡi trai cũ kĩ “ốp” lên đầu, không quên mặc vội chiếc áo khoác xám tro rồi nhanh chóng theo những đường bậc cầu thang hồi nãy rời khỏi phòng.

Trở về khu Trung Tâm, hấn đi thẳng đến phòng ST00.

- Cốc... cốc... cốc... - Hấn đưa tay lên gõ cửa vì hấn biết rõ sau cánh cửa ấy có một người đang đợi mình.

- Vào đi. - Cái âm thanh nơi cuốn họng người đối diện trầm trầm như lắng lại giữa màn đêm tĩnh mịch.

Đẩy cửa bước vào hấn kính cẩn làm động tác cúi chào quen thuộc:

- Nhiệm vụ hoàn thành.

- Tôi biết, tôi rất yên tâm về cậu.

Căn phòng không bật đèn tối om nên mọi thứ nhẽ ra thuộc về thị giác thì bây giờ tạm thời nhường chỗ cho thính giác và khứu giác phát huy chức năng vốn có. Cũng không quá khó khăn, hấn đánh hơi được ST00 đang ngồi ở góc chiếc sofa hướng hai giờ bằng giọng nói vừa rồi và một thứ mùi vị đặc trưng mà hấn cảm nhận được.

Đúng lúc này, căn phòng bỗng sáng bừng. Theo phản xạ tự nhiên, hấn lùi lại. ST00 đặt chiếc điều khiển xuống bàn ngẩng đầu nhìn hấn một lượt nhẹ nhàng:

- Ngồi đi.

Hấn cởi chiếc ba lô xuống, lấy ra túi đồ đặt một bên trên bàn rồi gật đầu ngồi xuống.

Bằng động tác chậm rãi, ST00 tự tay tỉ mỉ pha một ấm trà. Sau một hồi kỳ công cuối cùng cũng xong, ông mới lại quan tâm đến sự hiện diện của hần lúc này:

- Vụ việc hôm nay cậu xem như không biết gì, cứ coi như chưa có gì xảy ra, thế thôi.

- Vâng, em hiểu.

Tự dưng lúc này ST00 lại nhắc tới chuyện cũ, mới nghe qua chẳng liên quan gì:

- Cậu có nhớ cái lần lúc trước ba đưa cậu tới nhà tôi ăn cơm không?

- Em, Huy và Khánh ấy à?

- Ủ, vậy là cậu nhớ chứ gì?

- Vâng, làm sao em quên được.

Hần liếm môi chực chờ ý ST00 muốn nói.

- Tôi nhớ lần đó... cậu tên Khánh có nói là ba đưa cậu đều là trẻ mồ côi phải không?

Tới đây, khổ phải nói mặc dù không biểu hiện ra bên ngoài nhưng trong thâm tâm của hần không thể nào không giật mình, toát mồ hôi lạnh khi ST00 nhắc lại chuyện quá khứ liên quan tới hần với một cách chậm rãi như thể ông ta đã biết được điều gì mà bề nổi sự thật trước giờ chưa hề tiết lộ.

- Vâng, anh có gì muốn nói liên quan tới chuyện đó à?

- Ủ, một chút.

- ... - Hần không nói thêm, cố gắng lắng nghe điều ST00 định nói.

- Nhìn cậu tôi lại nhớ lại những hình ảnh tôi hồi xưa. Một thân một mình, không bà con hàng họ, không nơi nương tựa... Một cuộc sống không hề dễ dàng chút nào với một trẻ mồ côi lúc đó. – Thanh âm ST00 phản phát mùi tâm sự rõ ràng. - Chắc cậu cũng như tôi, rõ hơn ai hết cái bất lực, nỗi uất ức, niềm đau khổ lúc đó, lúc bị xã hội chà đạp, lúc bối tìm mẩu bánh mì vụn lẫn trong đồng rác đã mốc meo. – Ông dừng lại giây lát điều hòa lại hơi thở vốn hơi nhanh nãy giờ. - Cậu biết trong những lúc ấy, tôi muốn làm điều gì không?... Điều duy nhất trong đầu hần lúc đó là tiền. Chỉ có tiền tôi mới mua được bánh mì, chỉ có tiền mới giúp tôi sống sót và chỉ có tiền mới giúp tôi trả thù cuộc đời này... Kể từ đó, tôi đã làm mọi việc có thể, lăn xả vào tận cùng những góc tối mà mãi mãi ánh sáng không thể chiếu rọi tới được để sống, để thực hiện suy nghĩ ăn sâu trong tiềm thức ấy... Có thể cậu không giống tôi về những ý nghĩ cũng như động lực ấy nhưng suy cho cùng tôi với cậu đều giống nhau, đều là những đứa con bất hạnh của mẹ bóng đêm.

- Tại sao anh lại kể với em những chuyện này? – Hần đan hai tay lại với nhau, nhú mày nhìn thẳng ST00 hỏi.

- Theo cậu là tại sao? Vì lòng đồng cảm hay thương hại kẻ có hoàn cảnh giống mình? – Vẫn phong cách thường thấy, ông lại muốn nghe cảm nhận người đối diện trước khi bộc lộ suy nghĩ bản thân.

- Cũng có thể là vậy nhưng em nghĩ đó không là nguyên nhân chính.

- Thế thì cậu nói thử xem?

- Em chỉ cảm thấy vậy thôi, chứ cụ thể là gì em thật sự không biết.

Câu trả lời của hần vừa rồi như một câu hát cuối cùng trong lời bài hát mà đoạn tiếp theo chính là điệp khúc, phần thú vị nhất trong toàn bộ “Bài ca cuộc chuyện trò”. Thế nên phải mất gần một phút sau, ông mới nhìn hần đáp:

- Tin tưởng.

Không thể không bất ngờ với chuỗi thông tin mà tai vừa mã hóa ra, hần tròn mắt:

- Tin tưởng?

- Ủ, tin tưởng. Tôi tin tưởng cậu như cái cách mà tôi tin tưởng hình ảnh con người của tôi ở thì quá khứ vậy.

- Có thể anh quá tin người dựa vào xúc cảm cá nhân?
- Đó là điều kiện cần thôi, thật ra tôi tin cậu phần lớn là do điều kiện đủ kia
- ...
- Điều kiện đủ đó chính là trực giác.
- Em tự hỏi tại sao một con người như ai lại có thể tin vào trực giác như vậy?
- Sau này cậu sẽ hiểu rõ hơn. Trực giác ở đây không phải là ngẫu nhiên, mang tính chất đoán mò như người ta vẫn thường hay nghĩ. Trực giác ở đây chính là kinh nghiệm, sóng gió đã trải qua tích tụ mà thành. Lâu dần nó sẽ hình thành nên điểm tựa vững chắc mỗi khi đưa ra quyết định điều gì đó.
- Giác quan thứ sáu?
- Ủ, bản chất là nó đấy.
- Nghe anh nói trừu tượng quá thể.
- Khà... vậy tôi mới bảo sau này cậu mới hiểu. – Nụ cười tươi rất nhanh đã đậu trên môi ST00.

Hắn chẳng biết những lời trên của ST00 có bao nhiêu là thật lòng và mấy phần ngôn từ vừa rồi ẩn giấu bao nhiêu điều dối trá. Giả sử ông trời có treo một câu hỏi để hắn tự tìm lời giải: “ST00 đã nói sự thật?”. Vậy nếu câu trả lời mà cuộc đời cho hắn biết là “Yes” thì quả thật ông ta là một kẻ đáng thương, mọi tội lỗi trước giờ của người này đều do dòng đời xô đẩy, mọi hành vi sai trái của kẻ mồ côi ấy không thể phủ nhận một phần trách nhiệm từ xã hội, “kẻ vô tình” đã nhào nặn, bóp méo nhân cách, làm lệch lạc suy nghĩ của một con người “nhân chi sơ tính bản thiện”. Ngược lại, nếu đáp án mà cuộc đời tiết lộ cho hắn là “No” thì chẳng cần phải bàn cãi gì nữa. Ất hẳn trái tim đang đập bên trong lồng ngực của một hình hài người đối diện hắn lúc này chẳng khác nào là một nội tạng đơn thuần của một con sói già hung ác, mưu mô xảo quyệt.

Những ngày sau đó, ngoài việc quản lý khu R, luyện tập với mấy anh em trong đội đặc biệt, hắn còn phụ ST00 rà soát, kiểm tra lại lý lịch, dữ liệu có liên quan của từng thành viên thuộc khu trung tâm, tất nhiên bộ phận đặc biệt được chú trọng nhất. Công việc của hắn là ngồi hàng giờ trước màn hình máy tính xem những tài liệu, lý lịch của từng thành viên. Nếu xét thấy điểm nào còn mù mờ, nghi ngờ thì ghi lại để điều tra làm rõ. Ban đầu hắn có ý định sao chép danh sách này nhưng khi vào Control thì thấy không có phần mềm hỗ trợ thiết bị ngoại vi như usb hay thẻ nhớ. Ngoài ra chả có dây cáp mạng nào nên không thể dùng internet được. Chưa kể chiếc máy tính này còn cài đặt chương trình theo dõi hoạt động chi tiết của người dùng. Thế nên dù có muốn hay không thì hắn vẫn chẳng thể “lách qua khe hẹp” được.

24. Chương 24: Bí Mật Trái Tim Băng

Một tuần sau đó, mọi việc cũng đã xong. Tổng hợp lại thì theo kết quả điều tra lần này có ba đối tượng thuộc những cấp thấp nhất trong băng là người của Khang tóc đỏ, tên đại ca đã chết trước đó không lâu. Chưa hết, những dữ liệu ấy còn giúp hắn có được những đầu mối, thông tin khác, mà bấy lâu nay hắn chẳng thể nào biết được. Trước giờ hắn cứ đinh ninh, thành viên của băng X-W là những người chỉ làm những việc mà những kẻ giang hồ khác thường làm như chém giết tranh giành địa bàn, quản lý, bảo kê quán bar, nhà hàng, cướp của, buôn bán hàng cấm, sòng bài, cờ bạc, cá độ banh bóng, hoặc dẫn dắt gái gú, mại dâm không thôi. Nhưng khi xem xong mớ tài liệu, lý lịch của các thành viên trong băng, mà cụ thể là khu trung tâm thì hắn quả thật đã rất bàng hoàng kinh ngạc trước những con chữ đang từ từ hiện diện trong tầm mắt. Ngoài những công việc mà hắn vừa mới nói thì có một số lượng không hề nhỏ người của X-W hiện đang sống bằng nhiều ngành nghề “lương thiện” khác nhau như kỹ sư, giám đốc, nhân viên bán hàng, nhân viên giao hàng, bác sĩ, y tá, cảnh sát giao thông, cảnh sát hình sự, chủ cửa hàng,... Bao nhiêu đó đủ để ta thấy thế lực X-W lớn mạnh kể nào. Không chỉ mạnh ở phần thân - chồi - lá, X-W còn cho thấy họ là một băng

đang cực kì vững chắc bởi ẩn sâu dưới lòng đất có rất nhiều “điểm tựa” luôn sẵn sàng cho những chiếc rế mang tên X-W bám vào. Và một sự thật khác đã đánh chính thêm mối nghi ngờ của hắn trước đó, khi nghe Hoàng KT nói, chính là cái chết của hai viên cảnh sát cấp cao thuộc Tổng cục cục phòng chống tội phạm quốc gia. Trong hồ sơ có ghi rõ ngày tháng, hiện trường vụ việc cũng như những hành động sau này của gã - M2. M2 có tên khai sinh là Trần Cảnh, sinh năm 1968, quê ở Lâm Đồng, một kẻ đi nằm vùng của cảnh sát nhưng rồi cuối cùng lại quay lưng với ánh sáng chính nghĩa để bước chân vào bóng tối tà ma ngoại đạo.

Trưa hôm sau, hắn ghé qua phòng Hoàng KT. Bước vào thì thấy gã đang nằm thanh thoi trên ghế sofa tay cầm cuốn tạp chí “người đẹp” chăm chú xem.

- Coi gì mãi mê thế không biết, gõ cửa mà không ừ hử gì.

- Tao đang tập trung bẻ quan luyện mắt ấy mà. - Gã trả lời từng từng.

Với những người mới gặp, mới làm việc cùng thì Hoàng KT tỏ ra là một con người cực kỳ nguy hiểm, lạnh lùng, khó gần. Dù vậy, khi đã quen đến một mức độ có thể gọi là thân thì như lúc này đây, người đối diện sẽ thấy gã cũng như một kẻ bình thường như bao người bình thường khác, cởi mở, gần gũi.

- Thôi cất mấy cái đó giùm em cái, giờ đi không nè? – Hắn khoanh tay.

- Mày đi đâu thì đi đi, liên quan gì tao. – Không rời mắt cuốn tạp chí, gã buộc miệng.

Thấy thế, hắn vờ quay đi:

- Ủ, đúng là không liên quan thật, thôi anh cứ nằm đó, em qua nhà “ổng” ăn cơm đây.

- Nhà ai cơ? – Gã quay sang hắn hỏi vội.

- Quản lý.

Nghe vậy, gã lập tức ngồi dậy như có lò xo ở mông:

- Á thằng này, định đi mà không rủ bố hả?

Hắn chường cái mặt ngây thơ:

- Chứ ai vừa bảo là không liên quan nhể?

Gã cãi lại:

- Ai bảo mày không nói rõ.

Không buồn tranh cãi, hắn gục gặt đầu:

- Ủ, sao cũng được, ông thay đồ rồi đi nhanh, muộn rồi.

Vừa quay đi, hắn lại bị gã thắc mắc hỏi nữa:

- Mà sao lại chọn bữa nay đi?

- Nãy Phương gọi, bảo là quản lý kêu.

- Ồ, Phương gọi luôn cơ à, mà số di động hay số bàn? – Mắt gã ST0 sáng lên.

- Di động, số của Phương mà.

- Sao mày biết số của em nó? – Gã ngạc nhiên thấy rõ.

- Hồi trước Phương có gọi em vài lần mà.

- Vậy cho tao đi.

- Thay đồ nhanh rồi ra xe em đưa, làm gì mà sồn sồn nặng xì cả lên thế. – Hắn lắc đầu bó tay trước cái thái độ của gã.

Ngồi trong xe cả buổi trời mà chẳng thấy bóng dáng Hoàng KT đâu hết, định xuống xe vô kêu gã thì thấy gã đầu tóc bóng láng, ăn mặc lịch sự bước ra.

- Em nghĩ lần sau có chuyện gì thì em cũng không nên nhắc đến cái tên Hà Phương khi có mặt anh nhể. – Nhìn bộ dạng của gã, hắn phì cười.

- Tại sao? – Rúc đầu vô xe, gã hỏi bật lại khi nghe hắn nói thế.

- Khiếp, mọi khi thấy anh có bao giờ mất thời gian như thế đâu, chẳng phải vì cái tên Hà Phương sao?

- Mà thật là... chỉ biết một mà không biết hai. Không phải ai cũng được cái vinh dự đến nhà quản lý đâu nhá, chẳng phải ai muốn tới là tới được đâu. Trong băng trước giờ tao cũng chỉ một lần đến đó thôi.

- Thôi sao cũng được, đi nào.

Bộ dạng lúc này của gã Hoàng KT làm hắn nhớ tụi thằng Huy-Khánh lúc trước, lại là cái tên Hà Phương, lại là bữa cơm với cuộc gọi từ cô bé.

- À mà anh này, anh có biết tên thật của quản lý là gì không? – Đột nhiên, hắn quay sang Hoàng KT.

- Trong làm ăn ổng lấy tên là Khánh, còn tên thật thế nào tao cũng không rõ.

- Sao lạ vậy, cho mọi người biết có sao đâu?

- Chắc ổng không muốn thôi, thắc mắc cái quái gì.

Thấy thái độ của gã như vậy hắn chẳng buồn “tra khảo” nữa.

Đây là lần thứ hai hắn tới nhà ST00. Khung cảnh vẫn thế, chẳng thay đổi gì. Nếu có sự đổi khác thì cũng chỉ hoán đổi giữa người đến hôm đó và người có mặt hôm nay. Còn lại, tất cả vẫn vậy. Vẫn “ông chú” trầm ngâm, vẫn nụ cười bé Phương tỏa nắng và vẫn “cái nhìn mùa đông” của cô nàng Trác Nguyên. Mới đó mà thời gian trôi đi nhanh thật, những chuyện ngày hôm đó vẫn còn rõ nét, cảm tưởng như vừa xảy ra mới hôm qua thôi.

Hôm nay, Phương vẫn là người đứng bếp, cô nàng băng giá vẫn là người lặng lẽ làm những gì mình thích. Có lẽ cô chị Hà Phương hiểu rõ tính tình em mình nên cô cũng chẳng bao giờ cầu nhàu hay phàn nàn về cô em song sinh dù chỉ một chút. Lúc thì phụ Phương, lúc thì ngồi chăm chú quan sát những giọt nước dưới chân, lúc thì đứng im bất động như trước mắt là những hình ảnh mà nó đã được phép trôi qua miền quá khứ và có lúc cô nàng quay về phía hắn. Hai mắt chạm nhau nhưng cô không hề ngại ngùng, không hề tránh né, như thể cô muốn tìm kiếm, muốn xác nhận một điều gì đấy mà hắn đang giấu dưới đôi đồng tử vậy.

Hắn đang say mê nghĩ lung ta lung tung thì có tiếng của ST00 vang lên:

- Cậu thế chỗ Hoàng làm với tôi một ván nào.

- ... - Vì quá tập trung nên những lời của ST00, hắn chỉ mới đưa thông tin vào đầu chưa sẵn sàng mã hóa. Thế nên, lúc này thay vì một lời đáp lại câu nói của ST00 thì cái mồm hắn lại câm như hến.

- Nay cậu có nghe không thế? – Hoàng KT chồm tới vỗ vai hắn một cái thật lực.

- Hả... sao ạ... à vâng. – Đến lúc này, hắn mới choàng tỉnh phản ứng lại.

- Cậu móc ngược tâm hồn lên trần nhà à? – Gã nghiêng đầu nheo mắt đưa ngón tay lên trần.

- Không, không phải, chỉ là em đang nghĩ làm sao để phá thế cờ của chú vừa rồi. – Hắn “tiện tay móc” vội cái lý do ra vừa mới nhú lên trong đầu.

- Thế cậu đã nghĩ ra chưa? – Nghe hắn bảo vậy, gã hỏi tiếp:

- Chưa ạ.

- Tôi thua rồi, giờ tới lượt cậu đấy. – Hoàng KT đứng dậy kéo hắn sang ghế gã vừa rời mông.

Sau khi xếp xong bàn cờ, chú nhường hắn đánh trước. Vì này giờ hắn chẳng quan sát cách đánh của chú được bao nhiêu nên những bước đầu tiên hắn chỉ tạo ra những nước phòng bị, làm thông thoáng đường “công” bằng việc đẩy sĩ - bỏ lên, đồng thời cho bộ đôi xe - mã tiên phòng dò đường. Sau một lúc thăm dò cũng như quan sát cách đánh của chú thì hắn phát hiện cả hai bên có cách phòng thủ và tấn công khá giống nhau. Cũng chính vì thế màn ăn miếng trả miếng liên tục diễn ra sau một hồi “gây ức chế cho người xem” với

những “nước cờ gây dựng”. Sau khi những đợt tấn công tạm thời lắng xuống thì trên bàn cờ lúc này... Bên chú còn lại hai tốt, một xe, một mã, đôi pháo cùng cặp bồ. Trong khi đó, hai pháo, một xe, một bồ, một sĩ, hai tốt bên hấn đã bị loại khỏi cuộc chơi. Với thế trận bây giờ, hấn biết mình rất khó thắng nên hấn chủ động kéo ván cờ bước đến những nước hòa. Tất nhiên, điều này lão ST00 nhận ra, nên liên tục tấn công hấn dữ dội hơn. Nhưng dù thế, với bốn nước cờ sau đó, thế trận hòa đã hiển hiện trước mắt. Ông chú nhìn hấn cười:

- Cậu khá lắm.

- Không ạ, đánh không lại thì tìm cách để hòa thôi.

- Thế cũng tốt. Cái gì mà mình biết chắc nếu có làm nguy cơ thua rất lớn thì đừng nên cố mà làm gì. Tốt nhất là tìm giải pháp rút lui bảo toàn lực lượng. Đợi khi nào nắm chắc sẽ làm được, đánh chắc thắng thì hãy ra tay. Cậu biết nghĩ vậy không tồi chút nào. Tuy nhiên... cũng có đôi lúc liều mạng lại hay. Liều mạng có thể đem lại kết quả không ngờ, một yếu tố mang tính chất đột phá mạnh nhất. Tất nhiên, liều mạng thì phải có sự chuẩn bị kỹ càng mọi mặt, chứ không thể khur khur lao đầu vô, nếu làm vậy thì chả khác nào kẻ ngốc. Và đương nhiên, liều mạng thường đi kèm với rủi ro rất lớn, thế nên đòi hỏi người liều mạng phải có dũng khí rất lớn, không thì lúc đang hành sự sẽ dễ bị vật cản làm chùn chân mà lùi bước.

- ... - Hấn cùng Hoàng KT lúc này đều rõ những lời vừa rồi không đơn thuần chỉ nói về việc đánh cờ nên cả hai đều im lặng lắng nghe những lời đó, không một lời phản bác.

- Hai cậu sao vậy, tôi cũng chỉ tùy tiện nói đại mấy câu vừa nghĩ thôi mà.

- Em hiểu... – Không hện, hấn cùng Hoàng KT đồng thanh.

Đúng lúc đó, Phương vừa bước tới vừa oang oang cái giọng thanh thanh:

- Mời ba và hai anh xuống ăn cơm ạ.

- Ăn cơm thôi, này giờ tập trung quá đói bụng rồi. – ST00 cười cười đứng dậy.

Hai bọn hấn cũng đứng dậy, theo chân cô nàng xuống phòng ăn.

Sau đấy, những gì diễn ra trước mắt hấn là cái cảnh một bữa cơm vui vẻ đầy ắp tiếng cười của ST00, của Hoàng KT, của Hà Phương và của hấn nữa. Mặc dù, chẳng ai thấy nụ cười trên môi người Trác Nguyên nhưng điều đó là quá bình thường, bởi ngay cả Phương, người chị song sinh, cũng chỉ biết rằng không nên lấy ngày giờ làm đơn vị đo cho việc tính toán thời gian nụ cười bay xa đã bao lâu trên đôi môi bé nhỏ của người em bằng giá.

Sau bữa cơm, đang định bước tới chiếc ghế sofa ngồi với hai bậc tiền bối thì Phương ở đâu nhảy ra trước mặt nở nụ cười tươi:

- Anh, lên phòng em chơi.

- Có gì đâu mà chơi.

- Chưa lên sao biết, đi nha. – Không để hấn có cơ hội từ chối, cô nàng nói xong chạy ù lên cầu thang mất hút.

Không còn sự lựa chọn nào khác, hấn đành đi theo cô bé sau khi không nỡ từ chối cái ánh mắt có phần khác lạ, cũng như nhận được cái gật đầu đồng ý đầy vui vẻ của ba cô, ST00, cùng cái nhìn không thiếu yếu tố “gato” của lão Hoàng KT hợm hĩnh.

Vừa lên tới cửa phòng một mùi hương lạ xộc thẳng vào mũi làm hấn bất giác ngẩn ngơ giây lát. Có lẽ vì quá lâu không tiếp xúc với loại mùi này nên phản ứng sinh ra trong não bộ để phân tích tín hiệu đầu vào diễn ra khá là chậm. Đến khi kịp nhận ra thì đó cũng là lúc ánh mắt hấn lại chạm phải cái nhìn ngạc nhiên từ Hà Phương:

- Anh làm gì vậy, đứng đấy làm gì, sao không vào?

- Hả... ờ... ờ.

- Lần đầu tiên anh vào phòng con gái à? – Cô bé nheo mắt hỏi.

- Ồ, sao em biết?
 - Thì thấy anh tự nhiên đứng trơ như phỗng, mặt ngu ra.
 - Ngu có bằng em khi nhìn anh hồi đó không? – Hấn cười, bước lại cốc đầu cô bé nhắc lại chuyện cũ.
 - Ồ, hồi nào cơ? – Mặt cô bé nghệt ra như bò đội nón.
 - Hồi mà ai vào bar uống say rồi không biết trời đất gì để anh phải vác cái bị thịt mấy mươi ký vô khách sạn rồi ới mưa tầm tã đó.
 - Á, tại hồi đó em có chuyện buồn mà, với lại chuyện qua lâu rồi.
 - À, nhắc lại vụ ấy mới nhớ. Lúc đó, em chưa gì đã sồn sồn lên, rồi cho anh hai cái tát như kiểu anh gây ra tội lỗi gì tày trời vậy.
 - Hì, em xin lỗi mà. Lúc đó em cứ tưởng anh là đồ xấu xa, đồ bỉ ối, đồ vô liêm xỉ, đồ... - Cô bé xịu mặt nắm cánh tay hấn lắc lắc trông đáng yêu vô cùng.
 - Thôi thôi, em đang lợi dụng thời cơ chửi gián tiếp anh nữa à? – Không để cô bé xoắn một tràng “đồ...” hấn giờ tay nhăn nhó.
 - Hì, mà cũng nhờ vậy, anh em mình mới quen nhau.
 - Có sung sướng gì đâu em, được quen biết em là nỗi bất hạnh của đời anh mà. – Hấn làm mặt sầu não, chống cằm thở dài.
 - Vậy mà có khối người muốn lại không được ấy. – Cố bé tinh vi đáp trả.
 - Rất tiếc anh không có diễm phúc nằm trong топ bất hạnh đấy.
 - Á... anh này, toàn chọc em thôi. – Cô bé nhăn mặt phụng phịu.
- Chợt nghĩ đến ánh mắt của Phương ban nãy, hấn thu lại nụ cười, tia mắt đi thẳng đến hai nhãn cầu của Phương:
- Ủ, thôi không chọc nữa. Mà em gọi anh lên đây có chuyện gì cần nói à?
 - Hì, cũng không có gì, muốn nói chuyện với anh thôi.
 - Vậy xuống phòng khách nói cũng được mà.
 - Không thích. – Nói rồi cô bé chu chu mỏ dễ thương vô cùng.
 - Thật là... - Hấn lắc đầu chịu thua cái tính trẻ con của Phương, bất giác hấn đưa tay xoa đầu cô bé.
 - Anh này... - Rồi cô bé lại khều tay hấn.
 - Sao, có gì cứ nói.
 - Anh có còn buồn... buồn chuyện anh Huy và anh Khánh không? – Giọng cô bé có phần lưỡng lự.
- Hấn thở hắt ra một hơi, giọng trở nên trầm lắng:
- Đôi khi nhớ lại thấy xót xa chút thôi, dù sao chuyện cũng qua lâu rồi.
 - Vâng. – Phương xoa xoa bàn tay gật nhẹ đầu.
- Rồi cô bé cắn nhẹ môi tiếp lời:
- Lúc đó em nghe tin đó em rất sốc, càng nghĩ em càng sợ anh nghĩ bậy rồi làm chuyện không hay.
 - Em nghĩ anh là ai chứ, bộ anh yếu đuối như con gái vậy sao?
 - Ai mà biết được anh có thể làm gì trong hoàn cảnh như vậy? Chưa kể em còn sợ anh bị quá khứ, kỷ niệm giày vò nữa đấy. – Nét mặt cô bé thấp thoáng ưu tư.
 - Phương à, quá khứ dù có tốt đẹp hay xấu xa đến đâu thì quá khứ cũng chỉ là quá khứ, chỉ có thể nhớ chứ không thể làm lại. Kỷ niệm dù có sâu đậm hay nhạt nhòa như thế nào thì kỷ niệm vẫn mãi là kỷ niệm, chỉ

có thể “đọc lại” chứ không thể “chỉnh sửa”. Những gì đã qua thì tốt nhất cho qua. Khi đã bình tĩnh ngồi lại ngẫm nghĩ mọi chuyện thì đó là điều anh thấy đúng đắn và nên làm nhất. Em hiểu ý anh chứ?

Sau khi nghe hẳn “trình bày” đồng “lý luận” dài dòng mà bản thân tự đúc kết trước đó thì Phương không nói gì. Ánh mắt cô bé chột xa xăm ở ngoài khung cửa, bỗng buộc miệng một câu khó hiểu chẳng ăn nhập:

- Tiếc là Nguyên lúc đó còn quá nhỏ.

- Ô, em đang nói gì vậy? – Hẳn tròn mắt nhìn cô bé ngơ ngác.

Rồi không buồn quan tâm thắc mắc của hẳn, cô bé bước đến bên đầu giường lấy một khung ảnh đang quay mặt ra ngoài cửa sổ. Nãy giờ, từ khi bước vào phòng này, hẳn chưa kịp chú ý nhiều đến mọi thứ xung quanh nên khi Phương cầm khung hình bước tới hẳn không khỏi ngỡ ngàng. Trong ảnh là hai cô bé tuổi chừng lên bốn, tay cầm hai con gấu bông màu nâu xám giống nhau đang nhoẻn miệng cười thật tươi trước ảnh bình minh của ngày mới.

- Là em và Nguyên à?

- Vâng.

- ...

- Nguyên nó lúc nhỏ rất hay cười. Cho đến khi mẹ em qua đời, em chưa bao giờ thấy Nguyên cười một lần nào nữa. – Giọng Phương chậm rãi đầy vẻ ưu tư.

- ...

- Nếu anh là anh trai Nguyên, anh có đau lòng không?

Bỏ qua câu hỏi của Phương, hẳn đặt một nghi vấn khác:

- Nguyên bị sốc gây chấn động tâm lý dẫn tới lệch lạc hành vi à?

- Vâng, mấy lần đi khám bác sĩ đều nói thế nhưng đến giờ vẫn chưa tìm được cách gì tìm lại nụ cười cho em ấy. – Cô nàng gật đầu giọng buồn bã.

- ...

Như vừa bước ra khỏi điểm mù mờ của nhận thức, Phương ái ngại nhìn hẳn, hai tay bối rối đưa qua đưa lại:

- Em xin lỗi, tự dưng em lại nói đầu đầu không.

- Lỗi phải gì, anh đâu có thừa lỗi đâu mà em xin hoài thế. – Hẳn cốc nhẹ đầu cô bé, khóe mép toát ra nụ cười nhẹ.

- Hi, có phải anh nghĩ em dở hơi phải không? – Cô bé nhìn hẳn chăm chăm.

- Không, anh nghĩ anh vừa biết lý do em bảo anh lên phòng em. – Hẳn lắc đầu đưa bịch đựng câu trả lời cho cô bé.

- Tự nhiên em muốn chia sẻ với anh thế thôi. – Giọng Phương thanh thanh nhỏ nhẹ.

- Anh hiểu, thôi anh em mình xuống dưới, không bác với anh Hoàng chờ.

- Vâng.

Ra cửa, hẳn ngó qua phòng bên cạnh, cánh cửa im lìm, bên trong không hề có tiếng động hay “mùi” của sự sống. Phương dõi theo ánh mắt hẳn nên biết ý đáp:

- Phòng Nguyên... em ấy đang ở bên trong. – Rồi cô vội nói thêm. – Nguyên ghét người khác vô phòng mình, kể cả ba và em.

- Ủ, đi thôi.

Vừa dời gót vài bước thì đột nhiên tiếng chuông gió vang lên sau lưng, thoát ra từ phòng Trác Nguyên.

Leng keng leng keng...

Đầu hần lúc này liền vẽ ra hình ảnh những thanh thủy tinh đưa qua đưa lại trong gió, va vào nhau tạo nên âm thanh thật thanh nhã, trong trẻo. Nhưng có vẻ như lẫn trong đó là những hoài niệm không thể nào quên, là những cái bóng mang tên nỗi buồn không thể biến mất, là những dáng dấp niềm đau chẳng thể phai pha đang hiện diện trong từng tiếng kêu khắc khoải, nghe mà nhói lòng.

Xế chiều, tụi hần phải về. Những gì đọng lại trong đầu hần rõ ràng nhất là ánh mắt của Trác Nguyên cùng đôi môi mấp máy như muốn nói gì đó lúc bọn hần ra về. Khác với lần trước, ý nghĩa của những cái nhìn lần này sâu hơn. Tuy nhiên, dù có sâu đến đâu thì hần cũng không cho phép cô nàng nhìn đến điểm tận cùng của đáy mắt hần, bởi nếu điều đó xảy ra thì có lẽ “trái tim” hần sẽ bị cô nhìn thấy mất.

25. Chương 25: Phát Súng Tử Thần

Thời gian sau đó, được sự cho phép của ST00, ngoài việc quản lý khu, hần còn phụ giúp ST0 kiểm kê sổ sách của khu. So với hồi ở khu phía nam thì bây giờ công việc làm ăn khu trung tâm đa dạng hơn nhiều, vì thế doanh thu có sự chênh lệch rất lớn.

Theo nguyên tắc trước nay thì mỗi lĩnh vực làm ăn trong khu sẽ được giữ bí mật, không được phép chia sẻ thông tin qua lại. Tuy nhiên, với tư cách là “trợ lý” của ST0, cũng như nhận được sự tín nhiệm từ quản lý ST00, thì dần dần hần cũng biết được khá nhiều thông tin mật của các lĩnh vực hoạt động của băng. Ngoài gã Long, quản lý tất cả bar của băng ra thì sau một thời gian, hần còn biết thêm:

Văn Nhật Trường, hay còn gọi là Trường công tử, quản lý chuỗi nhà hàng lớn nhỏ của băng trong địa bàn thành phố.

Hoàng Vũ Hải, hay còn gọi là Hải xám, đứng đầu đường dây cờ bạc. Ông chủ nức tiếng của thế giới ngầm về trò đỏ đen miền Nam.

Nguyễn Tiến Hùng, biệt danh Hùng đại bàng, tên đại ca khét tiếng nắm giữ công việc làm ăn bên mảng cầm đồ, tín dụng, banh bóng.

Còn việc giao dịch hàng cấm đến phân phối tiêu thụ thì ST0 đảm nhiệm dưới sự chỉ đạo tổng quát của ST00. Riêng mảng này, có một đội ngũ bí mật, chuyên điều chế, sản xuất “thuốc” từ những “nguyên liệu” nhập từ nước ngoài. Khi thuốc ra lò thì sẽ chuyển đi các bar, tụ điểm ăn chơi tiêu thụ, hoặc bán sang những băng khác nếu có nhu cầu, tất nhiên lợi nhuận đem về những con số không hề nhỏ chút nào, phần trăm lợi nhuận luôn luôn chiếm tỉ lệ cao nhất trong các lĩnh vực hoạt động của băng.

Còn những lĩnh vực nhỏ hơn như mại dâm này nọ thì hoạt động chủ yếu là để nắm thông tin vì lợi nhuận tạo không đáng bao nhiêu so với các “túi tiền” còn lại. Nhìn bề ngoài, nhóm này hoạt động có vẻ tách rời với băng nhưng thực ra có một mối liên kết ngầm rất khó nhìn thấy. Bởi chỉ vài kẻ đầu não trong ngón nghề này là thành viên chính thức ở cấp độ trung bình của X-W nên dù có chuyện gì thì cũng không dễ dàng mà tra ra sự liên quan của băng X-W trong đó.

Băng đi một thời gian khá lâu, mọi công việc, hoạt động của khu vẫn diễn ra bình thường. Đôi lúc cũng xảy ra tranh chấp, mâu thuẫn với các băng đảng khác nhưng băng nhiều cách khác nhau mọi chuyện hoặc lắng xuống hoặc được giải quyết đâu vào đấy.

Hôm nay, hần có việc bên quận 8, gần trung tâm thương mại Maxim. Tuy nhiên, lúc chuẩn bị sắp đi, hần chợt nhớ đến một chuyện...

Cả ngày hôm nay, trời cứ lất phất mưa dưới nền trời sẫm màu u uất. Do ba ngày này, trung tâm thương mại Maxim có tổ chức một chương trình rút thăm trúng thưởng tri ân khách hàng cực lớn nên lượng người vào ra so với mọi hôm có vẻ không hề suy giảm bởi yếu tố thời tiết kia. Lúc chương trình sắp sửa bắt đầu thì một cơn mưa rất to kéo tới. Đoạn đường từ nhà để xe đến sảnh lớn trung tâm thương mại thoáng chốc đã mọc ra hàng loạt “cây nấm di động”.

Một chiếc Mazda 323 cũ kĩ từ từ tiến vào bãi đỗ xe khu thương mại Maxim. Cửa xe mở, bước ra ngoài là một người đàn ông đầu đội nón che quá nửa khuôn mặt. Gã nhìn trước ngó sau một hồi rồi cúi người bước vội về phía nhà vệ sinh cách đó không xa.

Một tuần sau.

Lúc hần đang cùng với đàn em ra ngoài giải quyết chút chuyện thì ST00 gọi đến:

- Cậu đang ở đâu đấy?
- Dạ, em đang đi giải quyết chút chuyện.
- Xong chưa?
- Dạ xong rồi ạ, giờ em đang về.
- Chút về thì tắm rửa thay đồ đi ha, lát có người qua chở cậu.

Không để hần kịp trả lời thì gã liền cúp máy cái rụp. Chẳng biết ST00 gặp hần có chuyện gì nhưng hần có linh cảm không hay nên cũng vội vã chuẩn bị mọi thứ.

Chưa đầy mười phút sau, hần đã yên vị tại ghế sau của chiếc Toyota sáu chỗ. Tên tài xế mặt không cảm xúc, miệng như dán keo không “ừ” không “hử”. Xuyên suốt chặng đường hần có hỏi gã vài câu nhưng đáp lại chỉ là “gật” hoặc “lắc” hoặc cùng lắm là câu trả lời thuộc dạng đặc biệt trong kho tàng ngôn ngữ tiếng Việt – không quá hai từ.

Đến nơi, hần lại phải theo chân gã tài xế mặt lạnh nọ lên tầng ba của một nhà hàng kiểu Nhật. Mở cửa bước vào, đập vào mắt hần là hình ảnh ST00 đang chú tâm với những thao tác pha trà như hôm bữa trước. Hần lặng im ngồi xuống chờ đợi cái tiết mục tốn nhiều thời gian cũng như công sức ấy một cách kiên nhẫn. Không rõ chính xác là bao lâu nhưng khi những bước cuối cùng của nghệ thuật trà đạo này kết thúc thì cũng là lúc hần sờ cảm cả thấy năm lần.

Mắt nhắm, làn khói nóng ẩm xộc vào mũi, cái nhịu mảy thống khoái cùng động tác từ từ hơi ngẩng mặt lên tận hưởng cái hương vị mà ST00 thích thú từ lâu.

- Không bắt cậu phải đợi lâu chứ?
- Dạ không ạ.
- Cậu thấy nhà hàng này thế nào? – Tự nhiên lão quản lý hỏi hần một câu chả ra đâu.

Tuy thế, hần vẫn đáp lại với giọng thật thà:

- Em không rõ, đây là lần đầu tiên em tới.
- Cảm nhận thôi.

Không vội trả lời, hần từ từ đan tay lại với nhau, hai ngón cái chạm nhau theo nhịp:

- Rất đặc khách.
- Ừ.
- ...
- Cậu biết vì sao nhà hàng này ăn nên làm ra được như thế này không?
- Không ạ.

- Cậu nhớ lại xem xung quanh chỗ này bán kính năm kilomet, có một nhà hàng Nhật nào ngoài nhà hàng này không?

Nghe ST00 bảo thế hần liền gật đầu:

- À, chỉ duy nhất một nhà hàng này.

- Đúng vậy, bởi vì nhà hàng này đã dùng nhiều cách khác nhau để khiến cho không một ai muốn hoặc dám mở nhà hàng trên phạm vi đây.

- ...

- Có phải điều đó nói lên nhà hàng có chỉ số an toàn kinh doanh thu lợi nhuận rất cao không?

- Vâng... nhưng ý anh cuối cùng muốn nói gì ạ?

- Khả khả khả, cậu thử nghĩ mà xem, nếu một lĩnh vực nào đó mà ta làm tăng hệ số an toàn hoặc làm giảm yếu tố rủi ro thì có phải nó sẽ giúp ta phát triển bền vững không?

- Vâng. – Hẳn kiên nhẫn chờ đợi cái đích cuối cùng mà lão quản lý nào giờ dắt hẩn đi vòng vèo.

- Đối với chúng ta, thế lực nào uy hiếp lớn nhất?

- Cảnh sát.

- Đúng vậy, cảnh sát với ta là mèo với chuột, là trắng với đen, mãi mãi đối lập.

Nói rồi ST00 ngừng lại quan sát nét mặt hẩn giãy lát rồi đưa tay lấy trong túi áo ra một tấm hình khổ 9x12 đẩy về phía hẩn. Nhận được câu trả lời từ đôi mắt lão, hẩn bật ngửa tấm hình ra. Cái lúc mà tấm hình ở thời khắc dừng đứng, hẩn nhận ra màu xanh là màu chủ đạo thì hẩn bắt đầu có dự cảm không lành. Đến khi mặt trước tấm hình tạo với mặt bàn một góc đúng bằng “pi” thì con tim hẩn đang nín thở trong khoảnh khắc một phần mấy trăm giây ấy giật thót một cái như muốn nổ tung lồng ngực. Mắt tròn trăn, không chớp lấy một cái, hẩn دید người thật sự bởi cái chân dung đang hiển hiện rõ ràng trong màn ảnh con người của hẩn. Một đồng chí cảnh sát có thâm niên đang mặt sắc phục, ánh mắt cương nghị cũng đang nhìn lại hẩn không chớp. Người cảnh sát đó đeo bên vai phù hiệu ba sao, trong đó có một sao nằm giữa hai vạch màu vàng... đích thị cấp thượng tá. Chỉ một tấm ảnh, chỉ một nhân vật, hẩn đã không thể kìm chế được xúc cảm bàng hoàng, thập phần kinh ngạc đó. Bởi lẽ, người trong ảnh, không ai khác, chính là... chú.

- Cậu biết người này? – Dường như nhận thấy sự khác lạ của hẩn, lão nhẹ giọng hỏi dò.

Hẩn kịp lấy lại bình tĩnh cố gắng trả lời gãy gọn:

- Dạ không ạ.

- Chứ sao tôi thấy cậu ngạc nhiên khi thấy tấm hình này thế?

- Dạ, tại vì em không thể ngờ đó là một cảnh sát mang hàm thượng tá.

- Vậy thì sao? – Lão thông thả buông từng tiếng.

- Nếu vậy thì em có thể đoán ra kẻ ta cần đối phó là người trong ảnh.

- Cậu thông minh đấy, nhưng ý tôi không chỉ dừng lại ở mức độ đối phó.

- Vậy anh định làm thế nào?

- Biến mất.

Hai từ lão vừa rời khỏi miệng lập tức tan vào không khí chui tọt vào tai hẩn một cách nhẹ nhàng mà rùng rợn.

- Ý... ý anh là... thủ tiêu? – Người chúi về phía trước một chút, hẩn tròn mắt.

- ...

ST00 không buồn đáp lại câu hỏi của hẩn mà đặt vấn đề ngược lại:

- Cậu có cách gì tốt hơn, hữu hiệu hơn?

- ... - Hẩn im lặng, cúi mặt lo lắng.

- Đấy, suy cho cùng cũng chỉ có cách đấy mà thôi.

- ...

- Sao nào, cậu làm được chứ?
- Hả, anh nói gì cơ?
- Chuyện này. – Vừa nói ST00 gõ gõ nhón tay lên tấm hình.

Nhận lời hay từ chối, “Yes” hay “No”, gạt đầu hay lắc đầu,... Mọi phân vân ấy làm đầu óc hắn xoay vòng vòng, rồi rất nhanh nó đã bị cuốn trôi theo dòng thác suy nghĩ. Để rồi khi lên bờ, đối diện với ánh mắt khó dò của ST00, hắn đã gạt đầu cái rụp. Sở dĩ hắn không chọn đáp án còn lại bởi hắn biết rõ hắn chỉ có thể vươn tay nắm lấy sự lựa chọn đó mà thôi. Quyết định đã đưa ra, vậy mục tiêu tiếp theo của tổ chức chính là chú và người thực thi nhiệm vụ này chính là hắn.

Lão lấy ra một khẩu K54 đặt lên bàn, sau đó thò tay vào túi lấy ra một viên đạn vàng óng ánh, tự tay lắp vào. Rồi lão đẩy khẩu súng sang hắn. Hắn hiểu ý nhận lấy, cảm thấy bàn tay mình hơi nặng và có chút gì đó bắt đầu đè nặng trong lòng. Tiếp đó, lão bắt chuyện với hắn về vài vấn đề trong việc làm ăn ở khu. Nào là chuyện bên khu R, bên bọn Hải bạc rồi cả bên Hùng đại bàng. Phương thức làm ăn ra sao, cách thức quản lý như thế nào cho hiệu quả nhất. Hắn chăm chú nghe kĩ, không sót một từ, một bộ phận trí nhớ lập tức được điều động ghi chép liên tục đưa vào những ô nhớ não bộ. Sau một hồi thuyết giảng cho hắn mở mang thêm kiến thức thì ST00 tự dừng xem đồng hồ rồi gạt gù:

- Gần đến giờ rồi.
- ... - Hắn trưng ánh mắt thắc mắc ra chiều không hiểu ý mà lão vừa đề cập tới.
- Tôi đã liên lạc với hắn ta. Sẽ có một cuộc gặp giữa hai người ở chân cầu Khánh Hội. Cậu sẽ thay tôi gặp mặt hắn và thừa lúc hắn không cảnh giác cậu hãy đưa hắn đi diện kiến Diêm Vương giúp tôi.
- Liệu có mai phục?
- Không. – Lão khẳng định rồi bồi thêm. – Tôi lo hết rồi, cậu cứ yên tâm.
- Vâng, em sẽ đi.
- Và... - Gã nhìn hắn lấp lửng.
- Và em chắc chắn sẽ hoàn thành nhiệm vụ. – Hắn tiếp lời gã.
- Tốt, tôi tin cậu, đừng để tôi thất vọng.

Trời lúc này đã ngã về chiều, ánh tà dương không còn gắt nữa mà dịu nhẹ đi rõ rệt. Từng đám, từng đám mây lười nhác trôi lững lờ. Và từng cơn gió lại bắt đầu những chuyến phiêu lưu mới, mang từng ngum cái thanh vị ngọt ngào của mùi cây cỏ, mùi phù sa trộn lẫn vào thứ “mùi nhẩn mặt” mà tên của nó được người ta gọi là khí thải. Tất cả quyện lại với nhau, trộn lẫn vào nhau, hòa làm một, tạo thành vị đặc trưng của mùa gió đông nam đã qua quá trình biến chất từ nguồn đại dương rộng lớn. Trên chiếc mô-tô đang bon bon một mạch về hướng chân cầu Khánh Hội, hắn cố ngẩng mặt cho từng làn gió tạt vào với mong muốn có thể rửa trôi đi phần nào những “bụi bặm” mà hắn đã dính phải trên đoạn đường đã qua và để có thể tưới lùm cây suy nghĩ tươi tỉnh hơn cho những hành động không ngờ tới.

Hắn đến điểm hẹn nhưng chưa thấy chú tới. Thật lòng mà nói tâm trạng hiện tại hắn rối bời bởi cái nhiệm vụ mà hắn sắp phải làm. Cảm giác hồi hộp từng phút từng giây khiến hắn cứ bồn chồn không yên. Đang chú tâm với những suy nghĩ, chợt tiếng động cơ của một chiếc ô-tô vang lên sau lưng. Hắn đưa tay sờ khẩu súng giắt ở lưng quần, ẩn sau chiếc áo khoát da đen cũ kĩ.

Hắn vẫn đứng quay mặt về hướng tây cho đến khi nghe thấy tiếng mở cửa cái “cạch”. Quay lại, đúng như suy nghĩ trong tưởng tượng của hắn, chú đang đứng đó. Tuy nhiên, về phần chú, có lẽ chú không thể ngờ rằng thằng cháu mà mình gắn bó bao nhiêu năm qua lại đang đứng trước mặt mình lúc này.

- O, sao lại... - Chú thốt lên đầy kinh ngạc nhưng có vẻ chú đã kịp hiểu vấn đề nên vội dừng lại tức khắc.
- Chào Thượng tá Hiếu.
- Cậu... Khánh đâu?
- Khánh? Ồ, như vậy chắc ông điều tra khá nhiều về ông chủ của tôi rồi nhỉ?

- Ông chủ? Khà khà, vậy là cậu là con chó của tên đó hả.

- Mày... mày... – Hấn gầm lên.

- Hê, tôi sao nào.

- Lũ cảnh sát các ông đều là lũ ngu, đều là lũ phế vật cả.

- Mày... - Như không giữ được bình tĩnh, vừa gầm, “gã” vừa lao đến hấn nắm chặt nắm đấm, xem chừng gã rất muốn cho hấn nhặt răng ăn cháo.

Một... hai... ba... – Điểm bước chân của “gã”, hấn nhanh tay luồn ra sau, rút khẩu K54 đã lắp ống giảm thanh giơ ra nhắm thẳng vào ngực “gã” bóp cò một cách không chút do dự.

Viên đạn xoáy mạnh ghim vào ngực “gã”, ngay chính vị trí trái tim đang đập kia. “Gã” không bước được thêm một bước nào nữa. Gã đã khụy xuống nhìn hấn trân trân với ánh mắt đáng sợ rồi gục hấn. Hấn bước lại, móc trong túi áo ra một bao tay đen đeo vào rồi mở cốp xe lấy một bao tải trùm “gã” lại. Sau khi đã cột miệng bao cũng như buộc thêm một hòn đá gần đó thì hấn kéo bao tải nặng trĩu ấy ném xuống sông cái “rầm”. Chẳng mấy chốc, chiếc bao tải cùng con người ấy đã chìm xuống mất hút, chỉ còn lại những vệt bong bóng thi nhau nổi lên mặt nước. Nhưng rồi, vài phút sau cũng chẳng còn bóng khí nào trôi lên nữa cả.

Hấn đứng bần thần giây lát, định về thì nghe tiếng động cơ của chiếc ô-tô. Hấn hướng mắt theo âm thanh vừa mới nghe được. Bên kia bờ sông, một chiếc Audi đen vừa nổ máy rời đi.

Trở về phòng, hấn thay đồ rồi định ngồi vào bàn ghi lại báo cáo những việc làm cho ngày hôm nay. Nhưng trước đó, vẫn thói quen cũ, hấn bật nhạc rồi lấy chiếc CC308 dò xem coi có thiết bị theo dõi nào trong phòng không?

Cứ định ninh là mình làm chỉ tổn công nhưng lần này thì đáp án không như những lần trước. Một chiếc đèn led màu xanh lá của CC308 đã phát tín hiệu rõ ràng. Lần theo mức tín hiệu mạnh yếu, sau một hồi hấn cũng xác định được vị trí con bọ nghe lén đang ẩn thân. Thật không ngờ. Vâng, đúng là hấn không ngờ thật. Trên cổ áo khoát của hấn tự bao giờ đã dính chặt một máy nghe lén siêu nhỏ bằng một thứ keo chắc chắn.

Lục lại trí nhớ một hồi, hấn tạm kết luận rằng mình đã bị theo dõi bằng chiếc máy này kể từ lúc bước ra khỏi nhà hàng Nhật Bản ấy. Sở dĩ hấn nghĩ vậy là bởi vì lúc trước khi vào phòng ST00 thì hấn có cởi áo khoát đưa cho gã đứng canh cửa rồi mới bước vô. Ban đầu hấn định đem máy nghe lén này gặp mặt nói thẳng với ST00 nhưng khi suy đi nghĩ lại thì thấy giả vờ biết mà không biết sẽ hay hơn.

Nằm phịch xuống giường, nhớ lại sự việc lúc nãy, bất giác hấn giơ tay phải lên, bàn tay đã cầm súng chìa vào “trái tim” mà hấn rất đồi yêu quý, kính trọng, và không tự chủ được những đường gân cứ co giật theo từng mạch suy nghĩ. Cứ nhìn hồi lâu như vậy, thở dài một cái, bàn tay hấn giờ đã khác, đã chai sạn hơn, cứng hơn và cũng bản lĩnh hơn rất rất nhiều. Như điểm gợi lại kí ức, hấn bỗng nhớ về quá khứ, nơi xa xôi mãi mãi không quay về được, nơi lần đầu tiên hấn biết thế nào là mất mát và cũng là lần đầu tiên hấn đặt chân lên mảnh đất đau thương. Cũng nhờ đó mà hấn nhận ra “giọt nước mắt rơi” trong tiếng bi ai chỉ là tầng trên cùng của chốn địa ngục đau thương. Dưới đó còn có những tầng mà sự đau khổ được xếp vào loại tra tấn tâm can, dày vò lục phủ ngũ tạng đến sống dở chết dở. Lan mang xuôi theo những dòng suy nghĩ một hồi hấn thiếp đi lúc nào chẳng hay. Và lần này cũng không ngoại lệ, giấc mơ đó lại trở về để lại lấy đi từng giọt từng giọt nước mắt đắng nhưng đã... không còn trong veo.

Pằng!!! Pằng!!! Pằng!!!!...

Rầm!!! Rầm!!! Rầm!!!

Tiếng súng được lắp ống giảm thanh vừa dứt thì một loạt tiếng sấm rung chuyển đất trời rền vang.

Máu tuôn xối tuôn xả... hai vũng máu càng lúc càng lớn... lớn dần. Lát sau, máu đông lại sẫm màu. Những tia máu nhỏ phụt ra tung tóe khắp nền đất ẩm cũng đã mất đi sự sống cuối cùng vốn có của nó. Gió rít sắc lẹm từng cơn thoát qua những mảnh tôn cũ kĩ, đập bành bạch, phành phạch vang lên theo chu kì...

26. Chương 26: Xưởng Sản Xuất Ma Túy

Vài ngày sau, trên mặt báo An Ninh xuất hiện dòng tít “Vụ mất tích đầy bí ẩn của Thượng tá Vinh Thế Hiếu” mặc dù theo như tai mắt của bọn hắn thì phía cảnh sát không hề tiết lộ tí ti ông cụ nào về thông tin trên cho cánh báo giới.

Như người của bọn hắn cho hay, trong nội bộ công an đã phát lệnh truy tìm tung tích Thượng tá Vinh Thế Hiếu.

Sau khi sự việc tại chân cầu Khánh Hội xảy ra hơn nửa ngày, sáng ngày hôm sau, thấy chồng không về, bà Lý Lan, tức vợ Thượng tá Hiếu gọi vào máy ông nhưng không nhận được tín hiệu. Lập tức, bà gọi ngay cho cơ quan công an, nơi Thượng tá Hiếu đang làm việc và nhận được câu trả lời là từ sáng đến giờ Thượng tá Hiếu vẫn chưa đến cơ quan. Rồi bà lại liên lạc với tất cả những người bạn của Thượng tá Hiếu mà bà biết để hỏi thăm nhưng tất cả mấy mươi cuộc gọi đều có chung câu trả lời: Không biết, không nghe, không thấy.

Sự tìm kiếm vẫn tiếp tục diễn ra bởi bà Lan và một số cán bộ thân thích Thượng tá Hiếu. Tuy nhiên qua ngày hôm sau, một chút tung tích vẫn không có.

Tính từ lúc Thượng tá Hiếu mất tích đến nay đã bốn mươi tám tiếng nên bà Lan liền yêu cầu cơ quan công an phát lệnh truy tìm chồng vì lý do mất tích. Theo ghi nhận của các đồng nghiệp cũng như CCTV quay lại thì khoảng thời gian Thượng tá Hiếu rời khỏi cơ quan là lúc mười sáu giờ năm mươi phút. Điều tra thêm bên sở giao thông thì CCTV quay lại được những cảnh Thượng tá đã đi qua trong chiều hôm đó. Tuy nhiên, đến chốt 52 thì Thượng tá Hiếu đã “biến mất”. Như vậy, có thể kết luận đoạn đường gần mười cây số từ chốt 51 đến chốt 52, Thượng tá Hiếu đã gặp chuyện gì đấy.

Chín ngày, tính từ lúc Thượng tá Vinh Thế Hiếu mất tích, cuối cùng bộ phận tìm kiếm của cơ quan công an đã phản hồi lại kết quả.

Tại khúc sông chảy qua Linh Đông, phát hiện một thi thể nam được bọc bên trong một bao tải, miệng bị buộc chặt bởi một sợi dây, thể trạng được xác định tương đồng như Thượng tá Hiếu. Tin báo về, vừa nhận được hung tin, bà Lan liền ngất xỉu. Do bị ngâm lâu trong nước, mà tốc độ phân hủy trong nước lại gấp hai lần so với tốc độ phân hủy trong không khí, cộng với sự phá hủy do nhiều yếu tố dưới sông nên mặt mũi, bề ngoài da dẻ không thể nào nhận ra được nữa. Vì vậy, phía cảnh sát lấy mẫu tóc đi xét nghiệm DNA. Sau khi có kết quả từ viện pháp y thì cảnh sát chính thức kết đưa ra kết luận: Xác chết được tìm thấy chính là Thượng tá Vinh Thế Hiếu.

Khỏi phải nói tin này vừa được công bố thì không những người thân, người bạn, người đồng chí, người học trò của Thượng tá Vinh Thế Hiếu kinh hoàng tột độ mà ngay cả những người dân bình thường đều hết mực tỏ ra đau xót, ngỡ ngàng trước hung tin cực sốc này.

Ngày đưa thi hài chú ra nghĩa trang là ngày mà hàng vạn con tim đã dõi theo từng từng bước chân đến khi chú nằm yên nghỉ. Một chương trình truyền hình đã trực tiếp quay lại những cảnh đau xót ấy, nơi giọt nước mắt của bà Lan cùng đồng nghiệp phút chốc như muốn làm nhòa đi ống kính.

Sau thời gian dài báo giới rầm rộ đưa các tin với những dòng tít bắt đầu bằng “cực nóng, cực sốt, cực hot,...” thì không lâu sau, mọi chuyện dần dần lắng xuống, chỉ còn lại dư âm. Bà Lan đã khóc ròng trong những ngày ấy và đến nay bà không khóc nữa, mà dù có muốn khóc thì có còn nước mắt đâu để mà chảy.

Đó là tổng hợp tất cả những tin mà hắn nghe, thấy và đọc được trong những ngày qua từ nhiều nguồn về chú – Thượng tá Vinh Thế Hiếu.

Nỗi mất mát đau đớn nếu đối với một người, người thân cận, người yêu quý, thì quá lớn, tưởng chừng bầu trời như đổ sụp, tất cả chằm hết. Nhưng nếu lấy nỗi đau đó quẳng vào biển cả thương đau thì chưa đầy giây lát nó sẽ chìm xuống, mất tăm mất dạng. Đời mà, ai rồi cũng phải sống, vui cũng phải sống, mà buồn cũng phải sống. Sẽ thật ngu ngốc nếu cứ để quá khứ ám ảnh, và thật đáng thương nếu cứ để nỗi đau giằng xé, gập nhám ngày qua ngày, tháng qua tháng, năm qua năm. Chẳng có khi nào bánh xe thời gian ngừng

quay cả, mặc xác chuyện chi, nó vẫn thế, với vận tốc đã được lập trình, nó quay đều quay đều, mãi mãi. Tuy nhiên, suy nghĩ và hành động là hai chuyện hoàn toàn không giống nhau.

Vài ngày sau, ST00 gọi hấn lên phòng gã.

Vô phòng gã, hấn thấy trên kệ gần bàn làm việc có rất nhiều tờ báo. Hấn là nhiều ngày qua, gã cũng đã theo dõi không ít tin tức về chú. Những tập báo An Ninh kia chất đầy bàn của gã đã gần gang tay.

Vấn động tác cúi người chào quen thuộc xong, hấn hỏi:

- Anh gọi em có chuyện gì vậy ạ?

- Đã đến lúc rồi nhể? – Vấn phong cách không trả lời thẳng câu hỏi thường thấy mà hỏi lại một câu tưởng như chẳng ăn nhập.

Hấn ngơ ngác:

- Đến lúc gì anh?

- Đến lúc tôi tin tưởng cậu một cách... hoàn toàn. – Gã chậm rãi, nhấn giọng rõ ràng ở hai từ cuối.

- Anh... – Thật sự, hấn chẳng biết lòng mình lúc này vui hay buồn khi nghe gã nói như vậy nữa.

- Tối nay cậu có bận gì thì sắp xếp trước đi ha. – Rồi gã dặn thêm.

- Anh đưa em đi đâu à? – Hấn nhú mày.

- Ủ, tối cậu sẽ biết. – Vấn điệu bộ lấp lửng quen thuộc, gã đáp.

Tối đó, 21 giờ 20 phút, hấn nhận được điện thoại từ ST00. Theo chỉ đạo của gã thì một tên đàn em thân cận của gã sẽ được cử tới để đón hấn. Tất nhiên, theo như quy định của tổ chức thì hấn phải bỏ điện thoại di động và tất cả các thiết bị liên lạc hoặc phát tín hiệu vô tuyến khác ở nhà. Không chỉ riêng hấn mà tất cả những người nằm trong đội, ngoại trừ ST00, đều phải làm vậy. Sở dĩ như thế là bởi vì không phải tổ chức không tin những con người này, mà chỉ là tổ chức không muốn có một chút hành động sơ suất nào, bởi lẽ tổ chức biết trong vấn đề này nếu sai một bước sẽ có thể ra đi tất cả.

Do trên đường đến xưởng hấn ngồi ở ghế lái phụ nên hấn có thể quan sát rõ những con đường đã đi qua. Sau một hồi vòng vèo, hấn nhận ra chiếc xe mà hấn đang ngồi đã chạy qua chạy lại đường Trường Chinh và Tôn Thất Thuyết tới hai lần. Chưa kể, theo những hình dung trong đầu hấn lúc này thì này giờ chiếc xe đã vạch nên một tuyến đường kì lạ, hình bông hoa ba cánh. Đột nhiên, lúc xe đang ở vị trí cây xanh số 53 trên đường Tôn Thất Thuyết thì tên đàn em đang lái xe nhận được một cú điện thoại. Sau khi nghe bên kia nói một hai câu gì đó thì tên đàn em này liền lập tức cho xe chạy rẽ vào đường Tô Vĩnh Diện cách đó chừng hơn hai trăm mét. Sau khi ngoặt trái liên tiếp ba lần thì xe chạy thẳng vào gara ô-tô đang mở cửa. Bước xuống xe, hấn theo chân gã bị cầm kia đi sâu vô trong. Xuyên qua cánh cửa thép dày, một hành lang nhỏ xuất hiện. Đi khoảng hai mươi mét thì đụng một ngã tư. Tới đây thì rẽ trái đi thẳng, đi tiếp một đoạn lại rẽ sang hành lang bên phải. Lại đi tiếp một đoạn thì bị chặn lại bởi một cánh cửa có khóa vân tay. Sau khi tên cầm kia áp ngón trỏ vào bề mặt lấy dấu vân tay của ADEL 4920, rồi bấm vào nút màu xanh, tức thì cánh cửa liền mở ra. Đập vào hấn ngay khoảnh khắc cửa từ từ mở ra ấy là một màu trắng nổi bật giữa căn phòng. Màu trắng ấy là màu của áo blue, của găng tay, của khẩu trang, của giấy và của cả những bánh heroin đang để trong từng khay. Sự có mặt của hấn nhanh chóng thu hút chú ý của những người trong phòng. Ngoài ST00, tên cầm và hấn ra thì hiện tại trong phòng còn có ST0 và ba người nữa. Khoan xét đến những yếu tố khác, chỉ riêng việc được đứng ở đây thôi, hấn có thể mạnh dạn mà đưa ra lời khẳng định rằng họ là những người không hề đơn giản chút nào. Cụ thể, nếu không phải là chuyên gia trong các “món bột” này thì cũng là những người có đầu óc cực tốt, hoặc bản lĩnh hơn người. Sự có mặt của hấn có vẻ không làm ST0 ngạc nhiên cho lắm. Nét mặt gã chỉ ánh lên một chút gọi là “khá lắm nhóc”, rồi nhanh chóng trở về trạng thái bình thường vốn có.

Thấy hấn vào, ST00 quay sang bảo những người còn lại:

- Mọi người dừng tay chút.

Nghe vậy, ai nấy đều bỏ dụng cụ xuống và tiến tới đứng trước mặt hắn. ST00 tháo chiếc găng tay ra chìa về phía hắn, hắng giọng:

- Đây là cậu Phong, từ nay về sau sẽ làm việc với chúng ta. - Rồi gã ST00 lại quay sang những tên đang đeo bao tay. - Còn đây là Tâm, Phát và Kha. Ba kĩ thuật viên chuyên điều chế thuốc.

Quả đúng như suy nghĩ của hắn, ba con người ấy thực sự không phải là tay vừa.

Lời giới thiệu vừa dứt thì hắn vội đưa tay ra cúi người:

- Vâng, xin chào anh Tâm, chào anh Phát, chào anh Kha. Mong phối hợp ăn ý.

- Chào cậu. - Ba gã cũng vui vẻ cười lại hắn.

Chưa hết, ST00 lại quay sang gã cầm đứng bên cạnh:

- À, còn cái cậu đưa cậu vào đây tên Vương, người tôi cực kỳ tin tưởng. - Nghe thấy lời khen của ST00 dành cho mình, gã Vương liền nở nụ cười nhẹ.

- Chào anh Vương. - Hắn cũng bắt tay một cách nồng nhiệt.

Chào hỏi chỉ có thể thôi rồi mọi người lại quay vào làm việc tiếp. ST0 này giờ không nói gì, giờ lù lù sau lưng lên tiếng:

- Ái chà, tôi đứng mỗi cả chân sao không chào hỏi gì tôi thế hả?

- Hi anh. - Hắn cười trừ.

- Hi gì mà hi, phạt nhớ chưa. - Gã ghé đầu lại gần tai hắn nói nhỏ gần như thì thào thì thầm.

- Hi vậy, hôm nào đền anh bữa thịt nướng. - Biết rõ cái món khoái khẩu của gã nên hắn vội đáp.

- Thế thôi à? - Gã nheo mắt.

- Thì thêm chút bia được chưa? - Hắn nhìn đều gã.

- Ngon, thẳng nhóc nhà cậu biết điều đấy, khà khà khà... - Gã hài lòng cười khoái chí trước đề nghị của hắn.

Sau đấy, tên Vương thì ra ngoài, ST00 thì vào phòng trong làm gì đó, còn ba gã kia thì chú tâm vô mấy cái lọ, cái bình, cái ống thủy tinh,... tương tự như những hình ảnh thí nghiệm trong môn hóa học hay vật lý mà hắn thỉnh thoảng thấy trên tivi hoặc sách báo ấy. Công việc của ST0 là phụ giúp những kỹ thuật viên cân đo đong đếm những gói hàng thành phẩm rồi ghi vào sổ và sắp xếp theo từng đơn hàng đặt trước. Có khi gã còn tham gia phụ những việc khác khi mà những tay kỹ thuật viên kia cần trợ giúp. Hắn mới vô chẳng biết làm gì, mà có muốn làm cũng chưa hiểu rõ quy trình cũng như cách thức nên chỉ biết nhẹ nhàng quan sát, im lặng lắng nghe những bậc tiền bối để mong sẽ học hỏi ít nhiều. Một lúc lâu sau, có vẻ như sợ hắn “nhàn cư vi bất thiện” nên gã Tâm bảo hắn lấy cái này cái kia, rồi tên Kha lại sai hắn làm thế này thế nọ, những việc đơn giản như rửa rồi lau khô dụng cụ, thay những bình dầu lửa,... Nhìn quy trình điều chế thuốc tận mắt, hắn mới ngộ ra là việc này chẳng dễ dàng chút nào, nếu không muốn nói là cả quy trình dài và phức tạp. Nếu không phải là người có kiến thức tốt, được đào tạo bài bản liên quan đến những hợp chất, hóa chất ấy thì không thể nào có thể làm được như vậy.

Sau vài lần tới xưởng thì hắn cũng đã thân thuộc cơ bản với những quy trình công nghệ chế thuốc. Tuy vậy, mặc nhiên hắn vẫn chẳng thể trực tiếp nhúng tay vào mấy cái công việc ấy, bởi công việc chính của hắn là cùng với ST0 lấy nguyên liệu về và đem thành phẩm đi phân phối tiêu thụ các nơi. Sở dĩ, hắn cũng như ST0 tham gia vào việc phụ giúp các kỹ thuật viên điều chế thuốc là để hiểu biết thêm về lĩnh vực này, từ đó phối hợp làm việc sẽ tốt hơn, tránh tình trạng chẳng biết gì, phòng khi xảy ra sự cố bất ngờ còn biết mà ứng phó tạm.

Giống những nơi quan trọng khác của tổ chức, xung quanh xưởng trang bị khá nhiều CCTV. Hệ thống được giám sát bởi ST00 là chính, khi gã có việc bận đi đâu đó thì lại chỉ thị cho Hoàng KT. Tính sơ sơ từ gara ô-tô đến trước cửa xưởng thì đã có tới bảy chiếc CCTV. Và hắn dám chắc xung quanh xưởng, những hướng khác cũng có nhiều chiếc CCTV khác âm thầm cảnh giác những động tĩnh mà nếu như khi xảy ra sự cố bất ngờ, nó sẽ báo cho chủ của nó, người giám sát, biết để có thời gian ứng phó tình hình. Chưa kể, khu vực

phía trước và xung quanh gara ô-tô này có thể còn có con “chim lợn” khác, điều này làm cho chế độ kiểm soát tình hình chung khu vực tốt hơn.

Có lẽ một trong những lý do ST00 điều hấn vào “đội hàng trắng” là vì cần người gấp. Chẳng phải ngẫu nhiên mà hấn lại nghĩ thế đâu, tất cả đều có nguyên do của nó. Số là khi hấn “gia nhập” chưa được bao lâu thì công việc những ngày sau đó quả thật bận rộn. Hấn không còn có những thời gian rảnh rỗi như trước nữa. Ngoài thời gian khi hấn tham gia quản lý khu R, kiểm kê sổ sách công việc làm ăn của khu, giải quyết các mâu thuẫn giang hồ thì hầu hết những khoảng thời gian khác hấn đều có việc liên quan đến xưởng. Nào là đi giao dịch để lấy “nguyên liệu”, rồi đi phân phối thuốc cho những đối tác làm ăn, và có khi đi tận mấy trăm cây số ra Nha Trang, Đà Nẵng lấy dụng cụ để chế thuốc đã đặt hàng trước đó. Cứ như vậy, công việc cứ quần lấy hấn và kéo hấn xoay đều theo quỹ đạo của nó.

Thời gian này công việc làm ăn cực kì thuận lợi. Ở đội hàng trắng thì các khâu từ lấy nguyên liệu, chế thuốc rồi phân phối hàng đều khá thuận lợi, đôi khi cũng gặp chút trục trặc nhưng vấn đề không lớn nên dễ dàng giải quyết. Còn các bên bar, nhà hàng, cầm đồ, tín dụng,... thì cũng thuận buồm xuôi gió, doanh thu liên tục tăng qua các tháng.

Sở dĩ thời gian này các khu đều phát triển công việc làm ăn tốt là do bên phía bọn cớm chẳng còn hoạt động mạnh, quyết liệt như những lần trước. Nghe nói trong giai đoạn này, bên công an có một số đơn vị dính dáng tới vụ tham ô, tham nhũng cực lớn. Những người còn lại không liên quan hầu hết đều được điều động gấp vào những tổ, đội tham gia công tác điều tra vụ việc đó. Thêm nữa, do sắp tới ngày “đại hội đặc biệt” của băng nên những thành viên từ vị trí thấp đến các cấp lãnh đạo đều dốc hết sức tập trung vào công việc nhằm đạt kết quả tốt để chào mừng ngày trọng đại mà một thập kỷ mới tổ chức một lần. Với chu kì thời gian mười năm một lần như thế, dù chưa tận mắt chứng kiến quang cảnh diễn ra đại hội nhưng ta cũng có thể tưởng tượng trong đầu những thước phim hoành tráng cho từng phút từng giây với từng con tim nóng hổi đang chứng kiến quang cảnh ấy. Mặc khác, đây là thời điểm duy nhất trong mười năm mà nhân vật quan trọng bậc nhất của tổ chức sẽ xuất hiện trước đông đảo thành viên băng X-W và phát biểu một bài tổng kết đại hội nên số lượng những kẻ thấp về vai vế cực kỳ háo hức cũng như tò mò muốn tận mắt nhìn một lần cái con người bí ẩn nắm giữ quyền lực đứng trên tất cả ấy. Chưa kể sau đó, một cuộc họp lớn của các thủ lĩnh với ông trùm X-W sẽ tập trung tại phòng hội nghị khu E. Thế nên, mức độ quan trọng cũng như quy mô của mỗi kỳ đại hội như thế này không cần nói ai cũng biết nó lớn như thế nào.

Theo như hấn tìm hiểu qua các “bô lão” thì đại hội đặc biệt này đã tổ chức được hai lần rồi, và ông trùm băng X-W cũng đã xuất hiện trên khán đài đúng hai dịp đấy. Cũng phát biểu, cũng tổng kết nhưng mặc nhiên chả ai biết mặc ông trùm cả. Sở dĩ như vậy là do cứ mỗi lần xuất hiện thì trên mặt ông ta lại có một chiếc mặt nạ kèm theo. Chưa hết, giọng ông ta thông qua micro lại được máy thay đổi tần số làm lệch đi giọng nói nên rốt cuộc chả có ai biết được chất giọng “nguyên thủy” của ông ta như thế nào cả. Thậm chí, khả năng trùm X-W là ông hay là bà cũng còn là một nghi vấn chưa có lời giải đáp xác đáng.

Chưa hết, theo lời kể của một thành viên kì cựu khác mà hấn quen tên là Chinh thì mười năm trước, ngày diễn ra đại hội, đã xảy ra chuyện mà có thể nói là kinh thiên động địa. Số là hôm ấy trên khán đài khi tên trùm X-W phát biểu bài tổng kết vừa xong thì một viên đạn từ phía dưới bay vọt lên găm thẳng vào lồng ngực, hơi chệch sang trái, tức vị trí trái tim của ông trùm. Khỏi phải nói, lúc đó tình hình nào loạn đến cỡ nào. Sự náo loạn ở đây không phải do họ, những kẻ X-W có mặt tại hội trường với các ánh mắt khác nhau tạo thành vô số tia nhìn đang hội tụ tại một điểm, bị đặt trong tình trạng uy hiếp tính mạng. Và lý do gây ra sự hỗn loạn đó cũng chẳng phải bắt nguồn từ tình bất ngờ của sự việc: Ông trùm bị ám sát. Bởi lẽ, nhân tố sâu xa gây nên làn sóng náo loạn ấy chính là câu nói của kẻ nào đó lẫn trong đám đông lúc nhúc ở phía dưới: “Chạy mau, cảnh sát!!!”.

Sau khi vụ việc được ban lãnh đạo điều tra ra thì tất nhiên chả có một mống cảnh sát nào cả. Tất cả đều là do kế hoạch của băng giang hồ Đạt Cụt Tay bày ra nhằm mục đích thủ tiêu người đứng đầu X-W để tiến tới mưu đồ đánh cướp luôn địa bàn của X-W. Tuy nhiên, cái tâm của những kẻ đầu lĩnh bên băng Đạt Cụt Tay chưa đủ để đối phó với “cái nhìn” của con sói già lọc lõi đã gây dựng nên đế chế X-W ngày nay. Chính sự thiếu thận trọng ngày hôm ấy mà băng Đạt Cụt Tay nức danh thời ấy phải trả giá cực kỳ đắt. Một cuộc tàn sát đã diễn ra không lâu sau đó, Đạt và hầu hết thành viên của mình đều bị X-W thanh trừng sạch sành sanh trong một đêm. Chưa kể, viên đạn mà tên sát thủ bên Đạt Một Tay cố công dành tặng trùm X-W nhân ngày trọng đại hôm ấy lại bị áo chống đạn chặn lại một cách dễ dàng. Thế là kế hoạch của băng nhóm

Đạt Cụt Tay thất bại toàn diện, và kể từ ngày đó cái tên Đạt Cụt Tay đã chính thức bị gạch bỏ khỏi danh sách đen “Các băng nhóm, tổ chức nguy hiểm trên địa bàn thành phố Hồ Chí Minh” của cơ quan công an.

Sáng nay, hắn vừa mới tham dự một cuộc họp cấp cao giữa các lãnh đạo. Có một thông tin làm hắn rất bất ngờ và bất khoan đó là ST00 thông báo ở kỳ đại hội lần này ông trùm X-W sẽ xuất hiện với bộ mặt thật, không còn đeo mặt nạ nữa. Có nhiều đồn đoán được đưa ra nhằm trả lời cho câu hỏi rằng tại sao lần này ông trùm lại quyết định vứt chiếc mặt nạ để bước ra ánh sáng. Trong một lô một lốc những ý kiến khác nhau, tất nhiên không thiếu những nhận định giàu tính thuyết phục. Nhưng dù giả thiết có hay có chặt chẽ đến cỡ nào thì rốt cuộc suy đoán vẫn chỉ dừng lại ở mức độ dành cho nhóm suy đoán mà thôi. Nghĩ là thế nhưng khi hắn đem cái nghi vấn ấy thăm dò Hoàng KT thì gã lại trầm ngâm giãi bày rồi buột miệng bằng một câu nói băng quơ khó hiểu mang luồng ánh sáng phản chiếu của thái độ nghiêm túc trên nét mặt: “Có thể sắp có chuyện lớn rồi đây.”

27. Chương 27: Nỗi Đau Quá Khứ

Thời gian thấm thoát thoi đưa, mới nháy mắt đã lại tới ngày giỗ của Khánh. Cũng như các năm trước, cứ đến mốc thời gian này, hắn lại xin phép nghỉ một ngày. Nói là xin phép vậy thôi chứ dù có không đồng tình thì hắn vẫn quyết theo ý nghĩ của mình. Tất nhiên trước ngày đó, hắn sẽ cố gắng hoàn thành hết công việc, không để vì việc riêng cá nhân mà ảnh hưởng đến công việc của khu.

Sáng hôm đó, hắn dậy sớm hơn thường lệ. Trời lúc này chỉ mới lờ mờ đủ để thấy mặt đất. Làm các “công tác bản thân” buổi sáng thường lệ, hắn thay đồ, lấy thêm vài thứ cần thiết rồi phóng xe hướng ra đường Hai Bà Trưng.

Nhẹ nhàng dặm thẳng, hắn xuống xe gạt chân chống bước lại tiệm hoa quen thuộc. Hắn chẳng mấy khi mua hoa nhưng mỗi lần mua thì hắn chẳng một lần mua cho hắn, trước giờ hắn chỉ mua cho... Khánh. Cảm bó cục trắng còn đầm ướt hơi sương sớm với mùi thơm thoang thoảng, hắn vít ga băng qua ngã tư Duy Nhất rồi dọc theo đường Chương Dương. Gần hai mươi phút sau, hắn đã có mặt ở Trường Lâm, ngoại ô thành phố. Dừng xe vô gốc cây gần đó, hắn men theo từng bậc thang, đếm từng cây bạch đàn bước lên đỉnh đồi Trường Lâm. Thời khắc hắn đặt chân lên bậc thang cuối cùng cũng là lúc phía đông bắt đầu le lói những chùm sáng đỏ tía mờ đục như báo hiệu màn đêm sắp tan, “ngày vàng” sắp đến. Chọn vị trí trống trải, hắn ngồi bệch xuống nền đất, những chiếc lá khô dưới móng hắn theo đó kêu lên rằng rắc vỡ tan từng mảnh. Đặt bó cúc bên cạnh, hắn lôi trong túi áo ra chiếc di ảnh của Khánh cỡ lòng bàn tay đặt ngay ngắn hướng về hướng Đông. Xoay nắp ngược chiều kim đồng hồ, hắn rót gần nửa chai rượu trắng xuống nền đất trước mặt, thờ dài:

- Haizz, mới đầy một năm nữa rồi, nhanh thật. – Nhớ một lúc hắn bắt đầu “rót” từng giọt kỉ niệm của ba đứa bọn hắn ra trước mặt từ cái chai thủy tinh đựng lưng chừng quá khứ. – Lần trước tao tới đây, tao có nói với mày là lần này tao sẽ kể hết những chuyện của tao, mà tao giấu kín bấy lâu nay. Ừ, thực sự tao là đứa trẻ mồ côi, cũng như mày và cũng như thằng Huy. Nhưng... tao không giống như tụi mày... thực sự không giống. Tao không thể vô tư mà sống ngày qua ngày, cũng chẳng thể phó mặc cuộc đời cho xã hội nó “quay” như chong chóng. Thật ra từ trong sâu thẳm, tao có mục đích sống riêng của tao, một mục đích mà tao nguyện dành phần đời này để thực hiện nó cho bằng được. Mày biết vì sao tao lại như thế không? Ừ có thể mày sẽ cho rằng tao có tham vọng, tao có mơ ước rằng mai đây tiền tài đầy túi, cuộc sống giàu sang, vàng bạc chất đống chẳng hạn. Nếu mày nghĩ vậy thì mày sai rồi, rất sai là đằng khác... À khoan đã, trước khi nói tiếp điều này, tao sẽ kể cho mày một câu chuyện, một câu chuyện mà mày nghe xong có lẽ mày sẽ rõ mọi chuyện. Mày nghe kỹ nhé.

“Ở một thành phố nọ có một gia đình nhỏ, gia đình này chỉ có ba thành viên: Đôi vợ chồng và một cậu con trai. Cậu vợ chồng này là kết quả của mối lương duyên trời định và sản phẩm của mối lương duyên đẹp ấy chính là cậu trai kháu khỉnh. Sẽ tốt đẹp biết bao nếu cái ngày u tối của mười sáu năm về trước không ập đến, mang theo cơn bão phá hủy mái ấm gia đình mà cặp vợ chồng ấy đã cố công gây dựng ngót nghét gần bảy năm trời.

Cái ngày mà cậu trai ấy nhớ rõ như in, trước màn mưa trắng xóa mịt mù, mẹ cậu dẫn cậu đứng chờ ở mái hiên phòng bảo vệ để bà đi gọi ba cậu khi mà ba cậu đi mua nước hồi lâu mà vẫn chưa về. Cậu đã nghe lời, ngoan ngoãn đứng chờ, chờ rất lâu, rồi nghịch ngợm đưa đôi bài tay nôm nà bé xú húng từng giọt mát lạnh đang nhỏ xuống nền đất giết thời gian để đợi ba và mẹ cậu về. Mưa... mưa mãi... mưa không ngớt, cậu đếm từng hạt mưa bé tí. Nhưng... trời đã tối mà ba mẹ cậu vẫn chưa về. Cậu hỏi bác bảo vệ thì bác ấy chỉ bảo cậu cố chờ thêm chút nữa thì ba mẹ sẽ về. Cậu cứ ngỡ lời bác ấy là thật nên hí hửng gật đầu, quay ra tiếp tục hứng mưa. Nhưng rồi, cậu càng ngày càng thấy đói, cậu bắt đầu mệt. Ngồi xuống bên bậc cửa, cậu ném đôi mắt thơ ngây bọc bên trong một lớp nỗi buồn không tên vừa mới phôi thai ra ngoài màn mưa. Một cảm giác kỳ lạ bỗng nhiên trỗi dậy trong người của... một cậu bé sáu tuổi. Cảm giác khó hiểu ấy theo từng phút từng giây, càng ngày càng lớn dần mà khi đó cậu không đủ nhận thức để hiểu được. Và rồi, cậu thiếp đi, ánh sáng tắt ngấm, màn đêm đặc quánh bao trùm, cậu rơi vào một vòng xoáy lạ kỳ, nơi khởi nguồn cơn ác mộng cuộc đời của cậu.

Kia rồi, dưới màn mưa, cậu thấy hình ảnh mẹ cậu cầm chiếc ô kẻ sọc đang đi tìm ba cậu. Cậu thấy cả vẻ mặt lo lắng của mẹ. Cậu thấy mẹ cậu gặp một cô gái và hai người nói qua lại vài câu. Sau đó, mẹ cậu vội vã bước vội theo hướng chỉ tay cô gái. Và hình ảnh mẹ cậu biến mất tức khắc, tiếp tục những thước phim là khuôn mặt kinh ngạc, ngỡ ngàng của ba cậu. Trong khu xưởng bỏ hoang, ba cậu đang đối diện “thần chết”, một khẩu súng đen sì. Một người đàn ông lạ, đầu đội nón đen, sụp sâu quá nửa mặt đang cầm súng chĩa về ba cậu. Cậu không biết hai người nói với nhau về cái gì nhưng những thứ cậu thấy sau đó là nòng súng giật mạnh, viên đạn bay ra khỏi ổ, ghim thẳng vào ngực ba cậu. Không chỉ có một viên mà là hai viên liên tiếp. Chưa kịp tiếp nhận trạng thái bàng hoàng quá lớn ấy thì mẹ cậu đột nhiên xuất hiện hướng hai giờ. Và cũng như ba cậu, hai viên đạn chớp mắt đã lấy đi hơi thở cuối cùng của bà. Hai con người mà cậu yêu quý nhất đã nằm xuống, mãi mãi nằm xuống, không bao giờ có thể đứng lên được nữa. Máu... máu tuôn xối xả, nhuộm đỏ nền đất và cũng đã nhuộm cả vào trong ký ức non nớt của cậu.

Tỉnh dậy sau cơn mơ mộng mị, cậu dáo dác tìm ba mẹ của mình nhưng không thấy đâu. Rồi cậu gào lên trong sợ hãi những hồi dài “Ba Long, mẹ Vi”. Nhưng mãi không có câu trả lời nào đáp lại. Cậu tiếp tục gào, cậu cố hết sức gào to. Cuối cùng cậu cũng đã thấy hình ảnh một người nhưng... không phải ba mẹ cậu. Người đang đứng trước mặt nhìn cậu với vẻ đau buồn, đó chính là chú Hiếu, bạn thân ba cậu. Chú không nói gì, chú chỉ ôm cậu thật chặt vào lòng. Vai chú dường như run lên từng chập, và hình như cậu cảm thấy lưng áo mình bắt đầu thấm ướt vài giọt nước nóng hổi.

Cậu thủ thỉ:

- Ba mẹ con đâu chú Hiếu.

Phải mất thật lâu, sau khi vai chú tiếp tục run lên dữ dội, chú mới đẩy cậu ra nhìn cậu bằng ánh mắt áp áp giọng nhẹ nhàng:

- Ba mẹ con bị bận việc đột xuất nên đi công tác rồi, chú chơi với con chờ ba mẹ con về có được không?

- Vâng ạ.

- Phong ngoan lắm.

Chú đưa tay vuốt nhẹ má cậu, đúng lúc đó cậu cũng nhận ra mắt chú hằn đỏ, chứa đầy nước.

Vài hôm sau, cậu lại hỏi chú:

- Ba mẹ con sao lâu về thế chú?

- À, chú cũng không biết nữa, chắc khi nào xong việc ba Long và mẹ Vi sẽ về với Phong thôi, đúng không nào?

- Vâng ạ.

Mười ngày sau, cũng câu hỏi ấy nhưng lần này giọng cậu đặc sệt điệu buồn rầu:

- Ba mẹ con sao lâu về thế chú? Con nhớ ba Long với mẹ Vi lắm chú ơi, chú đưa Phong đi gặp ba mẹ đi... đi đi mà chú.

- Chú xin lỗi, chú không thể đưa Phong đi được. Ba Long và mẹ Vi đã nhờ chú là trông chừng Phong. Chú đã nói rồi, ba Long với mẹ Vi bận việc nên chưa thể về chơi với Phong được.

- Chú có biết chừng nào ba Long, mẹ Vi xong việc không ạ?

- Chú không biết nữa, những chắc cũng sắp rồi.

Một tháng sau.

- Ba Long, mẹ Vi... huhuhu....

- Phong ngoan nào đừng khóc chứ?

- Con muốn ba Long, con muốn mẹ Vi... huhuhu...

Chú bắt lực không biết giờ nên nói gì:

- Con...

- Con nhớ ba Long, con nhớ mẹ Vi lắm chú ơi. Chú tìm ba Long, mẹ Vi về cho...

- Phong!!! - Tự nhiên chú Hiếu thét lên tên tên cậu, ánh mắt đầy nước làm cậu giật nảy mình.

Cậu giơng đôi mắt non nớt nhìn chú ngỡ ngàng:

- Chú... chú Hiếu.

Chú ghì giọng, cảm xúc hỗn loạn:

- Có phải con muốn ba Long, muốn mẹ Vi không?

Cậu gật đầu ngay tắp lự:

- Vâng ạ.

- Vậy thì đi, chú sẽ đưa con đi gặp ba mẹ con.

Cậu nhảy cẫng lên vui mừng:

- Thật ạ, hay quá.

Chú gật đầu, cơ mặt co lại:

- Ừ.

Trời âm u, không nắng cũng chẳng mưa, chú Hiếu chở cậu đến nghĩa trang. Hai con người, một già lẳng lẽ, một trẻ vui vẻ đi bên nhau hướng về phía nam khuôn viên nghĩa trang. Lúc sau, hai người dừng lại trước hai ngôi mộ nằm ở hàng số mười lăm, vị trí mười ba mười bốn mang tên Nguyễn Giang Long và Trang Hoàng Anh Vi.

Cậu giơng mắt ngỡ ngàng vì lần đầu tiên trong đời tới một nơi lạ lẫm như vậy, xung quanh chỉ toàn máu trắng và “tấm đá”:

- Chú Hiếu ơi, đây là đâu vậy, ba mẹ con đâu?

Chú Hiếu khó khăn đáp từng tiếng, đưa ngón tay chỉ về phía trước:

- Phong, con hãy nhìn đi. Ba mẹ con đang nằm ở đây.

Theo ngón tay chú chỉ, cậu nhận ra những tấm hình bé xíu dán chặt vào “tấm đá” ở trước mặt cùng cái tên mà cậu đọc thành tiếng: “Nguyễn Giang Long – Trang Hoàng Anh Vi”. Bất giác cậu quay sang hỏi chú:

- Sao lại dán hình và viết tên ba mẹ cháu lên “tấm đá” vậy chú?

Chú cắn chặt môi quỳ hai chân xuống ôm trọn bờ vai gầy nhỏ bé vào lòng:

- Phong, nghe chú nói nè!!! Ba mẹ con mất rồi. Ba Long và mẹ Vi đã cùng đi lên thiên đường. – Chú dừng lại một lát rồi nói tiếp. - Và Phong sẽ không bao giờ gặp được ba mẹ nữa.”

Lúc này bên má hần đã đầm ướt bởi những giọt nước mắt vô thức. Đưa tay gạt vội những giọt lệ đang làm nhòa đi những thứ trước mặt, hần nắm chặt bàn tay thành nắm đấm đầm đẫm thành thịch xuống nền sỏi đá vô tri vô giác mà kêu lên một cách uất nghẹn:

- Mày đã nghe rồi chứ. Mày đã nghe rõ câu chuyện của cậu bé ấy rồi phải không. Chính tao... chính tao là cậu bé được nhắc trong câu chuyện ấy. Mày có hiểu cảm giác của tao như thế nào không? Đau khổ ư? Tuyệt vọng ư? Sai rồi. Tất cả sai hết. Tao không hề đau khổ, tao không hề tuyệt vọng bởi tao lúc đó chẳng hề biết chết là như thế nào cả. Lúc ấy với tao chết là cả một định nghĩa, một khái niệm xa vời mà tao chẳng thể nhận thức được. – Ngừng một lúc, hần lại tiếp tục. – Mày thử nghĩ mà xem, một đứa trẻ khi mà chưa ý thức được khái niệm cơ bản ấy nhưng trong tiềm thức lại “thấy” được cả những góc cạnh trong cái chết đau thương của hai người thân quan trọng nhất thì liệu đứa trẻ đó có đủ sức để chịu đựng một nỗi đau khủng khiếp đã được gia hạn trong một ngày không xa? Và khi đứa trẻ ấy đủ ý thức để nhận ra sự việc thì đó cũng chính là lúc mà quả bom hẹn giờ mang tên Đón Đau sẽ phát nổ. Ất hần nỗi đau đó sẽ đi theo năm tháng đứa trẻ sau này nhưng hơn hết trước khi quả bom hẹn giờ đó nổ tung thì đứa trẻ ấy lại phải chịu tra tấn tâm hồn bởi nỗi cô đơn giày vò với nỗi buồn vây kín khi “hai con người ấy chưa trở về” cùng những giấc mơ kỳ quái “ngàn lần như một” cực kỳ đáng sợ.

Đúng lúc này, phía đông một vài tia nắng ấm áp đã phóng xuyên qua những lớp mây mỏng, báo hiệu ngày mới thực sự đã đến. Hần chỉnh lại tư thế, ngồi ngửa mặt, chống hai tay ra sau, không quay đầu sang Khánh nhưng theo thói quen hần vẫn gọi nó:

- Ê mày, mặt trời bắt đầu lên rồi kìa.
- Đẹp thật mày ạ.
- Tao biết mày rất thích mà.
- Bình minh đẹp thật hả Khánh?
- Mày có còn nhớ những lần tụi mình tới đây đón bình minh không?
- Chắc không quên đâu nhể?
- Ủ, quên thế nào được mày nhể?

Vậy đây, một trong những việc hần làm vào ngày giỗ của Khánh là tới đồi Trường Lâm tâm sự với nó – mà thật ra chỉ duy nhất mình hần làm nhảm, và lần nào cũng vậy bọn hần sẽ cùng nhau ngắm cảnh bình minh.

Dọn dẹp mọi thứ, hần đứng dậy cố nhìn thẳng vào ánh mặt trời non trẻ vàng vọt đang chiếu rọi. Nhưng chói quá, khó chịu quá, hần chẳng thể nhìn thẳng trực diện nó được. Như thói quen hần phải đưa tay lên làm động tác khum tay che lại cho những tia sáng bớt tác động vào nhãn cầu. Chỉ một khoảnh khắc, dù là nhỏ nhoi nhưng đủ để hần thấy được một điều, nhận ra được một sự thật: Mặt trời không vàng như hần nghĩ.

Rời Trường Lâm hần lại nhấn ga đạp số một mình lặng lẽ, tay cầm bó cúc trắng chạy thẳng đến nghĩa trang Đại Nghĩa.

Đến nơi, hần hơi bất ngờ vì một bó cúc trắng còn dấu hiệu của hơi sương khác ngoài bó hoa hần đang cầm trên tay đang đặt ngay ngắn dưới bia mộ Khánh.

Ai đã đến từ sớm?

Nhìn quanh nhìn quất chẳng thấy ai ngoài mình ra, hần lần lựa mãi rồi rốt cuộc cũng ném cái suy nghĩ ấy ra khỏi đầu.

Đứng trước mộ Khánh, hần nghiêm trang đặt bó hoa xuống cạnh tấm bia. Tiếp đó, hần bày một đĩa lê loại nó thích ăn nhất đặt ở bên trái rồi lại rót cho nó ly rượu trắng thơm lừng mùi nếp dẻo.

Lúc này, ở Trường Lâm, hần đã tâm sự hết nỗi lòng với Khánh nên giờ đứng ở đây chẳng muốn nói gì thêm nữa. Hần ngồi xuống, dựa lưng vào phần nhô lên của cái mộ nho nhỏ, lặng im. Chẳng biết hần cứ thế ngồi bao lâu, thời gian đã trôi qua bao nhiêu khắc. Chỉ biết rằng hần cảm thấy má trái của mình tự nhiên nóng

hồi lạ thường, mồ hôi thấm đầm lưng và vai áo. Đó cũng là lúc mà hắn kịp nhận ra mặt trời đã lên cao quá ba con sào.

Nãy giờ lặng im không nhúc nhích, bây giờ hắn định đứng lên nhưng ôi sao chẳng thể động đậy nổi cái chân. Đúng hơn là phần dưới của hắn lúc này đang bị kìm kẹp, không thể cử động tùy ý. Vì ngồi lâu không đứng tư thế nên tạm thời các cơ đang thiếu lưu lượng máu lưu thông. Nhẹ nhàng co duỗi hai chân mất một lúc hắn mới có thể đứng lên được. Bước những bước mệt nhoài, hắn dọc theo đường luồng giữa hai hàng bia mộ.

Tuy nhiên, mới đi được chưa bao xa thì hắn thấy dãy trái khu mộ trước mặt nghĩa trang thấp thoáng nhân ảnh của một người con gái.

Người con gái ấy đứng im, đang quay mặt về phía hắn, lưng hướng về ánh sáng mặt trời, tóc bay ngang từ trái sang phải. Dưới góc đứng đối diện nguồn sáng như thế này thì thật sự hắn thấy chói mắt vô cùng nên hiện tại hắn chưa thể nhận ra cái con người đang đứng trước mặt mình là ai. Là người quen hay người lạ, là người bạn hay kẻ thù? Đưa tay lên che trán, nheo mắt lại thì bất ngờ thay. Dù không rõ lắm nhưng hình như hắn vừa mới thấy vài sợi hung nâu đỏ đang phất phới trong từng ngọn gió hanh khô tây nam cùng hương vị thanh thanh quen thuộc vừa thoáng qua cánh mũi.

Hắn bước đi tiếp, lại gần người ấy.

Mười lăm mét.

Mười mét.

Năm mét.

Hai mét.

Lúc này gần như hắn đứng đối mặt với... Trác Nguyên.

- Sao... sao em lại ở đây? – Hắn không giấu nổi kinh ngạc.

- Thăm mẹ. – Cô mấy máy môi mấy lần rồi mới trả lời một cách khó khăn.

- Ủ, lần trước cũng gặp em, em hay đi thăm mộ mẹ lắm à? – Hắn nhẹ nhàng hỏi cô nàng.

Trác Nguyên không đáp nửa lời nhưng ánh mắt cô nàng nhìn hắn như muốn bảo “đi theo em”. Thế là hắn như bị cô nàng thôi miên, từng bước từng bước đều đều theo chân cô đi vào đường luồng giữa hàng số bảy rồi dừng lại ở vị trí ngôi mộ thứ hai mươi một. Đối theo ánh mắt của Trác Nguyên, hắn nhận ra điểm dừng của “hai tia sáng” không màu ấy chính là tấm bia mộ của một người có tên Trần Thị Thúy Khanh, một người mà hắn chẳng hề quen biết. Nhưng vội nghĩ đến cái tên Trác Nguyên, đầu hắn liền lóe lên một ý nghĩ. Hạ thấp người, tập trung mắt nhìn thẳng vào tấm ảnh nhỏ trên bia, hắn giật bản mình khi mắt chạm phải ánh nhìn từ... Trác Nguyên. Nhưng không, đó chẳng phải là Trác Nguyên, đó chỉ là một người nào đó đã chết. Vậy mối liên quan giữa người đàn bà tên Khanh và cô nàng bằng giá mang tên Nguyên là gì? Phải chăng ánh mắt cùng lời nói, hành động trước đó của cô nàng và hình ảnh vừa rồi trước mắt hắn chính là câu trả lời xác đáng nhất của mối nghi ngờ: bà ấy là mẹ của Trác Nguyên.

- Mẹ em? – Hắn quay ra sau hỏi cô nàng.

- ... – Cô nàng không đáp nhưng thoáng gật đầu nhẹ.

“Ồ, còn một điều nữa. Vừa rồi có lẽ mình đã thấy một dãy số, hình như là 2310.” – Hắn nhớ lại hình ảnh vừa rồi nên quay nhanh lại nhằm xác nhận một giả thuyết.

Đúng như hắn nghĩ, những chữ số ấy đang hiển hiện rõ nét trên tấm bia mộ: 23 – 10 – 1996, ngày mất của mẹ Nguyên.

Giờ hắn đã hiểu lý do vì sao cô nàng lại có mặt ở nghĩa trang ngày này. Thật trùng hợp, ngày mất của Khánh cũng chính là ngày mẹ Nguyên vĩnh viễn rời xa thế giới thực để bước chân lên chốn thiên đàng.

Đang suy nghĩ miên man thì giọng nói thanh nhẹ bên tai kéo hắn về thực tại:

- Phong!!! – Khi tất cả sự chú ý của hắn đã quay về, thì cô nàng mới cất giọng nhẹ nhàng. – Sao lại phải gia nhập X-W, một tổ chức xã hội đen?

Dù cô nàng tỏ ra bình thản và lời nói có nhẹ có thanh đến mấy nhưng khi nghe xong câu nói ấy thì hắn không khỏi không cảm thấy giật mình.

- Sao... sao... em lại biết.... chuyện...

Ánh mắt của cô nhìn thẳng vào nhãn cầu của hắn như muốn kiểm tìm câu trả lời trong từng chuyển động của đồng tử. Đối diện ánh mắt đen láy không thềm chớp của cô nàng, trong một khoảnh khắc hắn như bị cuốn vào hố đen, lạc lối.

Hơn mười giây sau, cô vẫn nhìn hắn chằm chằm, ánh mắt vẫn không đổi hướng.

Đối diện hai hồ thu ấy trong veo có phần cương quyết ấy, cuối cùng hắn cũng giơ cờ trắng:

- Phải.

Sau khi nhận được đáp án một cách rõ ràng nhất, cô sụp mí mắt xuống, chút nghi ngờ bỗng chốc tan chảy rồi biến mất giữa lòng hồ thu. Cô quay sang hướng khác, vẫn là động tác mấp máy môi quen thuộc trước khi mở lời với giọng điệu khó khăn:

- Đừng... đừng... đừng lại đi.

Hắn ngẩn ngơ nhìn mái tóc nâu đỏ đang bay bay trong gió hỏi câu băng quơ:

- Phương nói cho em?

- Không.

- Chứ ai?

- ... - Cô nàng lại lấy động tác lắc đầu thay thế cho câu trả lời.

- Sao em lại biết được? – Hắn hỏi lại.

- ... - Im lặng, không nói rồi đột nhiên Trác Nguyên quay lưng bước đi.

Và cũng giống như lần gặp trước, cô nàng dừng lại nói nhỏ một câu:

- Cần thận.

Bóng Nguyên đã khuất xa nhưng hắn vẫn còn đứng im, chẳng hề động đậy, phải chăng là vì... lời nói kia vẫn còn vang vọng trong đầu.

Và cũng ngay lúc này đây, hắn đã biết được câu trả lời mà lần trước cũng chính tại nghĩa trang này cô nàng lạnh lùng đã ném cho hắn một mớ bong bóng thắc mắc không lời giải đáp “Có phải anh là...”

28. Chương 28: Thu Lưới (phần 1)

Vài ngày sau, tại xưởng ma túy.

Hắn đang cặm cụi xem một cách chăm chú các kỹ thuật viên điều chế thuốc thì Hoàng KT ở đâu lù lù tiến đến vỗ vai thì thầm:

- Tới đây.

Gã bước tới chiếc bàn đặt gần đấy lấy chiếc laptop đưa cho hắn rồi bảo:

- Cậu xem thử đi.

- Cái gì vậy anh?

- Sơ đồ kết cấu khu E, nơi sẽ diễn ra đại hội.

- Thì ra là tổ chức ở đây. – Hấn chép miệng.

- Ủ, anh Khánh cũng vừa mới nói hôm qua thôi. Tao có kí hiệu từng bước trên đó rồi đấy, mày xem thử?

Hấn dán mắt tập trung hồi lâu vào từng chi tiết của sơ đồ kết cấu ấy cố tìm kiếm những kẻ hở trong kế hoạch mà Hoàng KT vạch ra.

- Anh dùng tầng hầm làm lối thoát phòng trường hợp xấu nhất à?

- Ủ, trước nay chỉ có tao và anh Khánh biết cái tầng hầm này thôi.

- Vâng, kế hoạch anh phát thảo như này đã chu đáo lắm rồi.

- Vẫn là cái câu, chí ít phải chừa đường lui cho mình, khà khà. – Gã lại cười, nụ không thiếu mùi ẩn ý.

Trước khi đại hội diễn ra hấn được điều vào nhóm chỉ huy. Nhóm gồm có năm người. Ngoài hấn ra thì còn có bốn tên khác, lần lượt là Thái, Bình, Hưng, Thịnh. Tùy nhiệm vụ, mục đích mà đội sẽ chọn lựa ra các thành viên khác nhau. Cụ thể ở đây, ba đội 1, 2, 3 lần lượt là Thái, Bình, Hưng sẽ phối hợp với nhau để kiểm soát an ninh toàn bộ khu vực E1, tức khu vực tập trung thành viên X-W, cũng là khu vực lớn nhất, phức tạp nhất thuộc khu E. Trong khi đó đội 4, đội của lão Thịnh sẽ có nhiệm vụ canh gác bên ngoài, xung quanh khu E, nhằm đối phó với lực lượng chức năng cũng như những kẻ thù có ý thừa cơ đánh úp. Cuối cùng, đội 5. đội do hấn dẫn đầu sẽ bố trí, chuẩn bị cho cuộc hội nghị đặc biệt diễn ra ở khu E2, đồng thời lực lượng này sẽ có nhiệm vụ bảo vệ tất cả những lãnh đạo cấp cao đến dự hội nghị. Tất nhiên với vai trò như thế trên thì đội của lão Thịnh và đội của hấn sẽ gồm những tên có kiến thức, kỹ năng tốt nhất có thể về nhiều mặt, số lượng thành viên nhóm này không nhiều. Và cuối cùng, những thành phần còn lại, đậm mùi sát khí, giàu tính chiến đấu, chiếm số lượng đông đảo thì sẽ do ba gã Thái – Bình – Hưng chỉ huy.

Theo nhận định nhiều người thuộc cấp chỉ huy thì ngày hôm ấy ắt sẽ có nhiều kẻ lạ mặt trà trộn vào bữa tiệc thực hiện mưu đồ bất chính. Hoặc có thể có những kẻ thù nằm vùng nay sẵn dịp tất không bỏ qua cơ hội hành động. Vì thế không ít gã đại ca yêu cầu kiểm tra gắt gao, kĩ lưỡng thân phận của những người tham gia đại hội nhằm tránh xảy ra những việc không đáng có.

Tất nhiên những điều mấy tên chỉ huy đó nói đều đúng, đều có lý. Tuy nhiên, những nội dung ấy điều đã nằm trong dự tính của tổ chức rồi nên việc đó dù có xảy ra thì mối nguy lo cũng không đáng ngại. Nói gì thì nói đối với tổ chức đây là một sự kiện cực kỳ lớn. Còn đối với riêng hấn, nó là cả một nhiệm vụ, một nhiệm vụ mà hấn biết hấn sẽ không được phép thất bại. Bởi một khi thất bại có thể hấn sẽ mất tất cả.

Mặc dù đã đổ dồn tâm trí nhiều vô công tác chuẩn bị cho kỳ đại hội lần này nhưng những việc thường ngày bọn hấn không dám lơ là, dù chỉ là chút ít. Bởi ai ai cũng nhận thức được, đây là khoảng thời gian, nếu mà sơ xuất thì có thể dẫn tới những sự việc đáng tiếc hoặc những hậu quả mà không ai có thể có thể lường trước được.

Hai ngày sau, tức ngày diễn ra đại hội. Cả buổi sáng và buổi chiều hôm ấy, những hoạt động vẫn diễn ra bình thường như mọi ngày. Nhưng đến mười tám giờ ba mươi thì không khí bắt đầu náo nhiệt thấy rõ. Các thành viên chính thức của khu trung tâm và một số lãnh đạo của hai phân khu bắc và nam hầu hết đều đã có mặt tại khu E1. Hai hàng ghế đầu tiên dành cho những tay to, những tên đầu lĩnh như Trường Công Tử, Hải Bạc, Hùng Đại Bàng, Long Vũ Trường, Tùng Sẹo, Vũ Chó Đốm, BT1, BT2,... Những hàng ghế tiếp theo thì tùy cấp bậc mà các thành viên sẽ được phân chia ngồi đúng vị trí. Cấp cao ngồi trước cấp thấp, cứ như vậy kéo dài ra phía sau.

Khu E1 trước giờ chỉ lắp có vài ba chiếc CCTV nhưng do sự kiện lần này lên số lượng CCTV tăng đột biến lên tới con số mười lăm. Và số CCTV này sẽ do Hoàng KT cùng ba tên đàn em khác trực tiếp giám sát.

Lúc này năm đội làm nhiệm vụ đã vào vị trí tự hồi nào. Công việc chuẩn bị cũng đã xong hết cả. Những người vào khu E thì tất cả đều phải giao điện thoại, vật dụng cá nhân và những thiết bị nghe nhìn khác cho đội lục soát, đội này sẽ do lão Chinh phụ trách. Bọn hấn liên lạc trực tiếp với nhau bằng điện thoại qua hệ thống tai nghe Bluetooth và dưới sự chỉ đạo trực tiếp của Hoàng KT. Đúng mười tám giờ năm mươi bốn phút thì giọng gã Hoàng KT lại vang vang:

- Báo cáo tình hình các đội lần cuối.

Và như những lần trước lần lượt những báo cáo lại vang lên:

- Báo cáo, đội một đã vào vị trí, mọi thứ bình thường.

- Báo cáo, đội hai đã vào vị trí, mọi thứ bình thường.

- Báo cáo, đội ba đã vào vị trí, mọi thứ bình thường.

- Báo cáo, đội bốn đã vào vị trí, không có gì bất ổn.

- Báo cáo, đội năm đã chuẩn bị xong.

Hoàng KT lại căn dặn thêm:

- Tốt, mọi người hãy tập trung, tuyệt đối không được lơ là mất cảnh giác. Có gì bất ổn báo ngay cho hấn, rõ chưa?

- Rõ. – Tất cả chỉ huy năm đội đồng thanh.

Thời gian cứ tích tắc từng nhịp, từng nhịp. Nếu ở hoàn cảnh khác thì ắt hẳn một hai phút mà nói nó rất ngắn, chẳng đáng bao nhiêu. Cái khoảng thời gian bé tẹo ấy chẳng khiến mấy người quan tâm. Tuy nhiên, lúc này đây, hàng chục con tim, thậm chí hàng trăm ánh mắt đều âm thầm đếm từng nhịp để chờ đợi cái thời khắc mà ông chủ của bọn họ xuất hiện dưới ánh đèn chói lói.

Trong những ngày qua hấn cũng tham gia vào công việc lắp camera giám sát cho toàn bộ khu E nên những chỗ nào CCTV quét dữ liệu hấn đều nắm rõ như lòng bàn tay. Thêm nữa, việc ghi nhớ kết cấu toàn bộ khu E đã cho hấn chút thuận lợi để có thể triển khai kế hoạch của mình.

Lấy lý do đau bụng, hấn vội vã vào phòng vệ sinh dưới con mắt theo dõi của chiếc CCTV gắn trước cửa. Tuy nhiên, nguyên do hấn vào đây không phải là “giải quyết nỗi buồn” như lẽ thường, mà mục đích thực sự của hấn khi vào nơi trong này là để có thể bí mật đến khu E1 nhằm tận mắt mục thị khuôn mặt con sói đầu đàn băng X-W cũng như theo dõi động tĩnh bên ngoài. Vì hiện tại tất cả mọi người nếu ai không có nhiệm vụ thì đều có mặt ở khu E1 nên phòng vệ sinh hiện giờ chẳng có ai ngoài hấn cả. Nhẹ bước lên thành bồn cầu, hấn vội tay gỡ tấm ván trên đầu ra mà mấy ngày trước hấn phải khó khăn lắm mới có thể cắt nó ra rồi ghép lại như cũ mà không gây sự chú ý của mọi người.

Sau khi leo lên trần nhà, dựa vào trí nhớ cùng chiếc đèn pin mini, hấn tìm đường đến khu E1. Vì sợ đám dưới trần phát hiện nên hấn không thể di chuyển nhanh được. Sau hồi lâu vừa bò vừa tìm đường thì hấn cũng đã tới được vị trí phía trên của khán đài, nơi ông trùm sẽ có bài phát biểu. Lúc hấn vừa bò tới thì bên tai đã văng vẳng tiếng nói của ai đó, cứ tưởng là người mà hấn chờ bấy lâu nhưng khi ghé mắt qua cái lỗ nhỏ trên trần để nhìn xuống thì hấn thấy ST00 đang đứng ở bên trái và giơ tay về chính giữa khán đài, nụ cười rạng rỡ:

- Và bây giờ chúng ta nồng nhiệt chào đón sự xuất hiện của ông chủ... ông chủ băng X-W.

Sau câu nói của lão ST00 ấy thì tất cả thành viên đều háo hức thấy rõ, tiếng ồn ào huyên náo càng ngày càng to.

Giống như những màn ảo thuật mà hấn từng xem, một làn khói được phun ra mịt mù, tiếng nhạc vang lên sôi động. Từ trên cao hấn tận mắt chứng kiến cảnh tượng “biến hình” từ đầu đến cuối. Trước tiên, hai tấm ván ở giữa sân khấu tách ra, một cái đầu người xuất hiện. Tiếp theo, từ trong cái lỗ ấy một người đàn ông từ từ bước ra đứng tên sân khấu trong khi những mảnh khói vẫn còn lượn lờ dày đặc. Đầu đó dưới khán đài có vài tên nhận ra sự hiện diện của người gọi là ông chủ nên bắt đầu bàn tán xôn xao. Khi người ấy đã hoàn toàn đứng sân khấu thì hai tấm ván cũng vừa kịp đóng lại. Tất cả những con mắt có mặt ở đây đều căng hết cỡ, chẳng hề chớp lấy một cái. Không để mọi người chờ thêm nữa, nhân ảnh đó liền bước lên phía trước năm bước, diện mạo tức khắc phơi bày trước ánh sáng. Và cũng giây phút đó, bộ nhớ của hàng trăm con người phía dưới đã không lưỡng lự mà lập tức lưu cái file ảnh quan trọng ấy vào trong não bộ.

Vì vị trí của hấn hiện tại không thuận lợi nên dù có cố gắng đến mấy thì hấn cũng chẳng thể nào mà quan sát được khuôn mặt cũng như xác định được dáng người của gã trùm X-W. Tuy nhiên, có một điều đã làm

hắn bất ngờ và nó chẳng nằm trong dự tính của hắn, đó là khi ông ta cất tiếng nói trước đông đảo thành viên. Mặc dù gã nói tiếng Việt nhưng chất giọng cho biết con người ấy là người ngoại quốc. Lúc này, gã mặt áo trắng cổ và không đeo mặt nạ nên không còn lý do nghi ngờ gì nữa, đây chính là chất giọng thật của người ấy.

Để tránh hoài nghi từ gã ST0, hắn không dám nán lại lâu mà vội vàng bỏ theo đường cũ để trở về phòng vệ sinh. Tuy nhiên, lúc bỏ ngang qua hành lang phía Đông Bắc ở khu E2, tức gần phòng giám sát, thì một sự việc bất ngờ khác đã níu chân hắn lại.

Đang nhẹ nhàng bỏ dọc hàng lang thì hắn phát hiện có một lỗ hổng thông qua phòng giám sát. Nhìn qua lỗ hổng hắn phát hiện một kẻ hở trên trần cỡ hai ngón tay đang vẽ lên nền bóng tối một luồng sáng bất mắt. Đúng lúc đấy một tiếng động lạ truyền đến tai, và cũng ngay lúc này trực giác mách bảo hắn nơi ấy có thể đã xảy ra chuyện. Không kịp nghĩ ngợi gì thêm, hắn lách mình qua lỗ hổng đó, bỏ nhẹ tới nơi ánh sáng đang “rò rỉ”. Ghé mắt nhìn qua cái lỗ, những cảnh tượng phía dưới tức khắc khiến hắn sững sờ, kinh ngạc đến cực độ. Cả người hắn lúc này dường như hóa đá, tay chân cứng đờ, mắt mở tròn tròn. Những hình ảnh đang diễn ra trên màn hình hai nhân cầu thật khó mà tin nổi. Ba tên đàn em làm nhiệm vụ trong phòng giám sát đã gục ngã, máu me bê bết, nằm sòng soài trên nền gạch. Cách đó mấy bước, ST0 đang đứng bất động. Tai nghe của gã để liên lạc với bọn hắn đã bị gã tháo ra vứt lên bàn, và hơn hết tất cả CCTV đều đã tắt chức năng hoạt động. Rồi bỗng nhiên, gã cười, nụ cười vô cùng đáng sợ, các ngón tay gã co lại với nhau tạo thành nắm đấm với những đường gân hằn lên rõ rệt. Dù rằng lúc này hắn không thể nhìn thấy khuôn mặt của ST0 nhưng hắn có thể tưởng tượng được những sợi cơ đó co lại như thế nào, nét mặt gã lúc này gian ác ra sao, ánh mắt đó đáng sợ đến cỡ nào.

Rồi đột nhiên gã đưa tay ra sau, vén áo lên rút ra một khẩu Colt. Cứ thế gã trầm lặng nhìn “thần chết” hồi lâu trước khi quay lưng bỏ ra khỏi phòng giám sát.

Sự việc quá đổi bất ngờ, ngay lúc này hắn chẳng thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Quá nhiều câu hỏi cứ hiện lên trong đầu mà chẳng có một lời giải đáp nào cả. Rốt cuộc cái con người mà hắn tin tưởng bấy lâu nay đang nghĩ gì? Tại sao gã lại hành động như vậy? Phải chăng gã đang âm thầm thực hiện kế hoạch kinh khủng nào đó? Rốt cuộc gã là loại người gì?

Ai có thể trả lời những thắc mắc ấy giúp hắn không?

Tất nhiên là không. Không ai cả.

Thay vì tiếp tục đặt những câu hỏi rồi bí bách với những câu trả lời thì hắn quyết định tự mình đi tìm đáp án cho những nghi vấn vừa phát sinh trong giây phút mà máu tò mò của hắn nổi lên lúc này. Nghĩ là thế nên hắn vội vàng vội vàng di chuyển nhanh theo đường cũ trở về phòng vệ sinh. Với tình hình hiện tại, hắn ghé qua khu E2 căn dặn tội đàn em vài điều rồi nhanh chóng chạy qua phòng giám sát. Tuy nhiên, khi hắn đưa tay định mở cánh cửa phòng giám sát thì cánh cửa lại không buồn động đậy. Nguyên nhân là cánh cửa này đã kích hoạt loại khóa vân tay nên đã bị đóng chặt. Thử đặt ngón trỏ vào màn hình lấy dấu vân tay, hắn định cầu may là trong thư viện vân tay sẽ có hắn trong đó bởi mấy hôm trước chính ST0 lắp bộ khóa này. Thế nhưng, khi máy vừa nhận dấu vân tay của hắn thì dường như cũng ngay lập tức dòng chữ “DO NO MATCH” màu đỏ lập tức hiện ra trên màn hình. Đang định bỏ cuộc thì một ý nghĩ lóe lên, hắn lập tức lục trong túi ra một hộp chữ nhật nhỏ như hộp diêm. Lật tìm dòng chữ Hoàng KT nhỏ xíu, hắn móc ra một mẫu giấy. Đây là một trong những mẫu giấy đặc biệt mà hắn cất giữ bấy lâu nay, mẫu vân tay của ST0. Sở dĩ hắn có được dấu vân tay của ST0 là bởi vì ba tháng trước hắn đã bí mật lập một kế hoạch nhỏ để lấy dấu vân tay của ST0 nhờ loại keo đặc biệt UHU.

Sau khi áp mảnh giấy có chứa vân ngón trỏ của ST0 vào màn hình thì lần này kết quả khiến hắn không phải thất vọng.

Khóa cửa đã được mở, hắn thực hiện tiếp vài thao tác khác, cánh cửa lập tức hé ra từ từ.

Xộc vào phòng, hắn lập tức mở màn hình khởi động tất cả camera giám sát, đồng thời chuyển sang hoạt động ở chế độ ẩn. Phải mất mười mấy giây sau, hắn mới xác định được vị trí của ST0. Trong màn hình số 11, tại hành lang hướng chín giờ, hắn thấy rõ gã đang đứng quay lưng lại với CCTV. Ngoài gã ra thì còn có một người khác nữa, một người lạ mặt mà hắn chưa gặp bao giờ. Đang chưa biết nên quan sát tiếp hay chạy đến đó thì cánh tay ST0 đột ngột đưa lên, khẩu Colt chìa thẳng vào người đối diện. Tận mắt chứng kiến

cảnh ấy, hắn chẳng lưỡng lự thêm giây nào mà vội vàng đóng sập tất cả camera đang mở rồi chạy tới chỗ của ST0. Tới gần hành lang ấy, hắn giảm tốc độ lại, bước chân cũng nhẹ nhàng hơn. Chợt thấy lỗ thông gió trên đầu, hắn vội cố sức nhảy cao đưa tay bám vào rồi gồng mình đu lên. Sau khi lên được trần bằng lỗ thông gió hắn bò theo hành lang một cách nhẹ nhàng nhất tiến đến vị trí của mà ST0 đang đứng. Vừa đến nơi, hắn áp tai xuống tấm gỗ mỏng, thanh âm của ST0 cũng lập tức truyền đến:

- Thế nào, ông đã nhớ ra chưa?

- Tôi thật sự chẳng biết cậu nói cái quái gì cả? – Người lạ mặt đáp.

- Khả khả, đến bây giờ mà ông còn giả ngu à?

- Tôi nói thật, tôi chẳng biết kẻ mà cậu gọi là Đạt Cụt Tay nào cả, và hơn hết tôi càng không biết cậu là em kết nghĩa của cái tên đó.

- Khả khả, mười năm, mới mười năm mà ông đã quên nhanh vậy sao, con sói già ma mãnh này?

Nghe tới đây, hắn thập phần kinh ngạc. Mồm tự dưng há ra, mắt mở tròn tròn trước những gì vừa nghe thấy.

Vậy... vậy... vậy là... người kia chính là tên trùm X-W. Và Hoàng KT là nội gián, mục đích gia nhập vào X-W để báo thù cho người anh kết nghĩa - là Đạt Cụt Tay, người đã bị băng X-W giết vào mười năm trước, cũng tại cái ngày này. - Hắn bất giác lẩm nhẩm một mình khi vừa khám ra một sự thật kinh hoàng.

Quả thật, sự việc bất ngờ cứ liên tục xảy ra như thế này làm hắn choáng không kịp thở. Hít vài hơi sâu, hắn liền lấy lại sự bình tĩnh vốn có. Lúc này hắn biết mình nên làm gì.

Nhưng... hắn chưa kịp hành động thì ST0 đã ra tay trước. Một loạt tiếng súng vang lên đã cướp đi sinh mạng của kẻ đầu lĩnh băng đảng lớn nhất khu vực miền Nam, X-W. Tiếng rơi nặng nề của một thân thể vang lên trên sàn nhà, kèm theo một tràng cười ghê rợn của ST0 sau đó đã làm cho bức tranh trong hành lang vốn ảm đạm nay thập phần kinh dị.

- Pằng!!! Pằng!!! Pằng!!! – Bỗng nhiên từ hướng mười hai giờ ba tiếng súng khác liên tiếp vang lên. Và thế là một con người nữa theo đó cũng gục xuống. Tất nhiên kẻ vừa mới ngã xuống còn ai khác ngoài Hoàng KT.

Sự việc đã phát sinh đến mức này rồi nên hắn lập tức lôi trong túi ra chiếc điện thoại mà hắn đã cố công giấu từ đầu buổi đến giờ. Nhấn vội dãy số 0967864XXX, hai giây sau, bên kia bắt máy, ghé sát mồm vào loa hắn phát tín hiệu:

- Hành động.

Không chần chừ gì nữa, hắn vội quay trở lại chỗ lỗ thông gió hồi nãy trèo xuống. Rồi men theo hành lang chạy về phòng giám sát. Vẫn cách cũ mở cửa vào phòng, hắn chốt cửa cẩn thận rồi lại khởi động tất cả các camera. Nhiệm vụ của hắn cơ bản đến đây hoàn tất nhưng tiếc một điều, hắn không ngờ gã “sói già” ấy lại chết trước khi hắn tận tay công gã đẩy vào tù.

Sau một hồi mỏi mệt, hắn nằm ngửa ra ghế xoay, mắt vô hồn dán vào mấy chiếc màn hình trước mặt.

Nhìn về mặt thoáng lo lắng của chú qua CCTV, tự nhiên hắn lại nhớ về ba Long. Chú có có nét biểu cảm khá giống với ba Long. Nhớ hồi sau khi ba mẹ hắn bị sát hại, chú là người bên hắn duy nhất. Mặc dù, hắn lúc ấy không còn người thân nào và chú cũng chẳng phải máu mủ ruột rà gì với hắn nhưng từ sớm hắn đã xem chú như người thân, người ba thứ hai của hắn vậy. Trong những thời khắc khó khăn nhất, chú luôn bên hắn, giúp hắn vượt qua nỗi đau. Chú đã truyền cho hắn nghị lực, tinh thần và cả sức mạnh để chống chọi với những cơn sóng đau thương. Và sau này, khi hắn vào trung tâm huấn luyện SA (Special Agents – điệp viên đặc biệt) chú vẫn ngày ngày ủng hộ hắn, động viên hắn. Trung tâm huấn luyện SA là nơi huấn luyện điệp viên đặc biệt được Tổng cục trưởng Tổng cục Tình báo (thuộc Tổng cục V) bí mật thành lập nhằm đào tạo những điệp viên ưu tú để cài vào những tổ chức phạm tội nguy hiểm. Sau những gì hắn trải qua thì hắn được biết SA có hai chương trình đào tạo lớn. Thứ nhất là chương trình đào tạo CP (Criminal Police), một loại hình đào tạo giống với phương thức đào tạo cảnh sát hình sự bây giờ. Hai là chương trình đào tạo PS (Police Spy), chương trình đặc biệt để đào tạo nên những gián điệp xuất sắc. Tất cả những người được chọn

vào đây thì đều phải trải qua hai chương trình học và rèn luyện như thế. Sau khi hoàn thành hai chương trình ấy, những người chuẩn bị mang cái mác điệp viên mật này sẽ được tận tay Tổng cục trưởng Tổng cục Tình báo trao giấy chứng nhận, bằng khen cùng phù hiệu cảnh sát. Tuy nhiên, khi làm lễ nhận xong thì mọi thứ sẽ giao lại cho bộ phận Thông Tin của cục Tình báo. Chỉ khi nào nhiệm vụ hoàn thành hoặc có lệnh thì khi đó người điệp viên mới có thể quay về phục vụ trong tư thế danh chính ngôn thuận. Tại đây, hắn được học rất nhiều điều và biết thêm được rất nhiều thứ. Chú đã bên hắn và động viên hắn suốt thời gian đó, cho đến năm hắn mười bảy tuổi.

Chính vì hắn và chú có thời gian dài bên nhau, nên hắn và chú hiểu rất rõ về nhau. Khi nhỏ, chú hay dạy hắn chơi trò ám hiệu. Hắn khi ấy cũng đã từng không ít lần thắc mắc là tại sao trên thế giới này có vô vàng trò chơi nhưng chú lại chỉ dạy hắn cái trò chán ngắt ấy. Rồi thời gian trôi dần, hắn cũng chẳng buồn mà nhớ câu hỏi đã từng đặt ra trong đầu ấy, cho đến khi hắn bước chân vào chốn giang hồ. Lúc này, hắn mới kịp nhận ra dụng ý của chú. Trước hàng nghìn tai mắt xung quanh, làm sao để liên lạc hoặc thậm chí truyền đạt nội dung mình muốn nói với một người mà không để bị phát hiện? Có thể chín mươi chín phần trăm số người được hỏi sẽ lắc đầu kèm theo câu trả lời “không biết” hay “không thể” hay đại loại là “không có cách nào cả”. Nhưng nếu câu hỏi đó mà dành cho hắn và chú thì vấn đề đó sẽ không còn là vấn đề nữa. Bởi giữa hai người, có một thứ ngôn ngữ riêng mà người ngoài khó có thể nhận ra. Cũng chính vì thế mà hôm bất ngờ chạm mặt ở bar X-Men, hắn và chú vẫn kịp trao cho nhau USB chứa những tài liệu quan trọng, bí mật.

Chưa kể, chú là người có tầm nhìn xa trông rộng cực kỳ đáng nể. Bằng chứng là những nhắc nhở và dự báo mà chú dành cho hắn qua USB. Nhờ vậy mà nhiều trường hợp hắn có thể tùy cơ ứng biến, xử lý nhiều tình huống ổn thỏa. Điển hình là vụ “chân cầu Khánh Hội”. Trước đó, cũng như mọi lần khi giao tài liệu, bằng chứng liên quan đến các hoạt động phạm tội của băng X-W cho chú thì chú đưa hắn một USB y hệt. Lần này, chú cũng lại nhắc nhở hắn như mọi khi. Nhưng, có một điều đặc biệt là chú đã dự đoán trong thời gian sắp tới là chú có thể sẽ gặp nguy hiểm. Theo đó, chú bảo một nguồn tin cho hay, bên X-W đã có người bí mật điều tra chú. Vì lẽ đó, chú phát tín hiệu cho hắn để bước vào giai đoạn “âm thầm ứng biến”, tức chuẩn bị sẵn sàng để đối phó với mọi tình huống bất ngờ nhất. Và may mắn làm sao, một trong những dự phòng của hắn đã có cơ hội thực hiện. Phát súng mà hắn chĩa vào chú ngày hôm ấy thực ra là đòn che mắt thôi. Bởi lúc ấy, viên đạn mà hắn sử dụng để bắn chú là một loại đạn cao su, tính sát thương rất thấp. Đối với một người bình thường nếu bị dính đạn này thì có thể sẽ gây chấn động nhẹ và dĩ nhiên không đến mức nguy hiểm tính mạng cũng như tinh thần. Chưa kể, ngày hôm ấy chú còn phối hợp với hắn ăn ý đến mức mà người ngoài khó có thể nhìn ra sự thật ẩn bên trong. Viên đạn bay tới, máu phun ra tung tóe, chú ngã gục xuống, thật là hoàn hảo.

Đang miên mang lạc vào những dòng suy nghĩ thì chú gọi tới.

- Xong chưa chú? – Bắt máy lên, hắn hỏi ngay.
 - Đang ở đâu? – Tiếng chú quát ở đầu dây bên kia làm hắn giật nảy mình.
 - Cháu đang ở phòng giám sát, có chuyện gì sao chú?
 - Cháu biết lão già đó chết rồi không?
 - Vâng, cháu biết rồi. Vì thế nên lúc này cháu mới bảo chú hành động.
 - Mẹ kiếp. – Chú không giữ được bình tĩnh nên chửi thề. Rồi chú nói tiếp. – Biết ai giết lão không?
 - Hình như là Hoàng KT.
 - Hoàng KT cũng chết rồi mà.
 - Gã bị một người khác bắn.
 - Cháu biết hắn không?
 - Dạ không, cháu không thấy mặt.
- Nghe vậy chú tặc lưỡi, dặn dò:
- Thôi tạm thời cứ ở đó, coi còn có tên nào chạy thoát thì báo chú để chú cho người tóm lại.

- Vâng, cháu biết rồi.

Tít... Tít...Tít... – Âm thanh kết thúc tín hiệu của một cuộc gọi vang lên nghe mà khó chịu vô cùng.

Không phải chỉ có chú mà ngay cả hân hay thậm chí là tất cả cảnh sát ở đội phòng chống tội phạm đều rất khó chịu trước cái chết của ông trùm. Một mẻ lưới rất lớn chuẩn bị kỹ càng sẵn sàng bắt con cá to nhất của một tổ chức khét tiếng. Ấy vậy mà đổi lại biết bao nhiêu sự hy sinh, biết bao nhiêu “tắm lưới” đã “rách” trước đó là kết quả không khỏi thất vọng.

Khoảng một giờ sau, hầu hết các thành viên cũng như những kẻ lãnh đạo của băng X-W đều bị lực lượng cảnh sát bắt giữ và đưa về Cục. Từ sau vụ phá đường dây buôn bán nội tạng xuyên quốc gia vào hai mươi bảy năm trước thì đây chính là vụ án lớn có tính chất nghiêm trọng và nguy hiểm nhất trong lịch sử của Cục phòng chống tội phạm quốc gia nói riêng và trong toàn ngành công an nói chung. Bởi nếu như tất cả những thiệt hại do tổ chức X-W gây ra cho xã hội được hiển thị chi tiết và đầy đủ trên những trang giấy trắng thì hẳn chắc chắn rằng sẽ không một ai không thể không choáng ngợp trước những chồng giấy tội ác cao ngất ấy. Một tổ chức cực kỳ nguy hiểm hoạt động gần ba thập kỷ cuối cùng cũng bị xóa sổ. Đây ắt hẳn sẽ là một tin gây chấn động không chỉ ở Việt Nam mà còn trên toàn thế giới. Và chắc hẳn sau biến động lớn lần này giới giang hồ sẽ có một sự chuyển biến lịch sử.

Không còn bàn cãi gì nữa, ngày hôm nay sẽ trở thành một ngày đặc biệt, một ngày đánh dấu sự biến mất của trùm mafia khét tiếng cũng như dấu chấm hết dành cho sự tồn tại của một thế lực đáng sợ. Và với hân, dù có xảy ra chuyện gì, thậm chí dù hân có mất trí nhớ đi chăng nữa thì có lẽ hẳn chắc chắn sẽ không bao giờ quên mốc thời gian này. Hân đã chờ cái ngày này quá lâu, thực sự quá lâu rồi. Hân biết mình vui biết bao nhiêu, lòng nhẹ nhõm biết cỡ nào vì cục đá đè nặng trong lòng hân bấy lâu nay cuối cùng đã được nhắc xuống.

Tuy nhiên, khi đưa mắt nhìn xuống hai bàn hân hân không khỏi giật mình, không khỏi hoảng sợ.

Phải!!! Làm sao mà không giật mình khi đôi bàn tay hân đã không ít lần dính chàm, làm sao mà không hoảng sợ khi những vết máu và vô số ánh mắt căm thù, van xin cứ liên tiếp hiện lên trong tâm trí hân một cách rõ ràng hơn bao giờ hết.

Thật sự, hân không biết mình phải đối diện với những ám ảnh đó bằng cách nào? Liệu có cách nào giúp hân thoát khỏi vũng lầy mà hân đang cố vùng vẫy ngày qua ngày ấy?

Hối lỗi, biện minh.

Hối lỗi ư? Có ích gì. Người chết thì cũng đã chết rồi, dù có làm gì thì họ cũng chẳng thể sống lại được.

Biện minh? Ừ, hân có thể đổ lỗi cho hoàn cảnh, cho nhiệm vụ, cho công việc mà. Chẳng sao cả nếu hân cho rằng mình giết người cũng vì hoàn cảnh không thể làm khác được. Sẽ không có việc gì nếu hân đổ thừa cho tính chất công việc, một công việc mà người nội gián chẳng có chỗ cho sự lựa chọn thứ hai. Và hơn hết, bọn chúng là những tội phạm, hân có giết người vô tội đâu, bọn chúng là những kẻ xấu mà, hân giết bọn chúng thì xã hội này sẽ tốt đẹp hơn, thật sự hân làm đúng, đâu có sai.

Nhưng...

Pháp luật của nước Việt Nam Dân chủ Cộng hòa hiện tại và kể cả mãi mãi về sau chẳng bao giờ có điều luật mang nặng yếu tố cảm tính như vậy và hơn hết lương tâm tòa án của con người hân không cho phép hân có những ý nghĩ như vậy.

Và dù có nói gì, có biện minh như thế nào thì tất cả đều vô nghĩa. Màu trắng chẳng thể biến thành màu đen và ngược lại. Sẽ chẳng có góc ngách, góc tối nào mà ngọn đèn công lý không chiếu tới được, nếu có thì đó chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Xã hội này bắt đầu vốn dĩ rất tốt đẹp. Nhưng theo thời gian, càng ngày càng xuất hiện và nảy nở những mầm mống bệnh hoạn. Tệ nạn bắt đầu gieo rắc khắp nơi. Nhất là những góc tối, nơi ẩm thấp khi mà ánh sáng mặt trời không chiếu rọi tới được thì chúng phát triển, ươm mầm, nảy nở, sinh sôi một cách chóng mặt. Chính điều đó đã dẫn đến một hệ quả tất yếu là sự ra đời của một loại ánh sáng nhân tạo mang tên chính nghĩa. Từng ngọn đèn, từng nguồn sáng theo đó dần được chiếu rọi khắp nơi, tận sâu hang cùng ngõ

hẻm, nhằm mục đích tiết chế sự lộng hành ngang dọc của lũ quanh năm sống dưới bóng đêm với mục đích duy nhất: Mang lại bình yên, cuộc sống tốt đẹp cho mọi người.

Người hấn lúc này đang thả lỏng, ánh mắt mệt mỏi từ từ nhắm lại nhưng tiếng chuông điện thoại đặc trưng của chú đã vội kéo cơ mắt của hấn dần ra, áp điện thoại vào tai hấn ứng tiếng:

- Con nghe chú.
- Không ổn rồi Phong.
- Chuyện gì vậy chú? – Nghe vậy hấn liền tỉnh táo hấn ra.
- Vài tên quan trọng biến mất rồi.
- Ai?
- BT2, BT1 và ST00.

29. Chương 29: Thu Lưới (phần 2)

BT2 đang có việc ở Đà Nẵng, chú liên lạc với cảnh sát địa phương ở đó cho người truy bắt BT2. Còn về BT1 với ST00 thì lúc tối cháu thấy hai gã đó có tham dự đại hội mà.

- Chú cho người tìm kĩ các góc ngách ở đây rồi nhưng không thấy. Cháu coi lại CCTV thử xem.
- Vâng, cháu biết rồi.
- Nhanh lên, không có nhiều thời gian đâu.
- Vâng.

Tút...tút... tut...

Sau cú điện thoại vừa rồi, hấn tức tốc chạy lại mở tất cả các đoạn CCTV quay được mà máy tính đã lưu trữ kể từ lúc ông trùm xuất hiện cho đến khi cảnh sát ập vào. Mất dần vào màn hình, hấn lướt vội qua từng file video. Mới một lúc mà mồ hôi đã túa ra như tắm, người hấn nóng bừng như đổ lửa. Gần nửa tiếng sau khi xem hầu hết các file nhưng vẫn chẳng thu được kết quả gì, hấn đành vội đặt hy vọng mong manh còn sót lại vào video cuối cùng. Nhấp chuột, những hình ảnh bắt đầu hiện ra ở hành lang góc phía tây nam. Hấn tua nhanh, đồng hồ lập tức chạy chóng mặt. Sau một lúc không có gì bất thường thì đến giữa đoạn video trên màn hình vừa mới vụt qua hình dáng một con người. Ngay lập tức, hấn tua ngược lại, một nhân ảnh đang hiển thị trên màn hình. Mặc dù gã mặc áo khoát đội mũ trùm nhưng hấn vẫn có thể nhận ra người đó chính là BT1. Bởi cái dáng đi dóc của gã, hấn còn nhớ rõ như in trong đầu. Định gọi báo chú cho người truy tìm gã ở khu vực ấy nhưng những hình ảnh tiếp theo trên màn hình đã làm hấn tạm thời quên mất cái ý định ấy. Cách thời điểm BT1 đi qua vị trí CCTV số mười lăm gần hai phút thì đến lượt một nhân vật khác xuất hiện với vai trò “người bí ẩn”. Điều đáng nói ở đây là người này trùm bên ngoài một áo choàng đen nên không thấy được dáng người hay một đặc điểm nào khác. Tuy nhiên, khi lục lại sơ đồ trong trí nhớ tại khu vực này thì hấn có thể khẳng định đây chính là kẻ đã ra tay sát hại ST0, bởi dựa theo thời điểm cũng như hướng đi thì rất hợp lý. Vậy thì kẻ bí ẩn này là kẻ nào? Áo choàng đó chẳng phải để đối phó với CCTV hay sao? Kẻ nào mà có thể thuộc lòng được vị trí của hệ thống CCTV, nắm rõ góc ngách khu E2 như lòng bàn tay? Nếu không phải hấn và ST0 thì còn ai khác ngoài... ST00 đây. Nếu thế thì chính gã đã bắn chết ST0 sao? Vừa cho đoạn video còn lại chạy để kiểm tra, hấn vừa móc điện thoại gọi cho chú:

- Chú cho người lục soát khu vực số 7 nhanh lên.
- Ừ, được rồi.

Đột nhiên, lúc này trước mắt hấn lại xuất hiện một đồng chí cảnh sát di chuyển theo hướng ngược lại. Trực giác mách bảo, gã cảnh sát này có gì đó không bình thường nên hấn bắt giác kêu lên:

- Khoan đã.
- Gì vậy? – Chú giật mình hỏi lại hần.

Vì quá tập trung vào máy tính nên hần quên mất còn có một người ở đầu dây bên kia nên hần im lặng, không trả lời, mắt như dính sát vô màn hình. Tựa đi tựa lại rồi phóng to lên xem kỹ một hồi, người hần một lần nữa như bị dòng điện 220V phóng qua. Ai mà ngờ được đồng chí cảnh sát trên màn hình chính là BT1 đóng giả cơ chứ. Mặc dù gã đã cố gắng đi với tư thế khác nhưng trên cổ, dưới vành tai trái, vết sẹo dài không lẫn với ai đã tố cáo gã. Chú không biết có chuyện gì ở chỗ hần nên không nhin được nữa la to:

- Này, có chuyện gì thế?

Nghe vậy, miệng hần ghé sát loa điện thoại lắp bắp từng chữ:

- BT1... đã đóng giả thành cảnh sát. Có thể hần đã trốn ra ngoài rồi.
- Cái gì, thật ư?
- Vâng.
- Còn ST00 đi đâu rồi?
- Cháu không biết nữa, gã đi qua hành lang lớn ở khu vực số 7 rồi không thấy đâu nữa.
- Còn có lối đi bí mật nào không?
- Chắc không đâu. Mà chú đã cho người lục soát tầng hầm chưa?
- Rồi, chẳng có gì cả.
- Vậy thì gã biến đi đâu mới được?
- Có thể có một lối đi bí mật nào đó mà không có trên bản vẽ kết cấu và có thể chỉ có ST00 mới biết được con đường này.
- ...
- Thôi để chú cho người tìm thêm một lần nữa, cháu cứ ở yên đây, tạm thời đừng ra ngoài.
- Vâng, cháu biết rồi.

Với tình hình này nhưng hần chỉ ngồi trong phòng không làm gì cả, thực sự khó chịu vô cùng. Tuy nhiên, không ngồi trong này thì tạm thời hần cũng chẳng thể chạy ra bên ngoài để truy tìm tung tích của lão ST00 được. Bởi lẽ thân phận thực sự của hần đến thời điểm này vẫn chưa công bố, có chạy ra cũng bị mấy đồng chí công an tóm cổ áp giải về đồn thôi. Ở đây, may ra còn được chú “bảo kê”, còn quan sát được tình hình bên ngoài chút ít. Nhưng nói gì thì nói trước sau gì thì hần cũng phải ra tòa. Số phận ăn cơm tù hay được tuyên án tự do còn chờ ngày phán quyết của hội đồng xét xử.

Tuy vậy, hần không mấy quan tâm lắm chuyện cơm tù hay cơm nhà. Bởi dù sao thì điều quan trọng nhất của cuộc đời hần đã thực hiện được. Chỉ ít với việc làm này thì hần đã an ủi phần nào vong linh ba mẹ hần ở trên trời. Chỉ ít thì họ cũng có thể nở nụ cười tự hào vì đứa con trai mà họ hết mực yêu thương. Và chỉ ít thì trong thâm tâm hần cũng cảm thấy chút niềm vui nho nhỏ khi cố gắng sức mình vì một mối nguy hại lớn của xã hội.

Sau khi đã truy tìm cả khu E rồi sau đó lục tung nhà riêng rồi cả “căn cứ” bằng X-W, bao gồm khu phía bắc, phía nam và Trung tâm, rồi cả nhà riêng, nhưng người của chú vẫn không thể nào tìm ra được tung tích của ST00 đâu cả. Hần thì dù có muốn cũng chẳng thể giúp được gì cho chú, bởi sau khi xong việc ở khu E thì hần cũng bị tra công áp giải về đồn, nhốt ở phòng tạm giam. Lâu lâu chú lại ghé qua hần, và mỗi lần ghé qua chú lại đem theo cái mặt như bánh đa nhúng nước. Lần nào cũng vậy, cứ chạm mặt hần, chú lại lắc đầu, một cái lắc đầu bất lực trước việc tìm kiếm kẻ quan trọng bậc nhất hiện nay sau khi ông trùm chết, quản lý khu trung tâm, ST00. Sáng nay cũng vậy, mới hơn sáu giờ chú đã làm phiên đồng chí cảnh sát nhà giam.

Tay đeo còng, hắn ngáp ngáp dài, uể oải bước ra ngồi phịch xuống ghế mà trước mặt là chú. Chú thấy bộ dạng của hắn không nén được bật cười thành tiếng:

- Khà khà khà, cái thằng này, ngủ tới giờ không đủ hay sao mà ngáp như đồ xì ke thế hả?
- Ủa, cháu ngủ được mấy đầu, cháu cứ nghĩ về chuyện ST00 đấy thôi.
- Vậy à, thế nghĩ đến đâu rồi, có phát hiện gì không?
- Trời, chú làm như đầu cháu sản xuất chế biến manh mối không bằng. Có ra ngoài mới có thể tìm manh mối chứ nằm trong này cũng như không.
- Thế chút chú đưa cháu ra ngoài ha.
- Hả, được à?
- Hôm qua chú nói chuyện với Cục trưởng rồi. Chút làm mấy giấy tờ rồi cháu có thể ra ngoài nhưng đến khi xong việc thì phải vào lại chờ đến ngày ra tòa.
- Vâng, như thế thì tốt quá.

Trở về phòng, chẳng có việc gì làm, hắn nằm thừ người ra. Ánh mắt nhắm lại, hắn bỗng thấy “chú” trong... chiếc bao tải ở chân cầu Khánh Hội.

Hình ảnh ngẫu nhiên vừa trôi qua trong đầu ấy gợi lại câu chuyện của hắn và chú lúc ở trên xe về trại tạm giam.

Số là khi áp giải hắn về Cục thì hắn đi xe chú, không có đồng chí cảnh sát nào khác đi cùng. Nhớ lại sự việc ở chân cầu nên hắn hỏi chú:

- Lúc cháu bắn chú ở cầu Khánh Hội máu phun ra có phải là dung dịch Fe₃O₄ hay không mà sao giống máu thật vậy chú? Cháu thấy tanh tanh sao sao ấy.
- Ủ, thật chứ giả gì. Mà đó cũng là máu của chú luôn đó.

Hắn tròn mắt nhìn chú và hỏi:

- Hả, sao là máu chú, vậy chú bị thương thật à?
- Không, nhưng cháu có biết không lâu sau khi cháu rời khỏi đó người của X-W tới đó không? – Chú hướng hắn sang vấn đề khác.
- Dạ không. – Hắn lắc đầu đáp với nỗi ngạc nhiên vừa mới đậu trên mặt.
- Cháu biết tại sao họ lại đến không? – Chú tiếp tục quăng thêm một nghi vấn khác vào đầu hắn.
- Chẳng lẽ... chẳng lẽ kiểm chứng lại... - Hắn mơ hồ nhận ra lý do.
- Chính xác, họ lấy mẫu máu về kiểm tra lại DNA. – Chú đáp giọng chắc nịch.
- Thật à... vậy có nghĩa lúc ấy ST00 cũng không hoàn toàn tin tưởng cháu. Nhưng mà làm sao chú biết được?
- Trước khi chuyện này xảy ra chú có thông qua Tổng cục trưởng Tổng cục Tình báo nhờ một nhân viên phục sẵn ở đó rồi mà.
- À, thì ra là vậy. Mà chú nè, chuyện đó Cục trưởng Thịnh Tổng cục phòng chống tội phạm không biết à?
- Sao lại không, xuất thân của Cục trưởng Thịnh cũng từ cục tình báo mà ra nên mấy tin bí mật người của Cục phòng chống tội phạm không biết nhưng lão ấy thì rõ tường tận. Vả lại nhờ Cục trưởng Thịnh phối hợp diễn xuất nên vụ đấy mới dễ dàng chuyển sang bộ phận điều tra đặc biệt do Cục trưởng Chu chỉ huy. Chứ lão Thịnh đời nào chịu để vụ án đặc biệt nghiêm trọng như thế cho bộ phận khác.
- Vâng, cháu hiểu rồi.

Một lúc sau, xe chạy đến giữa cầu Sài Gòn. Đưa mắt hòa vào dòng xe cộ đang tấp nập trên đường, rồi bắt gặp hai nhân cầu di chuyển xuống dòng sông bên dưới, hắn băng quơ hỏi chú:

- Lúc ở cầu Khánh Hội, sau khi chú bị ném xuống sông thì mọi việc thế nào ạ?

Không vội, chú với tay lấy cái bật lửa, châm điều thuốc. Rút hai hơi dài, chú mới từ từ trả lời hẳn:

- Ấy da, nhắc lại thấy “lạnh” thật. Dù đã chuẩn bị sẵn sàng nhưng cái cảm giác nằm trong bao tải giữa dòng sông tối đen quả thực không đơn giản chút nào. - Chú chợt ngừng lại, hít một hơi rồi phả ra làn khói bay lượn lơ trong xe, nói tiếp. - Ban đầu, thật sự chú hơi hoảng như cũng rất nhanh chú lấy lại bình tĩnh, lấy trong tay áo ra một con dao nhíp, rạch bao thoát ra ngoài. Sau khi cố gắng bơi vào bờ chú đi dọc bờ sông một lúc xuống Tân An. Tại đây, chú được người của Cục tình báo đưa về trung tâm huấn luyện SA, rồi chú ở đó một thời gian. Mọi chuyện sau này từ việc đem xác chết khác làm giả hiện trường, đánh tráo kết quả xét nghiệm DNA... đều là do Cục trưởng Chu sắp xếp tất tần tật.

- Vâng, mà may là chú vẫn còn nhớ trò chơi ám hiệu.

- Khà, quên sao được. Chính chú đã dạy cháu mà. - Chú nhúng vai đáp.

- Thú thực hôm trước lúc cháu nhét USB vào đáy lọ ở nghĩa trang, cháu cứ lo lơ như tên X-W nào đẩy ngựa chân tới mộ thằng Khánh rồi ngựa tay thò vào đáy lọ thì khổ.

- Khà khà khà, không ai rảnh để làm cái việc như cháu nghĩ đâu.

Nhưng nói gì thì nói, lúc đó hẳn lo cũng đúng thôi. Vì trong USB đó có chứa dữ liệu cực kỳ quan trọng. Một là bản vẽ kết cấu chi tiết của khu E. Hai là chi tiết kế hoạch chuẩn bị cho “đại hội” của gã Hoàng KT. Nhờ hai thứ đó cùng với việc chú và hẳn trong ứng ngoại hợp nên mới một mẻ lưới bắt trọn ổ “bầy sói”.

Xe đang bon bon chạy, bỗng thanh âm của một đứa trẻ lạ chen ngang, lạc vào vùng suy nghĩ của hẳn làm nhiều dòng tín hiệu đang phát nẩy giờ:

- Ba, ba ơi, ba ơi, huhuhu...

Theo đó, trước mắt hẳn là cảnh tượng mà hẳn xếp vào loại không muốn thấy nhất trên đời. Một chiếc xe máy vỡ từng mảnh, một người đàn ông máu me bê bết nằm gần đó và một cậu bé cỡ chừng mười hai mười ba tuổi đang cố gắng ôm ba gào khóc. Quanh đó, một vài người đi đường đã xuống xe định gọi cấp cứu nhưng họ còn lưỡng lự vì... não của người đàn ông kia đã chảy ra tạo thành một vũng, nhìn chỉ muốn ói cả ruột gan phèo phổi ra ngoài.

- Chết rồi à? - Ai đó thốt lên.

- Ủ, ngừng thở rồi. - Một anh thanh niên cúi xuống đưa tay trước mũi vài giây đáp.

- Vậy thôi, gọi cảnh sát đi. - Có người đưa ý kiến.

- Tội nghiệp đứa bé kia quá. - Vài người đồng cảm.

- Ủ, anh kia vì bảo vệ con nên... - Một cô thở dài.

Chứng kiến đoạn phim sự thật dường như quay chậm từng khắc trước mắt đó, không chỉ riêng hẳn mà còn cả chú đều sững sờ. Đứa bé mất cha ấy có lẽ phần nào cũng đồng dạng với nỗi đau mà hẳn từng trải qua. Hơn ai hết, hẳn hiểu rất rõ cảm giác của đứa trẻ ấy như thế nào, một cảm giác chắc chắn sẽ để lại vết sẹo lớn không thể xóa được.

Mắt vẫn dán vào cậu bé, hẳn nói:

- Cháu nhờ chú một việc được không?

Và y như rằng, liền đó, hẳn nghe có tiếng lộp cộp của đôi guốc vang lên trong bụng mình:

- Cậu bé ấy à? - Nét trầm buồn thoáng phảng phất trên gương mặt đầy vết sẹo đời của chú.

- Vâng. - Hẳn gật đầu nhẹ đáp.

- Ủ, chú cũng định vậy mà. - Chú trầm tư thả giọng đều đều.

Hai chú cháu không nói gì nữa, xe rẽ qua từng dòng người lao nhanh về cực.

Từ trong phòng tạm giam nhìn ra ngoài qua song sắt, hắn cảm giác mình dường như đã sống được một đời người, một đời người hắn dành cho việc trả thù, cho việc xóa bỏ kí ức đau thương để tìm lại một cuộc sống như những người bình thường khác. Sau tất cả mọi chuyện, vẫn biết rằng hắn vẫn cứ là hắn. Dù năm dài tháng rộng sống trong môi trường đầy rẫy tệ nạn xã hội, nơi mà ai ai cũng có thể dễ dàng tiêm nhiễm không ít thì nhiều những thói hư tật xấu của những kẻ mà người ta thường gắn cái mác là “đồ không ra gì”, “đồ du côn” hay thậm chí “đồ bỏ đi”, “đồ thừa của xã hội” thì hắn vẫn giữ cho mình một chút gì đó gọi là danh sự và tự tôn của dòng máu nóng đang chảy trong người hắn. Sở dĩ như vậy có lẽ vì trong cơ thể hắn đang tồn tại một loại máu “nguyên chất” mang tên Chiến Sĩ Công An. Một loại máu hoàn toàn không bị pha tạp chất. Bởi lẽ, loại máu này là kết quả của một quá trình kết hợp từ hai nguồn máu giàu sắc màu chính nghĩa, đậm đặc mùi kiên cường, và không thiếu vị dũng cảm mà nó đã được tất cả mọi người công nhận không chút do dự.

Khi con người ta vấp ngã, nếu tự họ đứng dậy được thì họ sẽ mạnh mẽ hơn, kiên cường hơn. Những người này hoặc sẽ có chỉ số nghị lực, định hướng tư tưởng rất cao hoặc trong khoảng thời gian yếu đuối nhất đó bên cạnh họ còn có những con người tuyệt vời, giúp họ gượng dậy, sống tốt hơn. Ngược lại, một khi bị ngã mà không tìm cách đứng lên, buông lời, mặc kệ cho đời trôi theo sự sắp xếp của ông trời thì theo thời gian càng ngày càng lún sâu hơn vào đám mê phù phiếm, vô bổ, từ đó bản thân ngày qua ngày sẽ bị những vi trùng tệ nạn gặm nhấm, rồi đến một lúc nào đó chợt nhận ra nhưng tất cả đã quá muộn, không thể quay đầu trở lại. Thế nên đa số những bi kịch cuộc đời trên những dòng tiểu thuyết hầu hết đều bắt nguồn những câu chuyện bi thương, nước mắt đầm gối ấy mà ra.

Với hắn thì may mắn làm sao khi mà hắn lại rơi vào trường hợp đầu tiên. Đã có rất nhiều lúc hắn trách ông trời sao nở bắt công với hắn như vậy, rồi hắn trách đời, trách xã hội quá đáng cay. Nhưng lúc này đây, khi đã trải qua nhiều chuyện, ngoảnh đầu nhìn lại chặng đường đã đi qua cũng như các mốc thời gian đáng nhớ, hắn thấy mình vẫn còn may mắn nhiều lắm, thật đấy. Và lúc này, hắn lại thấy ông trời cũng có mắt đấy chứ? Ngẫm lại thì cũng chẳng thể trách đời hay trách xã hội gì cả. Vốn dĩ cuộc đời mỗi con người như một cái cây, ta không có quyền chọn lựa nơi sinh ra nhưng sống như thế nào là do ta lựa chọn, do ta quyết định. Có những cây mọc lên từ mảnh đất tươi tốt, bằng phẳng, nên cành lá xanh tươi, cây ngay rễ thẳng, thân to tròn. Nhưng trong số những cây ấy, lại có nhiều cây tàn đời quá sớm. bởi lẽ những cây này thường rễ quá nông, cành lá quá dày. Khi đợt mưa bão ủa về cây trụ không nổi trước sức mạnh thiên nhiên nên điều gục ngã là điều tất yếu. Mặc khác, có những cây từ khi sinh ra đến khi lớn lên trên sỏi đá, nên cành cong thân nhỏ, rễ sum sê. Những cây sống ở đây rễ đâm rất sâu và khỏe. Chưa kể những cây gắn bó nơi này thân thường dẻo dai, cành lá ít nên trước sức mạnh bạo tàn của đấng tự nhiên, cây thường đứng vững từ năm này qua năm nọ. Nếu bạn để ý một chút thì không khó để nhận ra rằng sức sống của cây vùng núi, đất đai nghèo nàn cằn cỗi, thường có sức sống cực kì mãnh liệt. Rất nhiều lần cây bật tung gốc rễ thời gian dài, đến khi trồng lại cây vẫn sống tốt, một sức sống rất dẻo dai, khác hẳn với lối sống “vương giả” của những loại cây chỉ mọc ở đồng bằng, đất phẳng tươi xốp. Tóm lại, dù thế nào thì cũng đừng đổ lỗi cho hoàn cảnh. Nếu cứ cố đổ lỗi cho cái gọi là số mệnh an bài đó thì chẳng phải rất ấu trĩ hay sao? Vì thế, hãy sống theo cách của mình. Tiến lên, dừng lại hay tụt xuống do ta quyết định.

30. Chương 30: Tẩu Thoát

Lại hơn một tuần trôi qua, kết quả tìm kiếm vẫn nằm ở con số không. Chẳng ai nói gì nhưng có lẽ trong thâm tâm mọi người đều quá mệt mỏi. Nhiều anh cảnh sát phờ phạc, mắt đầy gân máu trông hết sức tội nghiệp. Đến lúc này không ít người đã nản để rồi đưa ra ý kiến là cứ đưa X-W ra tòa rồi tổng cổ những tên có liên quan vô tù hết. Còn việc bắt ST00 thì xin lệnh truy nã toàn quốc. Tuy nhiên cái khó là nếu làm vậy thì chỉ nhỏ phần trên, không nhỏ được gốc rễ. Mọi hồ sơ đều đã được chuẩn bị xong nhưng con cá lớn vẫn chưa bắt được. Đang lúc đau đầu với tung tích ST00 thì bên tổ trọng án lại có vụ án nghiêm trọng khác.

Lúc chiều mười lăm giờ ba mươi phút tại sảnh chờ của sân bay Tân Sơn Nhất đã xảy ra một cuộc đấu súng hơn mười phút giữa một người đàn ông lạ mặt với một nhóm khoảng ba tên. Vụ việc nhanh chóng đến tai cảnh sát nhưng khi lực lượng bên tổ trọng án đến thì chỉ còn lại hiện trường với vài người bị thương do

trúng đạn lạc. Vì vụ việc này mà bên quản lý sân bay đã tạm hoãn vài chuyến bay sau đó. Chờ khi cảnh sát đến làm việc xong xuôi thì các chuyến bay mới hoạt động bình thường trở lại.

Sau những ngày vất vả cùng chú đi tìm tất cả những địa điểm mà hấn nghi ngờ thì thú thật hấn cũng bắt đầu thấy hơi nản rồi. Đang lúc này bên tổ trọng án lại có vụ án nghiêm trọng nên mọi người ai nấy nháo nhào cả lên. Dù cho tâm trí hấn không mấy để tâm đến vụ án đấy nhưng thực sự hấn cũng muốn biết sự việc diễn ra như thế nào nên cuối cùng hấn và chú đã đến kho Tư Liệu, nơi lưu giữ những bằng chứng, chứng cứ. Tại đây, hấn và chú đã mở đoạn CCTV quay được ở sảnh chờ sân bay để xem. Những con số thời gian bắt đầu nhảy liên tục. Ba phút đầu, tức mười lăm giờ hai mươi phút đến mười lăm giờ hai mươi ba phút chưa có gì xảy ra. Nhưng bắt đầu đến khoảng mười lăm giờ hai mươi tư phút thì một người đàn ông có vẻ khả nghi bắt đầu xuất hiện lơ mờ trong CCTV. Người này đeo một ba lô màu đen, áo khoát rộng thùng thình cổ đứng, nón đội sụp gần nửa mặt. Gã ta vào ghế ở sảnh chờ ngồi đợi đến giờ làm thủ tục. Tuy nhiên, khoảng năm phút sau, tức mười ba giờ hai mươi chín phút, thì một toán người chạy vào thở hồng hộc, mắt đảo đảo như có vẻ tìm người. Ngay lúc đó, người đàn ông lạ xuất hiện lúc đầu vội đứng lên, âm thầm đi về hướng hai giờ. Tuy nhiên, mới đi chưa được bao xa thì vô tình đụng phải một ông lão. Cả hai người cùng ngã xuống, và khẩu súng trên người gã cũng bất ngờ rơi ra. Sững sờ vài giây, sau đó là những tiếng hét, tiếng kêu la thất thanh, ai nấy đều hoảng sợ chạy tán loạn. Và lúc này đây, vì quá sợ hãi nên ông lão mồm miệng cứng đờ, nước tiểu đã chảy ra ướt quần ông tự dưng nào. Sự việc ngoài ý muốn của gã lạ mặt này đã đánh động tới ba tên đến sau nên chỉ trong chốc lát từ ánh mắt ngạc nhiên, chúng chuyển sang chế độ thù địch. Và cuộc đấu súng bắt đầu từ đây. Tưởng chừng ba tên kia có thể dễ dàng làm gỏi một gã đơn thân độc mã nhưng không ngờ qua gần mười phút sau đó, hấn chỉ bị thương duy nhất một chỗ ở cánh tay trái. Còn ba tên kia thì tất cả đều dính đạn. Đang lúc cao trào thì tiếng còi xe của lực lượng chức năng ập đến bên tai. Thế nên thay vì thủ thế chống trả từng loạt đạn của đối thủ, từng tên từng tên tìm cách luồn lách chạy trốn. Sau đấy, cảnh sát ập vào. Được một lúc nữa thì video kết thúc. Nhưng trước khi chạm vào giây cuối cùng thì một hình ảnh khác hiện ra trên CCTV đã vô tình gây cho hấn sự chú ý. Góc dưới bên trái của CCTV vừa quay lại được khoảnh khắc gần gũi động tác sờ mũi của một người. Vội giảm tốc độ của đoạn video xuống thấp nhất có thể và phóng to khu vực người đàn ông vừa mới lướt vội qua góc của CCTV thì bất giác tim hấn đập mạnh, nụ cười trên môi hấn tự dưng hé mở. Chú ngồi bên cạnh trông thấy biểu hiện khác lạ của hấn vội hỏi:

- Cháu sao vậy, sao lại tự cười như tâm thần thế?
- Chú... chú ơi... có phải... có phải ST00. – Hấn khó khăn thốt ra từng chữ, tay chỉ vào màn hình.
- Cái gì cơ... ST00... Người đàn ông này á? – Chú chồm người tới mở to mắt đưa sát màn hình.
- Không chắc... Nhưng cảm giác mách bảo thế.
- Chú nghe hấn nói thế, vỗ vai hấn:
- Có thể cháu nghĩ quá nhiều nên ám ảnh thôi, người trong hình có giống ST00 đâu.
- Nhưng...cháu có cảm giác... đúng... đúng là cảm giác đó.
- Cháu nghiêm túc chứ. – Chú nhìn thẳng mắt hấn.
- Vâng, đối với chuyện này cháu chưa bao giờ đùa cợt cả.
- Vậy để chú.
- Chú định làm gì?
- Đi lấy tất cả những video ở phòng an ninh mà CCTV quay được ở những vị trí khác. Chắc hấn vài cái khác sẽ cho hình ảnh tốt hơn.
- Vâng, cháu có thể đi cùng...
- Thôi cháu cứ ở đây, chú đi một lát rồi về. – Nói xong chú vội vã rời khỏi cục.

Gần nửa giờ sau chú quay lại, trên tay là những chiếc đĩa CD khác. Vội vàng mở lên, hấn xem qua từng cái. Và đúng như lời chú, có hai đoạn video khác có người đàn ông đấy. Tập trung hoàn toàn vào đoạn băng, cảm giác khi xem video này cũng giống như lúc này, sau khi xem kỹ vài lượt nữa hấn quay sang chú:

- Ở đây có người nào biết kỹ thuật phân tích nhân dạng không chú?
- Không, cháu định phân tích nhân dạng của người đàn ông này?
- Vâng, thật sự rất cần.
- Vậy để chú liên lạc với Cục tình báo, bên đó có bộ phận chuyên về phân tích cái này.
- Vâng, nhanh nhanh nha chú.

Sau đó, chú đã liên lạc với người của Cục tình báo thông qua Cục trưởng Chu và gửi đoạn video cùng hình dạng của ST00 sang nhờ họ phân tích giúp.

Trong thời gian chờ đợi kết quả, hấn hỏi chú:

- Chú tin cháu không?
- Nếu không tin chú đã chẳng nhờ họ xác nhận. Nhưng dù sao chú cũng không thấy giống gì cả.
- Vâng, cháu cũng thấy có giống đâu. – Hấn gật gù đồng tình với chú.
- Hả? – Chú quay sang hấn không giấu được vẻ ngạc nhiên mắt tròn mắt dẹt.
- Có thể gã ta có những kiểu cách hóa trang đặc thù nhằm qua mắt chúng ta.
- Tóm lại cháu chỉ dựa vào trực giác thôi?
- Không, cái động tác ngón tay út sờ mũi của người đàn ông đó quả thực rất giống với ST00.
- Thiếu gì người có động tác đó.
- Chưa hết, còn có hai điểm khác đáng nghi.
- Cụ thể?
- Mặc dù gã đi hai chân rất thẳng nhưng trong khoảng khắc hai chân bước rất giống với người thường đi kiểu chữ bát. Điều này có thể giải thích hấn ta đang cố tình làm khác thói quen. Thêm nữa, khi cháu phóng to hình ảnh lên để xem thì có để ý rằng cách thắt dây nịt của gã giống với cách thắt của ST00. Hầu hết mọi người đều thắt ngược chiều kim đồng hồ nhưng người trong đoạn video thì ngược lại, thắt cùng chiều kim đồng hồ.
- ST00 có dáng đi giống chữ bát, cách thắt dây nịt ngược chiều kim đồng hồ?
- Vâng, cháu vẫn còn nhớ rõ mà.
- Nhưng thiếu gì người như vậy?
- Đây là điểm cháu lưu tâm đấy. Thường thì người thuận tay phải sẽ thắt dây nịt ngược chiều kim đồng hồ, người thuận tay trái sẽ thắt cùng chiều kim đồng hồ. Tuy nhiên, lão ST00 hơi đặc biệt. Lão thuận tay trái nhưng lại thắt dây nịt ngược chiều kim đồng hồ.
- Thuận tay trái?
- Cháu biết chú đang nghĩ gì... Mặc dù gã đeo đồng hồ tay trái nhưng có vẻ lại không như vậy.
- Ý cháu là hấn đang cố gắng làm lệch hướng.
- Vâng.

Chú không nói gì thêm, chỉ trầm ngâm như đang suy nghĩ một điều gì đấy.

Khoảng lúc sau, người bên cục tình báo gửi kết quả sang cho chú.

Tuy nhiên, kết quả lại không như hấn mong đợi. Theo như kết quả phân tích nhân dạng người trong đoạn video chỉ giống năm mươi bốn phần trăm. Cụ thể, khi phân tích nhân dạng từ cổ trở xuống, dáng người khớp 93% nhưng khuôn mặt lại chỉ giống 43% phần trăm thôi. Tức là người này không phải ST00.

Xem xong kết quả, chú im lặng nhìn hần. Còn hần là vẫn loay hoay trong đồng suy nghĩ lộn xộn. Những nghi ngờ về trực giác bắt đầu nảy sinh.

Nhưng đâu đó tận sâu trong con người hần lại lần nữa lên tiếng mách bảo người đàn ông kia chính là ST00. Trực giác của hần đã được kiểm chứng là sai, nhưng sao hần lại có cảm giác đó?

Hay hần cố chấp cho rằng mình đúng nên mới sinh ra loại cảm giác như vậy?

- Có lẽ cháu không nên tin vào những trực giác như vậy? – Hần đứng dậy nhìn chú thở dài giọng ỉu xiu.

- Thật sự cháu nghĩ vậy? Mà thôi để chú đưa cháu về nghỉ ngơi chút, mấy hôm rồi cháu có ngủ chút nào đâu?

- Vâng. – Hần thất vọng nên chỉ biết xuôi theo ý chú.

Thế rồi chú chở hần về nhà chú. Có lẽ, chú đã gọi cô Duyên, vợ chú, chuẩn bị trước nên khi hần vào phòng có gì đó của sự tươi mới như vừa quét tước dọn dẹp. Vì quá mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần, hần liền lăn xuống giường thiếp đi lúc nào không hay.

Cũng như mọi khi, giấc mơ lại đến. Nhưng kỳ lạ thật, những hình ảnh hiện lên tâm trí hần không phải là nỗi ám ảnh xa xăm như ngày nào nữa, thay vào đó là những gam màu tươi sáng mà hần chưa bao giờ thấy trong những giấc mơ trước đây, một giấc mơ lạ lẫm.

Hần đang đi trên mây, những đám mây bông bành. Những chiếc cầu vồng bắc ngang trước mặt, có thể tận tay sờ được, hần đang ở đâu đây? Vừa mới đặt câu hỏi trong đầu thì từ xa thấp thoáng có gì đó đang bay tới.

-Ồ, đôi cánh, đôi cánh của thiên thần. – Hần tự nhủ.

Một, hai, ba rồi bốn, năm, sáu, bảy đôi cánh khác xuất hiện rồi thêm nữa, thêm nữa. Phút chốc, những thiên thần đã có mặt xung quanh hần, họ nở nụ cười hiền hậu, họ dắt hần đi bước vào vùng đám mây ngũ sắc. Cảnh tượng trước mắt cực kỳ đẹp, như tiên cảnh vậy. Dưới ánh mặt trời ấm áp, hai đôi cánh thiên thần khác đang bay đến. Những thiên thần đang vây quanh hần này giờ thấy hai đôi cánh đó tự động bay ra xếp thành hai hàng như thể chào đón họ vậy. Lúc sau, họ đã xuất hiện trước mặt hần, nở nụ cười phúc hậu. Hần tròn mắt sững sờ trước những gì đang hiển hiện trước mắt, hai vị thiên thần đang đối diện với hần không ai khác chính là ba mẹ hần. Sự bất ngờ dù theo chiều hướng nào cũng đều đem lại một cảm giác mạnh mẽ cho chính người cảm nhận. Ở hần cũng vậy, một giác cảm lâng lâng khó tả, có chút gì đó cay cay khóe mắt đã bóp trái bong bóng hạnh phúc đang căng phồng trong hần vỡ òa. Hần cứ thế, đứng đấy nhìn ba mẹ rất lâu. Ba mẹ hần cũng vậy, họ nhìn nhau và lại mỉm cười nhìn hần. Nhưng sao họ không nói gì, sao họ không chạy lại ôm hần rồi bế hần lên như hồi bé? Tại sao ba mẹ hần cứ đứng im như vậy chứ? Thật tình hần không biết. Hần chỉ biết là hần muốn ba Long và mẹ Vi ôm hần rồi hôn lên má hần như những ngày còn bé thôi. Hần muốn thế. Hần thật sự muốn thế. Nghĩ vậy, vội chạy tới dang rộng đôi tay, hần chồm người về phía trước chuẩn bị cho một cái ôm ấm áp. Nhưng hoàn toàn hư vô, mọi thứ trống không, hần chờ người với cánh tay đang lạc lõng, hẫng nhịp giữa khoảng không cô quạnh.

Hóa ra này giờ là một giấc mơ, hóa ra những hình ảnh hần thấy đều không có thực. Nhưng sao cảm giác trong hần chân thực thế. Chẳng lẽ ba mẹ hần đã trở thành thiên thần? Chẳng lẽ có nơi được gọi là thiên đường? Hần không rõ liệu thứ ấy có thật sự tồn tại ở một nơi nào đó mà con người chưa biết tới hay không? Nhưng nếu hần là người phải trả lời cho câu hỏi này thì có lẽ hần sẽ không chọn đáp án ở thể phủ định. Bởi lúc nhỏ hần từng nghe mẹ Vi bảo rằng những người tốt sau khi chết đi sẽ bay lên thiên đàng và hóa thành những thiên thần. Hần tin mẹ Vi vì mẹ Vi không nói dối hần bao giờ.

Tỉnh dậy sau giấc mộng đẹp, hần thấy tỉnh táo hẳn ra, những cục u trong đầu hần nhiều ngày qua cuối cùng cũng tan bớt một phần. Bước ra khỏi phòng, hần thấy chú đang chuẩn bị đi đâu. Chưa kịp hỏi chú thì chú đã nhìn hần bảo:

- Sao cháu không ngủ thêm đi, mới ngủ được có mấy đâu.

- Vậy được rồi chú, tuy ít nhưng giấc ngủ rất ngon. – Nhở lại vấn đề, hần vội hỏi chú. – Chú đi đâu à?

- Ủ, có vụ mới.

- Thường thì Sở phụ trách chứ sao...

Chú biết ý nên ngắt lời hấn nói luôn:

- Sở đang dồn lực lượng mấy vụ liên hoàn bên chung cư Thành Đạt nên nhờ Cục xử lý thôi. Tất nhiên vụ này cũng có người của Sở tới để kiểm tra xem có liên quan gì đến vụ bên đó đang theo hay là không.

- Nếu thế thì đội trọng án số 1 sẽ phụ trách chứ, chú bây giờ làm lãnh đạo rồi, đâu cần trực tiếp nhúng tay vào?

- Giờ cũng không có việc gì làm, nhân lúc vụ ST00 đang bí bách đi ra ngoài biết đâu nghe ngóng được gì hay ho.

- Ồ, vậy cháu đi cùng.

- Ủ, cũng được. – Rồi chú dặn thêm. – Thay đồ rửa mặt nhanh nhanh, chú chờ.

- Vâng, cháu biết rồi.

Hấn định chạy vào phòng nhưng sức nhớ ra:

- À, cháu nghĩ là hình như cháu không có đồ để thay. – Hấn nhúng vai cười. – Rồi không để chú nói thêm gì nữa, hấn nhanh miệng. – Vây cũng ổn rồi, đi thôi chú.

- Cái thằng này, đồ cô Duyên mua bỏ trong tủ sẵn rồi kia. – Nói thế nhưng chú vẫn đứng dậy bước ra cửa.

Hiện trường vụ án là một nhà riêng nằm trên đường Tô Ngọc Vân, cách tiệm sách Fahasa khoảng trăm mét. Khi hấn và chú tới thì cảnh sát đã phong tỏa hiện trường. Nhiều người dân vì hiếu kì nên tập trung khá đông trước cổng nhà nạn nhân bàn tán xôn xao này nọ. Lách người qua đám đông, hấn theo sau chú đi vô nhà. Đặt chân vào phòng khách, một cảm giác lạ đột ngột bủa vây lấy hấn. Một thứ cảm giác mơ hồ, mờ ảo ảo, rất khó nắm bắt để diễn tả thành lời. Vì lẽ đó, hấn lại thử người ra lạc vào dòng hỗn độn của trí nhớ, cố kiếm tìm tên định nghĩa thuộc về loại cảm giác mà hấn đang đối diện. Nhưng nghĩ mãi nghĩ mãi chẳng nhớ gì cả. Chợt cái đập vai bất ngờ của chú đã lôi hấn trở lại thế giới thực.

- Sao vậy? – Chú nhìn hấn nét mặt không biểu hiện gì.

- Không, dạ không có gì. – Hấn lắc đầu.

- Đi thôi. – Chú nói rồi quay lưng đi.

Thấy thế hấn vội bước vội theo chú nhưng trong khoảnh khắc ngắn ngủi của bước chân đầu tiên tự dừng đầu hấn lại lóe lên một ý nghĩ và đương nhiên suy nghĩ đó đã kịp giải đáp câu hỏi mà tự hấn đặt ra trong lòng ban nãy. Đáp án chính là quen thuộc. Đúng rồi chính là quen thuộc. Mặc dù đây là lần đầu tiên hấn bước vào căn nhà này nhưng có thứ gì đó làm hấn cảm thấy thân quen kiểu như trong quá khứ đã từng đến đây rồi, thực sự là vậy.

Tạm gác những khúc mắc ấy, hấn theo chân chú xuống phòng tắm, hiện trường vụ án.

Tới nơi, ngoài hấn và chú thì hiện tại có khoảng sáu người khác ở đây. Nhận thấy sự có mặt của chú, ai nấy đồng loạt cúi chào.

- Vụ này để bọn em lo được mà sếp? – Một anh có lẽ là đội trưởng đội trọng án số 1 lên tiếng.

- Không không, nghe có vụ án tôi đến xem chút rồi đi thôi. Tôi không làm ảnh hưởng đến mọi người chứ?

- Dạ không. – Lại một lần nữa, tất cả đồng thanh.

- Anh chàng này là ai vậy sếp? – Một anh thanh niên đưa mắt sang hấn nhưng lại hỏi chú.

Thấy nhắc đến hấn, hấn vội cúi người giọng rõ to:

- Xin chào mọi người.

- Anh cũng là cảnh sát à? – Người khác thắc mắc.

- O... - Bất ngờ trước câu hỏi đó nên tức thời hấn chưa biết trả lời sao cho phải.

- Người quen đi theo tôi có chút việc thôi. Các cậu làm việc đi, đừng bận tâm bọn tôi làm gì. – Chú đỡ lời cho hắn.

- Vâng.

Chờ mọi người quay lại công việc, hắn thì thầm hỏi chú:

- Giờ mình làm gì đây chú?

- Quan sát.

- Quan sát? – Hắn chưa hiểu ý chú.

- Ủ. Cậu có thể qua bên kia xem nạn nhân, hiện trường vụ án rồi thử đưa ra giả thuyết.

- Thử năng lực cháu đấy à? – Hắn ghé lại sát tai chú nói nhỏ.

- Khà, cứ coi như vậy đi.

- Nhưng hiện trường đâu còn nguyên thủy nữa. Bộ phận điều tra hiện trường, pháp y, thanh tra tới trước và đã đục vào hiện trường còn đâu.

- Vậy thì cậu tới bảo cái cô đeo kính kia đưa cho tôi máy ảnh.

- Người của Sở Cảnh sát?

- Ủ, sao biết?

- Thẻ ngành.

- Ủ, quan sát tốt đấy.

Nghe thế hắn không hỏi thêm nữa mà cẩn thận tiến lại hướng mười giờ, nơi có một cô gái đeo kính cận đang cặm cùi với quyển sổ tay.

- Cô gì ơi. – Hắn nhỏ nhẹ.

- Gì? – Cô ta ngước mặt lên đáp một cách khó chịu.

- Chú kia bảo cô đưa cho chú chiếc máy quay phim. – Trước thái độ không mấy thiện chí đó, hắn tắt nụ cười đáp lại.

Nhìn theo cánh tay hắn, cô gái nhận ra chú nên cố nặn ra nụ cười gượng gạo rồi ném cho hắn nụ cười nửa miệng:

- Cầm lấy, mà cậu là người giúp việc cho Thượng Tá Vinh à?

“Giúp việc cái đầu cô” – Đó là ý nghĩ của hắn lúc đó, cũng định nói ra nhưng cuối cùng lý trí cũng lên tiếng nên kìm lại được. – Hắn trở lại về mặt thường ngày đáp trả:

- Gì cũng được.

Bước đến trước mặt chú, hắn chìa máy ra:

- Đây chú.

- Đưa tôi làm gì, cậu tự xem đi. – Chú thần nhiên.

- Hả, cháu à? – Hắn chỉ ngón trỏ vào mình mặt ngu ra.

- Ủ. – Vẫn thái độ bình thản thường thấy, chú gật đầu đáp.

- Vâng, cháu hiểu rồi.

Hắn không nói gì, bước lại chiếc ghế nhỏ đặt gần đó ngồi xuống chăm chú xem những tấm ảnh chụp lại toàn bộ hiện trường và đoạn video mà đội điều tra hiện trường quay lại lúc còn nguyên thủy.

Sau một hồi xem đi xem lại đến ba bốn lần, mỗi cổ quá hắn mới ngước lên thì bắt gặp ánh mắt của cái cô khó tính lúc nãy đang nhìn hắn như nhìn vật thể lạ. Bị hắn bắt gặp nhìn trộm nhưng cô không hề né tránh,

ngược lại còn nhìn sâu hơn, có gì đó muốn thách thức hẳn. Cũng cỡ vài giây giữ nguyên trạng thái “mất đầu mắt”, cô mới lên tiếng:

- Anh là gì của Thượng tá Vinh?
- Chả là gì cả, không họ hàng bà con. – Hẳn đáp lại kèm theo ánh mắt lãnh đạm.
- Xì, xem xong thì trả đây. – Nói rồi cô chìa tay ra định giật lại chiếc máy quay phim.

Hắn cũng chẳng buồn giữ nên trả lại cô ta và đáp:

- Đây, cảm ơn.
- Cảm ơn gì? – Cô ta nửa mắt nhìn hẳn.
- Chả biết. – Hẳn nhúng vai đứng dậy đi tới chỗ đội pháp y đang làm việc với cái xác.

Sau một hồi nghe ngóng, cũng như quan sát xác nạn nhân hồi lâu hẳn quay trở lại chỗ chú.

Chú thấy hẳn đi tới, cười cười hỏi:

- Sao rồi?
- Phát hiện chút ít, nhưng có lẽ trước đó người của chú cũng nắm được thôi.
- Vậy được rồi, về cục thôi.

Hắn không nói gì, đi theo chú trở ra. Vừa đặt chân tới phòng khách, cái cảm giác ấy lại trở dậy. Theo đó, chân hẳn từ từ bước chậm lại. mắt cũng vô thức nhắm nghiền một cách khó hiểu. Rồi có gì đó vo ve kêu ong ong hết cả tai, hẳn mở mắt thì ra nhìn thì thấy một con bọ có cánh đang đập cánh bay phành phạch trên không trung. Rồi tự nhiên, nó lái hướng bay sang phải đậu ngay vào bức tranh treo tường gần đó. Như gợi ý bất chợt, hẳn sững người vì vừa nhớ ra được một chi tiết quan trọng. Nghe bước chân hẳn dừng lại chú cũng đứng lại theo. Lần này chú không hỏi hẳn nữa mà chỉ nhìn hẳn với ánh mắt nửa tò mò nửa khó hiểu.

- Bức tranh. – Hẳn thốt lên rồi bước theo hướng của con bọ.

31. Chương 31: Manh Mối Quan Trọng

Bức tranh gì? – Trước câu từ chẳng dễ hiểu chút nào của hẳn, chú nhíu mày thắc mắc.

- Cháu nhớ ra rồi. – Ngừng ba nhịp thở hẳn vội nói tiếp. – Chú có nhớ lúc mới vào phòng khách cháu tự đứng đứng sững lại hay không?
- Ừ, rồi sao?
- Khi mới bước vào, có một cảm giác kỳ lạ dâng lên trong lòng cháu, cháu cố gắng định nghĩa nó nhưng không được. Rồi khi cháu định nghĩa được cảm giác đó rồi thì cũng không hiểu cái cảm giác quen thuộc đó ám chỉ gì. Mãi đến lúc này, vô tình con bọ bay đến đậu bức tranh cháu mới sự nhớ ra một chuyện.
- Cháu nói tiếp đi. – Chú bước tới hẳn một cách chậm rãi bảo.
- Lúc cháu ở khu trung tâm thì cháu cũng đã vào phòng ST00 rồi. Cháu nhớ lúc đó trong phòng có treo một bức tranh vẽ cảnh khu rừng vào ban đêm. Nhưng một thời gian sau, cháu thấy nó biến đi đâu mất. Và cho đến tận bây giờ, cháu mới thấy lại nó.
- Ý cháu là người này có quan hệ với ST00?
- Cháu đoán là vậy.
- Có thể là người này cũng thích kiểu tranh đó?

- Cháu không nghĩ vậy. Đây là bức tranh được vẽ thực nên ít khi nào có hai bức tranh giống nhau. Vả lại theo trí nhớ của cháu những chi tiết trong tranh cực kỳ giống nhau, ngay cả vị trí điểm sáng nhỏ nhoi trong đêm cũng cũng giống nốt. – Vừa nói xong tự dưng hẳn cảm thấy có gì đó khác lạ ở bàn chân trái. Cúi thấp người nhìn xuống thì mới hay con bộ bàn này đã bay xuống đậu ở bàn chân hẳn từ khi nào.

Chú nhìn hẳn rồi bức tranh chằm chằm quyết định:

- Để chắc chắn hơn, đem bức tranh này về điều tra vậy?

Sáng hôm sau, trong khi chờ bộ phận nghiên cứu khoa học phân tích, lấy mẫu vân tay trên bức tranh ở nhà riêng nạn nhân thì hẳn có theo chú tham gia vào buổi họp phân tích, đánh giá những chứng cứ thu thập tại hiện trường của đội điều tra với vụ án Hoàng Dương Sơn.

Sự có mặt của hẳn, có lẽ ít nhiều gây tò mò cho những người khác. Nhưng với “tấm bia” từ chú, mọi người nhanh chóng bỏ qua hẳn để bắt đầu vào việc chính.

Vụ án của Hoàng Dương Sơn có thể được tóm tắt như sau:

Khoảng mười bốn giờ bốn mươi lăm phút, chiều ngày tám tháng mười một, nhân viên điện lực là Nguyễn Đông Hiền tới thu tiền điện nhưng bấm chuông hoài mà không thấy chủ nhà ra. Trong khi đó cổng lại không khóa. Vì thấy có điều bất thường nên anh ta liên hệ với dân phòng gần đó. Khi được sự đồng ý và chứng kiến của vài nhân chứng khác thì mọi người vào nhà nạn nhân kiểm tra thì phát hiện một thi thể nam đang nằm bất động trên vũng máu trong phòng tắm. Nhận được tin báo, lực lượng chức năng nhanh chóng có mặt phong tỏa hiện trường và tiến hành điều tra vụ việc. Nạn nhân được xác định là Hoàng Dương Sơn, năm mươi bảy tuổi, là một bác sĩ khoa nội sắp về hưu.

Hiện trường nguyên thủy cho thấy sàn nhà có vết lau chùi. Ngoài những vết chân do những người trước đó, gồm anh thợ điện, dân phòng và một số người dân làm chứng đã được xác nhận thì không thu được một dấu chân nào khác tại hiện trường vụ án.

Theo kết quả điều tra hiện trường bước đầu thì không có dấu vết cạy cửa, trèo tường cũng như không có vết tích của sự xung đột. Một dấu hiệu thường thấy của đặc điểm hung thủ là người thân quen với nạn nhân. Tuy nhiên, nạn nhân là một bác sĩ, mỗi ngày thường thường sẽ có người đến nhờ tư vấn gì đấy liên quan đến bệnh tình cũng như sức khỏe, thế nên không thể kết luận hung thủ là người quen được. Mặt khác, không có dấu vết lục lọi, các hiện vật đáng giá vẫn còn nguyên nên có thể loại trừ trường hợp giết người cướp của.

Điều tra mối quan hệ của nạn nhân thì xét thấy nạn nhân có nhiều mối quan hệ tốt đẹp, hay giúp đỡ người khác, rất được lòng mọi người. Thêm nữa, tổng hợp tất cả các ca phẫu thuật trước giờ mà nạn nhân tham gia thực hiện đều thành công, vì vậy khả năng nạn nhân bị giết là do thù hận có tỉ lệ rất thấp.

Nguyên nhân tử vong được xác định là do bị vật nhọn kim loại đâm nhiều nhất vùng lưng gây mất máu. Theo suy đoán thì có thể là dao. Tuy nhiên người của tổ điều tra hiện trường vẫn chưa tìm được chính xác hung khí. Thời gian tử vong được pháp y chuẩn đoán sơ bộ là khoảng mười chín đến hai mươi một giờ trước, tức khoảng mười một đến một giờ trưa.

Trong khi đó, điện thoại nạn nhân không có tại hiện trường cũng như tại nhà riêng nên suy đoán có thể hung thủ đã lấy đi hoặc vứt ở một nơi nào đó, không phải trong nhà nạn nhân.

Từ kết quả điều tra toàn bộ căn nhà và những khu vực lân cận xung quanh, tính đến thời điểm hiện tại, thì có thể kết luận phòng vệ sinh là hiện trường duy nhất của vụ án.

Và một số tình tiết khác cũng được nêu cụ thể ra. Trong số những chi tiết đó có một điểm đáng chú ý là nhà nạn nhân có nuôi chó. Trước khi hẳn và chú đến thì cảnh sát đã đem chú chó về trại chó của cục vì tiếng sủa của nó inh ỏi gây náo loạn, gây cản trở điều tra viên.

- Ai có ý kiến gì không? – Anh đội trưởng đội trọng án nhìn mọi người một lượt rồi lên tiếng.

- Chúng ta cần điều tra thêm. – Một thanh tra khác ứng tiếng.

- Đúng vậy, chưa thể nói trước điều gì. – Một người khác bổ sung.

- Có vài điểm phản ánh hung thủ là người quen với nạn nhân nhưng tóm lại vẫn phải điều tra kỹ càng. – Một anh khác lên tiếng.

Sau khi nghe các đồng nghiệp báo cáo và nêu ý kiến xong, đội nhiên, thanh tra Chung đội trưởng đánh mắt sang hấn:

- Còn cậu, cậu có ý kiến gì không?

- Tôi à, à thì có chút ý kiến. - Hấn liếc mắt sang chú rồi quay lại gật đầu với đội trưởng Chung.

- Ủ, thế thì cậu có thể nói ra không?

Hấn đứng lên, ban đầu cảm thấy hơi ngượng ngập do không quen nhưng bất giác bất gặp cặp mắt đầy thách thức của cô điều tra viên hiện trường lúc chiều trong phút chốc sự tự tin của hấn bắt ngờ trở lại:

- Tôi có quan sát hiện trường một chút, cũng như xem qua chứng cứ các điều tra viên thu thập được. Tôi cho rằng hung thủ là người quen của nạn nhân.

- Trong phòng cũng có người có ý kiến đấy nhưng cậu có thể cho biết lý do tại sao cậu lại nghĩ vậy không? – Một thanh tra khác lên tiếng.

- Có hai điểm có thể giải thích. Thứ nhất, nạn nhân bị đâm nhiều nhất ở vùng lưng, chứng tỏ khi bị đâm, nạn nhân quay lưng lại với hung thủ. Mặc khác, không có dấu vết cạy cửa, mà hiện trường lại ở tận phòng vệ sinh. Thế nên có thể khẳng định hung thủ là người quen. Nếu là người lạ thì nạn nhân sẽ sinh ra tâm lý đề phòng, khi đó thường thì nạn nhân sẽ mặt đối mặt với hung thủ, do đó nếu gây án trong trường hợp này sẽ khó gây những vết thương sau lưng. Thứ hai, chính là việc trả lời cho câu hỏi, hung thủ đến nhà nạn nhân vào giờ nào? Theo kết quả chuẩn đoán sơ bộ bên pháp y thì thì nạn nhân bị giết từ khoảng mười một đến một giờ trưa. Giả sử hung thủ là người lạ với nạn nhân vậy thì giờ này nạn nhân sẽ đóng cửa nghỉ trưa, giống như ghi chép trên lịch sinh hoạt của nạn nhân. Nếu người lạ đến này thì ắt hẳn sẽ gây ra sự chú ý của hàng xóm vì nhà này có nuôi chó. Gặp người lạ chẳng lẽ con chó ấy ngồi im? Tuy nhiên, theo nguồn tin của những người dân quanh đó thì trưa hôm đấy không có ai nghe tiếng động lạ cũng như tiếng chó sủa. Thế nên có thể kết luận người này đã ở trong nhà của nạn nhân trước đó và như thế khả năng cao hung thủ chính là người quen của nạn nhân. Tóm lại, hung thủ là người quen biết với nạn nhân. Ngoài ra, bước đầu có thể dự đoán hung thủ là người thuận tay trái, cao khoảng một mét sáu mươi lăm đến một mét bảy hai, có sức khỏe tốt.

- Dựa vào vị trí hung thủ ra tay trên người nạn nhân có thể dự đoán hung thủ thuận tay trái. Hình dáng vết thương trên người nạn nhân có thể suy ra góc tạo bởi hung khí mà hung thủ dùng khi đâm nạn nhân với cơ thể nạn nhân, từ đó có thể dự đoán về chiều cao của hung thủ. Tuy nhiên, đó chỉ là giả thuyết khi nạn nhân bị đâm trong tư thế đứng thẳng mà thôi. – Gã đội trưởng bổ sung thêm giả thuyết của hấn.

- Nghe có vẻ chặt chẽ đấy. – Một người khác lên tiếng.

- Giả thuyết cũng tốt đấy nhưng rốt cuộc cũng phải chờ bên pháp y khám nghiệm tử thi xong, với lại điều tra thêm đã, còn nhiều nghi vấn chưa lý giải được. – Cô “khó ưa” đấy lúc này mới đứng đỉnh phát biểu.

Đến trưa cùng ngày, cuối cùng viện khoa học hình sự đã phản hồi kết quả phân tích vân tay trên bức tranh khu rừng ban đêm mà trước đó chú đã gửi tới. Khỏi phải nói giây phút trước khi tận mắt xem báo cáo kết quả phân tích vân tay hấn không thể không hồi hộp, do vậy mà tim đập loạn xạ cả lên. Mọi hy vọng của hấn đều đổ dồn vào manh mối duy nhất lần này. Nếu như sợi dây manh mối mong manh này bị cắt đứt thì hấn cũng chẳng biết phải làm thế nào nữa. Người ta thường bảo khi mà niềm tin càng lớn, hy vọng càng cao thì nguy cơ thất vọng càng nhiều. Với hấn nhiều lần trước cũng thế, hy vọng để rồi thất vọng. Tuy nhiên, với lần này thì khác, khi nhìn vào những con chữ, con số trên tờ giấy trắng thì hấn biết mình đã đúng. Kết quả phân tích, so sánh có phát hiện một mẫu vân tay ngón trỏ của bàn tay trái trên bức tranh là của ST00. Khỏi phải nói việc này đã gây bất ngờ rất lớn cho chú. Ngay khi có chút manh mối này, chú liền huy động người điều tra kỹ lại nhà riêng nạn nhân và mở rộng kiểm tra khu vực lân cận nhằm tìm những vật chứng có thể chứng minh ST00 từng có mặt ở đấy. Còn hấn và chú thì cố gắng dò tìm khắp nơi nhằm tra rõ quan hệ xã hội của ST00 và nạn nhân.

Khoảng năm giờ sau, hấn và chú ai nấy mệt mỏi rã rời nhưng không thu về bất kì kết quả nào cả. Nhưng

đồng thời cùng lúc sự thất vọng của hắn lên ngôi thì đội điều tra do chú cử đi đã gieo cho hắn một hy vọng mới. Theo đó, người của chú báo về phát hiện những dụng cụ chuyên dùng để phẫu thuật thẩm mỹ dính máu bị vứt ở thùng rác cách nhà nạn nhân gần hai trăm mét. Sau khi nghe được tin này, hắn sững sờ nhìn chú muốn nói nhưng không sao mở miệng được.

Chú thấy biểu hiện của hắn lạ nên vội hỏi:

- Cháu có phát hiện gì à?

Mất hơn một phút bình tĩnh lại, hắn khó khăn nhìn chú nói to:

- ST00, chính là ST00.

- Ý cháu là sao, ST00 là hung thủ à?

- Có thể nhưng quan trọng hơn là cái người ở sân bay lúc đó chính là ST00. Vì gã được phẫu thuật thẩm mỹ nên khi xác định bằng kỹ thuật nhận dạng thì khuôn mặt chỉ giống bốn mươi ba phần trăm. Có thể nạn nhân đã phẫu thuật cho ST00 và có thể chính ST00 đã giết chết nạn nhân để bắt đầu một sau khi mình biến thành người khác để tránh sự truy lùng từ phía cảnh sát.

Rồi hắn đề nghị:

- Hiện tại gã đã sang nước ngoài, chúng ta cần liên hệ gấp với cảnh sát bên đó ngay.

- Nhưng chưa có chứng cứ xác thực, khó mà xin lệnh bắt được.

- Chú phải nghĩ cách gì đó, không thì sau này có muốn bắt cũng không bắt được gã đâu. – Hắn nhìn chú nài nỉ. Rồi không giữ được bình tĩnh hắn liền đề nghị. - Cục trưởng, đúng rồi, Cục trưởng, để cháu đi gặp Cục trưởng Chu nói chuyện.

- Bình tĩnh nào, để chú gặp Cục trưởng nói chuyện, sẽ ổn thôi. – Nói xong, chú vỗ vỗ vai trấn an hắn rồi bước vội đi.

Nửa giờ sau, tiếng chuông điện thoại vang lên đầy bất ngờ cũng đầy mong đợi. Hắn vội chộp lấy điện thoại ấn nút nghe:

- Sao rồi chú?

- Được rồi, Cục trưởng Chu đã cho người liên lạc với cục tình báo bên Anh rồi. Sẽ sớm có kết quả thôi, cháu đừng lo.

- Vâng, may quá.

- Ủ, thôi chú cúp máy đây. Chú gọi để báo cháu trước để cháu khỏi phải lo thôi.

- Vâng, chào chú.

Hắn vút điện thoại xuống bàn, nằm ngửa ra ghế thở hổn hển bởi vì vừa rồi, từ lúc nhấc máy đến khi điện thoại nằm lẩn lóc trên bàn hắn có thở lấy một hơi đâu. Cảm giác hồi hộp cực độ, cộng với trạng thái bịt kín cửa hô hấp, thể nên sinh ra một lực ép suất không nhỏ lên hai lá phổi, gây triệu chứng khó chịu, nhứt nhối vùng ngực.

Thế nhưng chưa được hít thở được bao nhiêu thì hắn sực nhớ ra một chi tiết quan trọng vốn tưởng đã bỏ quên khác. Vỗ đầu một cái thật mạnh, hắn lấy máy gọi cho chú.

- Chú về phòng làm việc của chú gấp, cháu có chuyện quan trọng.

- Ủ, chú cũng đang về.

Không lâu sau, chú đã có mặt ở phòng.

Cởi áo ngoài vút xuống ghế, chú vội hỏi hắn:

- Sao, có chuyện gì nữa?

- Cái này cháu không rõ nhưng cháu nghĩ chú nên cho người tìm thử trong nhà nạn nhân và khu vực xung quanh hiện trường xem có những điều thuốc lá hút dở hay những mẩu thuốc đã hút hết không?

- Thuốc lá gì, cháu nói rõ xem nào?

- Cháu nhớ lúc đi ngang phòng khách ở nhà nạn nhân, khi bị con bọ đậu ở chân, cháu cúi xuống bắt nó thì thấy một chút tàn thuốc lá dưới sàn nhà, gần chân bàn. Sau khi chú ra xe, cháu đã quay lại báo với người điều tra hiện trường để họ đem những mẩu tàn thuốc ấy về hóa nghiệm. Chắc giờ có kết quả rồi đây.

- Cửa nạn nhân? – Chú nhíu mày cắt ngang lời hắn.

- Không, nạn nhân là một bác sĩ, cháu không nghĩ nạn nhân hút thuốc. – Hắn lắc đầu rồi nói tiếp. - Với lại để biết chắc nạn nhân có hút hay không thì chút nữa bên pháp y có kết quả khám nghiệm tử thi là biết liền.

- Cháu nghi ngờ là của hung thủ? – Chú đặt nghi vấn nhưng chả khác nào một lời khẳng định nửa vời.

- Không chỉ nghi ngờ hung thủ mà người cháu nghĩ đến là ST00. Cháu nghĩ gã ta sẽ vứt nó đâu đó không xa hiện trường lắm đâu. Nếu tìm được thì có thể lấy mẫu thuốc lá đó xét nghiệm DNA.

- Ủ, để chú nhắc mọi người tìm thử xem.

Đúng như suy đoán của hắn, qua quá trình hóa nghiệm, mẫu thuốc lá đem về từ phòng khách của nạn nhân cho biết đây là loại Marlboro. Đến chiều, việc tìm kiếm những mẫu thuốc lá cũng thu được kết quả. Tuy nhiên, trong số rất nhiều mẫu thuốc lá thu về từ các thùng rác công cộng, hay nhặt được trên đường gần đây thì để xác định mẫu thuốc lá nào là loại Marlboro, loại mà hắn thấy ST00 thường dùng, thì với hắn đó quả là bài toán khó giải. Trước giờ hắn chả biết về mấy cái này nên đưa mũi người kiểu nào cũng thấy như nhau cả. May thay cạnh hắn còn có “con sâu thuốc”, là chú, cho nên công việc “cao cả” này hắn đành “nhường” cho chú vậy.

Sau một hồi hì hục hít hít ngửi ngửi, đôi lúc nhăn mặt vì cái mẫu thuốc không biết dính thứ quái gì mà có mùi kinh dị khác lạ, chú cũng đã loại bỏ bớt một số lượng lớn những mẫu không thuộc dạng tình nghi. Tuy nhiên vẫn còn hơn mười mẫu. Nếu đem hết để xác định DNA thì như vậy quá nhiều, cần phải loại trừ bớt. Đã đến nước này thì chỉ còn một cách. Hắn quay qua chú, chú quay sang hắn, hai con người nhìn nhau, như hiểu ý cả hai cùng cười, nụ cười trên cả sự đồng cảm. Theo đó, chú sẽ đem những mẫu thuốc lá còn lại nhờ những “con sâu thuốc già cú đế” khác “giám định” thương hiệu giùm.

Ba mẫu là kết quả cuối cùng của những kiểm định viên hàng đầu trong cục cảnh sát hình sự khi họ thống nhất cho rằng đó chính là loại Marlboro. Mặc dù đã liên hệ với cục tình báo Anh Quốc yêu cầu họ giúp đỡ bắt nghi phạm nhưng đối với việc phân tích DNA có trong những mẫu thuốc ấy không hề thừa chút nào. Thứ nhất, nó sẽ củng cố thêm khả năng ST00 từng xuất hiện ở nhà riêng nạn nhân. Thứ hai, nếu như khi kết quả xét nghiệm đúng là của ST00 thì nó là căn cứ để xác định lời nói của ST00 là thật hay giả dối.

Mọi chuyện cần làm thì đã làm cả rồi, việc bây giờ chỉ là chờ đợi, chờ đợi kết quả xét nghiệm DNA trong dịch nước bọt của mẫu thuốc lá và quan trọng hơn là chờ đợi thông tin từ bên cục tình báo Anh Quốc phản hồi. Khỏi phải nói, ai mà đã từng trải qua cảm giác chờ đợi thì ắt hẳn sẽ thấy nó khó chịu đến cỡ nào. Nhất là khi kết quả của sự chờ đợi đó chia thành hai phần đối lập. Một là thành công, hai là thất bại. Cũng bởi vì thế mà sinh ra nhiều cơ sự khác. Như là khi chờ đợi thường thì cảm giác của người ta sẽ bị lệch lạc, không còn đúng nữa. Đơn cử là thời gian. Khi chờ đợi với một tâm trạng nặng nề, thường thì ta sẽ cảm thấy thời gian qua đi rất chậm, mỗi một giây trôi qua y như rằng việc chăm chú ngồi ngắm con ốc sên bò một mét vậy. Đang định tìm cách giải khuây thì một cuộc gọi làm hắn giật cả mình. Móc điện thoại ra một cách lười biếng, hắn bật loa ngoài rồi quăng lên bàn, giọng không kém phần uể oải:

- Alo, ai vậy ạ?

- ...

- Alo, xin hỏi ai vậy ạ? – Hắn bắt đầu thấy hơi khó chịu.

- ... - Mặc cho cảm xúc trong hắn bắt đầu dao động với biên độ lớn, bên ấy vẫn im hơi lặng tiếng.

- Không nói gì tôi cúp máy đây. – Hắn cầm điện thoại nói nhanh rồi toan đưa tay nhấn nút đỏ.

Tuy nhiên, khi ngón tay vừa chạm vào nút nguồn thì cùng lúc ấy đầu dây bên kia phát tần số:

- Có phải anh mở loa ngoài không? – Một giọng nữ khá nhỏ vang lên đều đều.
- Ồ, vâng. – Hấn thật thà đáp với nỗi ngạc nhiên.
- ...
- À tôi hiểu rồi. – Xong hấn tắt loa ngoài rồi nhỏ nhẹ. – Tôi tắt loa ngoài rồi.
- Giờ anh rảnh không? – Giọng nói vang lên to hơn lúc nãy nhưng có gì đó quen thuộc.
- Xin hỏi, cô là...

32. Chương 32: Sự Thật Hé Mở

- Trác Nguyên.
- Ng... em gọi anh có chuyện gì à? – Nhớ lại chuyện “bật tắt loa ngoài”, hấn vội phanh gấp tên cô nàng trước khi thoát ra.
- Có chuyện cần gặp, ba mươi phút nữa, chân cầu bờ tây Khánh Hội.

Xong từ “Hội” thì cô nàng cũng vội vàng tắt máy. Hấn còn chưa kịp trả lời cơ mà. Cái cô nàng băng giá này thật là... chẳng hiểu nổi.

Nói gì thì nói hấn cũng phải đi, sẵn tiện giết thời gian luôn, với tại hấn cũng tò mò những nội dung bên trong những câu chữ mà Nguyên sẽ nói với hấn. Nghĩ vậy nên ngồi một lát rồi hấn cũng đứng dậy đi tới điểm hẹn sau khi báo chú một tiếng. Hấn chẳng rõ có phải do hấn suy nghĩ nhiều quá hay không mà hấn cứ có cảm giác Trác Nguyên ít nhiều biết chuyện của hấn vậy. Ít nhất là đến thời điểm này, sau những gì đã trải qua. Và ngay cả lần này, điểm hẹn cũng kỳ quặc thế nào ấy. Sao cô ấy không hẹn gặp ở quán cà phê hay một quán nước nào đó mà lại hẹn nhau ra chân cầu? Liệu có liên quan gì đến vụ hấn bắn chú hôm trước?

Bước xuống xe, hấn đảo mắt nhìn quanh tìm màu sắc quen thuộc, nâu đỏ, nhưng không thấy đâu. Tuy nhiên lúc vừa mới rút điện thoại ra xem thời gian thì từ hướng hai giờ vang lên tiếng bước chân rất khê. Đôi mắt nhìn theo nguồn âm thanh thì hấn nhận ra nó xuất phát từ phía sau một trụ bê tông của chân cầu. Cũng liền sau đó, bóng một người con gái với mái tóc dài phất phơ bay trong gió từ từ tiến ra, đứng trước mặt hấn. Vẫn hương thơm quen thuộc không lẫn vào đâu được, vẫn mái tóc nâu đỏ bay bay ngang che phần nào đôi mắt lạnh cùng khuôn mặt phủ một lớp băng dày. Là em đó, Trác Nguyên à!!!

Hấn nhìn Nguyên, Nguyên nhìn hấn, hai con người nhìn nhau nhưng không ai nói gì. Giả sử nếu hấn là điểm A, Nguyên là điểm B thì theo phương trình toán học ta có: $|A - B| = 3$ mét. Cô nàng không tiến lại gần hơn cũng chẳng bước lùi xa lại, mà cứ đứng như thế, môi mấp máy và có chút gì đó run run ở hai bờ vai rồi lan rộng ra toàn cơ thể một cách khác lạ.

- Em không định nói gì à? – Hấn bắt đầu câu chuyện bằng một câu hỏi.

-... – Cô nàng chưa có ý định mở lời.

“Ừ thì em vẫn nhìn tôi, nghe tôi nói nhưng sao em không trả lời?” – Câu hỏi lý ra dành cho Nguyên nhưng chỉ mình hấn lẩm nhẩm trong đầu.

- Có gì em cứ nói. – Hấn kiên nhẫn bảo cô nàng.

Sau câu đấy, hấn không nói gì nữa và Nguyên cũng chẳng thềm đáp lại lấy một từ.

Hấn đã chán cái cảm giác chờ đợi rồi, vậy mà Nguyên lại nở lòng nào đem sự lạnh lùng cùng sắc đẹp “cúc dại” ra bắt hấn ném lại cái cảm giác ấy. Với sự thiếu kiên nhẫn lúc này, không lâu sau hấn bắt đầu chán

nắn, định không thèm nhìn hai hồ thu cô nàng nữa mà chuyển sang ngắm dòng sông đang lượn lờ trôi ngay bên cạnh nhưng vừa manh nha ý nghĩ thì cô nàng đã dập tắt nó bằng chuỗi khẩu hình miệng kết hợp dàn sóng âm thanh trong trẻo:

- Nếu đổi lại là... sẽ làm gì?

Vâng, một câu hỏi từ trên trời rơi xuống và phản ứng đầu tiên của hấn khi hấn nghe câu hỏi không dễ nuốt trôi đó rất đơn giản, chỉ với một từ:

- Hả???

- ...sẽ làm gì khi biết rằng cha mình là một tội phạm? – Mặc kệ cái bản mặt đang dần thối ra của hấn lúc này, cô nàng vẫn tiếp tục màn “đặt câu hỏi”.

Tuy nhiên, với câu nghi vấn vừa rồi của cô thì không phải nói cũng dự đoán được sự bất ngờ trong hấn đã leo thang đến mức nào rồi. Bởi lẽ thời điểm chú dẫn người vào lục soát nhà riêng của ST00 thì Nguyên đang ở kí túc xá tại trường, còn Phương thì đang tham gia hoạt động tình nguyện dài ngày trên Tây Nguyên. Do sự truy tìm tung tích đối với ông trùm nên mọi hành tung của hai cô nàng đều được một bộ phận hình cảnh giám sát 24/24. Tính tới thời điểm đó đến nay thì Nguyên hề chưa về nhà hay tiếp xúc với một người nào khác ngoài học viên trường. Còn Phương tách biệt với Sài Gòn, trong thời gian này cô cũng không có gọi về nhà hoặc liên lạc với cô em gái của mình.

- Em nghe ai nói thế? – Hấn chăm chăm nhìn em không rời mắt đợi câu trả lời nhưng đồng thời lúc đó thì hấn cũng lờ mờ hiểu ra vấn đề.

Vì rất nhiều những học viên trong Học viện Cảnh sát là con cháu của những cán bộ đang hoạt động trong ngành thì chắc hấn thông tin trên được truyền tới tai cô nàng từ đây mà ra.

- Em tin không, em tin những điều họ nói về ba em không?

- Không, không tin. Từ lúc ấy, chưa bao giờ tin lời... ba nói.

Lại một lần nữa, Nguyên lại tống vào đầu hấn một trái bất ngờ cùng một quả khó hiểu to đùng.

- Em nói vậy là sao?

- Có... có muốn biết sự thật về ba, chính xác là ST00?

- Ngay... ngay cả chuyện đó em cũng biết sao?

Rồi không màng đến lời nói của hấn, cô nàng bước chậm chậm ra bên bờ sông, từ từ bắt đầu câu chuyện. Giọng kể lạ thường nghe u uất, lạnh lạnh của cô như nhả từng đợt gió mùa miền bắc trong đêm đen cô quạnh giữa căn nhà hoang trống vắng, có chút gì đó căm hờn, uất nghẹn, lẫn trong đồng lộn xột xa nặng mùi hơi thở kí ức đau thương chôn sâu ở thì quá khứ.

Mười sáu năm trước, một tội ác ghê rợn đã xảy ra nhưng không ai biết gì cả, ngoại trừ một bé gái. Lúc ấy, bé gái đó chỉ mới bảy tuổi nhưng đã tận mắt chứng kiến một thảm cảnh kinh hoàng. Trong một lần không ngủ trưa chơi trốn tìm với chị mình, cô bé đã vô tình trông thấy một người đàn ông ra tay giết chết một người phụ nữ ngay trước mắt mình. Đau đớn thay, người cầm dao trưa hôm ấy không ai khác chính là ba cô bé, và người bị nhát dao đâm sâu vô bụng lại là mẹ cô bé. Vì quá sợ hãi cũng như bất ngờ, bàng hoàng quá đỗi nên cô bé không thể kêu lên được, cổ họng như có bàn tay vô hình luôn sẵn sàng siết lại nếu như cô bé có ý định thốt lên. Trong khi đó, mắt cô bé cứ mở trân trân, không chớp lấy một cái. Những tấm hình chân thực cùng mùi của máu tanh lẫn trong từng giọt lệ lăn lượt chui vào vùng nhớ của cô bé lưu giữ tạm thời để rồi lúc mọi chuyện đã qua đi, bàn tay quá khứ lần mò về lại bức tranh ký ức đau thương bằng màu của máu trên nền nước mắt. Sau lần đó, người mà cô bé gọi là cha, một người mà cô bé hết mực yêu thương và kính trọng, vẫn tỏ ra bình thường, vẫn quan tâm, yêu thương hai chị em cô bé như chẳng có gì xảy ra. Sau lần đó, cô bé từ một người hay cười hay nói biến thành một đứa trẻ chẳng nói chẳng rằng, rồi dần dà cô mắc chứng trầm cảm nặng, nụ cười trên môi cũng đã đóng băng từ lần đấy. Lớn lên, mặc dù đã ý thức được mọi chuyện nhưng cô bé vẫn giữ kín chuyện xưa, không hề nói cho ai biết, kể cả người chị Hà Phương mà cô rất yêu quý và người cha mà cô từng kính trọng, thương yêu.

Những tưởng cuộc sống của cô bé vẫn sẽ lăn tròn theo bánh xe thời gian vô nghĩa ấy nhưng vào một ngày nọ cô bé lại một lần nữa phát hiện một sự thật mà có lẽ nếu như hôm ấy định mệnh không soi đường dẫn lối thì cả đời này cô cũng không bao giờ ngờ được.

Một lần ba cô bé đi công tác dài ngày, trong vô thức của buổi trưa hè cô bé lạc vào phòng ba mình. Tại nơi đây, những ký ức mà cô chẳng thể nào quên được cứ lần lượt hiện về từng chút từng chút, rõ ràng hơn bao giờ hết. Đã lâu rồi, kể từ cái ngày ấy, tới tận bây giờ, cô mới lại lần nữa bước chân vô đây. Rồi tự dừng cái mà người ta định nghĩa là vô thức tiềm ẩn lại chui ra và điều khiển con người cô bằng cách lướt nhanh thước phim quá khứ kết hợp với những ô nhớ suy nghĩ trong thời gian gần đây để thai nghén nên ý nghĩ: Phía trong căn phòng bí mật kia là thứ gì?

Sở dĩ, cô biết sự tồn tại của một mật thất bên trong phòng này cũng xuất phát từ buổi trưa mười sáu năm trước ấy. Trước khi chứng kiến cảnh đau lòng ấy thì cô đã kịp chớp và lưu vào trong đầu khoảnh khắc ba cô đi ra từ phía sau kệ sách ở góc phía Đông căn phòng. Tưởng như thời khắc đó cô đã vứt vào soạn rác lãng quên nhưng không ngờ hôm nay bất chợt tự nhiên cô nhớ lại.

Không chần chừ, cô bước đến dùng chút sức xoay con rùa đang dính chặt trên tường ngược chiều kim đồng hồ ba vòng. Tức thì bên tai cô vang lên tiếng chuyển động khe khẽ. Liên đó, kệ sách tự động dịch chuyển sang trái. Mật thất mở ra, một mùi của sự phong bế, ứ khí xộc vào mũi.

Bước vào trong cô đi từ bắt ngờ này sang bắt ngờ khác, bởi những thứ được dán trên tường, trên tấm bảng đen. Chưa hết, gần đó còn có một chiếc máy tính, cô bước tới lưỡng lự giây lát nhưng rồi cũng đưa tay nhấn vào nút nguồn. Đèn led phía trong phát ra ánh sáng màu xanh và máy khởi động. Đến bây giờ nghĩ lại cô vẫn không rõ tại sao hôm đó mình làm như vậy? Tuy nhiên, cũng nhờ điều lạ lùng phát sinh trong con người cô lúc ấy mà cô đã biết thêm được một bí mật về người đã nhấn tâm cầm dao đâm mẹ cô. Máy đã mở lên nhưng nó lại yêu cầu nhập password. Cô ngẫm nghĩ hồi lâu rồi chậm chậm gõ một dãy kí tự vào, nhấn enter. Dòng chữ “Don’t password” ngay tắp lự xuất hiện. Cô thở dài một hơi, đưa tay nhấp chuột shut down máy rồi đứng lên đi ra ngoài. Nhưng đúng lúc xoay người định đi thì cô phát hiện dưới bàn phím lòi ra một mẩu giấy. Kéo nó ra ngoài, cô thấy ở bên góc trái nếp gấp hiển hiện con chữ...

Tới đây, cô bất chợt ngưng lại như đang thả từng đoạn suy nghĩ xuống dòng sông trước mặt. Hấn sốt sắng nên cũng vội hỏi liền:

- Chữ gì?

Phóng ánh nơi xa xăm vô định, cô nói như thờ nhưng vẫn đủ để hấn nghe thấy:

- W.

- Vậy là sao?

- Không sao cả, chỉ là... tự dừng nhớ sau lưng... ba... có xăm từ W, kiểu chữ tượng hình rất lạ, nhìn kĩ rất giống... con sói.

- Ý em là... em đang ám chỉ ba em là ông trùm X-W? – Đi từ bắt ngờ này sang bắt ngờ khác chỉ trong vài chục giây, hấn như chết lặng. Có nằm mơ hấn cũng không thể tưởng tượng nổi là trùm X-W là “ông chú”.

- Trên tường và tấm bảng là những bức ảnh cùng thông tin của những người này. - Lại lần nữa mặc kệ nghi vấn của hấn, liền đó cô đưa hấn một túi hồ sơ.

Nóng vội, hấn mở ra thì đập vào mắt hấn là những cái tên, tất cả đều đã chết. Có Khang Tóc Đỏ, kẻ chết dưới tay hấn, có chú và đương nhiên không thể thiếu danh tính của ba Long và mẹ Vi của hấn trong đó. Vậy thì có lẽ nào, toàn bộ những cái tên trong này đều do ST00 chủ mưu trong kế hoạch thủ tiêu “những thứ cản đường”.

- Tại sao lại nói với anh?

Vẫn cái phong cách “câu giờ”, phải mất mấy phút sau cô mới lại mở miệng đối đáp lại những lời của hấn trước đó:

- Không tại sao cả.

Rồi cô nàng đứng dậy quay lưng bỏ đi. Cũng giống như lần gặp ở nghĩa trang, bước được vài mét, Nguyên khựng lại nói câu cuối cùng:

- Những việc vốn dĩ nên kết thúc thì tốt nhất cho nó một điểm dừng.

Mái tóc dài lại tung bay theo gió, một mùi hương quen thuộc lại lần vào không khí chui vào cánh mũi hẳn nghe như mùi của một loài hoa mang tên cúc đại.

Cúi xuống nhặt vài viên đá, hất ra sức ném chúng lần lượt nhảy “chạch chạch” trên mặt sông đầy gợn sóng. Một lần, hai lần, ba lần rồi rất rất nhiều lần ném sau đó, dù hất cố gắng đến đâu thì cũng chẳng thể làm viên đá bay nhảy trên mặt nước mãi được. Có viên chỉ mới một nhịp đã chìm, có viên thì hai nhịp đã lặn nhưng cũng có những viên nhảy rất đẹp, liên tục tám chín cái mới chịu mất hút dưới đáy sông. Nắm chặt viên đá cuối cùng trong tay, hất lùi lại ba bước lấy đà rồi ném mạnh ra giữa sông. Giữa lòng sông đang không ngừng chảy, giữa những đợt sóng đang chạm chỉ với những điệu nhảy đam mê cùng gió, viên đá rơi tõm một cách lặng lẽ, chẳng ai để ý, chẳng ai quan tâm, dù rằng có vài tia từ dưới sông bắn lên khi đá chạm vào bề mặt thoáng của nước.

33. Chương 33: Sa Lưới

Sau cuộc gặp gỡ với Trác Nguyên, hần trở về và kể lại mọi chuyện cho chú nghe. Cũng như hần, chú chăm chú ngồi nghe với nét biểu cảm trên mặt thay đổi liên tục.

- Con bé, chắc phải khó khăn lắm... – Chú thốt ra một câu với chất giọng chứa quá nhiều cảm xúc sau khi câu chuyện kết thúc.

Mặc dù chưa có chứng cứ xác thực nhưng với câu chuyện mà cả hần và chú đều không cho là bịa đặt ấy thì tất nhiên việc tiếp theo cần làm là xin lệnh khám xét nhà riêng của ST00 lần nữa.

Sau chuyện này, Nguyên thì không nói gì nhưng chắc Phương sẽ không chịu nổi mà suy sụp mất. Cô bé vốn là người hướng ngoại, vui vẻ, hay cười, hay nói. Với cú sốc của ST00 hẳn lo tâm lý cô bé sẽ chấn động mạnh. Nhìn vào sự việc lần này và đối chiếu với những gì xảy đến ra đối với “cô nàng bằng giá” ở hiện tại và trước kia thì có thể suy ra được phần nào mức độ tổn thương mà Phương có thể sẽ phải chịu đựng trong thời gian sắp tới.

Trước kia, hần đã trải qua cảm giác tệ, rất tệ, có thể nói là tệ hơn nhiều lần so với nỗi đau mà Phương sắp chịu đựng. Tuy nhiên, nói gì thì nói cũng không thể đặt hai loại cảm giác ấy vào cùng một chỗ mà so sánh để tìm ra đâu là cảm giác khổ đau nhất. Bởi mỗi con người đều có một trái tim không giống nhau. Có thể trái tim này sẽ nhanh chóng tự chữa lành vết thương với vết cứa của một nhát dao nhưng với một trái tim khác nó lại không thể chịu đựng được nỗi đau có vết cắt nhỏ hơn ở vị trí tương tự và ngược lại. Thế nên, còn phải xem tính cách nghi hoàn cảnh cũng như mức độ nhìn nhận vấn đề của cô bé mới có thể đưa ra kết luận cuối cùng cho câu hỏi: Nỗi đau mà Phương đang chịu đựng lớn thế nào?

Mặc dù lo cho Phương như thế nhưng lúc này tâm trí hần lại đang bị chi phối phần nhiều cho sự việc khác. Sự việc mà hần đã phải hy sinh cả quãng thời gian đẹp nhất của năm tháng trưởng thành, vụ X-W.

Vài giờ sau, chú và cả đội trở về. Trên tay mỗi người là một thùng giấy lớn chứa giấy tờ và những chứng cứ liên quan. Lần này, như ảnh hưởng phần nào từ câu chuyện của cô nàng Trác Nguyên, thái độ chú khang khác đôi chút. Vẫn có sự vui mừng, phần khởi nhưng cũng không thiếu nét ảm đạm, lo âu. Đầu đó những mảng mây mù, u ám hiển thị từng chập trên hai màn hình bé nhỏ định vị đối xứng qua đường sống mũi cao. Theo như những gì mà chú mang về thì tất cả những thứ ấy đều liên quan đến ông trùm và tất nhiên có viết tích của ST00 trong đấy. Mọi chứng cứ đều rõ ràng, xác thực. Duy chỉ chiếc máy tính là chưa thể mở được vì không biết được mã password như thế nào. Thế nên, đội trọng án đã lấy CPU của máy tính giao cho đội an ninh mạng nhờ xử lý nhằm tìm ra chứng cứ thuộc diện bí mật khác. Lúc hoàn tất sơ bộ công việc phân tích và cất giữ chứng cứ, chú mới trở lại phòng, nơi hần đang một mình nằm suy nghĩ lung tung. Lần này không đợi hần hỏi mà chú đã tự mở lời trước:

- Có vẻ con bé Phương biết được ít nhiều, khi chú đến thấy mắt nó đã sưng đỏ lên cả.
- Ủa, Nguyên nói với cháu là việc lần đó cô không nói cho ai, kể cả Phương mà. Hay là gần đây cô bé nghe phong phanh gì rồi.
- Chú cũng nghĩ như vậy. Dù không phát lệnh truy nã toàn quốc nhưng với thông tin như vậy làm sao tránh khỏi. Chưa kể, mấy tên nhà báo suốt ngày đi săn tin rồi đóng cái tí giật gân “nóng hổi”, “sốt xình xịch” thử hỏi làm sao ngăn được.
- Tội nghiệp chị em con bé!!! - Rồi chú lại dài hơi sâu não.
- Chuyện gì đến thì sẽ đến. – Xong hẩn hỏi chú. - Không biết chuyện bên Anh sao rồi?
- Chắc nhanh có kết quả thôi. Nãy chú nghe Cục trưởng báo do thời tiết xấu nên chuyến bay có hạ cánh ở Turkmenistan, nên phải hơn sáu giờ nữa máy bay mới có thể hạ cánh ở Luân Đôn.
- Vậy ạ, cháu biết rồi. – Nói rồi hẩn cầm áo khoác đứng lên.

Vừa mới quay lưng lại thì nghe chú hỏi:

- Đến nhà Phương à?
- Ô, vâng. – Hẩn đáp mà nghe trong bụng mình tiếng lộp cộp từng bước chân của chú.
- Cháu nghĩ khoảng thời gian này con bé cần lời an ủi, động viên nhất à?
- Cháu không nghĩ được gì khác cả. – Hẩn thừa nhận.
- Vậy thì hãy để con bé một mình, hãy để con bé nếm trải nỗi đau trong thời khắc cô đơn nhất. Có thể lúc này đối với cô bé là một sự tàn nhẫn nhưng sau này khi đối diện với một nỗi đau tương tự, con bé sẽ mạnh mẽ hơn nhiều.
- Lỡ may Phương nghĩ quẩn thì...
- Chú lại không nghĩ như vậy. Con bé có thể dấn vật, đau khổ nhưng những suy nghĩ cực kỳ tiêu cực ấy chú cho rằng khó xảy đến.
- Vâng, vậy thì cháu nghe chú vậy.

Tiếp xúc Phương lâu nay, hẩn biết cô nàng mạnh mẽ thế nào. Nhưng hẩn cũng biết ẩn sâu trong cái lớp áo mạnh mẽ ấy là khối nước mềm yếu, dễ dàng theo mạch nguồn cảm xúc mà trôi chảy ra ngoài. Nhưng ngẫm lại thì lời chú nói cũng đúng, tốt nhất thì cứ để cho nỗi buồn, niềm đau khổ làm quen với cô bé, rồi sau đó nhờ nó cùng với thời gian làm lành vết thương cho người bạn mà nó với quen cách đó không lâu vậy.

Quay lại với vụ ST00, những gì cần làm thì đã làm hết rồi nên hẩn và chú giờ này chỉ biết chờ đợi kết quả từ bên Anh.

Sau hơn bảy giờ đồng hồ đứng ngồi không yên, cuối cùng Cục tình báo xứ sở sương mù đã hồi đáp sơ bộ tình hình cho cục tình báo phía Việt Nam. Theo như kết quả mới nhất thì bên Anh Quốc đã bắt được người có họ chiếu là Vũ Khánh Toàn, quốc tịch Việt Nam, năm mươi bốn tuổi – thông tin của nghi phạm xuất hiện trong CCTV ở sân bay được phía Việt Nam gửi qua để yêu cầu lực lượng chức năng Anh Quốc bắt khẩn cấp đối tượng nghi ngờ là ông trùm của tổ chức mafia khét tiếng X-W.

Và qua ngày hôm sau, chuyến bay đặc biệt áp giải Vũ Khánh Toàn về tới sân bay Tân Sơn Nhất. Hẩn lúc đó chẳng thể chờ được nên tức tốc theo chú chạy ngay ra sân bay khi nhận được tin báo. Trước cửa máy bay hướng hai giờ, chú cùng Cục trưởng và một số cán bộ cao cấp khác đang chuẩn bị để đón những vị đã khách đã đích thân áp giải nghi phạm mang tên Vũ Khánh Toàn. Cửa máy bay mở ra, chiếc cầu thang từ cánh máy bay hạ xuống, rồi lần lượt từng người bước ra. Hẩn đứng cách đó hơn hai mươi mét, không nhìn rõ nên bước lại gần. Dưới bầu trời âm u nhàn nhạt, không mưa, một người từ từ bước ra, từng nhịp từng nhịp xuống hết cầu thang, rồi đi thẳng, một cách chậm rãi. Vẫn cái dáng đi ấy, vẫn cái kiểu bước chân hình chữ bát ấy, và nhất là ánh mắt đó, ánh mắt thiện lương quen thuộc nhưng ẩn sâu trong nó là dã tâm mà hiếm ai có thể nhìn thấy. Gã quét mắt một lượt rồi dừng lại trên khuôn mặt hẩn, nét cười nửa miệng trên

môi vội khựng lại thế chỗ cho điệu cười của sự thất bại, của sự bất lực mà trước giờ hắn chưa bao giờ thấy. Bước đến chỗ hắn, gã quay sang hắn thốt lên giọng cay đắng:

- Khá lắm nhóc, thật không ngờ đó.

- Vụ mười sáu năm trước... thảo cầm viên... tôi không bao giờ quên. – Hắn cũng không quên nhắc lại vụ án năm xưa.

- Lẽ nào... - Gã không giấu nổi ngạc nhiên, đồng tử đồng thời mở to nhìn hắn trân trân không chớp.

- Đúng vậy, tôi chính là con trai của họ. – Hắn ghé sát tai gã nhỏ giọng.

- Khả khả khả, có lẽ đây là sai lầm lớn nhất của ta. – Khó khăn uớt cái “ực” cục bất ngờ to quá cỡ vào bụng, gã buông nụ cười đắng cay rồi bước ngang qua hắn dưới sự thúc giục của các nhân viên cảnh khác để vào trong xe.

Qua ngày kế tiếp, điều mà hắn cũng như mọi người mong chờ bấy lâu nay cuối cùng đã đến khi kết quả xét nghiệm DNA và cuộc kiểm tra mẫu vân tay cho biết Vũ Khánh Toàn chính là ST00. Chưa hết, vài ngày sau, đội điều tra an ninh mạng đã chính thức thông báo, đã tìm thấy danh sách chi tiết thành viên cấp cao bí mật băng X-W cũng như những chứng cứ chứng minh ST00 chính là ông trùm của tổ chức trong chiếc máy tính mà đội trọng án đã tìm thấy ở mật thất trong nhà riêng ST00.

Sự thật đã rõ như ban ngày, tội trạng của ST00 cũng quá sâu nặng, dù có dùng tất cả nước sông trên đất nước Việt Nam này cũng e là không rửa sạch mùi.

Với tất cả những bằng chứng có được thì ngày ST00 ra tòa chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Trong khi chờ đợi đến ngày đó thì hắn lại phải... vô tù. Bởi lẽ, dù sao đi nữa thì hắn đã là người của X-W, đã là một thành viên cấp cao của một tổ chức phạm tội to lớn. Thật tình trước và trong quá trình thực hiện kế hoạch dài hạn, gian nan và nguy hiểm này, hắn chưa bao giờ nghĩ sau khi kế hoạch thành công mình sẽ như thế nào, sẽ làm gì. Thật sự chưa từng nghĩ tới. Giờ nhìn trước nhìn sau không có gì ngoài song sắt và tường đá dù hắn không bắt ngờ nhưng cũng không thể không có chút buồn tủi, chút bối rối và đi kèm là nỗi cô đơn, hẫng hụt. Dù sao thì hắn vẫn còn trẻ mà, chỉ mới sống phần ba đời người, tương lai như đóm lửa vừa mới le lói đã đành tàn vậy sao?

Đó là giai đoạn buồn chán nhất của hắn, suốt ngày thần thơ thơ thần. Báo hại chú Hiếu việc này lo chưa xong đã vội xọ việc kia để rồi chạy đi chạy lại, cứ vài ngày lại có mặt ở chỗ hắn “tâm sự”. Qua chú, hắn được biết chú đang cùng với một vị luật sư có tiếng trong thành phố làm việc ngày đêm. Còn làm việc gì thì khỏi cần nói chắc ai này đều đoán ra.

Cứ như thế qua ba mươi bốn ngày ăn cơm tù thì đến buổi sáng hôm thứ ba mươi lăm, thay vì những bữa cơm tù chán chường muốn nuốt ấy, hắn được chuyển sang ăn “cơm tòa”. Không những hắn mà tất cả những kẻ dính líu tới băng X-W, mà đặc biệt là những lãnh đạo cấp cao của tổ chức đều phải bắt buộc ăn “cơm tòa”. Vì số phận nhân liên quan tới vụ lần này quá đông nên phải chia ra làm nhiều phiên tòa khác nhau để xét xử. Hắn không có tham dự phiên tòa của ST00 nên không rõ đầu đuôi nhưng những trang báo lớn sau này hắn đọc lại cùng lời kể của chú thì hắn cũng đã hình dung phần nào những câu chuyện trước vành móng ngựa của con sói già ma mãnh. Ngoài những lời khai về những tội ác, kế hoạch do gã vạch ra, chỉ đạo thực hiện, gã còn tự nguyện khai hết tất tần tật những bí mật khác của băng mà chỉ mình gã biết. Đơn cử như lối thoát hiểm khu E nằm ở tầng phía đông tầng hầm thông ra một ngôi nhà nhỏ cách đó gần hơn trăm mét, mà ngôi nhà này chính là nhà mà gã dùng tên giả để mua lại. Chính cái hôm đại hội, gã biến mất không để lại dấu tích, cũng do đây mà ra. Hay vụ bác sĩ Hoàng Dương Sơn bị sát hại, gã cũng gặt đầu thừa nhận là do mình ra tay khi những thanh tra chỉ mới đề cập tới. Gã còn nói thêm, nạn nhân Hoàng Dương Sơn là bạn bè lâu năm bí mật của gã, chính nạn nhân là người đã phẫu thuật khuôn mặt cho mình. Vì để bảo đảm không ai biết bí mật này nên gã đã quyết định giết Hoàng Dương Sơn. Với tội trạng nhiều như sao trên trời của kẻ đứng đầu tổ chức phạm tội cực kỳ nguy hiểm X-W, tòa đã tuyên mức án cao nhất cho bị cáo Hoàng Huy Khánh, tên thật của ST00, mức án cao nhất, mức án tử hình ngay lập tức, một quyết định đã được dự đoán từ trước.

Đối với gã cơ bản là thế, mọi người làm việc chẳng phải gặp khó khăn nào vì sự thành thật khai nhận không ai ngờ tới của gã và các thành viên khác. Nhưng đối với hắn thì tình hình lại không như vậy. Bởi lẽ, tại

phiên tòa chú cùng vị luật sư kia cố gắng hết sức đưa tất cả những lý lẽ cũng như bằng chứng chứng minh cho việc hấn vì nhiệm vụ mới có những hành vi phạm tội như vậy. Chú còn đưa ra những báo cáo mà những lần hấn gửi cho chú có xác nhận kí tên, đóng dấu của Cục trưởng Cục tình báo Chu để làm vật chứng. Dĩ nhiên, buổi hầu tòa đó, Cục Chu cũng có mặt để làm chứng cho sự việc này. Và tất nhiên, đồng thời thân phận thực sự của hấn được công khai. Khỏi phải nói, những người chưa biết sự tình lại một phen há hốc mồm kinh ngạc trước những chữ trong từng trang mà hồ sơ bí mật được công bố. Điều này, chú cũng đã nói với hấn. Chú lo hấn một khi được ân xá miễn tội hoặc giảm nhẹ hình phạt thì sau này làm người bình thường cũng khó tránh khỏi bị giang hồ trả thù nặng nề. Nhẹ thì thương tích chút đỉnh, gây trở ngại này nọ. Nặng thì nguy hiểm đến tính mạng bản thân và những người xung quanh.

Sau tất cả những gì đã có, cuối cùng, Hội đồng xét xử kết luận rằng mặc dù hấn phạm trọng tội như giết người, gây thương tích người khác và có nhiều hành vi vi phạm pháp luật nghiêm trọng đáng lý ra phải bị tử hình lập tức nhưng xét thấy hấn vì nhiệm vụ bí mật mới bắt buộc phải làm vậy, và thêm nữa nhận thấy công lao to lớn trong việc điều tra cũng như bắt giữ tổ chức phạm tội nguy hiểm X-W của hấn, đồng thời xét thấy bố mẹ hấn từng là những thành viên ưu tú của Cục Cảnh sát phòng chống tội phạm, lập được nhiều công trạng to lớn nên Hội đồng xét xử đã họp bàn và ra quyết định cuối cùng như sau:

- Thi hành hình phạt tù 12 tháng cho hưởng án treo

- Chức vụ của hấn được khôi phục hay không, công tác ở đâu phụ thuộc vào ý kiến kết luận của lãnh đạo cấp cao thuộc Cục Cảnh sát thành phố Hồ Chí Minh.

Thời hiệu thi hành bản án được tính kể từ ngày bản án có hiệu lực pháp luật.

=====

Trong suốt thời gian ngồi trong tù chờ ngày lìa đời, theo ghi nhận của nhân viên cai ngục, ST00 chẳng nói chẳng rằng, nét mặt vẫn giữ được sự thản nhiên như ngày thường. Mười ba ngày sau, qua thẩm duyệt của tòa án nhân dân tối cao thành phố Hồ Chí Minh, chấp hành xử bắn gã, Hoàng Huy Khánh. Khi đưa đến trường bắn Long Bình chuẩn bị thi hành án, thiếu Tướng Vũ Hà Nam có hỏi gã một câu như những kẻ sắp bước qua cây cầu Nại Hà:

- Ông có muốn nói điều gì trước khi ra đi không?

Nghe thế thì gã tự dưng ngẩng đầu nhìn xa xăm bầu không, nơi những cánh chim trời đang tự do bay lượn phía xa xa, rồi không nhìn vị cảnh sát già buộc miệng:

- Tôi muốn gặp một người, được không?

- Ai?

- Chàng trai trẻ... kẻ đã đánh bại tôi.

- À, tôi hiểu rồi, cậu ấy cũng đang ở đằng kia.

Hai phút sau, hấn có mặt.

Trước mắt hấn, gã đang bị trói tay chân cứng ngắc vào trụ bê tông hình chữ thập. Nghe tiếng bước chân, gã ngẩng đầu lên, ánh mắt không biểu thị cảm xúc gì. Hấn lại gần hơn, đứng trước mặt gã, đôi tay hơi bối rối không biết làm gì nên vội nhét vào túi quần, hấn im lặng chờ gã lên tiếng.

- Tôi có thể nhờ cậu một việc được không?

- Tùy việc ông sắp nói ra là việc gì?

- Chăm sóc Phương và Nguyên giúp tôi.

- ...

- Có vẻ tôi hơi quá đáng nhưng...

- Ông không cần bận tâm, dù ông không nói thì tôi cũng không bao giờ bỏ mặc Nguyên và Phương. Mặc dù tôi hận ông tận xương tủy nhưng tôi không bao giờ xem Phương và Nguyên là những dòng máu bẩn. Và cuối cùng, từ lâu tôi xem Phương là em gái của tôi rồi.

- Khả khả khả, vậy thì tôi yên tâm xuống suối vàng tạ tội với mẹ hai đứa nó rồi. – Gã cười gượng gạo.

- À nhân tiện, tôi có một câu này muốn hỏi ông.

- Câu gì ?

- Đến tận bây giờ, ông có biết vì sao Trác Nguyên đột nhiên trở thành con người khác ?

- Chắc nó đau buồn vì mất đi người mẹ nó hết mực yêu thương, một người yêu thương nó hết mực. – Gã trả lời ngay.

- Đó không phải là lý do chính. – Hấn cắn môi lắc đầu.

- Vậy... - Gã mở to mắt nhìn thẳng hấn.

- Nguyên nhân chính là do ông, do nhát dao của ông... trước mắt của Nguyên.

- Cậu nói vậy... nghĩa là con bé đã...

- Phải, Nguyên đã chứng kiến toàn bộ...

Nghe hấn khẳng định như vậy, gã sững sờ, mặt mày đơ ra, phải mất khá lâu gã mới thốt lên:

- Tôi... tôi có lỗi với con bé quá. – Nói rồi gã sụt sùi, từng giọt lệ chui ra nơi khóe mắt.

- Ông sắp đi, tôi không có ý làm ông đau lòng thêm nhưng nghĩ tới nghĩ lui tôi quyết định nên nói cho ông biết bí mật này. Có thể vì việc này mà ông sẽ ra đi không được thanh thản, tuy nhiên, tôi nghĩ thanh thản hay không thì có còn quan trọng nữa. Rồi đây, ông sẽ có cuộc sống mới ở thế giới bên kia, quá khứ có lẽ chắc Diêm Vương không cho ông mang theo đâu nên những gì trút được thì trút tại đây cho nhẹ đầu.

Đó là những câu thật tâm cuối cùng của hấn với ST00, trước khi gã bị hành quyết.

HẾT

34. Chương 34: Sau Con Giông Bão

Trở về, không những không vui mà trái lại lòng hấn còn xuất hiện một loại cảm giác có phần tiêu cực khác. Một loại cảm giác khiến hấn có phần khó chịu. Dù rằng cục đá đè nặng trong lòng hấn đã được nhắc lên nhưng những hình ảnh cuối cùng của ST00 tại trường bắn Long Bình đã làm nảy sinh trong hấn cảm giác trống rỗng và xót xa khó tả.

Cuộc sống của những kẻ giang hồ dùng mọi thủ đoạn và các hoạt động phi pháp để kiếm tiền, kể cả thanh toán lẫn nhau đầm máu nhưng rồi kết quả nhận được là gì?

Chẳng phải là cái chết cả hay sao?

Mà đã chết đi thì mang theo được thứ gì cơ chứ?

Sống như thế, sau này ngoảnh đầu nhìn lại liệu có hối hận vì đã đi sai con đường, gây bao tội lỗi và đánh mất năm dài tháng rộng của tuổi trẻ tươi đẹp mà đời người chỉ có một lần?

Trong suốt cuộc đời đâm chém đầu đá nhau ấy, chắc hấn sẽ có nhiều lúc ở các thời điểm khác nhau, những tay giang hồ nhận được những câu hỏi “Con đường đang đi liệu có đúng?”. Tuy nhiên, lúc đó, họ có mấy khi nghiêm túc suy nghĩ hấn hỏi. Mà dù có nghiêm túc trong suy nghĩ thì kết quả liệu có thay đổi khi mà bản tính cố chấp, bốc đồng cộng với lối nghĩ suy lệch lạc đeo bám thời gian qua vốn đã gây mê họ trên chuyến hành trình trải đầy dao, kiếm, súng đạn, máu me đã qua? Có mấy ai tự mình tỉnh dậy thoát ra cơn mê, nhận thức ra giá trị đích thực của cuộc sống và dứt khoát bước ra khỏi sương mù giá lạnh, cô đơn đầy hư vinh ảo giác đang lượn lờ trước mặt để với tay tới ánh nắng trong xanh, ấm áp, yên lành khi còn trẻ, có

mấy ai? Hay là chỉ khi đối diện với thực tế sự sống đang như đóm tàn của quen diêm leo lắt hoặc khi năm tháng cuối đời bóc lịch trong tù thì mới nghiệm ra mình đã bỏ qua thứ quan trọng nhất của đời người?

Sau khi ST00 chết, hầu hết thời gian kể tiếp đó, hắn có mặt ở cạnh Phương để trò chuyện, tâm sự cùng cô bé, nhằm làm giảm bớt buồn đau trong lòng người ở lại. Sự xuất hiện của hắn làm căn nhà vốn u tịch, cô quạnh trở nên nhộn nhạo, ồn ào hơn. Ngày này qua ngày khác hắn cứ bày đủ trò, nói luyên thuyên đủ chuyện đến nỗi Phương, một người vài tháng trước mang hình bóng của Nguyên bây giờ, lạnh lùng, vô cảm - cũng phải phát bực mà phùng mang trợn mắt quát hắn. Những lúc như thế hắn lại cười toe, vì hắn biết đó là kết quả mà hắn chờ đợi mấy tháng qua. Phương chịu để bên ngoài tác động đến mình như vậy nghĩa là công việc phá bỏ bức tường bằng giá bao quanh cô của hắn đã đi vào công đoạn cuối cùng. Hắn tin sẽ không còn bao lâu nữa, cô bé sẽ quay trở lại là chính mình, một cô bé hay cười hay nói và đôi lúc không nhẽo với hắn.

Đối với chuyện “hậu kì sau khi bị thương” này thì với Nguyên, hắn không lo lắm. Từ lúc ánh mắt ấy nhìn hắn ở chân cầu Khánh Hội thì hắn biết cô nàng đã sẵn sàng để đối diện mọi thứ. Hắn tin tưởng cô, một trái tim mạnh mẽ, kiên cường, sẽ làm được, chắc chắn sẽ làm được. Và dĩ nhiên, cô không đem sự thất vọng đến cho hắn. Tuy vậy, với cô gái này thì hắn khá là lo sợ một điều. Hắn lo Trác Nguyên đã và đang đánh mất cảm xúc mà nhẽ ra con người ai cũng phải có. Nếu thế thì hắn nhất định phải ngược dòng tìm và nhặt lại những nụ cười cùng những giọt nước mắt mà cô đánh rơi giữa dòng đời cuộn chảy để sau đó nghĩ cách mà gắn lại trọn vẹn trên tâm hồn cô nàng.

Một năm sau.

Lúc này rất cục hắn cũng đã được gỡ bỏ cái gông án treo mà hắn đã đeo từ sau những ngày ST00 ngừng thở. Và theo như cuộc thảo luận giữa những lãnh đạo cấp cao thuộc Cục Cảnh sát thành phố Hồ Chí Minh hồi đầu năm thì kể từ ngày hết thời hạn án treo hắn sẽ được điều về Sở Cảnh sát thành phố Hồ Chí Minh.

Trong thời gian hắn chịu án treo thì Cục trưởng Chu đã đặc cách và bảo lãnh hắn, để hắn bí mật quay về khu huấn luyện SA. Tại đây, dưới sự chỉ đạo của Cục trưởng Chu, hắn được phân vào làm việc với vai trò là một trợ lý cho ban huấn luyện SA. Tháng ngày ở đây, hắn tranh thủ học thêm được rất nhiều điều. Kỹ năng thiện xạ của hắn theo đó đã cải thiện thêm một chút.

Qua chú Hiếu hắn thêm một bí mật khác. Đó là Cục trưởng Chu chính là thầy của ba mẹ hắn và cả chú. Điều này đã giải thích rõ ràng cho mối liên hệ trước nay của chú và Cục trưởng Chu mà không dưới hai lần hắn đã từng thắc mắc. Và cũng nhờ đó, hắn cũng tự giải thích được nghi vấn tại sao Cục trưởng Chu lại dễ dãi, có phần “yêu thương” và tin tưởng hắn hơn người khác như vậy.

Qua tuần sau, hắn chính thức trở thành một cảnh sát với cái mác “danh chính ngôn thuận”. Sáng hôm đó, hắn rời nhà khá sớm để đến Sở. Tuy nhiên, hắn không đến thẳng Sở Cảnh sát mà lại ghé qua nghĩa trang lớn thành phố. Tại đây, hắn “báo cáo” mọi việc đã qua và những dự định sắp tới của hắn cho ba Long mẹ Vi lần nữa rồi mới yên lòng mà tới cơ quan để bắt đầu cho một cuộc đời mới với những thử thách được lật sang trang.

Tới Sở thì hắn lên thẳng phòng nhân sự. Từ đây, một đồng chí tuổi chừng ngoài ba mươi, mặt vuông góc cạnh, trực tiếp dẫn hắn tới văn phòng làm việc. Vừa lách cơ thể qua cánh cửa, hắn khẽ rung mình một cái vì luồng không khí khô lạnh do chiếc điều hòa phía đối diện xộc tới vờn quanh cơ thể một cách đột ngột. Có vài người trong phòng đang chăm chú làm việc, không màng đến những gì diễn ra xung quanh. Bên phải, hướng ba giờ có treo một tấm bảng đen dán chỉ chút những tấm ảnh, những con chữ, con số viết vội đang xen thành những sơ đồ, mũi tên, cái gạch chéo, vết tô đậm của màu phấn trắng,... vẽ nên một mảng bức tranh đặc trưng phản ánh nhiệm vụ mà tổ trọng án đang thực hiện.

- Đồng chí Lâm, ra nhận thành viên mới này.

Nghe gọi, một anh đeo mắt kính, tóc hơi xoăn, tuổi xấp xỉ người vừa lên tiếng, quay đầu lại, gật đầu đáp:

- À, tôi biết rồi.

- Đây là đội trưởng của cậu, tôi đi đây.

- Vâng, cảm ơn anh.

Sau đó, người kia đi mất. Hắn hít một hơi nhẹ, quay sang những người trong phòng rồi cúi gập người hô một tiếng rõ to:

- Chào anh chị ạ, em là Phong, Nguyễn Lâm Phong, rất mong được anh chị giúp đỡ.

- Ủ, chào cậu. – Mọi người cũng quay lại gật đầu đáp lễ lại hắn.

Anh đeo mắt kính vừa rồi cũng gật đầu nhẹ rồi bảo ngay:

- Giờ mọi người đang bận, có chào hỏi gì thì hẵng để trưa ăn cơm đã. Giờ cậu lấy mấy hồ sơ này rồi xem qua thử đi.

- Vâng. – Nói rồi hắn cũng cầm lấy tập hồ sơ vụ án trên bàn mà gã chỉ ngồi xuống ghế bắt đầu lật từng trang.

Như bị cuốn vào vòng xoáy tập trung, ý niệm về thời gian lúc này của hắn dường như biến mất. Từng chi tiết trước mắt đều được hắn đọc thật kỹ, những tấm hình hắn xem đi xem lại năm lần bảy lượt đến nỗi cổ mỗi nhừ hắn mới ngẩng đầu lên. Vừa mới đặt hồ sơ xuống bàn, xoay xoay cái cần cổ thì ánh mắt hắn chạm phải hai con người đen láy. Người đó thản nhiên nhìn lại hắn cùng ánh mắt khó dò. Hắn chưa kịp mở miệng bày tỏ ngạc nhiên với cái con người ấy thì đối phương đã nhanh mồm nhanh miệng lên lên tiếng trước hắn:

- Cậu làm gì ở đây?

- Làm việc.

- Làm việc?

- Vâng.

- Ủ.

Đến đây, cuộc hội thoại kết thúc. Một cuộc nói chuyện chóng vánh giữa hai người trong quá khứ từng chạm mặt và không ưa gì nhau. Và không ai khác, người hắn nói đến chính là cái cô gái điều tra viên hắn gặp ở nhà nạn nhân Hoàng Dương Sơn hơn một năm về trước.

- Cái gì thế? – Gã đội trưởng bốn mắt nhìn mấy tờ giấy còn dấu vết mới tình trên tay cô gái hỏi.

- Danh sách sơ bộ bị tình nghi vụ án 23/7. – Vừa nói cái cô điều tra viên ấy đặt lên bàn.

Ánh mắt gã đội trưởng đang thủy chung dán chặt vào những nội dung trên giấy. Bỗng gã nhú mày, mắt không rời bản danh sách lắm nhăm:

- Hoàng Vi... Trác Nguyên... Chẳng phải là cô gái tháng trước nhận danh hiệu xuất sắc nhất của Học viện Cảnh sát hay sao? Sao lại...

_____Hết_____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bay-soi>